CARO CLAIRE BURKE

'Everyone is going to be talking about this book'
BELLA MACKIE

'Wickedly funny, frighteningly perceptive'
ABIGAIL DEAN

Yesteryear

Geçmiş Yıllar

Caro Claire Burke

4th ESTATE • *London*

OceanofPDF.com

Telif hakkı

4. Kuvvet

HarperCollins *Yayınevi'nin* bir markası

1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF

www.4thEstate.co.uk

HarperCollins *Yayınları*

Macken House, 39/40 Mayor Caddesi Yukarı,

Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda

İlk olarak 2026 yılında Büyük Britanya'da 4th Estate tarafından yayınlandı.

Telif hakkı © Caro Claire Burke 2026

Caro Claire Burke, 1988 Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanınma hakkına sahip olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitaba ait katalog kaydı İngiliz Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, *yayıncıların* önceden yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz

kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Kaynak ISBN: 9780008742768

E-kitap Sürümü © Mart 2026 ISBN: 9780008742782

Sürüm: 2026-03-16

OceanofPDF.com

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişebileceğiniz aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içermektedir:

Yazı tipi boyutunun ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi

Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi

Yazı tipi değişikliği

Değişiklik gerekçesi

Metinden sese dönüştürme

Sayfa numaraları aşağıdaki basılı sürümden alınmıştır: ISBN 9780008742768

Bu e-kitabın bazı bölümlerinde, kitaptaki farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak için belirli bir yazı tipi kullanılmıştır. Bu metin parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Telif hakkı
Okuyuculara Not

Birinci Bölüm Geçmiş
İkinci Bölüm: Şimdiki Zaman
- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57

Üçüncü Bölüm Gelecek

Epilog
Teşekkürler
Yazar Hakkında
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ

OceanofPDF.com

BU, KENDİM İÇİN HAYAL ETTİĞİM HAYATIN SON GÜNÜ .

Her zamanki gibi alarmım çalmadan iki dakika önce uyandım. Beş elli sekiz ve *bing:* gözlerim sonuna kadar açık, güne merhaba demeye hazır. Sabahları uyanmakta hiç zorlanmadım. Erteleme düğmesini de hiç kullanmadım, hayatımda bir kere bile. Ayık olmak yardımcı oluyor. İçki içmiyorum. Disiplin de yardımcı oluyor. Ben doğuştan disiplinliyim, neredeyse onunla dolup taşıyorum—bu yüzden sanırım hayatımda hiçbir şeyde bu kadar zorluk çekmedim. Ne annelikte, ne evlilikte, ne iş kurmakta, ne de O'na hizmet etmekte. Hepsi bana her gün, doğru zamanda, doğru kronolojik sırayla tamamlanması gereken bir dizi görev gibi göründü. Başkaları için bu kadar kolay olmadığını biliyorum, ama benim için gerçekten öyle.

İşte bu yüzden o yabancıların hepsi beni çok sevdi.

Bu ve para. Para da kesinlikle yardımcı oldu.

Kış mevsimiydi. Ocak ayıydı. Soğuk bir cephe geçitten yeni geçmişti. Yatak odamın penceresinin yanında, radyatörden sıcak hava üfleniyordu. Dışarıdaki gökyüzü simsiyahdı ve birkaç saat daha öyle kalacaktı. Çiftliğimiz, Idaho'daki iki dağ sırası arasındaki inişli çıkışlı vadilere kurulmuştu, bu da kış aylarında güneşi dokuza kadar görmediğimiz anlamına geliyordu. Uzun, dolambaçlı bir çakıllı köy yolunun beş mil aşağısındaydık. Başımızın üzerinden uçaklar bile geçmiyordu.

Karanlıkta, sevgili süt ineğimiz Sassafras'ın uzaktan gelen böğürmelerini dinledim. Böğürmelerinin tonundan ve tınısından kocam Caleb'in onu sağdığını anladım. Tam zamanında. Adam işini iyi yapıyordu.

Kocam, benimle tanışmadan önce disiplinli biri değildi. Beş erkek kardeşin en küçüğüydü, Amerikan hanedanlığının en ufak çocuğu. Babası, uzun bir ABD senatörleri silsilesinin sonuncusuydu ve şu anda başkanlık yarışında (üçüncü deneme şans getirir!) hızla ilerliyordu; annesi ise hayatının çoğunu şarap içerek geçirmiş bir ev hanımıydı. Babalık ihmali ve annelik şefkatinin neredeyse ölümcül bir kombinasyonuyla, Caleb'i yumuşak, şımarık ve tatlı biri olarak yetiştirmişlerdi. Ama Tanrı vergisi özelliklere sahip bir insandan daha değerli olan tek şey, öğrenmeye istekli bir insandır ve kocam, *işte o adam,* öğrenmeye istekliydi.

Peki ben kimdim?

Kusursuz bir Hristiyan kadın. Bu ülkenin en derin, en karanlık fantezilerinin çılgın, neşeli Amerikan rüya kızı. Her kadının olmak istediği

anne ve her erkeğin eve dönmek istediği eş. Bir porno filmindeki rahibe gibi, mantıklı değildi ama Tanrı aşkına: işe yarıyordu.

Benim adım Natalie Heller Mills ve hayatta olmakta kusursuzdum.

Sassafras'ın neredeyse insana benzeyen zevk inlemeleri arasındaki sessizliklerde (bazen internette kocamın bir inek metresi olduğunu şaka yollu söylerdim, *ha ha !*), uzaktan gelen tavuk kümesinin cıvıltısını, çiftliğimizin beyaz gürültü makinesi görevi gören o meditatif *bockbockbockbockbock* sesini duyabiliyordum. Tavuklarımızı çok severdim. Köpekler kadar evcil, küçük çocuklar kadar zararsızlardı. Bazen sadece onlarla oturmak için kümese giderdim. İpeksi boyunlarını okşamayı, avuçlarımın içindeki yemleri hafifçe gagalamalarına izin vermeyi severdim.

Onları yakında öldürecektik. Karanlıkta ağzım sulandı. Son zamanlarda taze kemik suyuna çok özlem duyuyordum. Bir kere sıfırdan yapınca, marketten alınanın tadı bayat geliyor.

Yatak odamın aralık kapısından küçük oğlan çocuklarının kahkahaları yankılanıyordu. Çocuklar koridorda kahvaltı yapıyorlardı. Gözlerimi kapattım, evimin ritmini bir kalp atışı gibi hissettim. *Ailemiz için bir nimet olan* Dadı Louise, ocakta krep yapıyordu. *Sağ kolum* olan Yapımcı Shannon, mutfak lavabosunun yanında, uzun bir çalışma günü için video ekipmanlarını hazırlıyordu. *Sevgili genç adamlarım* Stetson ve Samuel, masada oturmuş, aynı derecede uykulu bir şekilde birbirlerini itip çekiyorlardı. En büyük kızım, beni *anne yapan kızım* Clementine, *masanın* başında, kardeşlerini görmezden gelerek kitap okuyordu. *İkinci komutanımız* Dadı Aimee, evin uzak köşelerinde dolaşıyor, küçüklerin her birini uyandırıyor, uykulu göz kapaklarını öpüyor, iki yürümeye başlayan çocuğumu nazikçe güne doğru çekiyordu. Birini mutfağa götürüyor, Dadı Louise'e veriyor ve diğerini almak için geri dönüyordu.

Gözlerimi kapattım ve bana bahşettiği her şey için Rabbime günlük şükranlarımı fısıldadım.

Baba, Caleb için teşekkür ederim. Miras için teşekkür ederim. Clementine, Samuel, Stetson, Jessa, Junebug ve henüz adını koymadığımız küçük melek için teşekkür ederim.

Elim içgüdüsel olarak karnıma gitti ve kıvrımın en yüksek noktasına yerleşti. Otuz iki yaşındaydım. Altıncı çocuğumuza altı aylık hamileydim. Şimdiye kadarki en kolay hamileliğim olmuştu –gerçi tüm hamileliklerim, nispeten, sorunsuz geçmişti. Anne olmak için doğmuştum. O'nun

yarattıklarından birini taşımakla görevlendirildiğimde O'na hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim.

(Ne demek istediğimi anlıyor musun? Mükemmel.)

Avucumun altında, küçük kızım yavaşça yan tarafına döndü. Benim küçük deniz canlısım. Onu çok seviyordum.

Çiftlik hayvanlarını koruduğun için teşekkürler Rabbim, ve bu hafta Instagram'da beş milyonu geçmemize yardım ettiğin için de teşekkürler. YouTube'da bir milyona ulaşmamıza sadece birkaç kişi kaldı Rabbim. Bu kadar çok kalbe ve zihne ulaşmam, yalnızca Senin iraden sayesinde oldu. Senin adınla, Senin gerçeğini yaymak için çalışıyorum.

Bir bulantı dalgası beni sardı ve gölgenin altında acı çektim. Bazen hayatımın ne kadar mükemmel olduğu ve onu yaşamakta ne kadar iyi olduğum beni gerçekten hasta ediyordu.

Komodinin üzerinde duran telefonum birden açıldı. Uzandım ve sessize aldım, sonra çarşafları kenara atıp kalktım.

Eskiden bu kadar çok yardımımız yoktu. İlk birkaç yıl boyunca sadece biz, çocuklar ve çiftlik vardı. Dördüncü çocuğuma hamile kaldığımda, dadı Louise'i tuttuk. Beşinci çocuğuma hamile kaldığımda, dadı Aimee'yi tuttuk ve kısa bir süre sonra da yapımcı Shannon'ı işe aldık. Şu anki yardımımız, şimdilik fazlasıyla yeterliydi. Bu sayede günün farklı saatlerinde hem çocuklarımla hem de takipçilerimle istediğim şekilde vakit geçirebiliyordum. Anne, eş ve influencer olmak, aynı anda üç bebeği emzirmek gibi bir şey. Üç sevgiliyi aynı anda baştan çıkarmak gibi.

Neden perde arkasında çalışan tüm yardımcılarınızı hiç göstermiyorsunuz?

“Çalışanlarımızı ailemiz gibi seviyoruz, bu yüzden talep ettikleri gibi gizliliklerini korumak için büyük çaba sarf ediyoruz. Sosyal medya hesabımın herhangi bir şekilde onların gizliliğini tehlikeye atması durumunda kendimi asla affedemezdim.”

Mutfağa girdiğimde, yapımcı Shannon köşede bir tripodla uğraşıyordu ve en büyük dört çocuğum masada kahvaltı ediyordu, her biri kalın yün kazaklar giymişti. Bakıcı Louise, üç buçuk yaşındaki Jessa'ya bardağına portakal suyu doldururken yardım ediyordu.

Jessa, " *Bunu kendim yapabilirim,* " diye sızlandı.

Aynı zamanda evde eğitim öğretmenimiz olan bakıcımız Louise başını sallayarak, "Elbette yapabilirsin. Bak. Şu anda da yapıyorsun. Hem de tek başına. Koca kızım." dedi.

Jessa sırıttı, özerkliğini sözlü olarak ilan etmesi, Dadı Louise'in ellerinin bardaktan hiç ayrılmadığını unutturmaya yetmişti. "Büyük kızım," diye tekrarladı. Dadı Louise bardağı eğdi ve küçük kızım açgözlülükle içti. Posanın çenesinden aşağı damlamasını onaylayarak izledim. Portakal suyu ev yapımıydı. Tarifi bu hafta içinde internete yüklenecekti.

"Günaydın!" dedim odaya. Beş kafa bana doğru döndü. Cevap olarak neşeli bir koro halinde " *Günaydın, Anne"* diye seslendiler.

Masada dolaştım, her birinin kusursuz yanağı öptüm, her birinin kusursuz başını okşadım. Bütün çocuklarım, hatta erkek çocuklar bile, saçlarını uzun bırakmışlardı. Kızlar tıpkı bana benziyordu: çilli, ince yüzlü, toprak rengi saçlı, delici bir ciddiyete meyilli ifadeler. Birimizi somurturken yakalasanız, on altıncı yüzyılda açlık grevinde olan bir şehidin görüntüsünü aklınıza getirmeniz affedilebilir. Erkek çocuklara gelince, onlar da Caleb'e benziyordu: kızıl yanaklar, kocaman dişli gülümsemeler. Hepsi bir arada yürürken (ve sık sık yürüyorlardı; erkek çocuklar Caleb'e tapıyorlardı) bana, öpecek bebek arayan, aynı adımlarla yürüyen üç politikacıyı hatırlatıyorlardı.

Çocuklar arasındaki farklılıklara nadiren dikkat ederdim. Hem kızlar hem de erkekler benzer şekilde konuşuyor, benzer şekilde gülüyorlardı. Giysileri nötr renklerden oluşan bir gökkuşağıydı. Zeytin yeşili, bej ve hardal sarısı tonlarındaki aynı kıyafetler, on yılı aşkın süredir büyüyen aile ağacımızda yer alıyordu.

Kaliteli pamuğun ne kadar uzun süre dayanabileceği şaşırtıcı.

İki oğlum Stetson ve Samuel'in yanına gittim. Stetson sekiz yaşındaydı, Samuel'den tam bir yaş küçüktü, ama geçen yazdan beri oğlanlar aynı boyda ve aynı kilodaydı. Omuzlarına kadar uzanan saçları ve her şeyi - koşmak, oynamak, ev işleri yapmak, ağızlarına yemek tıkmak- ani ve beceriksiz hareketlerle yapma biçimleri, bana bir çift binicilik atını hatırlatıyordu.

Çocuklar mısır gevreklerini büyük bir iştahla yerken, ben de ellerimi kafalarının üzerine koydum; avuçlarımın altında kafataslarının, sanki ele geçirilmiş bir buldozerin kolları gibi hareket ettiğini hissettim. "Bugün programınızda neler var çocuklar?"

"Sassafras için yeni bir barınak inşa etmemiz gerek," dedi Stetson ağzı dolu bir şekilde.

“Hım,” dedim. “Çok önemli. Babam yardıma bayılacak.”

"Babam çivi tabancasını kullanabileceğimi söyledi."

Samuel, Stetson'ı itti ve elindeki kaşık dolusu mısır gevreğini yere düşürerek ses çıkararak parçaladı. "Çivi tabancasını kullanma sırası *bende* ."

“ *İkiniz de* çivi tabancasını kullanacaksınız,” dedim. “Dadı Louise…?”

Başını salladı, Jessa'nın yanaklarından ve çenesinden posalı suyu sildi, sonra da ortalığı temizlemek için ayağa kalktı.

İnsanlar, çocuklarımın internette göründükleri kadar uysal olduğuna inanmayı reddediyorlardı. "Bu onların gerçek hayatı olamaz!!!!" diye yazarlardı Öfkeli Kadınlar. (Caleb ve ben onlara böyle derdik. Öfkeli Kadınlar.) Ben de şöyle cevap verirdim: Elbette ki hiçbir şey. Bir annenin en önemli görevi çocuklarını dünyadan korumaktır. Manhattan'daki nefret dolu bir cadının Samuel'in erkek kardeşiyle (ve hatta bazen kız kardeşleriyle) ne kadar fiziksel şiddete başvurduğunu görmesine gerek yoktu, Stetson'ın matematik yüzünden her gün geçirdiği öfke nöbetlerine şahit olmalarına gerek yoktu (o çocuğu çok severdim ama zekâsı pek gelişmemişti). Öfkeli Kadınlar çocuklarımın herhangi bir kusurunu öğrenselerdi, kan susuzluğuyla çıldırırlardı. Ayrıca yıkılırlardı. Elbette hiçbiri bunun farkında değildi ama bana ihtiyaçları olduğu kadar benim de onlara ihtiyacım vardı. Simbiyotik bir ilişkiydi. Ben bir köpekbalığıydım ve onlar da karnımdaki besinleri kemiren beş milyon minik balıktı.

Küçük aptallar. Beni yemek için can atıyorlardı. Onları hayatta tutanın ben olduğumdan haberleri yoktu.

Dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca insanın çocuklarınızla ilgili en mahrem detayları bildiğini bilmek nasıl bir duygu?

“Çocuklarımın hayatlarından sadece çok seçilmiş anları gösteriyorum. Ayrıca, hiçbirinin ekrana erişimi *yok* – bu arada, ekran süresinin çocukların beyinlerine ne yaptığını gösteren çalışmaları gördünüz mü? Bana sorarsanız, çocuklarım, hesabım için ara sıra videolarda göründükleri bu evde, bütün gece iPad'e bakacakları başka bir evden çok daha iyi durumdalar. Yani, gerçekten.” Sempatik bir ses tonuyla, “Bu bir salgın. Çok üzücü. *Bunu araştırmalısınız.* ”

Kahvemi doldururken yapımcı Shannon'a, "Erken kalkmışsın," dedim.

“Uyuyamadım,” dedi. Kameranın düğmelerinden birine kaşlarını çatarak, bir o yana bir bu yana çeviriyor, yüzünde huysuz bir ifade vardı. Shannon çiftliğe ilk geldiğinde on dokuz yaşındaydı, pembe saçlı ve burun halkası takmış, öğrenci fiyatına profesyonel iş yapmaya razı bir Barnard terk öğrencisiydi. Şimdi yirmi bir yaşındaydı. Burun halkası duruyordu; pembe saçlar ise doğal kahverengi saçlarının lehine terk edilmişti. Bunun kişisel bir kimlik değişiminin göstergesi olup olmadığından emin değildim; daha çok en yakın şehre bir saat uzaklıkta yaşamanın gerçeklerini pratik bir şekilde kabul etmenin bir göstergesiydi. Beş yüz dönümlük bir çiftliğin yakınında nitelikli saç boyama uzmanı bulmak pek de kolay değildi.

Bir an duraksadım, sonra nazikçe, "Yine o rüyaları mı görüyorsun?" diye sordum.

Bana baktı. "Bunu sana kim anlattı?"

Rüyalarında Shannon, yakındaki tepede durup çiftliğin yerle bir oluşunu izliyordu. Ev, tavuk kümesi, bahçeler: hepsi alevler içinde. Mor gökyüzünden araba büyüklüğünde ateş topları yağıyordu. Yangın tarlalara yayılırken, ahır çökerken ve hayvanlar enkazın içinde çığlık atarken koşuyordu -ya da koşmaya çalışıyordu. Bazen bizi uzaktan görebiliyor, ona el salladığımızı, bir şeyler söylediğimizi görüyordu. Ve bazen -rüya bu kadar uzun sürdüğünde- gökyüzünden ışık huzmeleri inip çocuklarıma, Caleb'e ve bana lütuf saçtığını görebiliyordu. Herkesi kurtarıyordu ama onu değil.

“Dadı Louise senin için endişeleniyor,” dedim—ki bu , *“Dadı Louise gecenin bir yarısı çığlıklarla uykusundan irkilmekten bıktı” demekten daha diplomatikti diye düşündüm.* Çiftlik çalışanlarımızın hepsi ahırların üstündeki, evde eğitim sınıfının yanındaki odalarda yaşıyordu.

“İyiyim,” dedi Shannon. “Önemli bir şey değil.” Pil şarj aletini takmak için yanımdan uzandı. Bir an sessiz kaldık, neredeyse tüm uyanık saatlerimizi birlikte geçirdiğimiz evin küçük köşesinde yan yana duruyorduk.

Şu sıralar Amerika'nın en sevilen mutfağına sahip olabilirsiniz. Bize biraz mutfağınızdan bahsedebilir misiniz?

"Aman Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!"

Kameranın keskin gözüyle bakıldığında, mutfak alanı mükemmel bir şekilde dağınık görünüyordu: burada yarım dolu bir su kavanozu, orada dökülmüş un, yıpranmış görünümlü bir kesme tahtasının üzerine saçılmış birkaç unutulmuş çiçek sapı. Bir annenin çalıştığı bir yer gibi görünüyordu; gerçek dünyadaki bir mutfak gibi, ancak gerçek dünyanın sunabileceği her şeyden açıkça daha iyi. İnsanlar minimalizm istediklerini, eşyadan arınmış bir ev istediklerini düşünüyorlar, oysa aslında mükemmel derecede düzenli bir ev onları intihar etmeye itiyor. Bir yerin, birinin orada yaşamak istemesi için her zaman yaşanmışlık hissi vermesi gerekir. Bunu gerçekten düşünmek için bir an ayırdığınızda tamamen açık bir kavramdır, ancak çoğu insan hiçbir şey hakkında gerçekten düşünmek için bir an ayırmaz. Çoğu insan aptaldır.

Mutfağın bu bölümünün bir diğer avantajı da uzun bir pencere sırasının hemen yanında olmasıydı; bu sayede güneş doğduktan sonra günün her saatinde mükemmel, yumuşak ve aydınlık bir ışık alıyordu. Sadece o mutfak köşesinin yanında durmak bile beni altı yaş daha genç gösteriyor ve hissettiriyordu. Kendi kendime buna "Tanrı vergisi estetik ameliyat" diyordum, ama bunu internette söylemeyi asla hayal etmezdim. Öfkeli Kadınlar beni diri diri yerdi.

Daha önce herhangi bir estetik operasyon geçirdiniz mi?

Gülün, gülün, gülün.

“ *Tanrı aşkına,* hayır. Üzgünüm, *bunu* yapanlara saygısızlık etmek istemem ama ben mi? Şahsen ben asla yapmazdım.”

Shannon şimdi boş boş pencerelere bakıyordu; bu erken kış sabahlarında pencereler, karanlığa bürünmüş bir dünyaya açılan bir kapı gibiydi. Rüyaları düşündüğünü biliyordum. Rüyaların ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri bile olmadığı açıktı. Nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi? Tanrı ona olabildiğince doğrudan bir şekilde ulaşmaya çalışıyordu; duman işaretleri, güvercinler gönderiyor ve gökyüzüne mesajlar yazıyordu, o ise bunların hepsini görmezden geliyordu. Beyninin ona mecazi olmayan bir içgörü sunabileceğini düşünmeden önce muhtemelen bir dolandırıcı rüya yorumcusuyla görüşme ayarlardı. Vahiyden tamamen uzak durmasını izlemek üzücüydü, ama şaşırtıcı da değildi. Shannon'ın kısmen Barnard'da eğitim görmüş beyni, dünyevi ve pürüzsüz, kaba bir aletti; Tanrı ile

doğrudan konuşmak için, açık kalp ameliyatı için bir çift lastik spatula kadar uygun bir araçtı.

Peki Rab neden Shannon'a bu kadar çok ulaşmak istiyor olabilir?

Evet. Shannon yaramazlık yapmıştı.

. . .

Shannon bana baktı ve gözlerimiz buluştu. Yüzümde bu kadar açıkça yargılayıcı bir ifadeyle ona baktığım için yanaklarım kızardı. "Bu arada," dedi, "yeni telefonum bugün geldi. Hızlı kargo seçeneğini kullanmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

“Elbette.” Çocuklardan biri, görünüşe göre, bir hafta önce Shannon'ın telefonunu bir su birikintisine düşürmüştü. Ve ben de çok iyi bir patron olduğum için, hemen sorunu çözmüş, ona yeni bir telefon sipariş etmesi için şirket kartını verip, biraz da espri yapmıştım: *Gerçek dünyayla bağlantın olmadan burada mahsur kalmanı istemem!*

“Bugün mor önlüğü giymeyecek miydin?”

“Ah!” dedim ve güldüm. “Eyvah! Hamilelik beyni.” Bu ifadeyi, *hamilelik beyni,* hiç sevmiyordum ama anlaşılabilir görünmenin mükemmel bir yoluydu. Giydiğim önlük koyu lacivert renkteydi. Bu videoları, çevrimiçi mağazamızda önlükler için yeni bir renk seçeneğini duyurmak için kullanıyorduk (35,99 dolar, %100 pamuk, geri dönüştürülmüş plastikten yapılmış düğmeler, İspanya'da üretilmiştir). “Hemen gidip alacağım.”

Mutfaktan çıkarken, dadı Aimee küçük kızım Junebug ile içeri girdi. Jessa masadan kalktı, bardağı boşalmıştı, ve bir karahindiba çiçeği gibi kaprisli bir şekilde peşimden geldi. Geçerken Junebug'un elini tuttu ve kısa süre sonra her iki dadı da merdivenlerden yukarı çıkarken küçük kızların ardından içten içe seslenmeye başladı.

"Sorun yok," diye seslendim arkamdan. "Benimle gelebilirler."

Yaratıcımızdan gelen özellikle özel bir hediyeydi ki, art arda üç kız çocuğuyla kutsanmıştık. Elbette tüm çocuklar Tanrı'dan birer hediyeydi, ama *kız grupları,* ikişer üçer küçük mücevher setleri? Bu bambaşka bir şeydi. Bir kız çocuğu güzeldi, bir erkek çocuğu iyiydi, ama *çoğul haldeki kızlar,* gökkuşağı ve pamukçuk gibiydiler, adeta vücut bulmuşlardı. Işıltılı neşe toplarıydılar. Topluluk odaklı varlıklardı; küçük hanımefendi

kabilelerine her yeni küçük hanımefendinin katılmasıyla, hepsi biraz daha uzamış, biraz daha parıldamış gibiydiler. Birbirlerini oyuncak bebek gibi taşıyorlardı. Birbirlerinin saçlarını örüyorlardı. Annelik takıntısıyla birbirlerini didik didik ediyor, düzeltiyor ve dürtüyorlardı.

Yaşlanıp güçsüz düştüğümüzde oğlanlar bizi doyururdu, derdim; ama kızlar? Onlar tekerlekli sandalyelerimizin etrafında dans eder, mezarlarımızın üzerine gül yaprakları serperlerdi. Ayrıca itiraf etmeliyim ki, onları eğitmek daha kolaydı. Oğlanlar ara sıra direnir, sinirlenir veya sıkılırdı, ama kızlar asla. Tıpkı anneleri gibi, saatlerce şikayet etmeden filmde performans sergileyebilirlerdi.

"Anne."

İçgüdüsel olarak irkildim, sonra yüz ifademi yumuşattım. "Evet, tatlım?" Yatak odamın aynasının önünde yeni önlüğümü düzeltiyordum ve en büyük kızım Clementine kapıda duruyordu. Yaz boyunca on iki yaşına girmişti ve birkaç gün sonra bana *"Anne"* demeyi bırakmıştı. *"Anne" dediğini her duyduğumda gözüm seğiriyordu;* bu kelimeden nefret ediyordum. Çok çirkin bir sesti, çok kısa ve erkeksiydi, tercih ettiğim alternatiften çok daha az müzikaldi. Ama karşı koymadım. Clementine ergenlik öncesi bir kızdı, yani beni sınıyordu. Yapabileceğim en kötü şey karşı koymak olurdu.

Aynanın ardından Clementine'in odayı geçip kızların yanına, yatağıma oturmasını izledim. "Geleneksel eş ne demek?"

Plak sesi kesildi. "Sana o kelimeyi kim söyledi?"

“Ne? Kötü mü?”

Jessa, "Geleneksel eş," dedi ve kıkırdadı. Başını geriye atıp tekrar söyledi: " *Gelenekselaaaaa eş!* "

Clementine'in, beynimin ışık hızında çalışırken çıkardığı mekanik tıklamaları duyabileceği neredeyse mümkün görünüyordu; bu, o soruya verilebilecek beş yüz olası cevabı sıralıyordu. En büyük kızım bana benziyordu, sadece görünüş olarak değil, mizaç olarak da: zekasını sırtının arkasında bir bıçak gibi saklıyordu. Şimdi kadınlığa doğru yavaş yavaş ilerlerken, benzerliklerimiz beni biraz tedirgin ediyordu. Sanki kendimin bir kopyasının uzaktan bana doğru yavaşça yürümesini izliyordum: Geldiğinde ne olacaktı?

Bunun kendi kızınız hakkında hissetmeniz gereken türden bir şey olmadığını biliyorum. Ama annelik de kendi içinde bir tür şekillendirme süreci. Yani, tanıdığım her kadın, ben anne olmadan önce bana bunun nasıl bir şey olacağı konusunda yalan söyledi.

. . .

Eğer çocuklarınız bir gün sosyal medya fenomeni olursa, onlarla gurur duyar mıydınız?

"Tek istediğim çocuklarımın mutlu olması."

Kocaman dişsiz gülümseme.

Ben kayıtsız ve umursamaz bir tavır tercih ettim. Bir çocuğa onu önemsediğinizi belli etmek yapabileceğiniz en kötü şeydir. "Biliyorum ki *'trad' kelimesi* 'geleneksel' kelimesinin kısaltması. Bazı insanlar benim gibi kadınlara 'geleneksel eş' diyor. Bunun bariz nedenleri var."

"Bazı insanlar" derken, Öfkeli Kadınları kastediyordum. Öfkeli Kadınlar, bana "gelenekçi eş" diyen, "geleneksel" *kelimesini* kötü bir şeyin kısaltmasıymış gibi kullanan, sanki *geleneksel* kelimesi aklı başında hiçbir insanın evreninde hoş bir kelime değilmiş gibi davrananlardı. Ama bu kadınlar aklı başında değillerdi, mutlu değillerdi, kişisel sorumluluğa da pek inanmıyorlardı. Kendi ev yemeklerini yapabilecekken veya kendi çocuklarıyla göz teması kurabilecekken, neden bu kadar değerli zamanlarını başkalarının hayatlarını inceleyerek geçirdiklerini sorgulamak yerine; kendi hayatlarını gurur duyacakları bir şeye dönüştürebilecekken neden bu kadar çok zamanlarını kendi iğrenç kıskançlıklarında yıkanarak geçirdiklerini sorgulamak yerine, görünüşe göre her gece bir şişe şarap içmek ve çevrimiçi sohbet odalarında benim hakkımda yürekten yazılar yazmakla çok daha fazla ilgileniyorlardı. Sanırım bu kadınların şarap düşkünü olduğunu varsayıyorum, ancak mesajlarının her birinde bulunan yazım hatalarının sayısına bakılırsa, buna kanıta dayalı bir varsayım diyebilirim. Görünüşe göre, *geleneksel* eşler kocalarıyla evli kalarak ülkeyi *yönetiyorlardı* . Geleneksel eşler, çocuklarıyla vakit geçirmeyi gerçekten sevdikleri için Amerika'yı *mahvediyorlardı* .

Bunun üzerine, çevrimiçi olarak kullandığım altı anonim hesaptan birinde şu yorumu yapardım: Aman Tanrım, Allah korusun!

Bu kadınlar bana "gelenekçi eş" demeden önce, "dini fanatik", "tarikat lideri", "çocuk doğuran" gibi isimler takmışlardı. Bu isimlerle kıyaslandığında, "gelenekçi eş" hafif kalıyordu.

“Ben şahsen gelenekleri kutlamanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedim. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

İki küçük çocuk başlarını salladı. *Hayır, anne. Seni seviyoruz, anne.* Ama Clementine bana bakmaya devam etti. "Yani sen de onlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?"

Birdenbire, sanki bir mahkeme duruşmasında ifade veriyormuş gibi hissettim. "Clementine, bana geleneksel bir ebe olduğumu kimin söylediğini neden söylemiyorsun?"

“Kimse,” dedi Clementine. Bir anda sıkıldı. “Sadece bir soru soruyordum. Aman Tanrım.”

O ayağa kalkarken, ben yine yansımamla karşı karşıya kaldım ve önlüğümün kurdelesiyle meşgul oldum. Artık gülümsemiyordum. "Dadı Louise'e hava tahminine bakmasını söyle," dedim Clementine'e. "Bugün yağmur yağabilir. Çocuklar bot giymeli."

Clementine cevap vermedi ve ben arkamı döndüğümde gitmişti.

Dadılar. Kesinlikle dadılar olmalıydı. Ne kadar söylesem de telefonlarını sürekli mutfak tezgahlarında ve koltuk minderlerinde bırakıyorlardı. Çocuğunuzu dünyadan korumak çok zor bir işti. Jessa ve Junebug hâlâ çok küçüktü, çok kolay etkileniyorlardı—ama Clementine? Artık neredeyse bir kadındı. Ona güvenilemezdi.

Çocuklarınız filme alınmaktan hoşlanıyor mu?

“Ah! Bayıldılar buna.”

Bu İçerik Günü için planım, ünlü ekşi mayalı hamurumla bir yuvarlak ekmek yapmak ve hamurun üzerine bahçemizden bizzat topladığım otlarla bir Noel sahnesi çizmekti. Bu, tabiri caizse, benim ekmek ve tereyağım demekti. Ayrıca, tatil sezonu her zaman çevrimiçi mağazamız için büyük bir patlama anlamına geliyordu (Yesteryear Ranch Kiraz Kesme Tahtası, 120$, Brezilya'da üretildi; Yesteryear Ranch Fransız Tuz Karışımı, 45$, Fransa'da üretildi; Yesteryear Ranch patentli iç mekan boyaları, Homestead, Pioneer ve Cowgirl tonlarında, galon başına 80$, hepsi Amerika'da üretildi). Yuvarlak ekmek asıl cazibe merkezi değil, daha çok bir başlangıç noktasıydı: Biberiye yemliğinde Lavanta Bebek İsa, üç bilge Kekik dalı adam, fa la la ve takipçiler kalpleri ve çevrimiçi alışveriş sepetleri dolana kadar tıklayacak, tıklayacak, tıklayacaklardı. Daha fazlası için yalvaracaklardı - *her zaman yalvarıyorlardı* .

Otlu ekmeğin yapımı dört saat sürdü. Shannon'ın otuz saniyelik bir hızlandırılmış videoya dönüştüreceği standart bir süreydi bu; parmaklarım ekranda baş döndürücü bir şekilde dönüyor, soluk renkli hamur parçasını yoğuruyor, şekillendiriyor ve okşuyordum. Günün ikinci yarısı Doğal Akşam Yemeği'ydi. Geleneksel bir Pazar yemeği yapacaktım (*ya da geleneksel bir Pazar yemeği mi demeliyim?* Altyazıya göz kırpan bir emojiyle yazmayı planlıyordum; bu gerçekten Kızgın Kadınları çıldırtırdı). Tüm malzemeler kendi çiftliğimizden temin edilecekti, sadece sığır eti hariç; sığır eti teknik olarak dağ geçidinin diğer tarafındaki süpermarketten geliyordu.

Öğleden sonra bir ara taze yumurtalarımızın bittiğini fark ettik, bu yüzden tavuk kümesine gitmeye karar verdik. Gökyüzü ve dağlar bize muhteşem bir görüntü sundu. Jessa ve Junebug eteğime yapışmış halde, çamurda oynayarak ve hanımlarımıza (film çekilirken onlara böyle derdim) selam vererek mutlulukla kümese doğru yürüdüm. *Hanımlar.*

“Merhaba hanımlar,” diye seslendim. “Bugün nasılsınız?”

Arkamda Shannon video kablosuna takılıp düştü ve yüksek sesle küfretti. "Özür dilerim," dedi, "o kısmı tekrar yapabilir misin?"

Elbette yapabilirdim. Her şeyi emredildiği gibi, milyonlarca kez, milyonlarca farklı tonda yapabilirdim. "Merhaba hanımlar! Bugün nasılsınız?"

“Mükemmel. Şimdi yumurtanın alınma anına geçelim.”

"Şöyle bir şey var," dedi arkadan biri. "Tavuk kümesinin yanındaki kişi Marilyn Monroe mu?"

Öyle de olabilirdi! Gözlerimi devirdim ve güldüm, eteğimi düzeltmek ve Shannon'ın hâlâ çekim yapıyor olmasını ummak için tek bir anım oldu, sonra Caleb kümesin içine girdi, beni belimden yakaladı ve aşağıya doğru eğdi. Kızlarımız tezahürat yaparken beni öptü. Sonra beni tekrar yukarı kaldırdı, ben de ona şakayla karışık omzuna vurdum. "Çizmelerimi kirlettin!"

"Az kir kimseyi öldürmez." Kovboy şapkasını hafifçe eğip bana göz kırptı.

Güldüm ve tekrar gözlerimi devirdim. " *Çekim yapıyoruz,* Caleb."

Sanki bilmiyormuş gibi.

“Aslında,” dedi Shannon, “hayır. Caleb konuşmadan hemen önce durakladım. Yani sorun yok. Eğer kısa bir ara vermek isterseniz, ben de gidip biraz kahve içebilirim.”

“Ah,” dedim, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. “Pekala. Aslında bunu yapmak zorunda değiliz—”

Ama Shannon çoktan kamerayı alıp ağır adımlarla eve doğru yürümeye başlamıştı bile.

Caleb hafifçe iki kez kalçama vurdu. Shannon'ın gereksiz bir güçle ön kapıyı açmasını izlerken, "Hâlâ üzgün mü?" dedi.

İçimde bir duygu seli belirdi.

"Evet, Caleb. Hâlâ üzgün."

“Şey. Yakında daha iyi hissedecek. Biz—”

Ona baktım ve sustu. "Kadınları hiç anlamıyorsun."

Tam cevap verecekken ben de daha sert bir ifadeyle sözünü kesmek üzereydim ki, ikimiz de aynı anda izlendiğimizin farkına vardık.

Jessa, Junebug. Küçük kızlar, tatlı şeyler, bize yukarıdan bakıyorlar. Her zaman izliyorlar. Dadı Aimee nerede Allah aşkına?

Önemli değil. Her halükarda iyi bir pratikti. Kendimi, aslında başka biri tarafından gözetim altında tutulması gereken bir çocuk tarafından gözetim altında bulduğumda kendime söylediğim şey buydu: *İyi bir pratik!* Sonuçta kusursuz bir performans bir gecede ortaya çıkmaz. Yıllar, yıllar ve yıllar süren pratik gerektirir.

Parmak uçlarımda yükselip Caleb'i art arda iki kez öptüm. "İşine geri dön, kovboy." Kızlar güldü ve alkışladı, ben de bu ödülün verdiği mutlulukla kızardım. Caleb üçümüze de şapkasını çıkarıp selam verdi ve ahıra doğru yürüdü; muhtemelen orada bir iki saat saman balyalarını düzenlemekle uğraşacaktı. Caleb kendini meşgul tutmakta çok iyiydi. Ayrıca sadece gerçekten zevk aldığı çiftlik işlerini yapmakta da çok iyiydi: Sassafras ineklerini sağmak, büyük John Deere traktörüyle meralarda dar dönüşler yapmak, doğum yapan bir domuzla bütün gece uyanık kalmak. Sevmediği işlere gelince—temizlik, ekim, hasat, ahırları temizlemek—bunların hepsini çiftlik işçilerine bırakırdı.

Bir dakika. Sizin de çiftlik işçileriniz mi var?

Duraklat.

"Bunlardan daha önce bahsetmemiş miydim?"

Kahretsin. Hamilelikte yaşanan beyin sisi durumunu da hesaba katmayı düşünebilirsin.

“Genellikle iki ya da üç kişi oluyor. Sadece mevsimlik işler. Çiftlikte neler olup bittiğine bağlı. Ne kadar çok yardıma ihtiyacımız varsa o kadar

iyi!”

Ama neden yapmadın ?

"Gebelik beyni!"

Natural Dinner'ın çekimleri gecikti. Evin her yerinde moraller bozuldu. Shannon ve ben, yukarıdan çekimlerin nasıl yapılacağı konusunda tartışmaya başladık ve bu tartışmamız, öğleden sonraki on değerli dakikayı boşa harcamamıza, acele etmemize ve daha fazla tartışmaya yol açtı. Ardından, büyük çocukların evde eğitim dersi, dadı Louise'in o gün kapsamlı bir eğitim vermek istememesi nedeniyle normalden on beş dakika önce bitti ve birdenbire mutfak sürekli sızlanmalarla doldu. Çocuklar, akşam yemeğinden önce ne oynayacakları konusunda Clementine ile tartışıyorlardı ve ajansın bize en iyiler arasında olduğunu söylediği dadılar (ki bazen bana yarı zamanlı iş için tam zamanlı ücret ödüyormuşum gibi hissettiriyorlardı) Monopoly setindeki minik Scottie köpek oyun parçası yüzünden bir dünya savaşı yaşanırken kanepede oturmuş telefonlarında geziniyorlardı. (Evimizde izin verilen tek masa oyunu buydu, kayınpederimin açık isteği üzerine. Doug, çocukların serbest piyasanın değerini mümkün olan en kısa sürede öğrenmelerinin önemli olduğunu söylemişti.)

Dadılar. Ah, dadılar! Günün bu saatlerinde işe yaramazlığa doğru eğilim gösteriyorlardı. Dadı Aimee'den de bunu bekliyordum. Los Angeles'tan gelen, kusursuz simetrik bir yüze sahip, çocukları hayatta tutabilen ve başka da pek bir şey yapamayan aptal bir kızdı. Ama Dadı Aimee'den beş yaş büyük ve eğitim alanında yüksek lisans yapmış olan Dadı Louise'den daha fazlasını bekliyordum. O bizim için aile gibiydi.

Çocuk bakıcılarınızın aileniz gibi olduğunu mu söylediniz?

Sessizlik.

Beyaz kadınların kendileri için çalışan insanlara *" aile" demelerinin uzun ve tartışmalı bir geçmişi olduğunu anlayabileceğinizden eminim* .

Daha uzun bir sessizlik. Yumuşak, anlamlı bir gülümseme.

Hayır. Bu doğru değil.

Yumuşak, *saf* bir gülümseme.

Daha iyi.

“Lütfen bir sonraki soruya geçin!”

"Hanımlar, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Çocuk bakıcıları telefonlarından başlarını kaldırdılar.

“Clementine birinin telefonunu gözetimsiz kullanıyordu,” dedim. “Bana günümüzde geleneksel rahibenin ne olduğunu sordu.”

"Şey," dedi Dadı Aimee, sonra duraksadı.

Gülümsememi ona diktim. "Ne?"

"Demek istediğim."

Bir an daha durakladım. Çenesi yapışmış bir Muppet'a benziyordu. İleri gidip ağzını kendim açma isteğine direndim.

“Bundan sonra daha dikkatli olacağız,” dedi Dadı Louise. Dadı Aimee'ye masanın altından atılan bir tekme gibi keskin bir bakış attı ve Dadı Aimee başını salladı. “Evet,” dedi. “Bir daha olmayacak.”

Derin bir nefes aldım, öfkemi dışarı attım. "Bu akşam yemeği hazırlığını ikiniz de halledebilir misiniz? Target'a küçük bir gezi yapmayı düşünüyordum."

Gözümün ucuyla baktığımda, Clementine'in canlandığını fark ettim.

Tam zamanında.

. . .

Kızları yanıma alıp otuz dakika uzaklıktaki Super Target'a gittiğimde, bu nadir bir lüks hediyesiydi. Mağazanın içindeki Starbucks'ta Clementine bol kremalı bir Frappuccino sipariş etti ve ben de günün bu saatinde bu kadar çok kafein ve şeker tüketmekten dolayı kendimi zor tuttum. Jessa ve Junebug'a birer kek pop ve elma suyu aldım, kendime de yulaf sütlü yağsız kafeinsiz bir cappuccino. Bu gezileri ayda bir kereyle sınırlamaya çalıştım; genellikle dadı Aimee bizim için market alışverişimizi yapmaya giderdi. Ama ara sıra buraya gelip, zihin uyuşturan floresan ışıkların altında dolaşmak benim için bile güzeldi—yine de bu kadar çok insanın haftalık olarak buraya gelmesi beni şaşırttı. Target'ta otuz dakikadan fazla zaman geçirmek, sanki diş çürüğüyle uğraşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Alışveriş arabasını ana koridorda yavaşça iterken, kızlar rastgele bir şekilde önümde ve arkamda koşuşturuyor, bir zevk verici şeyden diğerine atlıyorlardı. Takı tezgahları. Giysi askıları. Renkli ambalajlarda, mandalina, hurma ve sakız pembesi tonlarında vücut losyonu rafları. *Bakın kızlar,*

küçük şeyler ne kadar iyi hissettirebiliyor? Bakın, bunca gün dikkatli bir şekilde ...

“Natalie?”

Durakladım, etrafa baktım. Şaşırmış gibi yaptım, oysa aslında içimden " *Aman Tanrım. Sen de mi?" diye düşünüyordum.*

Vanessa ile lisede birlikte okumuştuk. O da atletizm takımındaydı ama ancak son sınıfta okul takımına girebilmişti, bu yüzden birlikte fazla zaman geçirmemiştik. Şimdi hemşire kıyafetleri içinde, ağzına kadar dolu iki alışveriş sepetinin yanında duruyordu; ergenlik öncesi kızı da arkasında, Vanessa'nın her atletizm yarışında takındığı aynı derin hayal kırıklığı ifadesiyle ona bakıyordu. Bana en yakın sepete baktım. Tek kullanımlık jiletler, tek kullanımlık mendil kutuları, üç kat plastikle sarılmış, kimyasallarla şişirilmiş yarım düzine jambon dilimi. Bütün bu eşyaların, çöpe atılmak üzere tasarlanmış tüm bu ürünlerin bir ay sonra gideceği çöplüğün kokusunu neredeyse hissedebiliyordum. Sonra Vanessa'ya baktım, o da şimdi kızıyla aynı ekşi ifadeyle bana bakıyordu ve kalbim nostaljiyle yumuşadı. *Zavallı kız.* Hayatında hiç yarış kazanamamıştı.

"Seni görmek ne güzel!" dedim. "Ne kadar oldu, on yıl mı?"

Burnunu çekti, boş alışveriş sepetime baktı. "Target'a geldiğini bilmiyordum."

“Elbette biliyorum. Ben de insanım, değil mi?” Gülümsememi kızına çevirdim. “Peki bu kim?”

Vanessa, sanki kızının benim gözlerimden nasıl göründüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi, kendi kızına tuhaf bir ifadeyle baktı. "Bu Zoe."

Zoe, Clementine'den birkaç yaş daha küçük görünüyordu. Kendi adını tanıdıysa bile belli etmedi. Sadece bana baktı, yüzündeki ifade yoğun bir mutsuzluğun yansımasıydı.

"Sanırım bunlar sizinkiler, değil mi?"

Vanessa'nın bakışlarını takip ederek, ilerideki koridorda çömelmiş, resimli bir kitaba göz atan Clementine'i gördüm; küçük kızlar da merakla omzunun üzerinden ona bakıyorlardı. İçimde, yapay şekerden kaynaklanan herhangi bir mutluluk hissinden daha güçlü bir haz dalgası yayıldı. "Evet. Bunlar benim kızlarım. En büyüğü Clementine, küçük olanlar ise Jessa ve Junebug."

Vanessa'ya döndüğümde, sırıttığını gördüm. En son ne zaman yetişkin bir kadının sırıttığını görmüştüm? "Biliyor musun, o isimlerle eski zamanlara olan bağlılığına gerçekten hayranım."

Gülümsemem bir santim kadar küçüldü. *Hadi başlayalım.*

Vanessa, benimkinden çok daha katı ve dindar bir ailede büyümüştü, ama o zamandan beri ailesinden bağımsızlığını ilan etmişti ve şimdi Facebook durum güncellemeleri aracılığıyla *korkunç çocukluğu* hakkında uzun uzadıya eleştiriler yazmayı seviyordu; bu güncellemeler ortalama üç ila beş beğeni alıyordu. Vanessa, dünyanın onun artık modern olduğunu bilmesini istiyordu. Değişmişti. Organik besleniyordu! (*Görünüşe göre Target'tan alışveriş yaptığı zamanlar hariç !*) Vanessa gibi kendini ilerici ilan eden kadınlar, benim gibi kadınlardan nefret etmeye bağımlıydı. Bunu biliyordum. Bu kadının aile partilerinde utanç verici derecede sarhoş olup Instagram sayfamı açtığını ve yanından geçen herkese *bu kadını şahsen tanıdığını gösterdiğini biliyordum. Lisede tanıdığı bu kadını kastederek,* gelenekçi insanların hepsinin aptal, dindar insanların hepsinin aptal, kendisinden farklı bir yaşam tarzı seçen herkesin aptal, aptal, aptal olduğunu anlatan, tekrar tekrar aynı şeyleri tekrarlayan bir konuşmaya girişti. Oysa aslında söylemek istediği şuydu *: Eskiden tanıdığım bu kadını o kadar kıskanıyorum ki, bu beni öldürebilir.*

Vanessa gibi kadınlar, pahalı lateks alınları ve *"Ben onun yanındayım"* yazılı araba etiketleriyle mi? Ne istediklerini bilmiyorlardı. Birisi bunu doğrudan yüzlerine enjekte etse bile, gerçekten ilkeli bir duruş sergileyemezlerdi. Tanrı bilir, kendi hayatlarının sorumluluğunu bile alamıyorlardı, bu yüzden mutsuzluklarını bana yüklediler. Aptal, cahil, geri kafalı gelenekçi eş. Lisede ilk üçte mezun olduğumu, Vanessa Michigan'daki kulüp ragbi evinin odalarında ping-pong oynarken ben Harvard'da küresel din tarihi okuyarak düz A'lar aldığımı (evet, itiraf ediyorum: ben de zaman zaman Instagram'ına bakıyordum) ve Instagram'da erdem gösterisi yapmayı sevdikleri tüm ilkelere *gerçekten bağlı kalarak* yaşadığımı *(yerel ürünler tüket! Küçük işletmeleri destekle! İsrafı azalt!)* hiç önemsemediler.

Öfkeli Kadınlar istediklerini söyleyebilirlerdi, ama gerçekler gerçekti. Ben ilkeli bir kadındım. İlkeleriyle *tanımlanan* bir kadın. Dünyadaki hiçbir para beni o Tetris dolu arabadaki kanserojen jambondan bir lokma bile almaya ikna edemezdi. Hiçbir aptalca sosyal kabul beni kızıma Zoe gibi dişsizce modaya uygun, " *beni seçin* " diye haykıran bir isim vermeye ikna edemezdi.

Am.

Özür dilerim Tanrım. Bu aralar öfkem beni ele geçirmişti. Düzeltilmesi gereken bir sorundu ve ben de bunu düzeltmeyi planlamıştım—gerçekten de! Biraz daha zamanım olsaydı, yemin ederim düzeltirdim.

“Sizi görmek harika,” dedim yumuşak bir sesle. “Çocukları da bir ara çiftliğe getirmelisiniz!” Vanessa’nın somurtkan, dev gibi kızına baktım. “Eminim jambonun nereden geldiğini görmek isterdiniz, değil mi?”

Vanessa hafif bir inilti çıkardı. Tıpkı kalabalık bir ortamda yanlışlıkla osurmak kadar mahrem ve utanç vericiydi. Yüzü kıpkırmızı oldu. Dişlerinin arasına takılacak türden, incelikli bir teklif olduğunu biliyordum. Teklifin yarım yamalak olduğunu bilecek ama yine de ihtimali düşünecekti, çünkü Vanessa muhtemelen hayatındaki her şeyden daha çok benim şirin küçük çiftliğimi bizzat görmek istiyordu. Tavuklar, *hanımlarım.* Her türlü ışıkta harika görünen büyük kırmızı ahır. Bahçeler, ah, bahçeler! İkimizin birlikte imza niteliğindeki limon kabuğu rendeli kekimi pişirdiği, ikimizin de aptalca bir şeye güldüğü, çocuklarımızın arka planda huzur içinde oynadığı sözde erotik fantezi. Bunların hiçbiri asla gerçekleşmeyecekti, yine de: o imkansız günün fikri, boğazının arkasında bakteri üreterek, sonraki hafta, ay veya yıl boyunca orada oturacaktı. Kocası yanında uyurken kısık sesle lezbiyen pornosu izlemesine ilham verenler kadar güçlü, kafa karıştırıcı ve hayvani, son derece aşağılayıcı bir arzu. (Kesinlikle kocası yanında uyurken kısık sesle lezbiyen pornosu izleyen türden bir kadındı.)

"Devam et Vanessa," diye düşündüm, içimden mutlulukla gülümseyerek. *"Hadi bakalım. Beni düşünerek kendine migren yaşat."* Öyle keyifli bir düşünceydi ki, içindeki suçluluk duygusuna bile değerdi, tıpkı bir kuruşluk şeker gibi. Bir yıl boyunca benim meşhur küçük çiftliğimi düşünecek, sonra da dişini sıkıp markalı dökme demir tencere setlerimden birini (250 dolar, Tayvan yapımı) sipariş edecek ve tanımadığım bir arkadaşının evine gönderecekti, böylece bana şahsen para verdiğini asla öğrenmeyecektim. Bu kadın benden işte bu kadar nefret ediyordu. Kendinden de işte bu kadar nefret ediyordu.

"Bir ara mutlaka geleceğini söyle," dedim son kez, geniş bir gülümsemeyle. "Lütfen, sadece söyle."

“Teşekkürler,” dedi Vanessa kısaca. “Yapacağım.” Sanki bir şişe Advil yutmuş gibi görünüyordu. Ben de karşılık olarak gülümsedim.

Vanessa'nın vücuduma birkaç bariz bakış daha atması için yeterince uzun, anlamsız birkaç şey daha söyledik (şüphesiz, kalçalarımda bol duran eteğin on yıl önce okulda giydiğim eteğin aynısı olduğunu fark etti) ve

benim de onun vücudunu tamamen görmezden gelmem için yeterince uzun bir süreydi (söylememe gerek bile var mı?). Vedalaştık. Kızlarla köşeyi dönerken Vanessa arkama orta parmağını gösterdi. Bunu yaptığını *görmedim* ama hissettim. Yemin ederim hissettim. Ve kim onu suçlayabilirdi ki? Her zaman istediği, *hala* istediği ama artık itiraf edemediği bir hayata sahiptim. Vanessa özgürleşmişti, evet—ama ben mutluydum. Ve bu çok üzücüydü, değil mi? Bazı kadınların, kendileri için zevk almadıkları bir hayat kurmak adına kendilerinin her zerresinden bu kadar isteyerek ödün vermeleri.

Kasada Vanessa'nın yanından bir kez daha geçtim ve neşeli bir şekilde el salladım, ama beni görmedi. Kızıyla alışveriş sepetindeki bir şey yüzünden tartışıyordu. Bu noktada, kendime gelmiştim ve ona karşı yine sadece acıma duygusu hissediyordum.

Arkadaşlarınız çevrimiçi başarınız hakkında ne düşünüyor?

"Benim adıma mutlular. Neden mutlu olmasınlar ki?"

Acıma. Ona acıdım.

Ama aynı zamanda: *kahrolsun o kadın.*

Üzgünüm Tanrım, ama gerçekten, ona lanet olsun —

Arabaya vardığımızda hava kararmıştı ve ben neredeyse öfkeden tükürüyordum. Vanessa, o *sürtük,* kesinlikle eve koşup o aptal, alaycı çevrimiçi forumlardan birinde benim hakkımda bir şeyler yazacaktı—Natalie gibi birinin Target'tan alışveriş yapacağını düşünmemiştiniz herhalde !!! —ve sonra bir hafta boyunca *çevrimiçi yorumlara katlanmak zorunda kalacaktım,* ve Shannon! Ne cüret! O şımarık, cahil, ahlaksız küçük piç kurusunun inanılmaz cüretkarlığına bakın—

Nefes al, Natalie. Sadece nefes al.

Clementine arkada kızları çocuk koltuklarına bağlıyordu. Ben sürücü koltuğunda oturmuş, dümdüz ileriye bakıyor, ellerim direksiyonu sıkıca kavramıştı. Konsoldaki telefonuma göz attım. Öfkem yatıştı.

Evet. Bu harika olurdu. O anı ben de paylaşabilir ve Vanessa'nın o aptalca heveslerinin rüzgarını kesebilirdim.

Telefonu elime aldım ve kayıt düğmesine bastım, tam o sırada Clementine yolcu koltuğuna oturuyordu. "Kızlar," dedim, ışıklı ekrana gülümseyerek, "bugün Target'a yaptığımız *çok özel* gezide neler aldınız?"

Jessa ve Junebug buna karşılık ciyakladılar:

"Bir oyuncak ayı!"

“Işıltılı losyon!”

“Peki ya sen, Clementine?”

Kamerayı, sırıtarak beni ve yolcu koltuğunda oturan Clementine'i gösterecek şekilde ayarladım. Clementine yeni bir oje sürmüştü. Ama cevap vermedi. Bana sırtını dönmüştü. " *Clementine,* ne aldın—"

"Beni çekmeyi bırakın."

Donakaldım. Yüzüm kıpkırmızı oldu.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir kere bile.

Dikiz aynasına hızlıca bir göz attım: Jessa, Junebug'ın bileğindeki bileklikle oynuyordu, Junebug da yeni peluş oyuncağı hakkında sessizce mırıldanıyordu. Kaydı durdurma düğmesine bastım ve telefonu yüzü aşağıya gelecek şekilde kucağıma koydum. Ellerim titriyordu. Arabayı vitese taktım ve otopark çıkışına doğru ilerledik.

"Çekimlerin yapılmasından rahatsız olduğunu bilmiyordum, Clementine," dedim eve doğru giden sessiz dağ yoluna girerken. "Sana hep böyle hissediyorsan bana söylemeni söylemiştim, değil mi?"

Ben yapmamıştım.

Clementine alnını cama dayadı. "Sana şimdi söylüyorum."

“Haklısın,” dedim. Kızların hiçbiri artık bana bakmıyordu, ama nedense gülümsüyordum. *Dur artık,* diye kendime sertçe söyledim. *Böyle gülmeyi bırak.* Ama bırakamadım. Bırakmadım.

. . .

Rıza söz konusu olduğunda, çocukların şunları yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musunuz ?

"Aman lütfen."

Duraklat.

Sorumu bitirebilir miyim?

Daha uzun bir ara.

"Evet elbette."

Çocukların görüntülerinin kamuya açık sosyal medya *hesaplarında kullanılması ve bu konudaki rıza meselesine gelince —*

"Aslında, tuvalete gitmek için kısa bir ara vermem gerekiyor. Sakıncası olur mu?"

O gece ilerleyen saatlerde Caleb yatak odamıza girdi ve "Bugün babamla tekrar konuştum" dedi.

“Öyle mi?” Çocuk bakıcıları çocukları yatağa hazırlarken ben de e-postalarımı okuyor, istenmeyen mesajları topluca siliyordum. Tam o sırada gelen kutuma yeni bir e-posta düştü. Shannon'dandı. Konu başlığı şöyleydi: resmi istifa

Duraksadım. Konu başlığına birkaç saniye baktım. Sonra üzerine tıkladım.

> Natalie,
>
> Size artık sizin için çalışmayacağımı bildirmek için yazıyorum. Yaz boyunca yaşananlar ve tüm kabuslar göz önüne alındığında, bu işin artık ruh sağlığım için iyi olmadığı açık. Bu akşam için otobüs biletim var. Arabaya ihtiyacım yok; Dadı Aimee beni istasyona götürecek.
>
> Şunu da belirtmekte fayda var: Bence kötü bir insan değilsin. Sadece kafan karışık.
>
> Lütfen çocuklara onları çok sevdiğimi söyleyin.

Shannon

Bu arada, içerik takviminizi alt üst ettiğim için özür dilerim.

“Natalie? *Merhabaaa,* orada kimse var mı?”

"Özür dilerim," dedim, "sadece... bir şeye hızlıca bakmam gerekiyor. Bir saniye bekleyin."

E-postayı ikinci kez, sonra üçüncü kez okudum. Ardından Caleb'e baktım. "Ne diyordun?"

"Her şey yolunda mı?"

Biraz fazla neşeli bir şekilde güldüm. "Sadece saçma sapan reklam e-postaları. Şimdi, *lütfen,* dikkatle dinliyorum: bana babanızdan bahsedin."

“Şey,” dedi. Dramatik bir şekilde duraksadı. *Davul sesleri eşliğinde:* “Şimdi tam zamanı olduğunu düşünüyor.”

Sabırsızca başımı salladım—ne diyeceğini zaten biliyordum—sonra bunun büyük bir açıklama olacağını hatırladım. *Rol yap Natalie. Repliğini söyle.* "Şimdi neyin zamanı, sevgilim?"

Neler olacağını tam olarak biliyordum. Aslında bunların *hepsinin* geleceğini görmüştüm—kayınpederimin Caleb için yaptığı siyasi baskı, Shannon'ın istifa mektubu—hatta belki de hepsini kendim planlamıştım, ama yine de, sonunda gerçekleştiğine sebepsiz yere şaşırdım. *İşte başlıyoruz. Domino taşları düşmeye başlıyor.* Ve yine de: nasıl cüret eder! Sanırım beni rahatsız eden şey, e-postanın kendisinden çok, e-postanın tonuydu. Ne kadar sahte bir olgunluk. Hak edilmemiş bir küçümsemeyle dolu. Tam da yirmi bir yaşında birinden bekleyeceğiniz türden bir mektup. Özellikle de Shannon'dan, o kayıp küçük kuzudan, o aptal küçük sürtükten bekleyebileceğim türden bir mektup.

Özür dilerim Tanrım. Çok çok özür dilerim.

"Şimdi aday olma zamanı," dedi Caleb. "Seçimlere katılmanın tam zamanı."

"Aman Tanrım. Vay canına."

Caleb'in babası sadece bir senatör değildi. Gerçek bir siyasi ikondu. Kırk yıldır görevdeydi ve her altı yılda bir rakipsiz olarak seçimlere giriyordu. Savaş gazisiydi, aile değerlerine bağlı gelenekçiydi, insanların büyük bir samimiyetle *gerçek hayattaki John Wayne olarak tanımladığı türden bir adamdı.* Yanılmıyorlardı. Doug Mills geniş omuzlu ve kendine güvenen biriydi. Tam bir aile reisi. Başka bir adama yaptığı neredeyse her yorum, omuzuna içten bir şekilde vurmasıyla birlikte geliyordu. Anketler az da olsa

doğruysa, Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki başkanı olmak üzereydi. Aynı zamanda en yakın müttefikimdi. Kayınpederim ve benim ikimizin de bildiği şey şuydu: *Başka bir yol yoktu.* Sadece bu plan vardı, çok hassas bir plan, bu planda iki değişken -yapımcım, kocam- tek seferde hallediliyordu.

Son soru, Bayan Heller Mills: Yesteryear *Ranch'te yaşanan bu korkunç saldırı iddiaları hakkında yorum yapmak ister misiniz ?*

"Maalesef devam eden bir yasal soruşturma hakkında yorum yapamam."

Burada bir an durup şunu söylemek istiyorum: Başka bir kadın yıllar önce çıldırmış olurdu.

Bence sen kötü bir insan değilsin.

Sevgilinizin karısına söyleyeceğiniz cesur bir şey. Aradığım kelime buydu: *cesur* . E-postanın tamamı o kadar tüyler ürpertici derecede cesurdu ki, başka, daha zayıf bir kadının sinir krizi geçirmesine, telefonunu odanın öbür ucuna fırlatmasına, aptal, işe yaramaz, sikini pantolonunda tutamayan kocasına " *Bak ne yaptın!"* diye tıslamasına neden olabilirdi. Ama ben değil. Aldatıcı, aptal kocama bakarken, yıllar boyunca kendimi dünyaya karşı sertleştirmek için yaptığım tüm çalışmalar için kendime içten içe bir alkış verdim. İlk halkla ilişkiler felaketimizin eşiğindeydik. Manşetleri şimdiden görebiliyordum: *İddialar Instagram'da Ünlü Aileyi Suçluyor. Daha* da kötüsü: *Natalie Heller Mills Bir Tarikat Lideri mi? Eski Yapımcı Konuşuyor.*

Böyle bir manşet yeni başlayan bir siyasi kariyeri mahveder miydi? Kesinlikle hayır. Amerika, politikacılar söz konusu olduğunda ahlaka zerre kadar önem vermezdi. Aksine, biraz ahlaksız olmalarını beklerdik. Bu durum, şımartılmış kocamın şansını artırabilir. Hatta benim takipçi sayımı da artırabilir. *O zavallı hamile kadın, ailesini bir arada tutmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor.* Gerçekten, düşününce: bu durum harika bir Instagram paylaşımı olurdu.

Ama acele ediyordum. Şimdi bunu düşünmeye gerek yoktu. Hatta Caleb'e e-postadan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu, kocamın başa çıkabileceği türden bir şey değildi. En iyi çabalarına rağmen, erkekliğini hâlâ kaba ve doğallıktan uzak bir şekilde, sanki kafasına zorla geçirdiğim kötü bir kazakmış gibi sergileyen kocamın düzeltebileceği türden bir şey değildi. Eğer bilseydi, durumu daha da kötüleştirirdi. Tamamen aptalca bir

şey yapardı, mesela otobüs durağına kadar arabayla gider ve bir sürü yabancının önünde Shannon'dan özür dilerdi.

“Bence harika bir fikir,” dedim, tıpkı prova yaptığım gibi. “Eminim bir gün başkan olacaksın. Tıpkı baban gibi.”

Caleb'in yüzü rahatlamayla aydınlandı. Bunu asla itiraf etmezdi, hayatının yarısını bundan kaçarak geçirmişti, ama gerçekten istediği tek şey buydu: tıpkı sevgili babası gibi olmak.

"Şimdi," dedim, "bunun için dua edelim."

Kanepenin ayak ucunda birlikte diz çöktük. Alnımı kenetlenmiş ellerime bastırdım ve içimdeki öfkeyi dışarı atmaya çalıştım ama başaramadım. Tıpkı bir mikrop gibiydi. Midemde sürekli çoğalıyordu. Genellikle kocamın hatalarını affetmek kolaydı, ama bu gece onu öldürmek istiyordum. Küçük Comic Sans yazı tipindeki düşünce baloncuklarında, anlamsız dualarının gözümün önünden geçtiğini neredeyse görebiliyordum. *Lütfen çocuklarımı ve tavukları koru Tanrım. Karımın beni sevmeye devam etmesine yardım et. Bir oral seks de güzel olurdu Tanrım, ve eğer çok fazla olmazsa, unutulmaz bir şey olmak için güç istiyorum. Bir efsane olmak istiyorum .*

Bütün erkekler efsane olmak istiyordu. Bu çok utanç vericiydi.

Peki ben ne istiyordum? Cevap çok basit. Zaten sahip olduklarımdan daha fazlasını istiyordum. Tüm dünyanın kendisini benim gözlerimle görmesini istiyordum. Yeni bir etki düzeyi. Ama bu doğrudan istenebilecek bir şey değil, bu yüzden daha basit bir şeyle yetindim.

Lütfen bu planın işe yaramasını sağla, Tanrım. Lütfen onun kazanmasına izin verme. Ve lütfen kocama biraz omurga ver. Benim omurgamı ödünç almak zorunda kalmasından bıktım.

Amin.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

OceanofPDF.com

1

BİR GÜN MÜYDÜ, BİR HAFTA MI , bir ay mı?

Bildiğim şu: Bir sabah uyandım ve " *Aman Tanrım, hava çok soğuk!" diye düşündüm.*

Sonra: *Özür dilerim, efendim.*

Güne, adi bir ergen gibi küfür ederek başlamak ideal bir yol değil. Yine de: hava *soğuk* . Her zamankinden daha soğuk.

Ve her zamankinden daha mı koyu?

Sakin ol Natalie. Biraz üşütmek kimseye zarar vermez.

Ben ve kız kardeşim küçükken, annemin bize atalarımız hakkında hikayeler anlatması, Ellis Adası üzerinden Amerika'ya nasıl geldiklerini, sonra at arabalarıyla Batı'yı nasıl geçtiklerini ve bulabildikleri en verimli topraklara nasıl yerleştiklerini anlatması bir Noel Arifesi geleneğiydi. Annem, gözlerinde uzak, romantik bir ifadeyle, "Geçmişin günleri korkakların işi değildi," diye mırıldanırdı. "Büyük büyük büyük dedelerinizin ne kadar *cesur* olması gerektiğini düşünün. Oklarla Kızılderililerle karşı karşıya gelmeyi hayal edin. Sığırlarınızı kurtlardan korumayı. Doğrudan dereden balık tutmayı. Doğrudan memeden süt içmeyi. Kızlar, hayal edebileceğiniz en soğuk, en uzun, en karanlık kışlarda, sizi ısıtacak elektrik hayali bile olmadan hayatta kalmaya çalışmayı hayal edin."

Bunu kendi çocuklarımla da yapmaya başlamıştım. Eski günlerden sanki onlarla konuşabiliyormuşum gibi bahsediyordum, oysa gerçek şu ki hayatımda hiç gerçekten üşümemiştim.

Şimdiye kadar.

Elektrikler kesinlikle kesilmiş. Jeneratör neden devreye girmiyor?

Rahatlamak .

Ama yapamıyorum. Düşüncelerim hızla akıyor. Soğuktan uyanığım, elektrik arızasını gidermek için arayabileceğimiz tamircilerin, bu aksaklıktan sorumlu tutabileceğim kişilerin zihnimde hızlı bir listesini yapıyorum— *jeneratörün garantisini araştırmalıyım, daha beş yaşında —*

ve sonunda kendime tekrar *dur, Natalie, nefes al diye hatırlatıyorum.* Günün bu *saati* ev işleri hakkında düşünmek için doğru zaman değil. Düşüncelerimi manevi şükranla dinlendirmek, başka bir günün kutsanmış karmaşasından önce kendimi dengelemek için doğru zaman.

Başımı hafifçe sallayarak, yeniden başlamayı denedim.

Baba, Caleb için teşekkür ederim. Miras için teşekkür ederim. Clementine, Samuel, Stetson için teşekkür ederim .

Yorganı alıp üzerime daha sıkıca sarıyorum. Sonra donup kalıyorum.

Bu benim yorganım değil. Parmaklarım geçen yaz aldığım pazen-keten karışımı yorganı tutmuyor. Bunun yerine, sert, ince bir yorganın altında titriyorum. Dikkatlice elimi örtünün altından çıkarıp parmaklarımı yüzeyinde gezdiriyorum, kalın el örgüsü desenlerinin izlerini hissediyorum. İlk korku yılanı içimden geçiyor. "Caleb," diye fısıldıyorum.

Yanıt yok.

Eğer vücut saatim doğruysa -ki hayatımın her günü hep doğru olmuştur- o zaman saat neredeyse tam altı. Caleb çoktan kalkıp ahıra gitmiş, günlük sağım işini yapıyor olmalı. Bu tanınmaz haldeki yorgan da, temizlikçinin normal yorganımız temizlenene kadar kullanmayı tercih ettiği, keten dolabından alınmış bir bez parçası olmalı.

Peki alarmım neden henüz çalmadı?

Panik beni sardı. Her gece telefonumu şarj etmek için bıraktığım komodine doğru sendeledim. Ellerim pürüzsüz ceviz ağacı yerine havaya çarptı. Yatağımdan düşüp yere yığıldım, dizlerim ahşap zemine acı verici bir şekilde çarptı. Karanlıkta çığlık attım, sonra aniden ses çıkarmaktan korkarak elimi ağzıma kapattım.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Bu sefer Tanrı'dan özür dilemek için duraklamıyorum. Özür dileyecek zaman yok. Zihnimde keskin, kurnaz düşünceler dolaşıyor, her biri buz gibi sessizlikte beni biraz ürpertiyor.

Kaçırıldım.

Kaçırıldı.

Burada mutlaka biri benimle birlikte olmalı.

Birisi beni öldürecek.

Ölmek için çok gencim.

Ölmek için fazla güzel.

Ölenler hep genç ve güzel insanlar oluyor.

Tam korkudan bayılmak üzereyken tanıdık bir ses duyuyorum: çocuk kahkahalarının yankısı.

Duraksıyorum. Sesi duyunca başımı yana eğiyorum.

Daha fazla kahkaha. Birden fazla çocuk. Küçük kızlar gibi geliyor. *Benim kızlarım mı?* Sonra bir fısıltı daha duyuluyor, daha yaşlı bir ses, onları sertçe susturuyor.

Clementine? Sen misin?

Sonra: bir kahkaha daha koptu. On yıllık annelik tecrübesiyle o ses dört, belki de beş yaşında bir çocuğun sesine benziyor.

Jessa mı? Junebug mu?

Yere oturup sesin geldiği yöne doğru gözlerimi diktim. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alıştı. Çok geçmeden bir kapının silik siluetini görebildim.

"Konuş," diyorum kendi kendime. *"Bir şey söyle.* "Merhaba? Kimse var mı?"

Diğer odadan anında bir cevap geldi: "Anne, kahvaltı yapıyoruz!"

İçimde bulantılı bir rahatlama dalgası yükseliyor. Ayağa kalkıyorum, ayaklarımın beynime doğru haykırdığı tüm duyusal bilgileri görmezden geliyorum—bu buz gibi, düğümlü, pürüzlü zemin *Brezilya'dan ithal edilmiş sert ağaçtan değil* — ve sese doğru yürüyorum, parmaklarımı duvarda gezdirerek kapıya ulaşıyorum ve kapı kolunu, *benim kapı kolumu,* karanlığın içinde buluyorum.

Kapıyı açıyorum ve karanlık koridor ortaya çıkıyor.

Bu benim kapı kolum, şu da benim yorganım ve bu da benim evim. Soğuk çünkü fırtına çıktı ve elektrikler kesildi. Her şey farklı geliyor çünkü karanlık ve korkuyorsunuz, karanlıkta korktuğunuzda her şey farklı hissedilir.

Koridorda ilerliyorum, koridor karanlık ama yatak odası kadar karanlık değil. Hızlı adımlarla ilerliyorum, bu evi içgüdüsel olarak bildiğime güveniyorum. Bu evde gecenin bir yarısı uykusuz geçirdiğim, sürekli emzirmekten beynim uyuşmuş ve bitkin düşmüş o kadar çok akşam oldu ki, adeta yürüyen bir ölü gibiydim. Bu evi kendimi tanıdığım gibi tanıyorum. Ve her doğru adımla daha da rahatlıyorum ve biraz daha hızlı yürüyorum. *Ne garip bir uyanış şekli,* diye düşünüyorum yükselen bir mutlulukla. *Ne korkunç bir rüya.* Mutfağa dönmeden önceki son adımlarımı atarken, bunun günün ilerleyen saatlerinde iyi bir video olacağını düşünüyorum. *İyi günler, hepiniz. Bu sabah çok garip bir deneyim yaşadım, eminim ki tüm çalışkan anneler anlayacaktır…*

Köşeyi dönüp mutfağın sıcak ışığına adım attığımda birden durdum.

Burası benim evim.

Burası benim evim değil.

Mutfağıma bakıyorum, ama bir yandan da tam olarak benim mutfağım değil. Boyutu, düzeni ve dekorasyonu neredeyse tamamen aynı; aynı yemek masası, aynı sandalyeler, aynı ahşap tezgahlar... Ama yer döşemeleri daha geniş ve düzensiz, ayrıca tavanda hiç ışık yok. Şömine dışında hiçbir ışık yok, diye fark ediyorum yavaş yavaş. Benim evimde mutfak şöminesi çalışmıyor. Bu evde ise alevler soğukta patlayıp çıtırdıyor, odadaki tek ışığı sağlıyor. Diğerlerini aydınlatıyor.

Ateşin yanında oturanlar, aynı zamanda artık çocuklarım olmayan çocuklarım.

Dört kişiydiler. İki kız, iki erkek, hepsi de bana bir öncü canlandırmasını hatırlatan, yırtık pırtık kıyafetler giymişti. En büyüğü, koyu gözlü, ergenlik çağında gibi görünen bir kızdı. Saçları tokalarla tutturulmuş ve örülmüştü. Clementine'e benziyordu ama Clementine değildi. Ayrıca bana doğrudan bakmayan tek kişi oydu. Küçük kızın saçını kusursuz, sarsılmaz bir odaklanmayla örüyordu.

Bu çocukların hepsi benim çocuklarım gibi görünüyor. Ama hiçbiri benim öz çocuğum değil.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha. Ayaklarımın altında bir tahta gıcırdıyor.

Büyük kızın gözleri birden yukarı kalktı ve benimkilerle buluştu.

Korkuyu biliyorum. Hayatımda birden fazla kez, beni felç edecek kadar güçlü bir şekilde korkuyu hissettim.

Üniversiteye gitmek için evden ilk kez ayrılmama bir hafta kala, kilisemde yeniden doğdum. Papaz başımı sıcak havuz suyuna daldırmadan hemen önce, dizlerim korkudan titredi. Rahip beni koltuk altlarımdan tutarak güçsüzce yukarı kaldırırken, işte orada, tüm vücudumu saran şey vardı: İnsan yetersizliğinin boğucu bir hissi. Eğer O'nun bize sunduğu kurtarıcı lütuf olmasaydı, bu dünyanın ne hale geleceğine dair boş bir dehşet. Su altına dalmadan önceki o üç saniye boyunca, her şeyin ne kadar kırık dökük olduğunu tam ve eksiksiz bir şekilde anladım. Hayatım, ailem, ülkem, gezegenim. Biz, tüm insanlık, yalnızdık, değil mi? O bizi kurtarmaya mı geliyordu? Yoksa terk edilmiş, bu ıssız kayalıkta sıkışıp kalmış, karanlıkta baş döndürücü bir şekilde hiçliğe doğru mu dönüyorduk?

Sonra suyun altına daldım ve korku kayboldu, sıcaklık—sevgi—içimden bir tünel gibi akıp geldi.

İlk doğumumu yaparken yine korku hissettim. Yirmi yaşındaydım, hastanedeydim ve hemşireler, panik içindeki nefes alışverişlerimin arasında zar zor duyabildiğim, sıradan küçük klişeler söylüyorlardı: *"Çok güçlüsün, sadece birkaç itme daha, bunu başarabilirsin anne ."*

Kızım dünyaya çığlıklar atarak gelmeden önceki anda, hayatımda ikinci kez, durumun yanlışlığına dair felç edici bir kesinlik hissettim. *Anne,* diye düşündüm, *anne kim? Ben Natalie'yim. Adım Natalie.* Anne olmaya hazır değildim. Bu kesinliği vücudumun en derinlerinde hissettim ve bu yüzden ebeveynlik hatasının daha da gelişmeden önce O'nun müdahale etmesi kaçınılmaz görünüyordu. *Morarmış bir şekilde doğacaktı.* Ya da belki de beni başka bir şekilde cezalandıracaktı: Caleb kayıp düşecek ve kafasını yatağın köşesine çarpacaktı, annem hastaneye giderken ölümcül bir trafik kazası geçirecekti. *Bu hayatın dünyaya gelmesi için bir takas gerçekleşmeliydi.* Vücudum yavaşça bir şeftali gibi ikiye ayrılırken, hayatını kaybedenin ben olduğumu fark ettim; bu yeni çocuğa yer açmak için dünyadan yok olacak olan bendim.

Artık asla Natalie olmayacağım. Sadece Anne olacağım.

Bir an için, o çocuğun yok olmasını diledim. Sadece benden değil, bu dünyadan da yok olmasını. Silinmesini. Sonra oda onun ağlamasıyla doldu, korku kayboldu ve sevgi—ya da ona benzer bir şey—geri döndü.

Gerçek korkuyu bildiğimi sanıyordum. Ama şu an hissettiğim şey, daha önce hiç bilmediğim bir korku. İçimdeki his çok büyük, simsiyah ve dipsiz. Cehenneme doğru yuvarlanmak gibi.

“Anne,” diyor küçük kız. Küçük ve çilli yanaklı, başının bir yarısı düzgünce örülmüş, diğer yarısı uzun ve dağınık, beline kadar sarkıyor. Onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim, yine de o kutsal çağrıyı tekrar yapıyor. “Anne?”

Gülüp gülen oydu, sonra da beni çağırdı. Ona bakıyorum, midem bulanıyor. O benim, ama aynı zamanda değil. Çok yakın, çok benzer, *ama yine de.* Bu uyumsuzluk zihnimi kontrolden çıkarıyor. Plastik bebekleri düşünüyorum. Uzaylıları ve deri kıyafetleri düşünüyorum. *Aman Tanrım ,* kendi çocuklarımın kendi yüzlerini çıkarıp yabancılara lastik maske gibi takmaları için vermelerini düşünüyorum. Bir ses çıkarıyorum. İnlemeye

benziyor, nefes nefese kalmaya benziyor ve sonunda şunu söylemeyi düşünüyorum: "Sen kimsin?"

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar.

"Anne," diyor küçük olan tekrar.

Sesim yükseliyor. *"Neredeyim?"*

“Eyvah,” diyor küçük bir çocuk. Sekiz, belki dokuz yaşında. Samuel'ime, Stetson'uma benziyor ama ikisi de değil.

"Elbette, biziz," diyor büyük oğlan. On üç yaşlarında gibi görünüyor.

"Ahır," diyor en büyük kız. Bana bakıyor ama elleri kendi kendine hareket ediyor, küçük kızın saçını öyle bir güçle örüyor ki, benim kafa derim bile acıyor. Küçük kız hiçbir şey söylemiyor, sadece kafası önce sola sonra sağa çekilirken kocaman bebek gözleriyle bana bakıyor.

" *Ahıra gidin,* " diyor en büyük kız sabırsızca.

Odanın içinde sendeleyerek ön kapıya doğru ilerledim. Elim kapı koluna uzanmışken bir şey gördüm ve donakaldım.

Ön kapının eşiğine kazınmış, onlarca çentik ve karalama var. İsimler ve numaralar, dikey bir çizgi halinde sıralanmış. Bir liste. Hayır, bir kayıt.

Kapı kolunun hizasında, özellikle belirgin bir dizi işaret: *MAEVE* , 1852; *MAEVE* 1853; *MAEVE* , 1854. Yükseklik ölçüleri. Bu da şu anlama geliyor —ki bu kesinlikle *şu anlama gelemez—*

Ölçüm çizgilerini takip ediyorum, bakışlarım huzursuzca yukarı doğru kayıyor. Pencerenin ilk camında: *Nuh , 1853,* sonra ikinci camda: *Habil , 1854.* Ve sonra, tam göz hizamda: yeni kazınmış bir giriş.

Oymada "ANNE" yazıyor . 1855.

Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır—

Kapıyı hızla açıp verandaya çıkıyorum, merdivenlerden sendeleyerek iniyorum ve karanlığa doğru birkaç adım attıktan sonra birden duruyorum. İşte yine orada: yakından tanıdığım, yavaş yavaş tekinsizliğe dönüşen bir sahne. Nostaljinin kötü kız kardeşi gibi. Büyük kırmızı ahır, tavuk kümesi ve tepenin arkasında kaybolan eğimli yol. Kendim için inşa ettiğim dünya —her bir planı inceleyerek, yıllarca mükemmel hale getirmek için uğraşarak—ama, ama, *ama:* burada araba yolu ışıkları yok. Ahırın girişinin üstünde de ışık yok. Her şey hâlâ simsiyah olan gökyüzünün altında gölgelere bürünmüş. Gözlerim karanlığa alışınca, ahırın eski, yıpranmış ve bakımsız göründüğünü fark ediyorum. Çatısı derin bir kavisli. Tavuk kümesi, yıllar önce aldığımız, gün doğumu ve gün batımında otomatik olarak açılıp kapanarak tavukları tilkilerden, dağ aslanlarından ve ayılardan

koruyan otuz bin dolarlık teknolojik harika değil. Bunun yerine, sazdan bir saçakla örtülmüş küçük bir kulübe. Loş ay ışığında tavuklar bile farklı görünüyor. Daha zayıf. Daha az cana yakın.

Merhaba bayanlar.

Vücudum o kadar çok kortizolle dolu ki, felç olmuş gibi hissediyorum.

Tanrım, bana yardım et.

“Natalie.”

Arkamı döndüm. Ahırın yanında bir figür duruyordu; hem benim olan hem de olmayan o ahırın yanında. Bana doğru yürümeye başladı ve aniden ay ışığı yüzünü aydınlattı.

Bu Caleb. Kendi çocuklarımın balmumu kopyaları gibi görünen çocuklarımın aksine, *bu* benim kocam; yumuşak yüzlü, ekose gömlekli ve sevimli köpek yavrusu gibi...

Gözler.

Geri adım atıyorum. O da yürümeyi bırakıyor. İkimiz de orada, aramızda yaklaşık üç metre mesafe kalacak şekilde sessizce duruyoruz.

Bu adamın gözleri kocamın gözleri değil. Bu adamın gözleri siyah, soğuk ve cansız. Ona ne kadar çok bakarsam, o kadar yabancılaşıyor. Önce Caleb, sonra Caleb'in uzak bir akrabası, sonra da gecenin karanlığında bana bakan yaşlı bir adam, bir yabancı. Uzaktan, ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. Kendime bakıyorum, üzerimdeki garip geceliği inceliyorum. Hayatımda daha önce hiç görmediğim çiçekli, pamuklu bir şey.

"Natalie," diyor tekrar.

Koşmayı düşünüyorum. Bacaklarım kıpırdamıyor.

Uyan Natalie. Uyanma vakti geldi.

"Neler oluyor?" diyorum. "Neredeyim?"

“Tanrım,” diye mırıldandı adam. Gözlerini devirdi, sonra şapkasını yere fırlattı, bu da beni irkiltti ve soğuk havaya küçük bir toz bulutu yaydı. “Eve geldin Natalie,” dedi. “Şimdi, Allah aşkına: üşütmeden içeri gir.”

“Sen kimsin?”

"Ben senin lanet olası kocanım," diye çıkıştı. "Ben Caleb'im."

Belki de bu bir rüyadır. Bir rüya gibi mantıksız, bir kabus gibi korkunç; ama eğer bu sadece kafamda oluyorsa, yataktan düşmenin acısıyla dizlerim neden bu kadar çok ağrıyor? Neden ciğerlerimin göğsümde kabardığını, korkunun vücudumda hapsolmuş ve kaçmaya çalışan bir şey gibi titreştiğini hissedebiliyorum?

“Beni eve götürün. Ne isterseniz, size veririm. Param var. Hem de çok. Bunu biliyorsunuzdur herhalde, değil mi? Beni buraya bu yüzden mi getirdiniz? Para mı istiyorsunuz?”

“Natalie—”

İçimde bir şey kopuyor. "Adımı söylemeyi bırak!"

Sinirli bir ses çıkardı ve tekrar bana doğru yürümeye başladı. "Eğer böyle bağırmaya başlayacaksan..."

Sonunda sinir sistemim harekete geçiyor. Koşmaya başlıyorum.

Yolda hızla ilerlerken, gevşemiş kaslarımın sızlayan gerginliğini hissediyorum ama umurumda değil. Şimdi kas çekmelerinden endişelenmenin zamanı değil. Şimdi uçmaktan başka bir şey düşünmenin zamanı değil. Karanlıkta hızla koşuyorum, çakılların derimi yırtmasıyla ayak tabanlarımdaki acıyı çok uzaktan algılıyorum. Tam ileriyi düşünmeye başladığım anda—en yakın komşu evin beş mil mi yoksa sekiz mil mi uzakta olduğunu, yoldan geçen bir araba aramak için yolda koşmanın mı yoksa ormana kaybolmanın mı daha akıllıca olacağını—tökezleyip öne doğru savruluyorum ve *ah*—

Vücudum kayıyor ve yuvarlanıyor.

Sadece sıyrıklar. Kalk ayağa Natalie. Bunu başarabilirsin. Kalk ve koş.

Korkumun öbür tarafında: çakıl taşları üzerinde ayakkabılarımın sesi, giderek yaklaşıyor.

Nefes nefese yerde yuvarlanıyorum, dengemi bulmaya çalışıyorum, avuçlarımı yere düz bir şekilde koymaya çalışıyorum ki kendimi yukarı itip koşmaya devam edebileyim, ama gece gökyüzü o kadar siyah ki toprak gibi görünüyor, toprak da o kadar siyah ki uzay gibi görünüyor, ve ben havayı yakalamaya çalışıyorum, hava tozla dolu, görüşüm bulanıklaşıyor ve kendi kendime düşünüyorum, *Kalk ayağa,* ve deniyorum— *Tanrım, deniyorum* — ama yapamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum.

Ayak sesleri kayboluyor.

Sessizlik.

Yan tarafıma doğru döndüm, nefes nefese kaldım, tutunmaya çalıştım. Sonra birkaç adım ötede duran adamı gördüm, pasif, etkilenmemiş bir ifadeyle beni izliyordu. Kollarını kavuşturmuştu. "Kalk," dedi, benim düşüncelerimi yankılayarak.

Koş , Natalie. Savaş.

Yanıma dönüp çığlık atıyorum. Kendime *"yardım edin"* demem gerektiğini söylüyorum ama emin değilim. Kendi sesimin gürültüsü

kulaklarımda o kadar yüksek ki, kelimeleri ayırt edemiyorum.

Gözümün ucuyla adamın tek dizinin üzerine çöktüğünü görüyorum. İçimde yeni bir panik dalgası yükseliyor. Beni kollarına almaya çalışıyor. Kollarımı ve bacaklarımı çırpınıyorum. Öne eğiliyor ve kollarımı kolayca yere sabitliyor, sonra bileklerimi öyle bir şekilde tutuyor ki ikisini de tek bir eliyle kavrayıp diğer elini serbest bırakıyor. Bir anda, bilinçli bir düşünce olmadan, yüzüne tükürüyorum. Bu onu şok ediyor. Ay ışığında yanakları parıldayan yüzüme bakıyor, ben de onun altında çaresizce kıvranıyorum.

" *Siktir git,* " diye hırladım. Hayatımda ilk defa bu cümleyi sesli olarak söyledim.

Adam yüzünü kolunun tersiyle sildi. Sonra, "İyi bir eş kocasına böyle konuşmaz," dedi.

Geriye doğru çekilip bana öyle sert bir tokat attı ki, bütün dünya karardı.

OceanofPDF.com

2

Ailemden ilk kez ayrıldığımda ON YEDİ YAŞINDAYDIM . Boston'da üniversiteye gidiyordum. Harvard Üniversitesi'ne. Disiplinli olmak hakkında ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Evet. On iki yaşıma geldiğimde, asıl öğretmenimiz -alkol kokan ve üstümüzdeki onay sınıfındaki kızlara sarkmayı seven mahalledeki bir baba- arkada akşamdan kalma halini atlatmaya çalışırken, haftalık Pazar okulu derslerimi neredeyse ben yönetiyordum. Babam benim için *"Çok* zekisin" derdi. *"Dikkat et, yoksa iğneyle delinebilirsin."* Sonra da gülerdi, gülerdi, gülerdi.

Babam hakkında hatırladığım tek şey bu. On yaşındayken öldü. En azından annem, büyüdüğümüz yerden dört saat uzaklıktaki Idaho'nun güneybatı köşesindeki yeni kasabamıza taşındığımızda kız kardeşime ve bana böyle söylememizi söylemişti. *Öğretmenlere babanızın artık aramızda olmadığını söyleyin.* Bu retorik hileyle ona durumu anlatmak zorundaydınız: yalan söylemiyordu, günah işlememişti, teknik olarak artık aramızda değildi! Bu ifadeyle öğretmenlerim kendi sonuçlarına varacaklardı ve vardıkları sonuç, Eliza Heller'ın kocasının yerel bowling liginden bir kadınla eyaletten kaçtığı olmayacaktı.

Şimdi bedensel arzuların işleri apaçık ortadadır: cinsel ahlaksızlık, kirlilik, şehvet düşkünlüğü…

Küçük yaşta bile annemin mantığı bana mantıklı geliyordu. *Babam öldü.* Çok üzücü! Huzur içinde yatsın, amin. Babam, bir kadına zeki demeyi ancak partide arkadaşlarına bira eşliğinde şaka yapmak için kullanan türden bir adamdı. Onu özlediğimi söylesem yalan olurdu, ama annemin dediğini yaptım, çünkü doğduğum dünya buydu: iyi Hristiyan kadınların, iyi Hristiyan erkekleri için kriz yöneticisi olarak çalıştığı bir dünya. Kurallar kilise ayinlerinde, pazar okulunda ve her akşam yemek masasında

açıklanırdı: bir kadının görevi üç yönlüydü. Anne olmak, eş olmak ve evi temiz tutmak. Ah, bir de *gülümsemeyi* unutmamak!

Ve böylece küçük bir dağ kasabasında büyüdüm; bahsedecek büyükannem, büyükbabam veya kuzenim yoktu; annem, kilisedeki diğer kadınların onu biriyle tanıştırma çabalarını ısrarla reddediyordu, çünkü teknik olarak zaten evliydi. Gündüzleri yerel bir hukuk firmasında sekreterlik yapıyordu. Geceleri ise mahallemizdeki kadınlar için bebek kazakları, çoraplar ve şapkalar örüyordu. Kilisedeki aileler ortalama beş ila dokuz çocuk doğurduğu için işler her zaman tıkır tıkır işliyordu. Faturalar her zaman zamanında ödeniyordu. Annemin karpal tünel sendromu her ay nüksetiyordu, ama o, bu kadar iyi bir Amerikan çocukluğu için acıya değdiğini söylüyordu. Yine de, *okul ücreti* gibi dünyevi lüksleri karşılayabilecek bir aile değildik; bu yüzden, tam burs teklifi postayla geldiğinde annemin söyleyebileceği tek şey "Aman Tanrım" oldu.

Annem, devlet üniversitemizdeki onur programına gitmek istememem karşısında şaşırmıştı. Daha genel olarak, dünya bu kadar açıkça yolunu kaybetmişken, dünyaya açılmak istemem de şaşırtıcıydı. Sahil şehirlerinde, çekirdek aileler nesli tükenmekte olan bir türdü. Çocuklar sokaklarda yalınayak koşarken, babaları üçüncü katlardaki dairelerde çapkınlık yapıyor, anneleri ise merdivenlerde uyuşturucu kullanıyordu. Bazı kadınlar artık kadın olduklarını bilmiyordu. Bazı erkekler erkek olduklarını bilmiyordu. Doğum oranı hızla düşüyordu. İnsanlık kendini yok ediyordu. Beyaz ırk yok oluyordu.

Annem, ben koridorda okula gitmek için eşyalarımı toplarken her gece Rabbe şu duaları gönderirdi: *Onu güvende tut, Rabbim. Ona yol göster. Onu günaha karşı koru. Onu kötülükten kurtar. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına —*

Havaalanında annem ve kız kardeşim bana veda ederken sarıldılar.

“Kokain kullanma,” dedi kız kardeşim Abigail korkuyla. Benden iki yaş büyüktü, kalp şeklinde bir yüzü, iri Bambi gözleri ve parmağında minicik bir elmas yüzüğü vardı. Lise aşkı, sivilceli yüzlü, huysuz bir genç adam

olan Bryce ile nişanlıydı. İkisi birlikte yerel bir meslek yüksekokuluna kayıtlıydılar. Abigail'in memleketimizden ayrılmaya ya da adı Paul, David veya John olmayan biri tarafından yazılmış bir kitap okumaya hiç niyeti yoktu.

“Unutma Nattie,” dedi annem, “sadece nazik olmayı *unutma* .” Yüzü dindarlıkla parlıyordu, neredeyse yağlı bir ifadeyle. Bilet gişesindeki diğer Idaho ailelerine göz atıp duruyordu; neredeyse hepsi bizim gibi uzun kır elbiseleri giymiş, saçları arkalarına doğru örgülüydü ve neredeyse hepsi bizden iki ya da üç kat daha iriydi. Yakınlarda, bir kadın elinde kalın bir pasaport yığınıyla sekiz çocuktan oluşan bir sırayı bagaj teslimine götürüyordu, yüzünde mutluluk dolu bir yorgunluk ifadesi vardı. Annem onların geçişini izledi, yüzü neredeyse pişmanlıkla doluydu. Bizim topluluğumuzda, sadece iki çocuğu olan bir aile şüpheli derecede küçüktü. Kutsanmış olmanın tam tersiydi. Peki, ne yapabilirdiniz? *Kocası artık aramızda değildi.*

"Herkes bir şeye inanır," dedi, hâlâ aileyi izlerken. "İnsanlara iyilik gösterirseniz herkese ulaşabilirsiniz."

"Biliyorum anne."

Dikkatini birden bana çevirdi. "Ciddi söylüyorum, Nattie. *Nazik ol.* "

Yutkundum. Kavga etmek istemiyordum ama vedayı *bu şekilde bitirmesi*, ikimizin de hayatındaki en büyük utanç kaynağıydı: Ben sosyal bir kız değildim ve asla da olmamıştım. Kibar ve terbiyeliydim, güvenilir, çalışkan ve zekiydim—annem kilisede kadınlara, duyamayacağımı sandığı zamanlarda , *endişe verici derecede* zeki olduğumu söylerdi—ama dışa dönük müydüm? Pek sayılmaz. Arkadaşlarım mı? Teknik olarak hiç yoktu.

“Sorun olmayacak,” dedim. Bunu gerçekten kastetmiştim, ama onun nasıl algılayacağını bilmiyordum. Gizlice, Boston'a gitmemin sebebi buydu: Zekanın, *sevilmekten çok daha önemli olduğu bir okula ve şehre gidiyordum.* Evdeki masaüstü bilgisayarımızda okuduklarımdan anladığım kadarıyla, Bostonlular son derece zeki ve nezakete hiç önem vermeyen insanlardı. Şüphesiz ki, ait olduğum dünya tam da buydu.

Kardeşime ve anneme bir kez daha sarıldım, sonra çantalarımı topladım ve güvenlik kontrol noktasına doğru ilerledim. Yavaş yavaş ilerlerken, arkamı dönüp aileme bir kez daha el sallama isteği duydum. Ama sonra Gomorra'yı, geride bıraktıkları dünyaya bakmak zorunda kalan kadınların başına gelenleri düşündüm.

…Rab, Sodom ve Gomorra'ya yakıcı kükürt yağdırdı… Böylece o şehirleri ve bütün ovayı yerle bir etti, şehirlerde yaşayanların hepsini ve topraktaki bitki örtüsünü de yok etti. Fakat Lut'un karısı geriye baktı ve tuzdan bir sütun oldu.

Geriye bakma, geriye bakma.

Peki ya İncil'de geleceğe umutla bakan kadınlara ne oldu? Onlara ne oldu?

Hatırlayamıyordum ama bu düşüncede içgüdüsel olarak yanlış gelen bir şey vardı. Açgözlülük kokuyordu ve endişe verici bir şekilde büyücülüğe benziyordu.

Medyumlara veya ölülerle iletişim kuranlara başvurmayın; onları aramayın ve böylece kendinizi onlarla kirletmeyin…

Riski almamak en iyisiydi. Bu yüzden kalkış kapısında bir koltuk buldum ve uçuş görevlileri grup numaramı anons edene ve hayatımın geri kalanı başlayana kadar ileriye veya geriye bakmamaya kararlı bir şekilde halıya dik dik baktım.

OceanofPDF.com

3

CALEB VE BEN ÇİFTLİĞİ SATIN ALDIKTAN SONRA , tadilat konusunda görüşmek üzere birkaç mimar ve müteahhit ile görüştük. Çoğu, taleplerimiz karşısında şaşkınlık içinde kaldı. Mülkteki ev 1800'lerin sonlarından kalmaydı, ancak birkaç yıl önce tamamen yenilenmişti. Pencereler yeniydi, beyaz eşyalar yeniydi, çatı, aydınlatma armatürleri ve zeminler yeniydi. Ve şimdi onu tekrar yenilemek mi istiyorduk?

"Bunun yarım milyon dolara mal olacağının farkındasınızdır herhalde," dedi birinci mimar.

"Yeniden satış değerinin yarı yarıya düşeceğinin farkındasınızdır herhalde," dedi ilk müteahhit.

İkinci, üçüncü ve dördüncü mimarlar, "İkiniz de tamamen delirdiniz mi?" diye sordular.

"Zaman makinesine binmiş gibi hissetmek istiyorum," diye tekrarlayıp duruyordum her toplantıda. " *Gerçekçi* olmasını istiyorum." (" *Neye* göre özgün?" diye sordu mimarlardan biri.) Sonra da herhangi bir iş toplantısında en önemli beş kelimeyi eklerdim: "Para sorun değil."

Konuştuğumuz altıncı adam, birlikte çalışmaya karar verdiğimiz kişiydi. Planlarımızdan hiçbirini değiştirmeye çalışmadı, isteklerimi sıraladığımda da kaşlarını çatmadı: Bulaşık makinesi, mikrodalga fırın ve tüm modern mutfak aletlerinin gözden uzak olmasını istiyordum; doğal ışıkla yıkanan pençe ayaklı bir küvet istiyordum; sanki *Mayflower* gemisinden fırlamış gibi hissettiren geniş tahta zeminler istiyordum. Eski zamanların tüm estetiğini ve modernliğin tüm olanaklarını istiyordum ve bu görünüşte uzlaşmaz isteklerin bir dizi kusursuz tasarım kararıyla bir şekilde uzlaştırılmasını istiyordum. Konuşurken, bölgede on yıllardır çalışan yaşlı bir adam olan bu müteahhit, büyük bir titizlikle notlar aldı. Her isteğimde başını sallayıp sessiz bir tonda, "Elbette bunu yapabiliriz, hanımefendi," dedi.

Toplantı bitmeden hemen önce, müteahhit bana son derece ciddi bir ifadeyle baktı ve "Hanımefendi, kapalı tuvalet mi istersiniz yoksa dışarıda

bir tuvalet mi tercih edersiniz?" dedi.

Zoraki bir kahkaha attım. "Kapalı tuvaletler sorun değil."

“Harika.” Defterini kapattı ve bize baktı. “Size bir zaman makinesi yapalım.”

Zaman makinesine hoş geldiniz.

O berbat yorganın altında, cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Uykudan çok, anestezi altında yapılan bir ameliyat gibi hissettiren bir şeyden uyandım. Sol göz çukurum sürekli bir zonklamayla atıyor. Avuçlarım, ön kollarım ve bacaklarım korkunç bir şekilde yanıyor. Ayaklarım çok acımıyor ama kanla şişmiş, rahatsız edici derecede sıcak hissediyorlar. Beynim de çınlıyor ve dönüyor, bu da beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğimi düşündürüyor.

Uyan Natalie.

Anne, kahvaltı yapıyoruz.

Ahıra gidin.

İyi bir eş kocasına böyle konuşmaz.

Eyvah .

Elbette, biziz.

Ben senin lanet olası kocanım.

ANNE , 1855.

Şu an doğru düzgün düşünmek çok zor. Kelimenin tam anlamıyla. Düşünceleri ortaya çıkarmak için harcadığım kas gücünü *hissedebiliyorum* , sanki her kelime çamurdan çıkarıp atmam gereken bir kaya parçası gibi.

Beni bayılttıktan sonra yatağıma geri taşıyan o adam olmalıydı. İddiaya göre *Caleb* . Benim Caleb'imin daha yaşlı bir versiyonu. *Yaşlı Caleb.* Yan yatmış haldeyken, beni taşıdığını, tenime dokunduğunu, beni yatağa yatırdığını, baygınken Tanrı bilir başka neler yaptığını hayal ediyorum. Bu beni kusturmak istiyor. Ama *kusmam* pek olası değil; midem gurulduyor ve inliyor.

Yanıma doğru dönüyorum, vücudumun on farklı yerinde yanma hissiyle acı çekiyorum. Sadece yaralanmalar değil. Vücudum genel olarak yaşlı ve yıpranmış hissediyor.

Duraksıyorum. Yavaşça göz kırpıyorum. Kolayca görebildiğim vücut bölgelerimi düşünüyorum. Ellerimin arkası, ön kollarım. Vücudum kir ve tozla kaplıyken cildimin durumunu düşünmek zor.

Bu odada ayna yok, kendi yansımamı görmenin bir yolu yok. Gerçekten kendim olduğumdan emin olmanın bir yolu yok. İnsanın neleri hafife alabileceği inanılmaz. Bir aynanın ne kadar büyük bir mucize olduğunu hiç düşünmedim. Kendimi görmek için çaresiz kalacağım, ancak bunun için gerekli araçlardan yoksun olduğumu fark edeceğim bir günün gelebileceğini hiç aklıma getirmedim.

Gözlerimi kapatıyorum, aşırı ısınan beynimi soğutmaya çalışıyorum.

Sakin ol Natalie. Kendini toparla . Düşün. Düşün!

Beynim buna karşılık olarak zayıf bir şekilde küçük panik sinyalleri gönderiyor.

“Anne?”

Sesi duyunca irkildim. Başımı yastıktan kaldırdım. *Ah;* baş ağrısı, cerrahi bir iğne gibi kafatasımın arkasına saplandı.

Kapının yanında duran o küçük kız işte. Az önce beni çağıran aynı kız. Garip hacı kıyafetlerinden birini giymiş, saçları tamamen örgülü. Kalbim, Clementine'i doğurduktan sonraki ilk günlerde hissettiğim türden, buruk bir tiksintiyle sıkışıyor. Bir çocuğu, özellikle de kendine benzeyen bir çocuğu sevme içgüdüsüyle, o gerekli şeyi öldürme, kafasını ezme ve kaçma isteği bir arada.

Kız çocuğu odanın içine doğru ilerliyor, küçük eli duvarda geziniyor. "Maeve, anne," diyor utangaç bir şekilde. "Benim."

“Maeve,” diye tekrarlıyorum uykulu bir sesle, sanki aklını kaçırmış bir mağara kadını gibi. Bu ismi çok seviyorum. İlk çocuğumuzdan beri hep listemizdeydi. Kızlarımızın her birinde Maeve ismini düşündük ama tam olarak bu isme uyan birini bulamadık. Ama bu küçük kız, mükemmel bir Maeve. Yumuşak huylu, dikkatli ve tatlı.

Gözlerimi kapatıyorum. Düşüncelerimi zorla tarıyorum. Kendi kendime, "Yine nerede olduğumu merak ediyorum?" diye mırıldanıyorum.

"Eve," diyor hemen. Şimdi yere bakıyor. Üzgün ya da belki de hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sanki oynamak istemediği bir oyunu oynuyor.

İçimde bir ürperti hissettim. Paranoyayla karışık yeni bir düşünce aklıma geldi: *Bu soruları cevaplamak üzere eğitilmişti.*

Bugün hangi gün?

Konuşurken yavaş yavaş, duvar boyunca bana doğru sürünerek geliyor; bu hareketler kasıtlı olmaktan çok içgüdüsel, sanki bana mıknatıs gibi

çekilmiş gibi. Sanki beni seviyor. Sanki ben—kalbim biraz tekliyor—sanki onun annesiyim.

Komodinin ucuna hafifçe tekme attı, bakışlarını bana çevirdi, gözlerimiz buluşunca hemen kaçırdı. "Çarşamba."

Beynim bu bilgiyi o kadar hızlı ve ani bir rahatlamayla kavrıyor ki — bu bildiğimiz bir kelime; bu da *geldiğimiz yerde haftanın bir günü* — memleketimdeki son günümün ne olduğunu hatırlayamadığımı fark etmem birkaç saniye sürüyor.

Neleri hatırlıyorum?

Çok basit bir soru, ama cevaplaması imkansız gibi geliyor.

Annemi ve kız kardeşimi hatırlıyorum. Caleb'le evlendiğimi, doğum yaptığımı hatırlıyorum. Shannon'dan gelen e-postayı hatırlıyorum. Şunu da belirtmek isterim ki, kötü bir insan olduğunuzu düşünmüyorum . Ah, bir de kocamın "Artık *kaçma zamanı* " dediği o umut dolu bakışını hatırlıyorum.

“Gözün, Anneciğim,” diyor Maeve. Şimdi yatağın yanında. Tereddüt ediyor, sonra yaklaşıyor ve elini şişmiş yüzüme götürüyor. İrkilip gözlerimi kapatıyorum, acının titremesine hazırlanıyorum. Hiçbir şey olmayınca gözlerimi açıyorum. Parmağı derimin üzerinde duruyor. Morluğun ne olduğunu biliyor. Bana zarar vermek istemiyor. “Aç mısın, Anneciğim?”

Midem guruldadı. "Evet," diye itiraf ettim. "Hem de."

“Mutfağa gelin. Bir bisküvi alın.”

Tereddüt ediyorum. "Nerede..." *Baban mı? Patronun mu?* "...o adam?"

"Dışarıda çalışıyoruz," diyor. "Abel ve Noah ile birlikte."

Abel, Nuh. İncil'deki isimler kadar tanıdık isimler. Bu kız kaç yaşında? Altı ya da yedi yaşında gibi görünüyor ama üç ya da dört yaşında gibi konuşuyor. Utanç verici bir an için, onu omuzlarından tutup küçük bedenini, gerçek ağzından kusmuk gibi fışkırana kadar sarsmak istiyorum.

Evimden ne zaman alındım?

Ne kadar zaman geçti?

Bana ne oldu?

Çocuklarım ve eşim şu anda beni arıyorlar mı?

Küçük çocuklar kriz geçiriyor mu?

Bebek beni mi çağırıyor?

Bebek. Elim hemen karnıma gidiyor.

Benim küçük deniz canlısım.

Bebek gitti. Artık altı aylık hamile değilim.

Ağzım sessiz bir çığlıkla aralanıyor.

Hayatım boyunca, pek çok farklı vesileyle, insanların inançsız bir şekilde dünyada nasıl yol alabildiklerini gerçekten merak ettim. Üniversitede, yurt odamdaki kızların kendilerini şekillendiren her kurumdan – ailelerinden, ülkelerinden, Yaratıcılarından – gururla özgürleşmelerini izledim. Ölümlü evrene olan tüm bağlarını koparmakta ısrarcıydılar. Bu benim için akıl almazdı: hiçbir şeye bağlı kalmadan dünyada süzülme fikri. Peki sizi düşmekten alıkoyan neydi?

Maeve beni koridordan aşağıya, mutfağa doğru götürürken, küçük eli sıkıca elimi kavrarken, ne kadar yalnız hissetsem de yalnız olmadığımı kendime hatırlatıyorum.

En karanlık vadiden geçsem bile, kötülükten korkmam, çünkü Sen benimlesin; değneğin ve asan bana teselli verir.

Kendime, biraz da huzursuzlukla, hiçbir şeyin tesadüf olmadığını hatırlatıyorum. Bu dünyada olan hiçbir şey O'nun planının bir parçası olmadan gerçekleşmez. (Zihnimde şehitlerin görüntüleri canlanıyor: diri diri yakılan kadınlar, kafaları kesilen çocuklar, bir adamın inancının yeniden canlanması için. Elim tekrar karnıma gidiyor ve bir baş dönmesi dalgası daha geçiyor. *Ben bir kurban değilim, değil mi Tanrım?*)

Mutfak şimdi daha sessiz. Maeve'nin söz verdiği gibi, iki oğlan ve adam ortalıkta yok. Büyük kız mutfak masasının üzerine eğilmiş, sırtı bize dönük. Yaklaştıkça, kek hamuruna benzeyen bir şeyi karıştırdığını görüyorum. Kaseyi alıp dikkatlice tahta bir ızgaranın üzerine döküyor ve bir düzine kadar dikdörtgen kalıbı dolduruyor.

Sabun. Kız sabun yapıyor.

Bunu daha önce de yapmıştım. Hesabımın viral hale gelmesinden (şükürler olsun!) sadece bir hafta kadar sonra paylaştığım ilk çevrimiçi eğitim videolarından biriydi. O video özensiz ve sıkıcıydı; tek bir uzun çekimde kaydettim, acı verici derecede klişe bir başlık yazdım— temizlik Tanrı'ya yakınlıktır ! —ve yükledim, sonra da yeni takipçilerimin hepsini paramparça ederken dehşet içinde izledim.

Bu kız neden bu kadar ünlü ki?

Bu video çok bulanık lol

Acaba birisi yanlışlıkla Martha Stewart'a lobotomi mi yaptı???

O anın ardından gelen yıl içinde, her biri bir öncekinden daha temiz -*ha!* - ve daha iyi hazırlanmış bir düzine sabunla ilgili video daha çektim. Çok geçmeden, övgüler öfkeyi bastırdı ve öfkenin tonu da değişti; uygulama

eleştirilerinden -örneğin, neden ünlü ki- videonun içerdiği kavramlara yönelik eleştirilere -örneğin, kimin sabun yapmaya vakti var?- dönüştü .

O an geldiği gibi, kazandığımı anladım.

Maeve elimi bırakıp masaya doğru koşuyor ve kız kardeşinin yanındaki sandalyeye oturuyor. "Anne bisküvi istiyor," diyor.

"Annem akşam yemeğine kadar bekleyebilir," diye yanıtlıyor büyük kız.

Maeve masadaki malzemelerle meşgul olduğu için cevap vermiyor, bunun yerine lavanta dallarıyla dolu küçük bir tahta kaseye uzanıyor. Bir avuç dolusu lavanta alıp, kalıpların yarısı tamamen mor renkle kaplanırken diğer yarısına hiç dokunmadan, gelişigüzel bir şekilde ızgaranın ortasına döküyor.

"Bunları eşit şekilde dağıtmalısın," diyor büyük kız. "Sana göstereyim." Kendi avucuna bir avuç dal alıp, kalan dokunulmamış sabun kalıplarının üzerine mükemmel bir şekilde serpiştiriyor.

Lavanta dallarını işaret ederek, "Otları eklemeyi sana kim öğretti?" diye soruyorum.

Büyük kız bana doğru döndü. "Sen yaptın," dedi sakince. "Sen yaptın."

OceanofPDF.com

4

“BUNU İÇ,” diye emretti yeni üniversite oda arkadaşım ve elime plastik bir bardak tutuşturdu. Adı Reena Magliotti'ydi. Markalı kot pantolonu, markalı saç bandı, markalı spor ayakkabıları ve markalı tişörtüyle karşımda dururken, en yakın lüks alışveriş merkezinin yürüyen, konuşan bir rehberi gibi görünüyordu. Üniversitenin ilk gecesiydi. Yaklaşık on beş dakika önce bana tanımı verilen bir ön parti düzenliyorduk.

Bardağı kaldırdım ve Reena'nın masasındaki hoparlörlerden çalan rap müziğinin sesini bastırmak için sesimi yükselttim. "Bunun içinde alkol var mı?"

"Merak etme," dedi Reena umursamaz bir tavırla bir fincan daha doldururken. "Hiçbir şeyin tadını almayacaksın."

Bardağı kokladım— *çilek reçeliydi* —ve sonra kahkaha seslerini duyunca utandım. Birkaç kız Reena'nın yatağında oturuyordu. Yukarıdaki duvarda çerçevelenmiş model poster kolajındaki kızlara tıpatıp benziyorlardı: modern, bakımlı ve biraz da asık suratlı. "Temelde meyve suyu," dedi içlerinden biri. Diğer kız tekrar kıkırdadı. İkisi de benim yatağıma oturmayı tercih etmemişti. Hatta odanın benim tarafıma bile geçmemişlerdi; orada evden getirdiğim birkaç eşya vardı: el dikişiyle yapılmış bir yorgan, ailemin çerçevelenmiş bir fotoğrafı, bursumla aldığım bir masaüstü bilgisayar. Odanın benim tarafında poster yoktu.

Kibarca başımı salladım, ancak bu kadınların sorduğum soruları yanıtlamayı reddetmeleri ve sormadığım soruları duyuyormuş gibi yapmaları beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yine de annemin sesi beynimin koridorlarında yankılanıyordu: *İyi davran!*

Tanrı için alkolden uzak durmam mı daha önemliydi, yoksa yabancılarla iyi geçinmem mi? Bir yudum aldım. Şaşırtıcı derecede tatlıydı, meyve suyundan çok şuruba benziyordu, tıpkı her pazar kilise ayininde sunulan sahte şarap gibi.

Gözlerimi kapattım, sonra bardaktan daha büyük bir yudum aldım, ardından bir yudum daha; kızların tekrar gülmelerini umursamadım, Reena'nın destekleyici haykırışını da duymadım—"Kesinlikle, oda arkadaşım!"—meyve suyu çeneme damladı ve elbisemin dantelli yakasına damlayarak asla çıkmayacak kan damlası lekeleri bıraktı.

Müzik çok gürültülüydü. Hem de çok gürültülü. Bu kadar çok genç kadın bu kadar küçük bir odaya nasıl sığabiliyordu? Daha da kötüsü: Hepsi sürekli benim üzerimden, etrafımdan ve yanımdan konuşuyordu. Anladığım kadarıyla, bu kızların hepsi bir şekilde birbirini tanıyordu.

Arkadaşların arkadaşları.

Yaz kampı.

Yatılı okul.

Baban nereye gitti *?*

Asla olmaz, annem söz verdi !

Odanın karşısında, Reena, hepsi de kendisinin biçimsiz kil versiyonlarına benzeyen ve üzerleri şirketlerin el yazısıyla kaplı kadınlardan oluşan bir yarım dairenin içinde duruyordu. Böyle bir arada durduklarında, kızgın demirden yeni kurtulmuş, damgalanmış inekler sürüsü gibi görünüyorlardı. Gülüyorlar ya da çığlık atıyorlardı. Müzik gerçekten çok yüksek sesliydi. Ve zemin... Göremiyordum, sadece onlarca spor ayakkabılı ayak görebiliyordum, yılanlar gibi hareket edip kıpırdanıyorlardı, zemin yılanlarla doluydu, bu insanlar yılanlardı...

Hayır. Saçmalık. Spor ayakkabı. Yılan değil.

Sarhoş olmak böyle bir şey miydi acaba?

Sarhoş değildim. *Hayır, sarhoş değildim.* Şey, belki biraz sarhoştum. Oda orman havası taşıyordu. Her birkaç saniyede bir, keskin, sıcak bir hava akımı geçiyordu. Bir üniversite yurdunda olmaktan çok, korkunç bir canavarın ağzının içinde duruyormuşuz gibi hissettik.

Canavarlar. Ağızlar.

Kötüler daha ana rahminden itibaren yabancılaşmışlardır: Doğar doğmaz yoldan saparlar, yalan söylerler. Zehirleri yılan zehri gibidir .

İşte o an geldi: panik anı. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Hepsi aynı anda birbirleriyle konuşan bir grup kızın arasında (etrafında mı, yanında mı?) duruyordum; gerçek bir bilgi alışverişini açıkça engelleyen tuhaf bir konuşma taklidiydi bu. İçlerinden biri gözüme çarptı, sonra öne eğilip, "Saçlarını beğendim!" dedi. Örgüme onaylayarak işaret etti. "Çok *uzun* ."

Aniden, o uzun monologlar kesildi. Bütün kızlar şimdi bana bakıyordu. Toplu dikkatlerinin baskısı, adeta bir çekim gücü gibiydi. Dizlerimin üzerine çökmek isteğine direndim. "Çok sağlıklı," diye ekledi başka bir kız. Şimdi hepsi bana sırıtıyordu. Rahatsız ediciydi: üniversitede şimdiye kadar tanıştığım herkesin dişleri o kadar düz ve beyazdı ki, neredeyse diş gibi görünmüyorlardı bile.

Üçüncüsü, makas hareketini taklit ederek, "Hiç kestirdin mi?" dedi. "Hiç saçını kestirdin mi?"

Ah. İşte olan buydu: bu kızlar benim aptal olduğumu düşünüyorlardı. Ama nasıl? Kendimi teşhis edecek kadar bile konuşmamıştım, zekamı ortaya koyacak bir şey söylemeye gerek bile yok. Bakışlarımı grubumuzun üzerinde gezdirdim, bir kızın düşünceli bir şekilde meyve suyu lekeli

bluzuma, kır elbisemin eteğine kaşlarını çattığını gördüm. Dikkatimi çektiğimde irkildi ve hızla başka yöne baktı.

İşte bu kadardı. Saçım, elbisem; onlar için aptallığın simgesiydi. Çok geçmeden, gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımı avucumun tersiyle sildim ve kısaca, "Hayır, hiç kestirmedim," dedim.

“ *Vay canına!* ” diye hep bir ağızdan söylediler. İçime umutsuz, çocuksu bir yalnızlık çöktü. Boşta kalan elim yumruk oldu. Annemin eteğinin kumaşını avucumda hissetmek, yukarı bakıp onun nazik, otoriter ifadesinin bana baktığını görmek için neler vermezdim. *Eve gitmeye hazır mısın* , Nattie?

Evet anne, eve gitmeye hazırım.

Burası benim yatak odam olmasına rağmen, "Şimdi gitmek istiyorum," diye belirttim.

"Elbette," dedi kızlardan biri teselli edici bir şekilde. "Bunu kesinlikle yapabilirsin."

Uzaklaşırken, yeni bir karşılıklı konuşmanın başlangıcı gerçekleşti: "O Amish, değil mi?"

“Sanırım Ortodoks Yahudi—”

“—Mormonlar tamamen—”

“Peki, hiç bir Evanjelik ile tanıştınız mı?”

Bir saat boyunca, dinlenme odasındaki çiçek desenli döşemeli bir koltukta oturup, koridorda yukarıdan aşağıya doğru gerçekleşen maç öncesi sohbetlerini dinledim. Yurt binasının giriş kapılarının ardında son kahkaha sesi de kaybolunca, kalktım, odama geri döndüm ve ortalığı toplamaya başladım.

"Burası cehennem," diye düşündüm sakin bir şekilde, yepyeni bilgisayar klavyemin her yerindeki yapışkan kırmızı lekeleri ovarken.

Hayır, *burası* cehennemdi: dört saat sonra, Reena'nın bir çocukla birlikte odaya sendeleyerek girmesiyle uyandım. Yüksek sesle konuşuyordu ama aslında fısıldıyormuş gibi geliyordu. "Çok ateşlisin. Buraya. *Buraya.* Sessiz ol ! Oda arkadaşım uyuyor."

İki bedenin ağırlığı altında çöken yatağının yavaş yavaş gıcırdaması duyuldu. Çocuk konuşmadı ama odada bizimle birlikte olduğunu hissettim. Nefes alışını duydum.

"Buraya gel," diye fısıldadı kadın ve adam geldi.

Çok geçmeden, odanın diğer tarafından gelen sesler, zihinsel olarak anlaşılmaz oldukları kadar içgüdüsel olarak da korkunçtu. Kahkahalar ve homurdanmalar. Çarşafların hışırtısı. Derinin deriye yapışması. Kalın, ıslak bir kayma. Korkunç bir mekanik emme sesi. Tıkalı bir giderden akan su gibi uzun, boğucu, gırtlak sesi. Sonra: bir gölün yüzeyine çıktıktan sonra alınan ilk nefese benzeyen, aceleci bir nefes alma sesi.

Reena mırıldandı, "Bundan hoşlanmadım."

“Ah,” dedi çocuk ilk olarak. Sonra da: “Sorun değil.”

"Kendimi hasta hissediyorum."

Duraklat.

"Gitmemi ister misin?"

O kadar yüksek sesle dua ediyordum ki, onların da beni duyabileceği ihtimali vardı. *Lütfen onu eve gönderin, lütfen onu eve gönderin, lütfen onu eve* gönderin .

“Hayır,” dedi. “Her şey yolunda.”

İleri doğru hareket ettiler. Bir dakika sonra, adam onun içine giriyordu —*daha yavaş,* dedi—ama sanki benim içime giriyormuş gibi hissettim. Acı dayanılmazdı. *Hayır diye bağırmak,* durmalarını, lütfen *durmalarını* , istemediğimi, dayanamayacağımı söylemek istedim, ama acı, korku ve aşağılanma ağzımdan sesi koparmıştı, bu yüzden orada yorganın altında yattım—kalbim durmuş, kanım donmuş, ağzım nefessiz bir ceset gibi açık —ve onların benimle istediklerini yapmalarına izin verdim.

Canavarın üzerinde gördüğün on boynuz ise fahişeden nefret edecek, onu perişan ve çıplak bırakacak, etini yiyecek ve onu ateşte yakacaklardır.

Bir ömür geçtikten sonra, çocuk gitti. Reena kalktı ve karanlıkta yavaşça yatak odamızda dolaşarak giyindi. Sonra yatak odamızın kapısını açtı ve arkasından sessizce kapattı. Ayak seslerinin koridordan geçip yurt banyosuna doğru gittiğini dinledim, sonra yatağımın kenarına eğilip çilek reçeli kustum.

OceanofPDF.com

5

GÜN IŞIĞINDA, bu evin ne kadar harap halde olduğunu görmek daha kolay. Döşeme tahtaları eski ve çürümüş. Mutfaktaki tavan saçaklarından gökyüzünün parçalarını görebiliyorum. Mutfağa gelince, evimdeki kadar basit: uzun bir ahşap tezgah; dökme demirden yapılmış büyük bir lavabo; her birine bakıp incelediğim büyük kaplar içeren bir dizi açık raf. İçindekilerin bazılarını tanıyorum: un, hayvansal yağ ve patates, kavanozda şeftali, kiraz ve armut. Sonra tohumlar, şuruplar ve adını bile bilmediğim garip renkli maddeler içeren kaplar var. Kırmızı renkli bir şurup içeren bir kavanozu incelerken beni gören büyük kız, "Ağrılar ve sızılar için," dedi. Birdenbire dikkatli bir şekilde kaşlarını çattı. "Başın mı ağrıyor?"

Evet, yaptım ama *ona* bunu söylemeyecektim.

Bu mutfakta, devasa bir buzdolabı, iki bulaşık makinesi ve bir mikrodalga fırın içeren gizli bir kiler yok. Kimyasal içermeyen, kokusuz, boyasız deterjanların bulunduğu bir çamaşır odası da yok. Banyo da yok. Mutfak penceresinden tavuk kümesinin yanında küçük bir kulübe görüyorum, şüphesiz bir tuvalet. (Şu anda, onu ne kadar çok kullanmak istediğimi beynime haykıran sinir hücrelerini aktif olarak görmezden geliyorum.)

Bu evin planı benimkiyle tıpatıp aynı: küçük, tek katlı bir ev, geniş bir mutfak ve oturma alanı ve koridorun sonunda dört yatak odası. Yatak odaları aynı yerlerde, ancak ranzalar ve Pottery Barn komodinleri yerine, çocuk odalarında saman şilteler ve her birinde birkaç küçük, yıpranmış görünümlü giysi yığını bulunan açıkta duran ahşap raflar var.

Sanki bir zaman makinesi gibi, her odaya kafamı uzatırken düşünmeye devam ediyorum. *Hayatımın hırpalanmış ve yıpranmış bir versiyonu gibi*.

Sonunda dayanamadım. Masadaki kızlara yaklaştım ve resmi bir şekilde, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

"Öyleyse git," diyor büyük kız, arkasına bile dönmeden.

Başım sessizce zonkluyor, bu sabah olanları hatırlatan bir davul sesi gibi. *İyi bir eş kocasına böyle konuşmaz.* Verandaya çıkıyorum. Aniden gelen aydınlık, kafamda yüksek, yay şeklinde bir ağrı uyarısı yaratıyor; bu ağrı, aklımdan geçen her düşünceyi bir anlığına aydınlatıyor ve sonra aynı hızla karanlığa boğuyor. Hafif bir esinti saçlarımı savuruyor, boynumu serinletiyor. Gözlerim gün ışığına alışırken ve ağrı azalırken, burada sonbahar olduğunu görüyorum. Ağaçlardaki yapraklar koyu altın kahverengi ve uzaktaki dağların zirveleri henüz yeni yeni karla kaplı. Kasım ortasına kadar bembeyaz olacaklar.

Dağlara bakıyorum, bakışlarım yavaşça çiftliğe, binlerce dönümlük engebeli Idaho vahşi doğasının iniş çıkışlarına, adaçayı çalılıklarıyla noktalanmış ve başka da pek bir şey olmayan araziye doğru kayıyor, sonunda ahırın yanındaki yıkık dökük padokların uzak çit hattına ulaşıyorum. Benim çitlerime hiç benzemeyen, derme çatma bir çit alanı; benim çitlerim her yaz göz kamaştırıcı kilise beyazına boyanıyor.

Birdenbire oğlanlardan biri— *kapı eşiğinde; daha kısa boylu olan; Nuh!* — bir atla ahırdan çıkıp onu padoklara doğru yönlendiriyor. Bizim atımız. Snickers. Sevgili kahverengi ve beyaz hayvanımız. Sadece—

Hayır. Bizim atımız değil.

Sanki dünyaya petrol sızıntısının ardından bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Atın üzerindeki beyaz lekeler biraz farklı bir yerde. Bu atın burnundaki beyaz çizgi, Snickers'ın burnundakinden daha geniş ve karnının yanında fazladan bir beyaz leke daha var.

. . .

Baştan beri at almamalıydık. Hiçbirimiz binici değildik ve Caleb'e mantıklı olmasını, düşünmesini, *bir atın ne kadar iş çıkaracağını bir anlığına da olsa aklından geçirmesini söyleyip duruyordum,* ama Caleb ısrarla öğreneceğimizi, bunun *şart olduğunu söylüyordu,* o zamanlar—bizim zamanımızda—

Aniden bir agorafobi beni sardı. Tarlalar, ormanlar, dağlar. Sonsuz bir toprak parçası. Vahşi *Batı*. Altın madeni arama çılgınlığı. Kovboylar ve Kızılderililer. Ölü bufalo dağları. *Kadercilik!* Çiçek hastalığı bulaştırılmış battaniyeler. Tüfekler, at arabaları, toz fırtınaları, vahşi at sürüleri, Area 51, uzay gemileri ve uzaylılar; Dünya gezegeninden çok Mars gezegenine benziyor—

Birdenbire yarı yürüyerek, yarı koşarak açıklığın karşısındaki tuvalete doğru ilerledim. Kapıyı hızla açıp içeri girdim. Koku nefesimi kesti, ama yine de kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Kendimi yeniden bir çocuk gibi hissediyordum, rüya mantığıyla hareket ediyordum: Eğer kendimi yorganın altında saklarsam, canavarlar beni göremez.

Çocuklar ve rüya mantığı demişken—saçma, imkansız gibi ama—peki ya işe yararsa?

Affet beni Tanrım , denemek zorundayım.

İşimi bitirdikten sonra dik duruyorum, gözlerimi kapatıyorum, düşüncelerimi topluyorum ve topuklarımı üç kez birbirine vuruyorum.

Ev gibisi yok.

Ev gibisi yok.

Ev gibisi yok.

Kapıyı hızla açıp, "Kahretsin!" dedim.

OceanofPDF.com

6

HER PAZARTESİ AKŞAMI, annem haftanın nasıl geçtiğini, sosyal hayatımın nasıl gittiğini sormak için yurt telefonunu tam yedide arardı. Fransız kızlarla tanışmış mıydım? Ya İrlandalı kızlarla? Binada –derin bir nefes al– Yahudi veya Müslüman kızlar var mıydı? Önümde dua ettiler mi? Benim gibi mi kokuyorlardı, yoksa kokuları farklı mıydı?

Annem on sekiz yaşındayken kız kardeşimi, yirmi yaşındayken de beni dünyaya getirmişti. Üniversite aklından bile geçmemişti. Dünyayı gezmek de bir seçenek değildi. En uzak seyahati Arizona'daki bir düğün için olmuştu. Havaalanında, üniversiteye gitme kararımla ilgili endişesi çok belirgindi, ama şimdi—belki de kendisi hiç böyle bir fırsat bulamadığı için, ya da belki de kızının bu kadar uzakta yaşamasıyla ilgili endişelerini başka yöne çevirmek için—orada olmamın ne kadar heyecan verici olduğundan durmadan bahsediyordu. *"Ne kadar çok ilginç insanla tanışacağını hayal bile edemiyorum!"*

Bunun üzerine, hayatımda ilk kez anneme yalan söyledim. Ona her şeyin tam da hayal ettiği gibi olduğunu söyledim, çünkü gerçeği söylersem sinir krizi geçireceğini düşündüm.

Hayır, üniversite umduğum entelektüel vaha değildi. Sokrates ve Platon gibi isimlerin ders salonlarındaki atışmaları, özgür irade, yaratılış ve insanın ilahi, entelektüel ışığı üzerine tutkulu tartışmalar yoktu. Ama kız kardeşim ve annemin endişelendiği gibi Gomorra da değildi. Ya da en azından: onların hayal edebilecekleri gibi değildi. Aksine, kendimi zengin çocukları için son derece klostrofobik bir tutma tankında bulmuştum. Yapay zekâlı bir cennet: Amerika'nın en kötü çocuklarını birbirlerinin gözlerini oyma dürtüsünden kurtulana kadar güvende, sıcak ve iyi beslenmiş tutmak için tasarlanmış sıcak, kuluçkaya yatırılmış bir ortam.

İlk başta, oda arkadaşımla yaşayacağım sorunların en büyük zorluğum olacağını düşünmüştüm, ama Reena o ilk geceden beri eve kimseyi

getirmemişti ve sonra okul başladı ve gerçek kabus kendini gösterdi. İlk birkaç hafta boyunca, Chicago, Los Angeles ve Darien'den gelen küstah, geveze çocuklar arka sıralardan yüksek sesle konuşurken, ben her dersin ön sırasında donakalmış oturuyordum. Erkekler, nasırsız avuçlarını sallayarak, hatta tırnakları bile ürkütücü derecede temiz bir şekilde, güç hegemonyalarından ve denizaşırı askeri müdahalelerden şikayet ediyorlardı. Kızlara gelince, cinsiyetler arasındaki ücret farkından duydukları dehşeti dile getiriyorlardı ve ilk başta şaşırtıcı sayıda kızın aynı sağlık sorununa sahip olduğunu düşünsem de, kısa süre sonra parmaklarının, ellerinin ve ön kollarının, yurt koridorlarımızdan manevi bir totem gibi geçen sahte bronzlaştırıcıdan dolayı kasvetli bir turuncu tonuna boyanmış olduğunu fark ettim.

Hafta içi akşamları, yurttaki kızlar bir odaya doluşup, sıfır kalorili greyfurt suyuyla karıştırılmış Smirnoff votkası içerken, ebeveynlerinden, yatılı okullarından, lise erkek arkadaşlarından şikayet ederlerdi. Kimse burada olmaktan minnettar değildi. Gördüğüm kadarıyla, kimse hiçbir şeyden minnettar değildi. Hepsi eş ve anne olmayı planlıyordu, ama erkeklerden ve çocuklardan nefret ediyorlardı. Çekirdek ailelerden, nükleer bombadan bahsettikleri gibi bahsediyorlardı. Dünyayı mahvetmek için tasarlanmış yıkıcı, cinsiyetçi, militarist, heteronormatif bir güçtü. *Her türlü,* kelimenin tam anlamıyla işe yaramayacak ifadelerinin sonuna vurgu yapmak için "kelimenin tam anlamıyla" diye eklerlerdi. *Kelimenin - tam - anlamıyla.* Evde kalan annelerden -özellikle de *kendi* evde kalan annelerinden- bahsettiklerinde, gözleri minnetle dolmazdı. Bunun yerine, eski tarz kadınlığın bir bela olduğunu cesurca savunurlardı. Dünyada çalışmak yerine evde kalmayı seçen her kadın suç ortağıydı. Kendini ev kadını olarak tanımlayan her kadın hem kurban hem de faildi.

"Neyden?" diye sorma hatasını en başta yapmıştım.

Kızlar birbirlerine bakıştılar. *Amish kızı konuştu!* Sonra, okulun ilk günlerinde sosyal merdivende planladığı kadar yükseğe çıkamayacağını fark edince gözle görülür bir hayal kırıklığı yaşayan ve bu durumdan en azından kısmen beni sorumlu tutan Reena, boğazını temizleyip yorgun bir şekilde, "Ataerkillik, Natalie," dedi.

Tabii ki.

Her zaman birilerinin, kreş masrafları maaşına göre fazla geldiği için işini bırakıp çocuklara bakmak zorunda kalan bir kız kardeşi vardı. Her zaman birilerinin, emzirme yüzünden meme uçları, uyku düzeni ve cinsel

hayatı mahvolan bir kuzeni vardı. Her zaman birilerinin, babası şehirde bir restoran hostesiyle flört ederken banliyöde kendini içkiye vererek ölen bir annesi vardı. Bir gece kızlardan biri (şaka yapmıyorum, kelimesi kelimesine aktarıyorum), "Gerçekten sezaryen olmak istiyorum çünkü o zaman bebeğin kafası çıktığında şişkin olmayacak" dedi. Başka bir gece Reena, okulun ilk gecesinde olanları, o çocukla geçirdiği korkunç geceyi herkese anlattı. Israrla , *çocuğun bir yırtıcı* olduğunu söyledi. Tecavüz havası yaydığını, onu zorla cinsel *ilişkiye zorladığını* söyledi . —ve sonra onu cinsel ilişkiye zorladı ve herkes onun adını yazmalı, hatırlamalı ve *asla onunla eve gitmemeli,* çünkü onun gibi adamlara *asla* güvenilemez.

O konuşmaya devam ederken, ben karşıdaki ranzada, dehşet içinde sessiz bir şekilde oturuyordum. Bu genç kadınların gerçek ile kurgu arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaktan zevk aldıklarının zaten farkındaydım —*çekirdek aileler yıkıcı mıydı? Sezaryenler arzu edilir miydi? Lütfen söyleyin hanımlar, hangi dünyada?* —ama işte şimdi, apaçık bir gazetecilik hatası, hiç yaşanmamış bir kaza hakkında sahte bir sigorta talebi vardı ve tek tanık bendim.

"İyi davran," diye uyardı annem.

Kucağımdaki gazlı su bardağına uzun uzun baktım.

. . .

Her gece, bu tür grup tartışmalarından iki üç saat sonra, kızlar iyi geceler derdi ve ben de başım dönmüş ve biraz midem bulanmış bir halde yavaşça geceliğimi giyerdim. Sanki modernite tarafından işkenceyle öldürülüyordum. Yatağa girdiğimde—parmaklarım o kadar titriyordu ki çarşafları zar zor çekebiliyordum—zihnim körü körüne anneme doğru yöneliyordu, tıpkı ölmekte olan bir bitkinin ışığa doğru kıvrılması gibi. Kız kardeşim ve benim için el işlemeli önlükleri, göğüs cebinde mükemmel pembe el yazısıyla yazılmış isimlerimizi düşündüm ve kanayana kadar dilimi ısırdım. Kabul etmesi çok acı verici bir şeydi: İyi kadınların yanında olmayı özlemiştim.

Durum iç karartıcıydı. Tam istediğimi elde etmiştim: Herkesin son derece, ağızları açık bırakacak kadar sevimsiz olduğu bir okul. Sanki Tanrı kulağıma fısıldıyordu: *Ne dilediğine dikkat et, küçük kuzu. Dilediğin şey gerçekleşebilir.*

Durum sürdürülebilir değildi. Ancak başka bir yurt binasındaki tek kişilik bir odaya geçmek için her talepte bulunduğumda, talebim reddedildi.

"Güvenli olmayan bir durumda mısın?" diye sordu yurt danışmanım bir gün. Taşınma talebimi yedinci kez resmen ilettikten sonra, Reena dersteyken beni ziyaret etmişti.

“Şey,” diye geçiştirdim. “ *Fiziksel olarak değil*, hayır, ama manevi olarak?” Başımı şiddetle salladım. “Kesinlikle öyle.”

Ama o zaten talebimi bana geri veriyordu. "Üzgünüm, ama bunu onaylamayacaklar."

Ve sonra bir gece, Rab en beklenmedik şekilde kurtuluşu getirdi.

Perşembe akşamıydı. Reena odamızda bir başka ön parti düzenlemeye hazırlanıyordu. Önümde diğer kızlarla yaptığı konuşmalardan anladığım kadarıyla, bu gece Reena için büyük bir gece olacaktı. Haftalardır konuştuğu bir adamla buluşacaktı. Gözümün ucuyla, Reena'nın yirmi dakika içinde dördüncü votka kadehini içtiğini izledim. Yatağımın güvenli kozasından, *"Avcı,"* diye düşündüm. Bu tür etkinliklerde içki içme numarasından çoktan vazgeçmiştim. Pijamalarımla, yorganın altında, kucağımda açık bir ders kitabıyla yatıyordum.

Üç kızdan oluşan bir grup geldi ve boş yatakhanemize endişeyle bakındılar. Şüphesiz daha fazla kişinin geleceğini düşünmüşlerdi. "Erken mi geldik?"

"Aman Tanrım, merhaba!" diye cıvıldadı Reena, aradaki garip durumu bir an önce atlatarak. "Gelin içeri, gelin içeri, gelin içeri, içeceklerinizi dolduruyordum."

Kızlardan ikisi bizim yurtta kalıyordu ve bu yüzden okulun ilk haftalarında benimle konuşmamayı öğrenmişlerdi. *O Katolik kız çok tuhaf!* Ama kızlardan biri başka bir yurttandı. "Merhaba," dedi. "Natalie, değil mi?" Ona baktığımda, "Aynı cinsiyet çalışmaları dersindeyiz," diye ekledi.

Reena kaşlarını çattı. "Bu, yaklaşık dört yüz kişilik bir konferans değil mi?"

“Evet, doğru ama Natalie geçen gün profesörle biyolojik farklılıklar hakkında çok hararetli bir tartışmaya girdi. Elinde bir sürü çalışma vardı, mesela: *‘Bam,* kadınlar fiziksel olarak daha zayıf’, *‘Bam,* erkekler ev işlerinde iyi değiller çünkü gözleri avcılık için tasarlanmış’, *‘Bam,* kadın vücudu beslemek için tasarlanmış’, peki siz *ne* düşünüyorsunuz? Profesör *çok* sinirlenmişti,” dedi kız ve güldü. “Gerçekten çok komikti.”

Hiçbir şey söylemedim. Profesörün bu tartışmadan keyif aldığını düşünmüştüm. İçime korkunç bir yalnızlık düşüncesi çöktü: Buradaki herkes, hatta öğretim üyeleri bile, benden nefret ediyor gibiydi.

"Ne olursa olsun," dedi Reena. "Natalie başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor. Sen umursuyor musun, Natalie?"

Reena, okulun ilk birkaç gününde bunu ara sıra yapardı, benim adıma belirsizce konuşurdu, ama şimdi beni kendi başarısız sosyal hayatı için bir araç ya da espri malzemesi olarak daha sık kullanıyordu. Ben bir güvercindim ve o da amatör bir sihirbazdı; çoğunlukla boş koltuklarla dolu bir konferans salonunun önünde durmuş, büyük siyah şapkasının derinliklerinde tüylerimi arıyordu.

"Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmez," dedim sessizce.

“Tanrım, Natalie.” Reena bardağına daha fazla votka doldururken bana gururlu bir bakış attı. “Çok tatlısın. Annen mi sana bunu söylemeni söyledi?”

Kızlar birbirleriyle rahatça gülerken göğsümde bir sıcaklık çiçeği açtı. Bu, Reena'nın kesinlikle cevap vermemi beklemediği, şaka yollu bir espriydi—güvercin sihirbazın parmaklarına hiç saldırır mı acaba?—bu yüzden "Anneni sevmemen, benim de annemi sevmemem gerektiği anlamına gelmez." dediğimde bu kadar şaşırmış görünüyordu.

Odayı bir sessizlik kapladı. Reena votka şişesini yere bıraktı. "Annemden nefret ettiğimi hiç söylemedim." Kızlara baktı. "Annemden nefret ettiğimi ne zaman söyledim ki?"

Dikkatimi tekrar kitabıma verdim.

“Cidden! Annemi çok seviyorum!”

"Elbette biliyorsun," diye güvence verdi kızlardan biri Reena'ya, ama bu onu yatıştırmaya yetmemiş olmalı, çünkü Reena tekrar konuştuğunda sesi öfke doluydu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Natalie?"

Hayır, Reena , ne düşündüğünü bilmiyorum. Aslında, senin iç dünyan olduğunu öğrenince şok oldum.

"Sanırım kendini hepimizden üstün görüyorsun."

Sayfayı çevirdim.

"Beni dinliyor musun bile?"

Başımı kaldırmadan, "Bu yine retorik bir soru mu? Yoksa gerçekten de dünyaya dair kendi bakış açınızdan farklı bir bakış açısı duymakla mı

ilgileniyorsunuz?" dedim.

Arkasındaki kızlar şaşkınlıkla kıkırdadılar. *Baptist kız böyle düşünüyor!*

"Çok kötüsün Natalie," dedi Reena. Votkadan dili uyuşmuş, biraz geveleyerek konuşuyordu. Sarhoş olmasaydı bu konuşma asla gerçekleşmezdi. "Konuştuğumuzda gözlerini deviriyorsun. Kendi kendine ufak tefek şeyler söylüyorsun. Fark etmediğimizi sanıyorsun ama fark ediyoruz. Ve bana karşı *çok daha* kötüsün, söylediklerimin yarısını görmezden geliyorsun ve bence bunun sebebi beni kıskanman, çünkü benim arkadaşlarım ve bir erkek arkadaşım var"—bu anda bile, bunun onun için büyük bir abartı olduğunu, özellikle bu kızların önünde şaşırtıcı derecede cesur ya da belki de utanç verici derecede sarhoş bir hareket olduğunu fark ettim—"ve *sen*, diğer yandan, hayali arkadaşlarınla, İsa ve Meryem ve kutsal lanet olası ruhla yapayalnızsın."

Sayfaya dalmıştım, kızların kahkahalarını dinlerken beynim hafifçe tıkırdıyordu. O sonbaharda milyonuncu kez annemi düşündüm. Şu anda ne yapıyordu? Muhtemelen tezgahları siliyor, akşam yemeğinden kalanları kaldırıyordu. Aklına takılan kilise ilahilerinden birini mırıldanıyordu. Hayatım boyunca annemin kimseden nefret ettiğini hiç görmemiştim, ama bu kızlardan nefret edeceğinden emindim. En azından, zamanlarını ne düşünerek geçirdiklerini bilseydi dehşete düşerdi. *Yanılıyorsun anne. Herkes bir şeye inanmak zorunda değil. Üniversitede, hiçbir şeye inanmayan şaşırtıcı sayıda insan var.*

Annem her zaman başkaları için parlayan bir ışık olmamı teşvik etmişti. Ama emindim ki, hiçbir aydınlanma seviyesi bu kadınları kendi içlerindeki dehşetten kurtaramazdı. Aksine, hayatlarının zifiri karanlık ve amaçsızlığından zevk alıyor gibiydiler. Bununla gurur duyuyorlardı. Körlemesine bir ömür boyu bencilliğe doğru ilerlemekten mutluydular. Bu son derece rahatsız ediciydi. En rahatsız edici olanı ise, bu kayıp, nefret dolu kızların benim gibi birinin, kendileri gibi birini kıskanması gerektiğini düşünmeleriydi.

Asla olmaz.

(Özür dilerim Tanrım.)

"Seni kıskanmıyorum, Reena," dedim. Sayfayı kapatmak için kitabımı parmağımla kapattım, sonra ona baktım. "Aksine, sana acıyorum, çünkü zekâsızsın ve yaratıcılıktan yoksunsun. Ama en çok da, senin gibi birinin hayatında bir kez olsun gerçek hayret duygusunu asla bilemeyeceği için acıyorum."

Ağzı açık kaldı. "Sen tam bir cadısın!"

“Şey.” Kitap kapağındaki altın işlemeli haça hafifçe parmağımla dokundum. “Fahişelerin görüşleriyle ilgilenmiyorum.”

" *Bana ne dedin az önce?* "

“Beni duydun.” Reena’nın arkasından arkadaşlarına baktım. “Yalan söyledi, biliyorsun. Okulun ilk gecesi onunla eve giden o çocuk? Ona zarar vermedi. Hatta yakından bile değil. Aslında, ondan kendisiyle seks yapmasını *istedi* . Neredeyse yalvardı ve şimdi de dinleyecek herkese onu tehdit ettiğini söylüyor, oysa öyle bir şey yapmadı. Yani bana sorarsan…” Omuz silktim. “Asıl yırtıcı olan o. O değil.”

Dünyayı ikiye bölen, doğaüstü bir gürültü, bir çığlık duyuldu. Dikkatim tekrar Reena'ya dönmeden önceki o tek anda, parmakları çoktan saçlarımın arasındaydı.

Zavallı Reena, o gecenin ayrıntılarından hiçbirini hatırlamayacaktı. Ertesi sabah kusmukla kaplı bir tişörtle, morarmış parmak eklemleriyle ve kapımıza yapıştırılmış disiplin kurulu notuyla uyanacaktı. Ben ise o geceyi çoğunlukla eski bir atasözünün gerçekten doğru olduğunu öğrendiğim gece olarak hatırlayacaktım: Tanrı gerçekten de gizemli yollarla işler yapardı. Aylarca talep edip reddedildikten sonra, sonunda tek kişilik bir odaya taşınma izni aldım. Meğerse tek ihtiyacım olan şey, oda arkadaşımın yüzüme yumruk atmasıymış.

Ertesi gün, kampüsün karşı tarafındaki küçük bir tek kişilik odaya taşındım. Temiz, sessiz ve benim. Sonunda, her sabah uyanıp günlük şükran duamı fısıldayabiliyordum, onun benimle alay edeceğinden endişelenmeden. Geceleri, Reena'nın arkadaşlarının makyaj ve kıyafet ödünç almak için içeri girip çıkarken bana acıyan bakışlarına maruz kalmak yerine, kapıyı sıkıca kapatarak sessizce kitap okuyabiliyordum. Onlar, şanslılarsa, yerel öğrenci yurduna yaptıkları haftalık geziler için hazırlık yapıyorlardı ve orada, sevdikleri kişiyle on ila otuz dakika boyunca sözlü tacizde bulunuyorlardı, ta ki o kişi sıkılıp başka birini parmaklamaya karar verene kadar.

Geceleyin, yeni yurt komşularım koridordaki odalardan birinde kahkahalar atıp bağırırken, ben kapı aralığına bir havlu sıkıştırıyordum. Ödevlerimi yapıyordum, sonra tüm ek ödevlerimi tamamlıyordum ve ardından masaüstü bilgisayarımın başına oturup, üniversiteye geldiğimden

beri aklıma takılan soruların cevaplarını aramak için bir dizi düşük kaliteli internet forumunda gezinmeye başlıyordum.

Modern kadınlar neden erkeklerden bu kadar nefret ediyor?

Modern kadınlar neden çocuklardan bu kadar nefret ediyor?

Modern kadınlar neden kendilerinden bu kadar nefret ediyor?

Hem tam zamanlı *bir işte çalışıp hem de emzirmek nasıl mümkün olabilir* ?

Ancak cevaplar yerine, sadece hikayeler ve daha fazla soru buldum. Modern kadınlar forumlarda *"Öfke neden daha da kötüleşiyor?"* diye soruyordu. *"Neden çocuk sahibi olmaya hazır değilim? Mutsuzluk nereden geliyor? Üniversite diplomasıyla ne yapmayı planladığımı neden bir türlü hatırlayamıyorum?"*

İlk yarıyılın sonunda, oryantasyonda tanıştığım bir kızla karşılaştım. Benimle aynı sınıftaydı ve şehrin dört bir yanındaki okullardan Hristiyan öğrencilere hizmet veren bir kilise grubuna üyeydi. Yarıyılın en başında bir kez gitmiştim. Benim tarzım olmamıştı.

"Tekrar bir toplantımıza gelmelisiniz," dedi. "Harika bir müdavim grubumuz var."

“Bu pek bana göre değil,” dedim. Bunu söylemenin, gerçeği söylemekten çok daha kibar olduğunu düşündüm: *Grubunuzdaki kızlar taş gibi aptal ve onlarla manevi bir birliktelik paylaşma fikri, zihinsel olarak uyuşturucu etkisi altında ölmek gibi hissettirebilirdi.*

Yüz ifadesi değişti. "Dürüst olmak gerekirse Natalie, senin için endişeleniyorum. Hiç iyi görünmüyorsun."

Daha önce sadece bir kez karşılaştığım bu kıza yapmacık bir gülümsemeyle baktım. "Affedersiniz?"

“Saçların yağlı ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Yemek yiyor musun? Uyuyor musun? Bir ara konuşmak ister misin?”

Bu, annemden ve memleketteki kilise ayinlerindeki diğer kadınlardan duymaya alışkın olduğum türden, patolojik derecede rahatsız edici bir yorumdu; bir kadının dış görünüşüne dikkat etmemesinin diğer tüm kadınları da kötü etkilediğine inanarak büyümüş birinin ancak bir yabancıya söyleyebileceği türden bir şeydi. Reena gibi biri bu kıza hemen kaba, uygunsuz ve cinsiyetçi davrandığını söylerdi. *Defol git!* Ama ikimiz de Reena gibi değildik ve bu kız da bunu biliyordu. Birdenbire o kadar özlem

duydum ki ağlamaya başladım. Çok geçmeden kız bana sarıldı ve "Şşş, şşş, biliyorum," dedi, ben de sümüklerimi tişörtüne bulaştırdım.

Ertesi hafta kilise grubuna gitmeye başladım. Harvard'daki ana kütüphanenin bodrum katındaki odalardan birinde toplanıyordu. Aptal kızlarla oturdum, onların küçük hıçkırıklarını ve *Tanrı'ya şükranlarını* iç çekişlerini dinledim ve her şey yolundaydı. En azından gruptaki insanlar gökyüzünün mavi olduğunu biliyordu. En azından *"anne"* kelimesini sanki tek başına bir hamilelik sancısıymış gibi söylemiyorlardı. En azından bana karşı arkadaş canlısıydılar. Hala yalnızdım, ama artık yalnızlık yönetilebilir, üstesinden gelebileceğim bir şey gibi geliyordu.

Sonra, ikinci dönemimin ilk haftalarında, soğuk bir kış akşamı Caleb ile tanıştım.

OceanofPDF.com

7

ESKİ ZAMANLARDA, *kızlar, yeni topraklarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? O uçsuz bucaksız Batı topraklarında? Bazı insanlar küçük Batı kasabalarında yaşıyordu – şimdiye kadar gördüğünüz herhangi bir kasabadan daha küçük. Bir toprak yol boyunca kümelenmiş birkaç bina hayal edin. Bir kilise, bir han, bir bakkal, bir meyhane. Şanslıysanız, kilisede bir org, meyhanede bir piyano olabilir ve müzik, topluluk ve Tanrı'yı bilerek büyüyebilirdiniz. Ama bazı ailelerin bunlara bile sahip değildi, kızlar. Bazı insanlar, uçsuz bucaksız ovaların, dağların veya ormanların ortasında, hiçbir yerde olmayan yerlerde, kendi başlarına yaşıyorlardı. Ne meyhaneler ne de bakkallar vardı. Ne müzik, ne komşular ne de ilahi bir ibadet söz konusuydu. Yemekleri basitti ve hayatları onurluydu. Gündüzleri balık tutar, yemek pişirir ve temizlik yaparlardı. Geceleri ise ısınmak için ateşin etrafında oturur, yetişkinler de çocukları uzak diyarlardaki büyük savaşlar hakkında abartılı hikayelerle eğlendirirlerdi.*

Kızlar, kulağa nasıl geliyor? Böyle bir hayatı ister miydiniz?

Güneş batıyor şimdi. Mutfak masasındaki bir sandalyede oturuyorum. Lavabonun üzerindeki pencereden, güneşin ağaçların arkasına doğru batışını görebiliyorum. Eğri büğrü cam panellerden sızan turuncu ışık, odayı radyoaktif bir parıltıyla kaplıyor.

Zihnim kontrolsüzce sallanıyor ve sendeliyor, tıpkı bozuk bir lunapark oyuncağı gibi. *Ben değilim, olmayacağım, yapamam—sanırım olabilirim — hayır, hayır —ben senin kocanım —Anne? Anne! —*

Benden birkaç adım ötede, o kız ateşin yanında çömelmiş, eteğini alev almaması için dikkatlice bacaklarının arasına sıkıştırmış. Eşiğe adı kazınmamış tek kişi o. Patateslerin her bir yarısını tek tek çevirip, mükemmel bir şekilde kızarmış kabuklarını ortaya çıkarışını izliyorum ve

tahtadaki özenli oymaları düşünüyorum ve biliyorum, sadece biliyorum ki, o bu kayıtların sorumlusu olan muhasebeci.

"Affedersiniz," diyorum.

Cevap vermiyor.

" *Affedersiniz.* Ne demek istiyorsunuz—"

Kız ayağa kalkıp bana döndü ve yüzünü görünce—tıpkı benim gibi, tıpkı Clementine gibi, *Tanrım beni* korusun—aklımdan geçenleri kaybettim. Yüzündeki ifade, Maeve'in daha önce olduğu gibi hayal kırıklığıyla dolu değildi. Aksine, sinirli görünüyordu. "Mary," dedi. "Benim adım Mary. Şimdi—lütfen gidip daha fazla odun getirir misin?"

Kıza bakakaldım, birden midem bulandı.

"Mary," diye tekrarlıyorum.

Sabırsızca başını salladı.

Saatlerdir düşüncelerim yorulmak bilmeden başımın üzerinde uçuşup duruyordu. Şimdi aniden durdular ve teker teker gökyüzünden düştüler, ta ki geriye sadece bir tane kalana kadar.

"Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" diye sordu teknisyen neşeyle.

“Cinsiyet,” diye yanıtladım dalgın bir şekilde. Yazdı, Shannon'ın işten ayrılmasına birkaç ay kala. Ultrason ekranının videosunu kaydederken telefonumu sabit tutuyordum; Öfkeli Kadınlar içime girme fırsatı buldukları her anı seviyorlardı. Teknisyene baktım ve ekledim, “Yani bebeğin cinsiyetini mi kastediyorsunuz?”

"Ben de öyle dedim."

“Cinsiyet dediniz, seks demedi.”

Teknisyen çaresizce Caleb'e baktı, Caleb ise "Evet, bilmek istiyoruz" dedi.

“Pekala o zaman, bakalım neler bulabiliriz…” Teknisyenin cihazı, okyanus tabanını olası yaşam belirtileri için tarayan derin deniz dronlarından biri gibi, karnımın üzerinde yavaşça hareket etti. Bebeğimi bir denizanası, bir deniz samuru; hızla hareket eden gümüş renkli bir balık olarak hayal ederek gri maddeye baktım.

"Tebrikler Bay ve Bayan Mills, bir kızınız olacak!"

Ofisten çıkarken Caleb fısıldayarak, " *Mary* ismi hakkında ne düşünüyorsun?" dedi.

O anda midemde hafif bir gümbürtü hissettim. İlk tekmesiydi. "Adı buymuş. Mary."

Mary.

Şu ana kadar vızıldayan, öfkeli ve canlı bir arı kovanı gibi olan zihnim, şimdi bomboş hissediyor; beynim artık beyin değil, bir kabuk, plastik bir kopyası gibi. "Ne güzel bir isim," diyorum hissizce.

Caleb bebeğe Mary adını vereceğimizi birine söyledi mi? Bu kesinlikle mümkün. Bebeğe Mary diye kendi aramızda yüksek sesle sesleniyorduk; bunu ailesine, kardeşlerine veya kasabadaki bir komşusuna söylemiş olabilir. Ama *söylese* bile —?

Baş ağrım yeniden şiddetlendiği için düzgün düşünemiyorum. Acıdan gözlerimi aptalca kırpıyorum.

İsmi internette paylaşmamıştım, değil mi? Hayır, kesinlikle paylaşmamıştım. Bunu sadece bir kez, Junebug'a hamile olduğum zaman yapmıştım ve deneyim o kadar berbat olmuştu ki bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim. Hamileliğimin son ayını, binlerce insanın her gün paylaşımlarımın yorum bölümünü doldurup, çocuğumun kimliğini zevkle paramparça etmesini, daha dünyaya gelmeden varlığını kirletmesini izleyerek geçirmiştim.

Tanrım, isimler gittikçe daha da kötüleşiyor.

Gelecekteki cahil kaltak uyarısı weee-ooo wee-ooo

Ama ismi kendim paylaşmamış olsam bile, birilerinin tahmin edemeyeceği anlamına gelmez. Geçmişte birçok takipçimiz gelecekteki çocuklarımızın isimlerini doğru tahmin etti. Şişmiş karnınızın fotoğrafına binlerce yorum geldiğinde, bu bir olasılık meselesi haline geliyor; ayrıca, estetiğimize makul bir şekilde uyan sadece küçük bir isim koleksiyonu *var* . Bunu biliyorum.

İçimden bir ürperti geçti. Belki de Yaşlı Caleb aslında takipçilerimden biridir. Belki de psikopat bir sapık, kocamla olan çarpıcı benzerlikleri onu bana sahip olma hakkına sahip olduğuna ikna etmiş ve tüm bu olayı karmaşık bir kostüm oyunu olarak tasarlamış bir adamdır.

Bu düşünce tam olarak şekillenmeden bile, onu bir kenara atıyorum. Burada olanlar, tek bir kişinin başarabileceği kadar çok iş, çok fazla *planlama* gerektirir. Hayır. Bu çok kişilik bir iş. Bu insanlar, kim olurlarsa olsunlar, kurnazlar. Kurnazlar, öfkeliler ve tehlikeliler. Onlar—

"Cehennem- *ooo* ? Tahta mı?"

Mary bana bakıyor ve yüzümün önünde elini sallıyor; bu, şüpheyle baktığım, oldukça modern bir hareket diye düşünüyorum, ancak bu

argümanı destekleyecek gerçek bir kanıtım olmadığını fark ediyorum.

Bu sefer kapı çerçevesindeki oymaları görmezden geliyorum. Kapıyı açıp hızla verandaya çıkıyorum ve arkamdan kapatıyorum. Odunlar, evde istiflediğimiz gibi ön verandada aynı yerde istiflenmiş durumda. Çömeliyorum ve kollarımı doldurmaya başlıyorum. Kollarıma altı parça odun sığdırdıktan sonra ayağa kalkıp, bugün ikinci kez, solmakta olan ışıkla aydınlanan sarp dağ zirvelerine bakıyorum.

Burası benim mülküm. Burası benim toprağım. Bunlar benim dağlarım.

Ve yine de: Bu benim evim ya da benim ailem değil. Bunlar benim tavuklarım değil. Bu benim geceliğim değil.

Boğazımda acı verici bir şey takılı kaldı. Bir taş, belki de bir anı. Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Baş ağrım şiddetleniyor ve yüzümü buruşturuyorum. Sanki beynim kasap bıçağıyla parçalanıyor gibi hissediyorum.

Titrek, derin bir nefes alıyorum. Dirseğimin kıvrımında dengede duran tahta parçasıyla, boşta kalan elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor, dinlenecek, rahatlayacak bir yer arıyor ve sonra donup kalıyor.

Mary.

Burada korkunç bir şey oluyor. Bu yer, *bu insanlar,* işte bu—

Tarlalara doğru bakıyorum. Güneş neredeyse batıyor. Yakında hava kararacak.

Bu ifade bir anda yeni bir ağırlık kazanıyor: *Yakında karanlık olacak. Karanlık.*

Örneğin: görülmesi imkansız.

Gitmek.

Bir nefeste kayboldum. Ahşapların verandaya çarpma sesini duyduğumda çoktan merdivenlerden aşağı inmiş, donmuş çimenlerin üzerinde depar atıyordum, koşuyordum, koşuyordum, şimdi daha hızlı, şimdi daha sessiz, araba yolunu unut ve sadece *ormana ulaş ...*

Arkamda bir kapı gürültüyle açılıyor, biri *"Anne!" diye bağırıyor,* ahır yanımda kırmızı bir bulanıklık halinde beliriyor, sonra arkamda kalıyor ve ben ağaçlık alana doğru uçuyorum.

“Anne!”

Geriye bakmıyorum. Ağaçlara ulaşıyorum ve sonra— *evet* —ağaçların içindeyim, yaprakların arasından çılgınca geçiyorum, kalbim bacaklarımın

ritmine göre çarpıyor, huş ağaçlarının hayaletimsi silueti yanımdan hızla geçiyor ve sonra dünya beyazlaşıyor.

Doğru kişi yedi defa düşse de yine kalkar. Ama kötüler *felaketlerle tökezletilirler* .

Bir saniye önce koşuyordum, bir saniye sonra ise yerde kıvranarak anlamaya çalışıyordum.

Nedir — ?

Neden böyle ?

Acıyı hissetmeden önce görüyorum: ayak bileğime kenetlenmiş çelik bir tuzak. Metal dişler ete tamamen saplanmış.

Hayır, uzaktan bile olsa öyle düşünüyorum. *Bu doğru olamaz.*

Ve sonunda sinir sinyalleri beynime ulaşıyor ve ağzımdan korkunç bir ses, tiz bir feryat çıkıyor.

Yanımda, titreyen iki elimle çelik ağzı açmaya çalışıp başaramazken, uzaktan yaşlı Caleb'in tarlalardan bana doğru koştuğunu görüyorum. Çığlık atıyorum, ya da atmaya çalışıyorum, sonra gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Tanrım, *beni affet —*

Ve sonra yaşlı Caleb burada, tek dizinin üzerinde beliriyor. Bir şeye basıyor ve kapan açılıyor. "Rahatla kadın," diye bağırıyor acı çığlıklarımın arasında. " *Sakin ol.* "

“ *Ayak bileğim* !” diye bağırdım. “ *Ayak bileğim, ayak* bileğim—”

Yaprakların arasında, acı içinde nefes nefese kalmıştım, sonra yaşlı Caleb beni omuzunda patates çuvalı gibi taşıyarak eve geri götürüyordu, sonra mutfakta, ateşin yanında, Mary acı içinde bağırıp kıvranırken derimdeki pürüzlü yaralara merhem sürüyordu. Acıya, korkuya ve şoka rağmen, merhemin domuz yağı gibi koktuğunu fark etmeden edemedim.

"Dikiş atılması gerekiyor! Doktor! Hemen ambulans çağırın!"

İki oğlan mutfak masasında oturmuş ellerine bakıyorlar. Maeve ise koridorun sonunda, kapalı bir kapının ardında hıçkırarak ağlıyor. *Anne, anne, anne.* Sanki acıyı kendisi de hissediyormuş gibi.

Ve işte Mary, katlanmış deri bir keseden bir şey çıkarıyor. Evet, bir iğne ve neredeyse sicim gibi görünen kalın bir iplik.

"Onu kıpırdatma," diyor yaşlı Caleb'e. "Bu canını yakacak."

OceanofPDF.com

8

CALEB MİLLS İLE TANIŞTIĞIM GECE, kilise grubumuzun katlanır sandalyesinde oturuyordu. Bir eliyle ince bir kağıt tabağı sabit tutuyor, diğer eliyle de bir yığın yumuşak peyniri didikliyordu. Bana baktı. Çok sevimliydi. Cambridge'deki bir kilise bodrumunda, düğmeli bir gömlek ve haki pantolon giymiş halde otururken bile bir çiftçinin oğlu gibi görünen türden bir adamdı. Göz göze geldik, sonra ben oturdum ve bir daha birbirimize bakmadık.

Bir sonraki görüşmede benden adımı sordu.

Ondan sonraki görüşmede bana nereli olduğumu sordu.

Dördüncü görüşme: Bir ara kahve içmek ister misin?

İlişkimiz başlangıçta işte böyle yavaş ilerliyordu. Benim dinimde flört böyle işler: Çok uzun bir pistte çok yavaş ilerliyormuşsunuz gibi hissedersiniz; tam ivme kaybından öleceğinizi düşündüğünüz anda, aniden havaya yükselip, güneşe doğru çılgınca dönerek yükselmeye başlarsınız.

İlk randevumuzda Caleb bana bir çörek aldı. Ailesinden, gösterişli politikacı babasından ve yakında gösterişli politikacı olacak kardeşlerinden bahsetti; hepsi de senatör adayıydı, tıpkı küçük bir prensler silsilesi gibi. Jack, John, George, Henry, Caleb. O kadar mükemmel bir Amerikan listesiydi ki, daha

sonra babalarının siyasi danışmanlarından birinin, seçilebilirlik oranı en yüksek isimler konusunda tavsiyede bulunmasına izin verip vermediğini merak edecektim. Caleb bana annesinin her zaman bir kız çocuğu istediğini, ancak bunun yerine beş erkek çocuğu olduğunu söyledi. Buna buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben de düşündüm: *Ben de onlardan beşini kabul ederdim.*

Karşılığında ona ölen babamdan, üç bacaklı ailemden bahsettim. Abigail ve nişanlısı hakkında bilgi edindi. *Bryce* dediğimde yüzünü buruşturdu ve bu bende nadir bir armağan yarattı: içten bir kahkaha. Sonra ona kasabamı çevreleyen sıradağlardan, o kadar yüksekte havanın ne kadar seyrek olduğundan bahsettim. Cennete daha yakın yaşadığınızı hissetmemek elde değil.

“Demek mezun olduktan sonra Doğu Yakası'nda kalmak istemiyorsun.” Caleb, Kaliforniya'nın tozlu bölgelerinden geliyordu. Benim gibi o da şehirde yaşamanın getirdiği yaşam tarzının doğal olmadığını düşünüyordu. İnsanlar için değil, hamsterlar için yaratılmış bir dünya. “Peki, nereye gitmek istiyorsun?”

Duraksadım. Nereye gitmek istiyordum?

“Bir çiftlik istiyorum. Tavuklu bir çiftlik. Annemin yanında yaşamak istiyorum. Yatak odamın penceresinden dağ manzarası görmek istiyorum ve teoloji okumak istiyorum. Tabii ki yarı zamanlı ve ancak çocuklar büyüdükten sonra.”

Bu, memleketimdeki her iyi Hristiyan kızın istediğini iddia ettiği şeyin neredeyse aynısıydı, teoloji kısmı hariç. O kısmı kendim eklemiştim.

Caleb hiçbir şey söylemedi. Sadece başını yana eğdi ve garip bir şekilde hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı, sanki şu an içinde bulunduğumuz an için şimdiden nostalji duyuyordu.

"Ya sen?" dedim, birden endişelenerek. "Ne istiyorsun?"

Utangaç bir şekilde kapuçino fincanına baktı. "Bilmiyorum." Omuz silkti, düşünceli bir şekilde benden öteye baktı. "Söylediklerin hoş geldi."

İkinci randevumuzda Caleb beni North End'deki bir İtalyan restoranına akşam yemeğine götürdü ve onun gerçekten *de çok* zengin olduğunu anladım. Seksen dolarlık trüflü makarna ve soğuk limonlu su bardakları eşliğinde, "Tanıştığımızdan beri o çiftliği sürekli düşünüyorum," dedi. Masum bir ifadeydi ama yüzü birden kıpkırmızı oldu.

Suyumu almak için uzandım. Trüf mantarının tadını sevip sevmediğime karar veremiyordum. "Hangi çiftlik?"

“İstediğin ev. Tavuklu olan. Ve dağlı olan?”

“Ah,” dedim, parmaklarım soğuk bardağın etrafında durakladı. “Tabii ki. Ne olmuş yani?”

Caleb hakkında daha çok şey öğrendikten sonra, çiftlik kurma fikri büyük hayaller kurmanın amatörce bir yolu gibi görünmeye başladı. Zaten memleketteki kızlar çiftliklerden bahsetmelerinin tek sebebi, gerçekte ne istediklerini söylemekten hoşlanmamalarıydı: Caleb gibi olmak. Zengin olmak.

"Bunu düşünmeden duramıyorum," dedi. "Bildiğiniz her şeyi bana öğretebilirsiniz ve ben... şey, çabuk öğrenen biriyim."

Yüzü o kadar kıpkırmızı olmuştu ki, eğer şu anki meseleyle bu kadar meşgul olmasaydım, alerjik reaksiyon geçirdiğinden endişelenebilirdim.

Öğretmek. Caleb öğretmek derken neyi kastediyordu? Çiftçilik yapmayı bildiğimi hiç söylememiştim, ama işte buradaydık, ıssız bir yerde yaşamaktan bahsediyor, birbirimize ne öğretiyorduk? Toprağı tırmıklamak mı? İnek sağmak mı? Tavuğun kafasını kesmek mi? Caleb'in yüzündeki o yoğun, acı dolu bakışla bana bakış şekli... Belli ki bir cevaba ihtiyacı vardı, ama neye?

" Rahatla," dedim kendi kendime. *"Bu sadece bir an. Gerçekten önemli değil."*

İşte asıl önemli olan şuydu: Genç, yakışıklı ve zengindi. En önemlisi de: Beni seviyordu. Gerçekten seviyordu. Büyüleyici, komik ve güzel olduğumu söylüyordu. Kimse benim böyle olduğumu düşünmemişti. Bütün hayatımı yalnız geçirmiştim, ilkokul arkadaşlıklarının en uç noktalarında bir hayalet gibi dolaşıyordum, sonra ortaokulda yanından geçtiğim gruplara dik dik bakıyordum, lisede ise onları açıkça kınıyordum. Ve işte, birdenbire, özünde sevilebilir bir insan, bir şekilde beni seviyordu.

Tek bir seçenek varsa, bu bir tercih midir?

. . .

Bütün yüreğinle Rabbe güven; kendi anlayışına dayanma. Yaptığın her şeyde O'nun isteğini ara, O sana hangi yolu izleyeceğini gösterecektir.

Masaya doğru eğildim ve elimi onun elinin üzerine koydum.

Özür dilerim, onun demek istedim. Caleb'in. Ve dokunuşumla derin bir nefes aldı ve nefesini tuttuğunu fark ettim. Benim karar vermemi bekliyordu.

Üçüncü buluşmamızda evlilik konusunu konuştuk.

Dördüncü buluşmamızda, Caleb, ben öne eğilip dudaklarımı, çok hafifçe de olsa, onun dudaklarına bastırırken, olduğu yerde donakalmıştı. Kalp atışlarının ağzımdan geçtiğini hissettim. Öpüşme kuruydu. Bir saniye sürdü. Geri çekilirken, kendimi onun dilini, büyüklüğünü hayal ederken buldum. İçimden bir ürperti geçti.

Caleb koluma dokundu. "Tüylerin diken diken oldu." Bana böyle bir etki yapabildiği için hayrete düşmüş görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzümden buhar gibi yükselen sıcaklığı hissettim. *İstemenin nasıl bir şey olduğunu hiç anlamamıştım.* İleri adım attım ve yüzümü Caleb'in göğsüne bastırdım, aniden tenime karşı bir baskı hissetmek için çaresizce yalvarıyordum. Kollarını bana doladı ve bir süre öylece durduk, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Sonra uyluğuma uzun ve sert bir şeyin bastırıldığını hissettim ve hızla geri adım attım.

Nişanımızın olduğu hafta sonu, Caleb'in ailesi kutlama için şehre geldi ve annemin de uçak biletini ödediler. Caleb'in babası Back Bay'deki dört yıldızlı bir biftek restoranının arka odasını kiraladı. Ben de krep keten kumaştan yapılmış beyaz bir elbise giydim. Caleb'in annesi onu benim için almış ve yurt odama göndermişti. Ayrıca telefonda arkadaşlarımı partiye davet etmemi de önermişti ve ben de bunu bir aile etkinliği yapmak istediğimi belirterek kibarca reddetmiştim.

"Jackie Kennedy'ye benziyorsun," diye fısıldadı annem beni restoranda görünce. Üzerinde kendi diktiği, sade lacivert bir elbise vardı ve elbisemin kumaşına endişeli bir hayranlıkla bakıyordu. "Şu yüzüğü göreyim."

Gururla elimi uzattım, sanki başım boynumdan kalkıp tavanda sallanacakmış gibi hissettim. Annem parmağımı bir o yana bir bu yana çevirip elmasın ışığı yakalamasını sağlarken, "Bu bir antika," dedim. O da benim gibi bu görüntü karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. "Dört karatın biraz üzerinde."

"Natalie," diye fısıldadı annem. "Çok büyük."

"Biliyorum," dedim onun ses tonunu taklit ederek. "Caleb'e çok büyük olduğunu söyledim."

Bana onaylayan bir bakış attı. Toplumumda kadınların işleyiş biçimi buydu: Zengin bir Hristiyan kadın olmak ve iyi bir itibarı korumak

istiyorsanız, sahip olduğunuz lükslerden alenen vazgeçmeniz gerekiyordu. Hayatım boyunca şahit olduğum tuhaf bir çekişmeydi bu. Tek sürpriz, bunun sonunda benim başıma da geliyor olmasıydı. Diğer kadınların kıskandığı türden bir kadın oluyordum. Yüzüğe her baktığımda, utanç ve neşenin sarhoş edici bir karışımını hissediyordum. Zengin, gösterişli bir mücevherdi. Çok uzun süre bakarsam midem bulanmaya başlıyordu. Çok fazlaydı, utanç verici bir zenginlik gösterisiydi, geri vermeli ve daha küçük bir şey bulmamızı talep etmeliydim ve ayrıca: ondan ayrılmadan önce kutsal bir savaş başlatırdım.

Caleb ise bunun benim gibi bir kadın için mükemmel bir elmas olduğunu ısrarla belirtti. Kusursuz bir kadın olduğumu söyledi. Zamansız bir süs eşyası.

Nişan partisi, Caleb'in ailesinin arkadaşlarıyla ve Doug'un mevcut senatörlük kampanyasına büyük bağışta bulunan bazı kişilerle doluydu. (Çabuk öğreneceğim şey şuydu: Doug *her zaman* bir kampanyaya hazırlanıyor, bir kampanyanın ortasındaydı veya kampanyanın sonuçlarını değerlendiriyordu.) Akşamın büyük bir bölümünde, Caleb ve büyük kardeşleri ile babası Doug kalabalığın arasında dolaşırken, kahkaha atıp birbirlerinin sırtını sıvazlarken annemle bir masada oturdum. *Kardeşlerin* birbirlerine çok benzedikleri için hangisinin hangisi olduğunu çoktan unutmuştum. David'e bakarken—yoksa Henry miydi? Hayır, *John* finansçıydı, evet, Henry teknolojiciydi ve George ile Jack siyasi danışmanlardı—

Amelia, adamların arkasında sessizce süzülüyor, gölgelerinde parlak bir şekilde gülümsüyor ve ara sıra pembe Chanel eteği ve ceket takımını, sanki özel üretim bir Başkanlık Barbie'siymiş gibi çekiştiriyordu. O gece daha önce onunla ilk tanıştığımda, yumuşak, titrek bir sesle bana *"Anne" diye seslenmemi söylemişti.* Dişlerinin o kadar beyaz olduğunu düşünmüştüm ki neredeyse mor gibi görünüyordu. Sonra ne kadar şarap içtiğini görünce, aslında sadece mor olduklarını anladım.

Annemin odanın karşısındaki Amelia'yı izlediğini gördüm. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Sonra annem döndü ve bana baktı.

Aramızda sessiz bir konuşma başladı.

Öyleyse istediğiniz bu mu?

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. Caleb'i veya ailesini henüz tanımıyordu, ama burada neler olup bittiğini anlamak için yeterince şey görmüştü. Geleceğimden bahsettiğinde, hep *profesör Natalie, akademisyen Natalie'den bahsediyordu.* Elbette, çocuk sahibi olma ve ev işleri yapma varsayımı da her zaman vardı, tüm bu varsayımsal kariyerlerin arasındaki boşlukta beliriyordu. Annem, kendisi de evin geçimini sağlayan biriydi ve bu konuda dengesiz bir şekilde ilericiydi: boşanmaya inanmıyordu, ama en zeki kızının her şeye sahip olacağına gerçekten inanıyordu: iyi bir iş ve iyi bir aile, İsa'nın adıyla, amin.

Gözlerini kırpıştırarak bana, *"Bu adamla evlenirsen, onun gülen gölgesi olacaksın," dedi.*

Bir yıl önce bunu istemezdim. Ama son altı ay beni değiştirdi. Gözlerimi kırpıştırarak cevap verdim. *Dünyayı istediğimi sanıyordum, anne. Ama artık dünyayı gördüm ve onun bir parçası olmak istemiyorum.*

Odanın diğer ucunda Caleb'in babası kadehini tokuşturdu. "Mutlu çift sahneye çıkabilir mi?"

Kalabalık, Kızıldeniz gibi önümde ikiye ayrıldı. Hiç tereddüt etmedim.

OceanofPDF.com

9

GECE VAKTİ. Bu eski, eski, saçma sapan mutfağın köşesindeki yine eski, sallanan, berbat bir sandalyeye yığılmış, bulaşık havlusuna sarılı büyük bir buz parçasını gözüme tutuyorum. Evet, gözüme. Saatler önce yüzümün sorun olduğunu hatırlıyor musunuz? Başıma gelen en kötü şeyin tokat yemek olduğunu hatırlıyor musunuz?

Pekala. Pekala, pekala, pekala.

Bir nakavtı bu kadar güzel anılarla hatırlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Ayağım— *Tanrım, ayağım* —sargılı ve karşımda bir sandalyenin üzerinde yüksekte duruyor. İki kez bayıldım: birincisi iğnenin kası delmesinden kaynaklanan acıdan, ikincisi ise yarıda uyandığımda dikişli derimin nasıl göründüğünü görünce. Şimdi sıkıca sarılmış bandaja bakmak bile beni kederden inletiyor.

Acı. Nasıl tarif edeyim? Cesur olup, acının kükremeye dönüştüğünü söyleyeceğim. Sanki vücudum, beynime *ACİL DURUM diye* bağıran onca sinir sinyalinin iletilmesi yüzünden bir aylık enerjisini tüketmiş gibi hissediyorum.

Sadece ayağım da değil, her yerim paramparça olmuş gibi hissediyorum. Beynim paramparça olmuş bir bilgisayar diski gibi, hafızam, mantığım ve zekam küçük parçalara ayrılmış, loş ateş ışığında parıldayan ve işe yaramaz halde. *Loş kelimesine özellikle dikkat edin:* Ateşten gelen ışık mutfağın sadece bir yarısını zar zor aydınlatıyor, odanın geri kalanını gölgede bırakıyor. Kızlar etrafımda dolaşırken, karanlığın içinde kendinden emin bir şekilde kaybolup, odanın içinde dolaşarak akşam yemeği hazırlarken aynı

hızla ışığa geri dönerken, ben orada titreyen ışığın altında oturuyorum. Mükemmel küçük ev hanımları. Kocaman sürtükler.

Üzgünüm Tanrım , ama ...

"Affedersiniz," diye güçsüzce seslendim.

Mary sert bir şekilde, "Ona cevap verme," derken Maeve hemen, "Öyle mi anne?" diye karşılık verdi.

Başımı hafifçe sallıyorum. Gözlerim yaşlarla dolmuş. "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen, beni eve götürün."

“Ama anne—” diye başlıyor Maeve.

Mary sözünü keser. "Maevie, gidip biraz odun getirir misin?"

Maeve tereddüt etti, iri ve parlak gözleri hüzünle bana dikilmişti, sonra başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

Maeve dışarı çıkar çıkmaz, Mary dört kısa adımda odayı geçip sandalyemin yanına çömeldi, böylece yüz yüze geldik. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedi, Maeve ile konuşurken kullandığı sesten çok daha az dostane bir ses tonuyla. "Öyleyse dikkatlice dinle: Sen benim annemsin."

"Ben senin annen değilim," diye neredeyse hırlayacaktım ama dişlerimi sıktım.

“Burası senin evin,” diye devam ediyor Mary. “Burası senin hayatın. Şu anda bir çocuk gibi davranıyorsun, oysa çocuk değilsin. Bakmakla yükümlü olduğun kendi çocukların olan yetişkin bir kadınsın ve biliyor musun? *Gerçek* çocukların, özellikle de Maeve, böyle davrandığında buna tahammül edemiyorlar. Bu onu çok üzüyor.”

Ağzım açık, itiraz etmek üzereyim —*bu benim hayatım değil, siz benim çocuklarım* değilsiniz—ama o öne doğru atılıyor, konuşmama fırsat bırakmıyor.

“Sen yetişkin bir kadınsın,” diye tekrarlıyor. “Av mevsiminde ormanda rastgele dolaşmaman gerektiğini bilmelisin. Yani aslında suçlayacak kimsen yok, sadece kendini suçlayabilirsin. *Şimdi,”* diyor ve beni hipnozdan uyandırmaya çalışıyormuş gibi ellerini çırpıyor, “sana iki seçenek sunacağım. Ya kendini toparlayıp akşam yemeğine gidersin ya da yatak odana geri dönüp kapıyı kapatırsın. Peki hangisi? Yatak mı, akşam yemeği mi?”

Kendi ihtiyaçlarımı hızlıca gözden geçiriyorum: Başım çok ağrıyor, ayağım vücudumun geri kalanına otuz santimlik bir iple bağlı ve açlıktan ölüyorum. Bu sorunlardan biri çözülebilir. "Kalacağım ve yiyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"Harika," diyor Mary, ama ses tonu aksini ima ediyor.

Kısa süre sonra iki oğlan bağırarak ve çizmelerini yere vurarak eve daldılar, hemen ardından da kovboy şapkasını çıkarıp bir kancaya asan Yaşlı Caleb geldi. Mary'nin yanına gidip ona büyük bir çuval uzattı, Mary çuvalı alıp tezgâhın üzerine koydu. Çuvaldan her biri ön kolunun uzunluğunda ve cıva renginde üç balık çıkardığını izledim. "Güzel," dedi ve Abel'den onları fileto yapmasını istedi.

Gece vakti balıklarla dışarı çıkıyor ve on dakika sonra bir avuç uzun beyaz şeritle geri dönüyor; Mary bunları kaynayan bir tencereye atıyor. "Akşam yemeği için sofrayı kurabilirsin," diyor omzunun üzerinden bana. Ben yerimden kıpırdamayınca, Maeve ve Noah benim yerime bu işi yapıyorlar.

Sonra masaya oturduk, ben ateş ışığına en yakın olan tarafta, yaşlı Caleb ise karanlıkta zar zor görünen en uçta. Mary etrafta dolaşıyor, kaselerimize çorba dolduruyor. Akşam yemeği sofrası, Doğal Akşam Yemeği serimiz için hazırladığım yemeklere hiç benzemiyor. Videolarda ev yapımı mısır ekmeği, fırında havuç, ince dilimlenmiş domuz eti ve ağız sulandıran bir şekilde tabağa kaşıkla dökülmüş ev yapımı kiraz marmelatı sergilemiştim. Önümdeki masada, içinde sebzeler ve beyaz, pul pul dökülen balık parçaları

olan, sulu görünen tek bir buharı tüten çorba ve küçük bir tabak bisküvi var. Açıkçası, yemek berbat görünüyor.

"Daha iyi hissediyor musun anne?"

Yukarı baktım. Benimle konuşan Abel'di. Masanın diğer ucundan bana bakıyordu. Hafifçe aydınlanmış bir gölge gibiydi, ama karanlığın içinden bile Caleb'in tıpatıp aynısı olduğunu görebiliyordum. Kızıl yanaklar; ışıl ışıl masum gözler. Sesi yumuşak ve hafifti, henüz çatlamamıştı—ama sanki çok yakında çatlayacakmış gibi duruyordu.

"Peki?" diye seslendi yaşlı Caleb karanlıktan, beni ürküterek. "Çocuğa cevap ver."

"Evet," diye fısıldadım.

“Güzel,” diyor Abel. “Ormanda tek başına dolaşmamalısın. Vahşiler seni böyle yakalar. Değil mi baba?”

“Doğru!” diye araya girdi Noah. “Dikkatli olsan iyi olur, yoksa seni karnından okla vururlar, tıpkı *şöyle* !” Karnına ok saplıyormuş gibi yaptı, sonra inleyerek sandalyeye yaslandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, şok olmuş ve ölmekte olan bir askerin tam bir örneğiydi.

Yaşlı Caleb, oğlanları görmezden gelerek, "Mary," dedi. "Dua duasını yönet."

Kahkaha anında dağılıyor. Nuh sandalyesinde öne doğru eğiliyor, Meryem boğazını temizliyor ve ikisi birden başlarını öne eğiyor.

Herkesin yemek yemesini uzunca bir dakika boyunca izledim. Çocuklar kaşık kaşık çorbayı ağızlarına tıkıştırdılar. Mary ellerini kucağına koymuş, kardeşlerini bariz bir küçümsemeyle izliyordu. Maeve kaşığıyla çorbayı karıştırırken, suyun yüzeyinde yüzen havuç, kereviz ve balık parçalarıyla sessizce konuşuyordu. Ta ki Mary ona yemeğiyle oynamayı bırakmasını söyleyene kadar. Bunun üzerine Maeve bir kaşık çorbayı ağzına götürdü ve

bu kadar değerli arkadaşlarını öldürmek zorunda kaldığı için pişman görünüyordu.

Tereddüt ediyorum, sonra zehirlenme ihtimali en düşük olan bisküviye uzanıyorum. Yığının tam ortasındaki kabarık, altın sarısı bisküvi. Eğer bir bisküvinin neşeli görünmesi mümkün olsaydı, işte bu olurdu. Tereyağıyla kaygan, parmaklarımda sıcak. Küçük bir ısırık alıyorum, yavaşça çiğniyorum. *Ah.* Çok lezzetli. Tereyağı, şimdiye kadar yaptığım en taze tereyağı ve bisküvinin dokusu mükemmel. Yumuşak, kabarık ve hafifçe ufalanan. Bir an için düşünmeyi tamamen bırakıyorum. Bir ısırık daha alıyorum, sonra bir tane daha ve birdenbire bisküvi bitiyor ve hevesle bir yenisine uzanıyorum.

Akşam yemeğinden sonra, ateş sönmeye başlarken ve bu dünya yavaş yavaş kararmaya başlarken, Mary ve Yaşlı Caleb beni yarı yürüyerek, yarı taşıyarak yatağa götürdüler. Şimdi biraz mide bulantısı hissediyorum. Yanaklarım dokunulduğunda sıcak. Mary beni yatağa yatırırken, oda zifiri karanlıktan birkaç ton daha açıkken, "Beni zehirlediniz," diye mırıldandım. "O bisküviler. Siz—"

“ Sessiz ol ,” diyor. “Sadece ateşin var. Yaptıklarından sonra daha kötü olmamasına şanslısın.” Yatak odasından çıkıyor ve sonra geri geliyor. “Al,” diyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden ağzıma sertçe bir kaşık sokuyor. Ağzımı biraz ıskalıyor ve koyu bir sıvı çeneme damlıyor. Ağzıma giren miktarı yüzümü buruşturarak yutuyorum. Tadı bayat kiraz gibi. “Bu yardımcı olur,” diyor. “Rica ederim.” Ve sonra gidiyor.

Diğer tarafıma döndüm ve birdenbire Maeve'in kocaman gözlerine bakıyordum. Küçük bir baykuş gibi. *Hoo hoo.* Mary beni yatağa götürürken o da yatağa girmiş olmalı. "Merhaba, Anne," dedi, neredeyse görünmez bir şekilde.

"Merhaba, Maeve," diye mırıldandım. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Geçmiş olsun, yaşadığın acı için üzgünüm."

"Teşekkür ederim, Maeve."

Uzun süre öylece yatıyoruz. Nefesim hırıltılı ve düzensizleşiyor. Dişlerim birbirine takılmaya başlıyor. Bu gece ölecek miyim acaba diye düşünüyorum. "Maeve," diyorum usulca, " *gerçekte* neredeyiz?"

"Ev," diye fısıldadı karşılık olarak. "Ev, ev, ev."

Anlamsız. Bu tamamen anlamsız. Boş bir sakız makinesine bozuk para atmaya benziyor. "Ev için başka bir kelime var mı? Maevie, sen eve ne *diyorsun* ?"

"Ah," diyor, ben ondan yavaşça uzaklaşırken. "Geçmiş, anne! Biz ona ev derdik."

OceanofPDF.com

10

Üniversitedeki ilk yılımdan sonraki yaz, Kaliforniya'daki Caleb'in ailesinin malikanesinde düzenlenen düğünümüzde **DÖRT YÜZ KİŞİ VARDI** . Ben inci kolyeli, askısız bir gelinlik giymiştim. Caleb lacivert bir takım elbise giymişti. Bir zeytin ağacının gölgesinde dururken, papaz hayatım boyunca duymayı beklediğim o büyülü sözleri söyledi: *"Sizi karı koca ilan ediyorum."* Kalabalık nefes kesen bir alkış tufanıyla ayağa kalktı. Papazın son sözleri, geleceğimize dair kehaneti, alkış dalgalarının altında kayboldu. Caleb beni yakaladı, döndürdü ve saçlarım yere değecek şekilde eğdi. Sonra kulağıma fısıldadı, "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Düğün resepsiyonunda on iki kişilik bir orkestra Cher'in ünlü bir şarkısını çalıyordu ve ben de ana yemek masasının sandalyelerinden birinde oturmuş, bir bardak su içiyor, kel, botokslu milyarder bağışçılarla *(oy fabrikaları!)* yaptığım onca kısa sohbetten sonra yalnız kalmanın tadını çıkarıyordum ki kız kardeşim yanıma oturdu ve "Sanırım hamile olabilirim" dedi.

O gece yirmi bir yaşındaydı ve Amelia'nın seçtiği zümrüt yeşili şifon nedime elbisesini giyiyordu. Elbise katalogda çok güzel görünmüştü ama ne yazık ki, ikimizden daha güzel olduğu düşünülen kız kardeşimi, beğenilmeyen bir sebze gibi göstermişti. O ve Bryce birkaç ay önce, Bryce'ın ailesinin evinin bahçesinde bir resepsiyonla evlenmişlerdi. Kız kardeşim bütün gün ağlamış, bunların mutluluk gözyaşları olduğunu ısrarla söylemişti. Bryce ise gün batmadan çok önce çimenlikte üstsüz bir şekilde uyuyakalmıştı.

Açıklamasını şimdi düzeltti: "İki test yaptırdım ve ikisi de pozitif çıktı. Bu yüzden büyük olasılıkla hamileyim."

“Şey.” Boş bardağımı yere bıraktım. “Senin adına çok mutluyum.”

İçini çekti. "Keşke Bryce şu an bu kadar sarhoş olmasaydı."

Annemin sabrını kendime mal etmeye çalıştım. "Bryce hep sarhoş değil mi?"

Cevap vermedi, sadece özlemle dans pistine baktı; Bryce orada çılgınca kafa sallıyordu, kravatı alnında hippi tarzı bir saç bandı gibiydi. Elektrikli gitar çalıyormuş gibi yaptı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve görünmez gitarın boynunu yaladı. "Son zamanlarda çok huysuz."

"Huysuz" kelimesinin, o günün erken saatlerinde, Mills ailesinin misafirliğinde kaldıkları dört yıldızlı otelin resepsiyon görevlisini, lise futbol takımının çantasını karıştırıp cüzdanındaki Visa hediye kartını çalmakla suçlayan bir adamı tanımlamak için özellikle onurlu bir ifade olduğunu düşündüm.

"Git ona söyle," dedim, aniden ikisinin de gitmesini çok istiyordum. "Hemen ona hamile olduğunu söyle!"

“Haklısın. Bu onu çok mutlu ederdi, sence de öyle değil mi?”

“Elbette ki öyle olurdu! Bir çocuk her zaman bir hediyedir.”

Sonra kocam— *kocam !* —kusursuzca dikilmiş takım elbisesiyle yanımıza geldi ve tüm kötü hisler kayboldu.

“Sözünüzü kesmek istemedim,” diye başladı Caleb, ama ben çoktan ayağa kalkıp elini tutmuştum.

Resepsiyondan ayrıldığımızda gece yarısıydı. Malikanenin karşı tarafındaki müştemilatta kalıyorduk. Bir an önce açık kapıdan içeri sendeleyerek girmiş, öpüşüp düğmeleri çekiştiriyorduk, bir sonraki an ise yatakta çıplak, Yunan tarzı umutsuzluk pozlarında donakalmıştık.

İkimiz de bakireydik. Şimdi anladım ki, Caleb'in nikah masasında bana söylediği sözler, ilk başta düşündüğüm gibi, saf erotik bir içgüdünün göstergesi değil, aksine derin bir cesaret eylemiydi; hayatının en korkutucu görüntüsüyle, karısının çıplak bedeniyle yüzleşmeden önce kendi cinsel gücünü dünyaya getirmek için yaptığı son bir çaresiz çabaydı.

Caleb'in eli göğsümün üzerinde gezindi, sonra sıkıca bastırdı, ellerini bir beyzbol eldiveni gibi genişçe açtı. İkimiz de bir ses, bir çift homurtu çıkardık. O gece bana daha önce hiç yetişkin bir kadının vücudunu görmediğini söyledi. (Daha sonra bunun teknik olarak bir yalan olduğunu öğrenecektim; annesinin oğullarıyla ergenliklerinin başlarına kadar banyo yapma alışkanlığı varmış; bir aile toplantısında ikinci dereceden bir kuzeniyle yakınlaşmış.)

Hız kazanmak için elimi uzattım ve penisini kavradım. Demek böyle bir şeymiş. Kuzu derisi gibi yumuşak, ama dürüst olmak gerekirse, beklediğimden yaklaşık %50 daha az şişkin. Caleb bir homurtu daha çıkardı ve kalçalarını bana doğru salladı. Hem midem bulanıyordu hem de tahrik olmuştum. Kalp atışlarını avucumda hissedebiliyordum. Caleb'in gözleri kapalıydı, ağzı zevkin kasvetli bir ifadesiyle aralanmıştı. "Belki," diye mırıldandı, "yapabilirsin, biliyorsun..."

Göğsümde bir rahatsızlık hissi belirdi. "Hayır, Caleb, bilmiyorum."

"Şey, elinize tükürebilirsiniz, ya da belki ağzınızı kullanabilirsiniz, bilirsiniz..."

“Hayır!” diye bağırdım. “Teşekkür ederim, istemiyorum. Lütfen normal yoldan yapalım.”

İçini çekti ve gözlerini açtı.

İçime yarıya kadar girmesi birkaç dakika sürdü. Islak olmam yardımcı oldu. Yarı kabarmış hamur kadar sert olması ise hiç yardımcı olmadı. İnanamadım. Hayatım boyunca sosis ya da salatalık gibi, beni tamamen dolduracak bir şey hayal etmiştim. Caleb'in penisinin böyle hissettireceği ve görüneceği bir şeye hazırlıklı değildim; kalınlığı ve uzunluğu iyiydi ama kendi kendine içime girecek gücü yoktu. Sanki penisinin üzerine bir mutfak havlusu atıp bir saat beklemem gerekiyordu.

Caleb'in yumuşaklığının olumlu yanı, bekaretimi kaybetmenin acı vermemesiydi. Daha çok, karnımın yakınında bir sünger hareket ediyormuş gibi; sanki biri beni içten dışa çok nazikçe temizliyormuş gibi hissettim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, o da kulağıma ağır ağır nefes alırken. "Seni seviyorum Tanrım, seni seviyorum Tanrım—"

Caleb, ilk misyoner boşalmasını büyük bir panikle karşıladı. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Bu da ne?"

Bir yıl sonra, ikinci sınıfımın baharında, yaklaşan final sınavı için bir tekrar dersine giderken Reena'ya uzun bir aradan sonra ilk kez rastladım. Zavallı kızın durumu iyi değildi. O zamanlar kampüs dışında, Caleb'in ailesinin bizim için kiraladığı bir dairede yaşıyordum, bu yüzden olayın ne kadar büyük bir olay olduğunu koridorlarda duyduğuma göre anlamıştım: Reena'nın birlikte olduğu çocuk, başka biriyle korunmasız anal ilişkiye girmişti. Bunun üzerine Reena AIDS testi yaptırmak zorunda kalmış ve kendi rezilliğinden o kadar öfkelenmişti ki, hafta sonu için ziyarete gelen lise öğrencisi olan erkek kardeşine oral seks yapmıştı ve *bunun üzerine hoşlandığı çocuk,* kalabalık bir dans pistinin ortasında ona şişman, çirkin bir fahişe demişti. Tanrı ruhlarına rahmet etsin. Şimdi berbat görünüyordu, şişkin, terli ve akşamdan kalma, insan bira kutusu gibiydi. Girmem gereken binanın dışında sigara içiyordu. Beni görünce ağzı açık kaldı. "Natalie. Aman Tanrım."

Hamileliğimin altıncı ayını yeni geçmiştim. Karnıma öyle bir baktı ki, çocukluğumdan beri aklıma gelmeyen bir kelimeyi çağrıştırdı: *şaşkınlık.* Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü.

"Işıl ışıl parlıyorsun," dedi, belirgin bir hayal kırıklığıyla.

Parmaklarının arasındaki sigarayı işaret ettim. "Sakıncası var mı?"

Sigarayı söndürdü, hâlâ bana şaşkınlıkla bakıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum: Eskiden olduğumdan iki kat daha güzeldim. Aslında hiç çirkin olmamıştım, ama yüz ifademde her zaman belli bir keskinlik, bakışlarımda bir şahinlik vardı ki bu da beni tam anlamıyla çekici olmaktan alıkoyuyordu. İlk başta hamileliğin yüzüme biraz yağ, çok ihtiyaç duyulan bir yumuşama kattığını düşünmüştüm. Ama sonunda, beni bu kadar farklı gösteren şeyin ne olduğunu anladım: Hayatımda ilk kez mutluydum.

“Geçen yaz evlendim,” dedim. “Caleb Mills adında bir adamla. Son sınıf öğrencisi. Onu tanıyor musunuz?”

Birbirimize muzipçe gülümsedik. "Elbette onu tanıyorum," dedi. "Şey, onu tanımıyorum ama babasını tanıyorum. Tabii ki." Bakışları yüzük parmağıma takıldı. "Tebrikler." Sanki ağzına kan yutuyormuş gibiydi.

"Bu yaz nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Çizmesinin yanındaki ezilmiş sigaraya özlemle baktı. "McKinsey'de staj."

Bu, Reena gibi kızların istedikleri türden bir fırsattı: rekabetçi, saygılı ve iyi ücretli. Ve ilk dönemimin o yalnız aylarında internette geçirdiğim tüm o zamandan sonra—gecenin geç saatlerinde panik dolu sohbet başlıklarını ve kibirli çalışan kadının umutsuz durumunu anlatan köşe yazılarını okuyarak—sonrasında ne olacağını tam olarak biliyordum. Reena önümüzdeki birkaç yaz boyunca büyük bir hata yapmazsa, mezuniyetten sonra firmadan altı haneli bir maaş teklifi alacaktı. *Hayallerini yaşıyordu!* Haftada yetmiş ya da seksen saat çalışmaya başlayacak, çoğunlukla kokain ve Red Bull ile beslenecekti. İş arkadaşları, ofisteki az sayıdaki kadını sürekli olarak kişisel ve profesyonel olarak sömüren bir grup erkekten oluşacaktı. Bundan sonra Reena'nın hayatı zor olacaktı. İşi almak için çok çalışması gerekecekti, işi korumak için de çok, terfi almak için ise daha da çok çalışması gerekecekti

ve aldığı her terfi sadece daha fazla iş, daha fazla sorumluluk, ofiste daha fazla saat anlamına gelecekti ve bu arada diğer her şey için haftada birkaç boş saat ayırmak zorunda kalacaktı: randevuya çıkmak, formda kalmak, market alışverişi yapmak, arkadaşlarıyla görüşmek. Şanslı olanlardan biri olursa, maaşına küçük küçük zamlar almaya devam edecekti - elbette erkek meslektaşlarının aldığı zamlardan daha küçük, ama önemli değil. *Büyük bir şey değil!* Reena buna çabucak alışacaktı: aynı anda başkasının umduğundan daha fazlasını aldığını izlerken, istediğinden daha azını almanın basit eylemi. Yirmili yaşlarını hayal kırıklığı hissederek ve bunu minnettarlık olarak adlandırarak geçirecekti ve sonra bunun bir tür Budist aydınlanma olduğuna kendini ikna edecekti: *sahip olduklarınla mutlu ol.*Her defasında erkek iş arkadaşlarından daha az para, daha az övgü ve hatta daha az ilgi gördüğü gerçeğiyle yüzleştiğinde kendine şunu söylerdi *: Teşekkür etmeyi unutma!* Küçük şeyler, küçük şeyler. Bu *mesleki gelişim döneminde Reena,* aşık olup evlenmek için de elinden gelenin en iyisini yapardı ve eğer bunu başarırsa, yıllar sonra nihayet çocuk sahibi olmaya karar verdiğinde, doktoru ona yaşlı bir aday olduğunu ve hamile kalmanın zorlu bir mücadele olacağını söylediğinde tamamen şok olmuş gibi davranırdı. Eğer şanslıysa (ve gördüklerimden anladığım kadarıyla Reena hiç de şanslı olmamıştı), sadece bir veya iki tüp bebek denemesi yapması gerekecekti ve kocasının iğneyle kalçasındaki yağlara batırırken (kocasının aklı, mutsuz yaşlı karısından ofisindeki eğlenceli, neşeli ve komik genç asistanına, bilinçaltında hamile kalmak için uygun yaşta bir kadın gibi görünmeye başlayan kıza kaymaya başlamıştı) parayı yakmakla ilgili yüksek sesle şakalaştığı birkaç ay daha olacaktı ve zamanı geldiğinde, Reena sonunda doğum yaptığında, etrafına bakıp başardığını fark ettiğinde —dağın zirvesindeydi, her şeye *sahipti !*—manzara şöyle olurdu: kocası artık ona dokunmak istemezdi, patronu artık onu terfi ettirmek istemezdi, çocuksuz arkadaşları artık onunla vakit geçirmek istemezdi, *çocuklu* arkadaşları artık onu görmek için zaman bulamazdı ve Reena, tatlı, kıymetli Reena, bunların hiçbirinden şikayet etmezdi; ne kaybolan kocasından, ne başarısız kariyerinden, ne de ezici yalnızlığından, kimseye tek kelime etmezdi, çünkü teknik olarak şanslılardan biri olurdu—dolu bir emeklilik hesabı ve dört aylık doğum izni, İsa'nın adıyla, amin—ve Reena'nın yakında yaşayacağı dünyada, bu tür sorunlardan şikayet edemezsiniz. Ayrıcalıktan şikayet edemezsiniz.

Reena'nın sadece stajdan değil, hayatının geri kalanından da korktuğu açıktı. Sanki bir peri masalı lanetiyle vurulmuş gibiydi. Sanki dünyanın en şımarık insanlarından biri değilmiş gibi, istediğini yapma özgürlüğüne sahipmiş gibi, yeter ki aklı ya da cesareti olsun da feminizmin, o kötü cadının, ona sunduğu yolun ötesinde başka bir yol düşünebilsin. Aptal Reena zehirli elmayı çekirdeğine kadar ısırmıştı. O gün orada dururken, kendi güçlü geleceğinin ihtimali karşısında o kadar perişan görünüyordu ki neredeyse kahkaha atacaktım.

“Pekâlâ,” dedim neşeyle, “o zaman sana da tebrikler! Biliyorum, o stajları almak *çok* zor.” Bu noktada neredeyse zaferin verdiği mutluluktan boğuluyordum. Zaferin coşkusu görüşümü bulanıklaştırıyordu. *Kazandım, kazandım, kazandım! Aptal orospu çocuğu (özür dilerim Tanrım), kazandım!*

"Şey," dedi Reena, "sanırım bir yerlerde görüşürüz."

“Aslında hayır!” Dayanamadım. Dayanamadım işte. “Okulu bırakmaya karar verdim. Caleb bu bahar mezun oluyor ve ben de her zaman online olarak eğitimimi tamamlayabilirim. Bebek gelmeden önce Paris'te biraz zaman geçirmek *istiyoruz* . Bu arada, kız çocuğu olacak. Bunu söylemiş miydim? Kız çocuğum olacak.”

Eğer o cümleyi Reena'nın o zavallı küçük suratına bir yumruk atarak noktalayabilseydim, yapardım. Bu, kısa ve neşesiz ilişkimize ne mükemmel bir eşzamanlılık katardı. Bunun yerine, elmasın ışığı yakalaması için parmaklarımı iyice oynatarak el salladım ve sonra hayatımdaki ilk öfkeli kadının yanından sessizce geçip geleceğe doğru sıçradım.

OceanofPDF.com

11

RÜYAMDA ıssız bir yerde, bir çiftlikte doğum yapıyordum.

Hayır, doğru değil.

Rüyamda, hayatım boyunca çektiğim tüm doğum sancılarını aynı anda çektiğimi ve birçok doğum gerçekleştirdiğimi gördüm.

Bir doktor, bir koca ve bir ebe başımda duruyordu. *"İtin!"* diye bağırdılar .

Hem dehşete kapılmıştım, hem sakindim, hem coşkuluydum, hem de pişmanlık duyuyordum. Bebek kıpırdamıyordu; bebek kayıp gitti. İlk seferin yer yerinden oynatan dehşetini hissettim—sırt üstü yatmış, steril bir tavana çılgınca bakıyordum—ve sonraki üç seferin kolay kimyasal kaymasını, beşinci seferin ise dört ayak üzerinde elde ettiğim kükreyen zaferini—nihayet evdeydim, nihayet kontrol bendeydi—ve sonra onlarca bebek benden birbiri ardına, birbiri ardına, birbiri ardına, kirli bir parke zeminde ağlayıp nefes nefese kalarak çıktı, uyluklarımda kan lekeleri, yılların izleri, derimde tortu tabakaları halinde birikmişti—

Doktorun, kocanın ve ebenin ağızları vardı ama gözleri yoktu. Bebeklerin hiçbirinin ayağı yoktu. *ANNE !* diye bağırdı herkes.

OceanofPDF.com

12

Ağustos ayındaki rekor sıcak hava dalgasının **DÖRDÜNCÜ GÜNÜNDE** , ilk çocuğumuzla tanıştım; kömür karası gözlü, altı kiloluk bir kız çocuğu. Clementine.

Caleb onun benim klonum olduğunu düşünüyordu. Ben ise onun bana hiç benzemediğini düşünüyordum. Aslında, daha önce gördüğüm hiçbir bebeğe benzemediğini düşünüyordum. Gözleri o kadar koyuydu ki sudan çıkmış gibiydi ve ağlarken bile dudakları mükemmel bir O şeklinde donmuş kalıyordu, neredeyse içine ses makinesi gömülmüş bir balmumu bebek gibi görünüyordu. Ve onu kollarımda tutarken bana bakış şekli hakkında ne diyebilirdim ki? Bu çocuğun ifadesini kötü niyetli dışında nasıl tarif edebilirdim ki?

Elbette bunu kimseye söylemedim. Annemin, kocamın, kayınvalidemin ve hemşirelerin önünde, şefkatle ağlayıp, " *Mükemmel değil mi?"* dedim. Ama bebekle yalnız kaldığımda, onu kollarımın arasına alıp fısıldadım, "Sen kimsin?"

Yorgun olmam da yardımcı olmadı. Evde doğum yapmak istemiş olmam, sonra son anda ağrıdan panikleyip Caleb'e ambulans çağırmasını söylemem de yardımcı olmadı; oysa zaten pembe şişme bir havuzda dört ayak üstündeydim ve ebem beni yeniden düşünmeye yalvarıyordu. Doğum yapmayı pratik anlamda hiç *düşünmemiş* olmam da yardımcı olmadı; tıpkı hayatımın önceden belirlenmiş kısımları olan annelik, evlilik, ahiret hakkında hiç derinlemesine düşünmemiş olmam gibi. Kaçınılmazlık için neden endişeleneyim ki? Tüm hayatım boyunca, bu dünyaya başka hayatlar getirmek için, sonsuz bir bayrak yarışı gibi, Tanrı'nın ihtişamının sonsuz bir bayrak süreci gibi, açıkça bu amaçla getirildiğimi anlamış ve kabul etmiştim. Rolün kendisi doğal olduğu için, *doğanın ta kendisi olduğu için,*

bu role doğal olarak adım atacağımı varsaymıştım. Ama bunda hiçbir şey doğal gelmedi.

"Kendimi bir deney nesnesi gibi hissediyorum," dedim anneme. "Bu bip seslerine, dürtmelere ve kurcalamalara dayanamıyorum."

Ona nasıl hissettiğimi anlatmanın en yakın yolu buydu; *"Bu bebeğin benim olduğundan emin misin?"* demenin en yakın yolu buydu.

Annem kayıtsızca, "Eve gidince kendinizi daha iyi hissedeceksiniz," dedi. "Doğum insanı çok yoruyor."

İkinci günün öğleden öncesiydi.

Annem odanın içinde telaşla dolanıyor, bana gelen yarım düzine çiçek aranjmanını yeniden düzenliyor, hastane sandalyesindeki tek dekoratif yastığı düzeltiyordu. Pencere perdeleriyle uğraşırken omzunun üzerinden, "Kimse doğumun kolay olduğunu söylemedi tatlım," dedi. "Sadece buna değeceğini söylediler."

Dalgın dalgın hiçbir şeye bakakaldım. Kimse bana bu şeylerden hiçbirini söylememişti ve hiç kimse, kesinlikle *hiç kimse*, doğumun ne kadar çirkin, ne kadar korkunç ve dağınık olabileceğinden bahsetmemişti. Üç ons daha aptal olsaydım, leyleğin kapıma mükemmel bir şekilde pişmiş bir bebek bırakmasını bekleyebilirdim. Elbette, kabaca pratik bir anlamda, bir çocuğun çıkması için vücudumun yarılması gerektiğini biliyordum, ama bunun dehşetine uzaktan bile hazırlıklı değildim; en hassas ve en özel deri parçamın bir santim yırtılacağını bilmiyordum; doğum odasının tüm kan kaybından dolayı demir gibi kokacağını, hatta kelimenin tam anlamıyla insan dışkısı gibi kokacağını bilmiyordum. Kendimi Normandiya Çıkarması için Normandiya'ya gönderilen o genç erkeklerden biri gibi hissediyordum. Hastane yatağında yatarken, parlak ama anlamsız gözlerle etrafıma çılgınca bakıyordum; beynimin bir yarısı birinin gelip beni kurtaracağına, iyileştireceğine, bu korkunç rüyadan uyandıracağına emindi, diğer yarısı ise çoktan ölmüş olduğuma emindi.

“Eve gitmek istemiyorum.” Bunu sesli söylemek istememiştim ama işte oradaydı. Gerçek düşüncelerim, aramızdaki klimalı boşlukta yankılanıyordu.

Annem perdelerle oynamayı bıraktı. Gözleri birden bana dikildi, tetikteydi. "Caleb mi?"

Köşedeki hemşire birdenbire elindeki not defteriyle çok meşgul olmaya başladı.

Annemin hayatımın bu dönemiyle ilgili bana verdiği tek uyarı, Caleb'in bebek doğduktan sonra beni çekici bulmayabileceğiydi. "Bu çok doğal," diye ekledi, "geçer." Bu, yıllardır kız kardeşime ve bana verdiği bir tavsiyenin son haliydi. Erkekler *bebek gibidir ; ihtiyaçları pazarlık konusu değildir.*

“Bunun Caleb ile hiçbir ilgisi yok,” dedim. “Sadece... sanırım bir hata olmuş.”

Annem başını yana eğdi. Tekrar konuştuğunda sesi yapmacık bir şekilde tizdi. "Ne tür bir hata?"

Hemşire elindeki not defterini yere koydu.

“Bebek bana benzemiyor anne. Gerçekten bana benzediğini mi düşünüyorsun? Ve bana bakış şekli…” Bebeğimle birlikteyken hissettiğim duyguyu tarif etmek için kullanmak istediğim kelimeyi asla yüksek sesle söylemezdim: kötülük. Ailemizde sık sık kullandığımız bir terim değildi bu. Ama onunla birlikteyken bunu açıkça hissediyordum, derin, karanlık bir his, sanki dünyadan tüm neşe çekilmiş gibiydi.

Annem şimdi bana bakıyordu.

“Bana öyle bakmayı bırak,” diye tersledim. “Ne kadar iğrenç olduğumun gayet farkındayım.” Hamileliğim boyunca yirmi altı kilo almıştım. On

kilosu şimdi dışarıdaydı. Geriye kalan on altı kilo ise ikinci bir deri parçası gibiydi. Kaşıntılı ve rahatsız edici.

“Çok yakında eski haline döneceksin,” dedi annem. Hastane yatağına oturdu ve battaniyeyle örtülü bacaklarımı okşadı. “Biliyor musun, belki kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak bir şey var? Hastanenin etrafında biraz koşuya çıksan? Endorfinlerini yükseltsen? Sen hiç yatmayı seven biri değildin.”

Bu öneri bana aynı anda hem tamamen çılgınca geldi, hem de günlerdir birinin bana söylediği ilk mantıklı şey gibi geldi. Eski halim koşmayı çok *severdi* . Eski halim uzanıp yatmayı hiç *sevmezdi* .

Hemşire anneme bakıyordu. "Şu anda kesinlikle koşuya çıkamaz."

Annem, en önemli kısmı söylemeyi unutmuş gibi *homurdandı* . "Lisede atletizmle uğraşmıştı."

“Bu, iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyor.” Hemşire anneme anlamlı bir bakış attı. “Ve bana sorarsanız, bir psikiyatriste görünmesi gerekiyor gibi görünüyor—”

Hemşireyi tamamen görmezden gelerek, "Biliyor musunuz," dedim, "biraz koşu yapmak iyi gelir diye *düşünüyorum* ."

Annem bana düşünceli ve şaşkın bir bakış attı, sanki az önce bana bunu yapmamı söylememiş gibiydi. *İşte* bu *ilginç bir fikir!*

Hemşire, "Şu anda koşuya çıkmayacaksınız," dedi kesin bir dille.

Annem hemşirenin arkasından gözlerini devirdi. Günlerdir ilk defa gülümsedim.

Hemşire vardiya değişimini beklemek on dakika sürdü, bu kargaşadan faydalanıp sadece hastane önlüğü ve annemin spor ayakkabılarıyla koridordan gizlice geçtim. Acil servis otoparkının çevresinde

koşmak/yürümek on beş dakika daha sürdü. Hastane girişindeki döngüyü tamamladığımda, organ yetmezliğinin ilk evrelerini yaşıyormuş gibi hissediyordum. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu, apandisim patlama tehdidiyle çığlık atıyordu ve her adımda, *oradaki* değerli derinin tekrar yırtıldığını, doktorun dikişlerinin annemin kafamdaki sesine karşı koyamadığını kelimenin tam anlamıyla *hissedebiliyordum* .

Harika kız Natalie, endorfinlerini yükselt, yükselt, yükselt!

Bacaklarımdan aşağıya kan kaygan nehirler gibi akıyordu. Hastane girişinden geri dönerken bir hemşirenin üzerine yığıldım. Hemşire beni yarı taşıyarak odama götürdü ve annemin kollarına düşmeme yardım etti.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu annem sevgiyle, ben de onun kucağına yaslanıp ağlıyordum. Sanki mahallede gezintiden dikenlerle dolu bir tüy yığınıyla eve dönen bir aile köpeğiymişim gibi.

“Yapamam anne,” diye hıçkıra hıçkıra ağladım. “Bunu yapamam.” Damarlarımda dolaşan yoğun panik yüzünden nefes almakta zorlanıyordum.

“Ah, Nattie.” Annem sırtımı büyük, geniş daireler çizerek ovdu. “Elbette yapabilirsin.”

"Nereden biliyorsun?" diye feryat ettim.

"Biliyorum yapabilirsin," dedi usulca, "çünkü yapmak zorundasın."

Sırtımı okşamaya devam etti, kucağında titreyip hıçkırarak ağlarken O'nun sevgisi ve yüceliği hakkında neşeli bir ilahi ıslık çaldı. O şarkı bitince, başka bir şarkı söyledi. Bütün bir kilise ayinine denk gelen müziği art arda söylerken, bedenim yavaş yavaş hareketsiz kaldı.

Tam da huzursuz bir uykuya dalmak üzereyken, Clementine ağlamaya başladı. Annem eğilip kulağıma fısıldadı, "Kalk."

OceanofPDF.com

13

"KALK NATALİE," diye fısıldadı annem kulağıma. *"Hadi ama, şimdi. Uyanma vakti geldi."*

Yapamam anne. Bunu yapamam.

Elbette yapabilirsiniz.

Nereden biliyorsunuz?

Yapabileceğini biliyorum çünkü yapmak zorundasın. Şimdi kalk ayağa.

Kalk ayağa, Natalie.

NATALIE , KALK .

Birden irkildim. Clementine yatağın ayak ucunda oturmuş, bana bakıyordu.

Hayır, Clementine değil. Mary. İlgiyle bana kaşlarını çatarak bakıyor. Sıkıca toplanmış örgülü saçları ve lacivert düğmeli elbisesiyle, dünyanın en sert gönüllü hemşiresine benziyor. "Kalkma vakti geldi," diyor tekrar.

“Hayır.” Bu kelime bir hıçkırık gibi şekilleniyor.

“Evet,” diyor kararlı bir şekilde. “Yeterince uzun süre yatakta kaldın. Ateşin düştü, biraz hareket etmen iyi gelecek.”

Gözlerimi kırpıp uyandıkça bacağımın acısını daha çok hissediyorum. Tanrım, çok acıyor. Uykuya dalıp başka bir yerde uyanmak için gözlerimi kapatıyorum.

“Hadi ama.” Sağlam bacağımı salladı ve ben acınası bir şekilde inledim. “Kalkman gerek. Senin şiddetli ruh hallerinle ilgilenmek için yapmam gereken diğer tüm işleri ihmal etmeye devam edemem.”

Gözlerimi açıp ona inanmaz bir şekilde baktım. "Bana olanları buna mı ' *şiddetli bir ruh hali* ' diyeceksin?"

Gözlerini devirdi, kucağındaki kırışıklıkları düzeltti ve ayağa kalktı.

"Sizler suçlusunuz!" diye öfkeyle tısladım. "Bana yaptıklarınız yüzünden hapishanede çürüyeceksiniz."

Bir an için, bana cevap vermeden kapıdan çıkıp gideceğini sandım. Ama sonra parmağını bana doğru uzatıp sert bir şekilde, "Beş dakika içinde kalkmazsan, buraya geri gelip ayağını kendi ellerimle keseceğim," dedi.

Ben cevap veremeden odadan öfkeyle çıktı.

Sanki başarısız bir espri sonrasında yaşananları yaşıyormuş gibiyim.

Bacağımda zonklayan ağrıya acıyarak yavaşça doğrulurken, uzak bir anı zihnimde canlandı: Mary, üzerime eğilmişti, sesi uzaktan yankılanıyor, yüzü dalgalanan bir yansıma gibiydi: *Kemiğinin tamamen kırılmaması büyük şans.*

Sonra yaşlı Caleb, odanın öbür ucundan öfkeyle söze girdi: *"Bu şans değil, bilim. Bu tuzak gelincikleri, sincapları ve dağ sıçanlarını yakalamak için yapılmış, insan kemiğini kıracak güce sahip değil!"*

Ve o bebekler, o bebeklerin hepsi—ne garip, ne korkunç bir rüya. Sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Bütün bir ömür, tek bir kabusun içinde

sıkışıp kalmıştım, doktor, ebe ve kocam başımda duruyordu—

Kocam.

Devam etmek.

Yaşlı Caleb. Bu odada değilse, nerede uyuyordu acaba?

Bir başka tuhaf görüntü beliriyor, yarısı anı, yarısı hatırlanan ateşli bir rüya: Yaşlı Caleb karanlıkta yatak odamda dolaşıyor. Benimle birlikte yatağa giriyor.

Ve ben, kendi korkumla yatağa mıhlanmış, acı ve korku içinde inliyordum. Gerçekten oldu mu, yoksa rüya mı gördüm? Biz, zifiri karanlıkta yan yana yatıyorduk? Hatırladığım şey: her kalp atışını kendi kalbimmiş gibi hissetmek. İkimiz, bir tepeye saklanmış iki tilki gibiydik. Sonra bana döndü ve annemin sesiyle dedi *ki , " HEPSİ SENİN KAFANDA , NATALIE . "*

Hayır. Bu doğru olamaz. Aslında, odanın etrafına bakınırken çılgınca düşünüyorum: *Bunların hiçbiri doğru olamaz.*

“Anne?”

Kapı aralığına keskin bir bakış attım. İşte yine Maeve. Tatlı küçük şey. Yüzünü görünce kırılgan kalbim yumuşadı. Kendi küçük kızlarımı düşündüm. Jessa, Junebug; Caleb'in bazen yatak odasına girip beni onlarla birlikte yorganın altında sarılmış halde görmesi. Nasıl da kıkırdayıp onlara "küçük gölgelerim" demesi. *Eğer yapabilselerdi, tekrar senin içine girerlerdi .*

Evet, acı bir şekilde düşünüyorum. *Küçük kızlar beni seviyor. Bana sorun çıkaranlar daha büyük olanlar.*

Pekala. Eğer Mary benden nefret etmeye devam edecekse, bari Maeve ile arkadaş olayım. "Günaydın, tatlım."

Maeve'in yüzü aydınlandı. Başka bir şey söyleyemeden odanın karşısına geçti ve yanıma yatağa girdi, parmakları saçlarımın arasında dolanırken nefesi kulağımı ısıttı. Acaba beni bir çocuğun annesini sevdiği gibi mi, yoksa bir çocuğun yeni evcil hayvanını sevdiği gibi mi seviyor diye merak ettim. "Ayağın nasıl anne?"

“Bu—” Ağzımdan bir inilti çıktı. “Gerçekten çok acıyor.”

“Zavallı Anneciğim.” Yüzümü nazikçe okşuyor, küçük yüzü neredeyse komik derecede yetişkin bir endişeyle buruşmuş. “Zavallı, zavallı Anneciğim.” Tıpkı ilk nazik dokunuşta mırıldanan küçük bir kedi yavrusu gibi. Orada uzanırken, bana rüyalarını tek tek anlatıyor. Bir prensesti, sonra bir midilli, sonra bir prenses midilli. Gökyüzünde uçtu. *Vuuuş*. Avuçlarının içinde tüm dünyayı tutuyordu ve dünya mermer gibi soğuk ve pürüzsüzdü ve mermerin içinde beni, bir tavuk kadar küçük, ona el sallarken görmüştü. *Merhaba, Koca Maeve! Cik cik!*

“Maeve,” dedim, “Mary yataktan kalkmamı istiyor. Ama Tanrı aşkına, ne yapmam gerekiyor?”

"Tavuklar," diyor hemen. "Küçük hanımlar."

İçimden bir ürperti geçti. "Evet. Hadi kadınlar tuvaletine gidelim. Önce giyinmem gerek." Ama ayağım... Nasıl yürüyeceğim şimdi? Sonra kapının yanına özenle yerleştirilmiş bir baston gördüm.

Maeve'den gün için kıyafetimi seçmeme yardım etmesini rica ediyorum ve bu fikre bayılıyor. Umarım bu aktivite en az kırk beş dakikamı geçirir; sabah yediden geç olamaz ve günün vaadi önümde imkansız bir şekilde beliriyor. Maeve ile burada geçirdiğim her dakika, dışarıda geçirmem gereken bir dakika daha az demek . *Yataktan kalkarken kendi kendime kasvetli bir şekilde, "Çok tatlı olacak,"* diyorum. *"Bir sürü farklı kıyafet deneyebilirsin, tıpkı romantik bir komedi montajı gibi. Gördün mü Natalie? Nerede olursan ol nasıl eğlence yaratabileceğini görüyor musun?"*

Tam tersine. Ne yazık ki, görünüşe göre seçebileceğim tek şey, her birinde diğerlerinin giydiği aynı türden berbat kıyafetlerin bulunduğu, üç çekmeceli inanılmaz derecede üzücü küçük bir komodin. Gömlekler ve etekler o kadar eski ki kostüm gibi duruyorlar. İç Savaş dönemi modası gibi. Kumaş aynı anda hem iç karartıcı, hem renksiz hem de sert. Evdeki dolabım için keskin bir özlem duyuyorum. Giysi çantalarım, buharlı ütüm. Kazaklarım, kabarık, vücuda oturan ve bol kesimli, her biri yıllar önce tanıştığım renk uzmanına göre tam olarak ten rengime (Açık Yaz) uyacak şekilde seçilmiş. En iyi leylak ve çikolata renkleri, en saf vanilya kremaları bana yakışıyor. Ve şu anda baktığım kıyafetlerin teknik olarak *renkleri* olsa da, kumaş nedense hala renksiz, sanki bir cesedin ten rengine uyacak şekilde tasarlanmış gibi.

İlk çekmecede, nazikçe soluk toprak tonları, zeytin yeşili, bej ve gri olarak tanımlayabileceğim renklerde, düzgünce katlanmış üç kır elbisesi ve ayrıca dişleri beyazlatmaya ihtiyaç duyan dişleri andıran iki gecelik daha var. (Belki de üniversitenin en değerli öğrenimi: dişlerin beyazlatılabileceği ve beyazlatılması gerektiği.) Zeytin yeşili kır elbisesini çıkarıyorum. "Bu iş görür."

Sonraki çekmece: hepsi de koyu mavi ve spor salonu grisi tonlarında kazaklar. Tanrım, her şey nişastalı pamuk mu? Keten ve pazen karışımlarına neredeyse romantik bir özlem duyuyorum. Yün! Yüne nasıl bu kadar değer vermemişim? Kaşmir düşüncesi bile boğazımı düğümlüyor. Berbat bir polyester karışımı bile beni rahatlamadan ağlatırdı. Derin bir nefes alıyorum, sonra tüm hayal kırıklığımı dışarı atıyorum. Katlanmış, iç karartıcı gri kazak yığınından iç karartıcı bir gri kazak çıkarıyorum. Sonra Maeve'e en neşeli bakışımı atıyorum, biraz intihar eğilimim olsa da. Çuval bezi gibi hissettiren bir kumaş parçası giyiyorum, sonra komodinin yanında küçük, hüzünlü bir çift bağcıklı bot buluyorum. Birini giyiyorum; ayağıma tam oturuyor. Neredeyse vücuda oturan bir model. Sargılı ayağımı serbest bırakıyorum.

"Ee?" diye soruyorum Maeve'e, giyindikten sonra. "Ne düşünüyorsun?" Biraz dönüyorum ve o da gülüyor ve alkışlıyor. Üzerimde berbat durduğunu anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Kendimi bir Amerikan Kız bebeği gibi

hissediyorum. Kazakımın düğmelerini ilikliyorum ve Maeve'e, "Tavuklar?" diyorum.

"Tavuklar," diye onayladı ve elimi uzattı.

Dışarı çıktığımızda gökyüzü açık mor renkte. Sabahın erken saatleri. Maeve beni merdivenlerden aşağıya, kümesin yanına doğru yönlendiriyor. Her yarım adımda tüm ağırlığımı bastonun oyma sapına vererek yavaşça topallayarak ilerliyorum. Kan aşağı doğru akmış; bacağım şimdi neredeyse dayanılmaz bir sıcaklıkla zonkluyor. Sanki içten dışa doğru kaynamaya başlıyorum.

Yükselen güneşin aydınlattığı dağlara, zirvelerine ve kayalıklarına şöyle bir göz attım ve aniden, başımı sert bir şeye vurma isteği duydum. Bir önceki gece (ya da belki *bir önceki gecenin bir önceki gecesi*, ya da *bir önceki gecenin bir önceki gecesinin bir önceki gecesi*), yatakta yalnız yatarken, acı ve panik içinde kendimden geçmiş haldeyken, gördüğüm şeylerin aslında orada olmadığını, korkumda kartondan bir maketi gerçek şeyle karıştırdığımı kendime inandırmaya çalıştım. *"Sete çıktın,"* dedim kendi kendime, o intihar yorganının altında titreyip inlerken ve ağlarken. *"Evinden binlerce kilometre uzakta, Universal Stüdyolarındasın. Her şey büyük, gösterişli, pahalı bir illüzyon. Çelik tuzak bile, acı* bile - *hepsi bir sihirbazlık numarası, bir mucizevi el çabukluğu."*

Soğuk dağ havasında dışarı çıktığımda, beni rahatlatmak için çok iyi işe yarayan sözler şimdi anlamsız ve çocukça geliyor. Bileğimdeki büyük, köpekbalığı ısırığı gibi yara sahte değil. Acı hayal ürünü değil. Uzaktaki dağlar kartondan değil. Bu berrak, ince hava bir havalandırma deliğinden pompalanmıyor. Hala her zaman olduğum yerdeyim. Aksine, hayatımdaki herkes ve her şey gitti; gerçek ailem, gerçek evim ve gerçek kıyafetlerim. Bütün dünyam beni geride bıraktı. Hepsi, ucuz taklitlerle değiştirildi. Tıpkı Route 66 boyunca reklam panolarında gördüğünüz o yapay öncü köylerinden biri gibi.

O anda Mary elinde bir halıyla ön verandaya çıktı ve halıyı korkuluğun kenarına doğru savurdu. Tozların havada uçuşmasını izledim. O kadar

mükemmel bir şekilde kurgulanmış bir an ki, sanki bir filmden fırlamış gibi, birden aklıma şu geldi: *Fazla mükemmel.*

Bir saniye sonra, Maeve beni çekiştirerek, yükselen güneşe, batan aya ve büyük mor gökyüzüne günaydın diye mırıldanırken, sağlam ayağımla bir şeye takılıp düştüm ve bağırdım.

Aşağıya baktım ve botumun yanında bir şey gördüm. Orada, toprağın yarısına kadar gömülmüş, küçük ve siyah bir şey vardı.

"Anne," diye cıvıldadı Maeve.

“Bekle,” diye mırıldandım. Tek bacağımın üzerine çömeldim ve çıkıntıyı yavaşça çekiştirerek sıkıştırılmış topraktan çıkardım. Avucumun üzerinde hafifçe yuvarlandı, ardında bir toz izi bırakarak, sevgimin ve yaşam çizgilerimin merkezinde durdu.

Plastikten yapılmış. Gömlek yakasına takılan veya pencere kenarına sıkıştırılan türden, kırık bir yaka mikrofonu parçasına benziyor. Bunlardan binlerce kez kullandım daha önce.

Küçük siyah çıkıntıyı dikkatlice inceliyorum. Uzak bir film setine götürülmedim—ama belki de film seti bana geldi.

"Anne!" diyor Maeve, şimdi daha sabırsız bir şekilde.

“Geliyorum!” Eve hızlıca bir göz attım, sonra da omzumu çevirip tarlalara baktım. Tabancayı eteğimin cebine sokup ayağa kalktım.

OceanofPDF.com

14

TABURCU OLDUĞUM GÜN, hastane girişinde tekerlekli sandalyede oturuyordum; çocuğum kollarımda öfkeyle kıvranıyordu, annemin elleri omuzlarımda sıkıca duruyordu. Kocamın otopark ödeme makinesinden geçmesini bekliyorduk. Bebeğin kucağımdan yuvarlanmasına, kundaklanmış battaniyeyi başımın üzerine çekip onu olabildiğince uzağa fırlatma isteğimi yuttum.

“Güzel bir gün,” dedi annem.

“Öyle,” diye yanıtladım. Uzaktan bir araba alarmı çaldı. Annem “Tanrı'nın Kuzusu”nun melodisini mırıldanırken, ben gökyüzüne bakıp ölüm için şiddetle dua ettim.

Eve vardığımda, arabadan indim, bebeği araba koltuğunda bıraktım ve doğruca merdivenlerden yukarı, çocukluğumun geçtiği odaya girdim. Anneme çocuğun benim çocuğum olmadığını düşündüğümü söylediğim an ile taburcu olduğum an arasında belirsiz bir noktada, belirsiz bir süre boyunca onun evinde kalmamıza karar verilmişti.

Annem Clementine'i arkamdan yukarı taşıyıp köşedeki alt değiştirme masasına doğru ilerlerken ben de yatağa girdim. "Şşt, şşt," diye tekrarlayıp duruyordu, cırt cırtlı bantların hızlıca çekilmesiyle. "Aferin kızım." Kime aferin dediğinden emin değildim. Battaniyeyi başımın üzerine çektim ve gitmelerini bekledim.

. . .

Zaman geçmedi. Yorganın altında, O'nun öfkesinin buz gibi ışınları altında donakalmış, dünyayı bir dizi ışık ve gölgeye indirgeyen, gezinen bir göz kapağı gibi işlev gören, incecik mor bir kumaş tabakasına bakıyordum. Sanki amniyotik boşlukta yüzen bir bebek gibiydim. Aynı zamanda, ölü gibi, Rabbin ruhumu sertleşmiş bedenimden çekmesini bekliyordum. Annem umutsuzluğumun genel yönünü sezmiş olmalıydı, çünkü her yukarı bez değiştirmek, yemek getirmek veya beslenmeme yardım etmek için geldiğinde bana eski bir Pazar okulu cümlesini tekrarlayıp duruyordu: "İmanından şüphe etmeden önce şüphelerinden şüphe et, tatlım."

Cevap vermedim.

Uyuyun, emzirin.

Emzir, uyu.

Uyuyun, uyuyun, uyuyun.

Emzir. Ağla.

Emzir. Uyu.

Kendini öldür.

Hayır, üzgünüm.

Uyumak.

Bir ara kız kardeşim beni ziyarete geldi. Abigail artık iki çocuk annesiydi: Düğünümden birkaç ay sonra doğum yapmış, hemen ardından tekrar hamile kalmış ve şimdi on dört aylık bebeğinin yanı sıra bir aylık bir çocuğu daha vardı. İki erkek çocuk: Brandon ve Brady. (*B* harfiyle başlayan isimlerin sevimli olduğunu düşünüyordu. Annem ise içten içe bu stratejiden endişeleniyordu: Tanrı izin verirse, Abigail'in beş, altı veya yedi kişilik bir

ailesi olursa, gerçekten de tüm isimlerin *B* harfiyle başlamasını mı isteyecekti? Hepimiz bu sesten sıkılmaz mıydık?) Abigail yatağımın ayak ucunda otururken, annemin konuşmasının bir versiyonunu bekleyerek gerildim. *Şüphelerinizden şüphe edin, vesaire!* Ancak Abigail sonunda konuştuğunda, sesi o kadar kısık çıktı ki, dönen vantilatörün vızıltısına neredeyse karıştı. "Korkunç, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Nefesimi bile vermedim, çünkü *"evet"* cevabının nefesimle birlikte ağzımdan kaçacağından emindim.

“Bebekler değil. Bebekler mükemmel.” Hızlı ve hırıltılı bir nefes verdi. “Çok yorgunum. Ve *Bryce*— ” Bir süre daha duraksadı. “Sürekli seks yapmak istiyor. Ve ben sadece—ve çocuklar çok—”

Gözlerimi kapattım. Çocuklar neredeydi acaba? Muhtemelen aşağıda, annemle birlikteydiler; bu evde çocuklarla ilgilenmekle gerçekten ilgilenen tek kadın oydu.

“Sanırım tekrar hamileyim. Düşünebiliyor musunuz? Üç yılda üç bebek. İnanamıyorum. Bu kadar çabuk *olacağını* hiç düşünmemiştim.”

Kalbimde bir kıpırdanma, derin bir huzursuzluk vardı. Kız kardeşimle böyle konuşmazdık. Hiçbir zaman konuşmamıştık. İlişkimiz her zaman satranç tahtasındaki kraliçe ile piyon arasındaki ilişkiye benziyordu: birbirimizin etrafında dans ederdik, bazen müttefik, bazen rakip, ama hiçbir zaman, hiçbir anlamda, eşit değildik. Nihayet bu anda, annelik konusunda tamamen ve mutlak bir başarısızlık olarak, kendimizi eşit bir konumda bulmuş olabileceğimiz fikri, başa çıkabileceğim bir şey değildi.

"Bunu düşünüyorum, biliyor musun," diye fısıldadı. "Doğum kontrol hapı kullanmayı. Bryce buna inanmıyor ama duydum ki doktora gidip alabiliyorsun. Yani, kimse bilmeden."

Bu benim bardağı taşıran son damla oldu. Onu şaşırtarak doğruldum ve tıslayarak, "Doğum kontrolü mü? Kocana yalan söylemek mi? Bunlar günahtır, Abigail," dedim.

"Ancak-"

"Zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm, ama kendi sorunlarını benim hayatıma yansıtman adil değil."

Bir an için ailenin en ağlak çocuğu Abigail'in hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlaması kaçınılmaz gibi görünüyordu, ama öyle olmadı. Bunun yerine, sıvı gibi yumuşak gözleri sertleşti ve kurudu. "Elbette hayır. Sadece bilmeni istedim, eğer zor zamanlar geçiriyorsan..."

“Zor bir zaman geçirmiyorum. Sadece yorgunum ve bebek uyurken ben de uyumayı seviyorum. Bu yüzden o uyanmadan önce biraz uyumaya çalışıyordum.”

Yatağa geri uzandım, battaniyeyi başımın etrafına iyice çektim. O anda aşağıdan fokurdayan bir ses geldi. Şüphesiz Clementine'di.

"O zaman uyumana izin vereyim," dedi kız kardeşim. "O uyanmadan önce."

Ama o yine de uzun süre yatağımın ayak ucunda, hareketsizce oturdu, eli ayaklarımın üzerindeydi, sonunda eve gidip akşam yemeği yapacağından bahsetti ve sonra tekrar yalnız kaldım.

Caleb'i bir sonraki görüşümde, "Annen senin biraz moral desteğine ihtiyacın olabileceğini söyledi," dedi.

Hastaneden eve geleli on gün olmuştu. Bir kere duş almıştım. Genç, neşeli kocam günlerdir ilk kez yatağımın ayak ucunda oturuyordu, kucağında bir avuç hediye vardı. İlkini, küçük bir kutuyu bana uzattı. Kutuyu açtığımda küçük, gümüş renkli bir kapaklı telefon buldum.

"Bu sayede nerede olursan ol seni arayabilirim."

Ona baktım. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

“Bu da beni ikinci hediyeye getiriyor.”

Daha büyük kutuyu açtım. İçinde yepyeni bir çift turkuaz koşu ayakkabısı ve el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Notu okurken, annemin Caleb'e kelimesi kelimesine şu talimatları verdiğini neredeyse duyabiliyordum: *"Diğer türden kaçmak için yeni bir çift açık mavi koşu ayakkabısı."*

Caleb, "Mağazadaki bayan bu markanın herkesin favorisi olduğunu söyledi," dedi ve köpük topuğu işaret etti. "Ünlü koşucular bu modeli kullanıyor."

Ben cevap veremeden eğildi ve başka bir çanta alıp içinden file askılı siyah bir şey çıkardı. "Bunu da aldım," dedi ve askıları havada sallanacak şekilde kaldırdı. Bebek taşıyıcıydı. "Böylece koşarken bebek de seninle gidebilir ve bana ulaşman gerekirse telefonu da yanında taşıyabilirsin. Çok kullanışlı, değil mi?"

Krizin gerçek yüzünü işte o an anladım. Kocamın tam anlamıyla, Allah şahit, bir aptal olduğunu fark ettiğim an buydu: İki haftalık bebeğimizi koşuya yanımda getirmemi tüm samimiyetiyle önerdiğinde. Clementine'in minik beyninin, oyun hamurundan yapılmış kafatasının içinde ezilmiş bir meyve gibi sekip durduğunu, ben de yakındaki bir kaldırımda astım krizi geçirirken, evdeki birinin telefonu açmasını beklerken hayal ettim. İlk buluşmalarımızdan birinde Caleb, "kitap zekası" olmadığını söylemişti, ama bu tam doğru değildi, değil mi? Tam doğru, *zeki* olmadığıydı. İyi, aptal bir zengin çocuktu. Peki bu beni ne yapıyordu? Bir aptal. Utanç verici bir kadın. Hayatımın en önemli anında, kritik bir yargı hatası yapmıştım: Bir adamın zenginliğini zekasıyla karıştırmıştım. Caleb'in Harvard'da bulunmasının, eleştirel düşünme becerilerinin bir tür başarısını haklı çıkardığını varsaymıştım; ancak şimdiye kadar sadece soyadının değeri sayesinde oraya girdiğini hiç düşünmemiştim. Bu farkındalık ağzımı keskin, ekşi bir tatla doldurdu. Sanki limon kokulu bir dezenfektan yutmuş gibiydim. Gözlerim yanarken hızla göz kırptım.

Reena gibi bir kız asla böyle bir hata yapmazdı.

Kocam bir aptaldı. Daha da kötüsü, bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Benim geldiğim dünyada *boşanma* , kabaca *ömür boyu yoksulluk ve sefaletin ardından cehennemde sonsuza dek kalmak anlamına gelen Almanca bir kelimeydi.* Kocanız size tokat attığında, sizi aldattığında veya çocuklarınız bir bardak sütü döktüğünde onlara kızacak kadar az bir haftalık harçlık verdiğinde onu terk etmezdiniz; hele ki *sadece* aptal bir zengin adam olduğunda hiç terk etmezdiniz.

Hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki, onu net bir şekilde görmekte zorlandım. Resmi daha iyi görebilmek için önce geriye, sonra tekrar geriye doğru adım attığımı hissettim.

Kahve buluşması. Şık bir İtalyan yemeği. Nişan partisi. Düğün. Paris'teki teraslarda oturup, hiçbir şeye aldırmadan hafifçe gülümsediğimiz tüm güneşli öğleden sonralarımız.

Ne hakkında konuştuk?

Hatırladığım tek bir önemli konuşma bile yoktu.

İşte oradaydı, artık bundan kaçınamazdım: Kocamı, memleketimdeki markette kasiyerlik yapan yaşlı kadın kadar iyi tanıdığıma dair o rahatsız edici his yavaş yavaş içime işlemişti.

Şimdi biraz başım dönüyordu. Birdenbire bu adamın kendime söylediğim kadar yakışıklı olmadığını fark ettim. Belki de mide bulantısındandı. Ama hayır , *hayır,* gözleri sandığımdan daha birbirine yakındı. Ve burnunun ucu... Hep böyle şişkin miydi? Ya çenesindeki sivilceler? Kocamın düğün gününde yüzü sivilceli miydi?

Caleb dikkatimin yoğunluğunu fark etti. "Her şey yolunda mı, Nattie?"

Kendi adımı duyduğum anda, öz farkındalığım yerine oturdu. Islak bir köpeğin titremesi gibi üzerimdeki acıyı silkeledim. "Söyle bana," dedim. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

Sırıttı. Beni öptü. Kayışları bağlayabilmem için yataktan kalkmama yardım etti.

Doğumdan sonra iki haftayı biraz geçmişti. Koşamıyordum, hatta dikişlerimi yırtmadan ve pıhtılaşmış kan akışını serbest bırakmadan hafif tempoda bile yürüyemiyordum. Ama yürüyebiliyordum. Hem de ne güzel yürüyebiliyordum. Ve böylece, öğleden sonraları mahallemde saatlerce yürüme günlük bir ritüeline başladım. Başlangıçta cep telefonumu, bebek taşıyıcımı ve bebeği evde bırakıyordum ve kısa süre sonra bu, günün en sevdiğim kısmı oldu. Yolda ilerleyen, birer birer çeşitli garajlara giren arabaların sürekli akışını izlemeyi seviyordum. Kocaların kamyonetlerden, SUV'lerden ve küçük şık sedanlardan inmelerini izliyordum. Mor, mavi ve pembe önlükler giymiş eşlerin fırından kızarmış tavukları çıkarıp tepsileri yere koyduklarını ve çocuklarını akşam yemeğine çağırmak için omuzlarının üzerinden seslendiklerini görmek için mutfak pencerelerine bakıyordum. Mutfaklar ışıl ışıl parlıyordu. Çimler yemyeşil ve canlıydı. Bu, üniversitedeki kızların çok iğrenç bulduğu dünyaydı; bunlar, arabalarının asla girmemesi için dua ettikleri garajlardı. Yine de bu durum açıkça belliydi: Bu eşler, kocalar ve çocuklar, okulda birlikte okuduğum herkesten gözle görülür şekilde daha mutluydu. Aileler seri üretim gibiydi, işlevseldi. Evlilikler ise son derece sağlamdı.

Bu aydınlanma benim için yavaş yavaş gerçekleşti. Geçtiğim her evde—her bir kocanın arabadan neşeyle indiğini, her bir kadının fırından sevinçle bir tepsi çıkardığını gördükçe—gerçekleşme daha da netleşti ve sonunda mahalleyi dolaşıp, başladığım yer olan annemin evinin önünde durdum.

. . .

İçeride, annem mutfak tezgahında Clementine'i tutuyordu. "Ben alırım," dedim.

Pembe kundak bezini dikkatlice kollarıma verdi, geri çekilip benim anne oluşumu izlerken gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Kızım soğuk, etkilenmemiş gözlerle yukarı baktı. Caleb haklıydı. Gerçekten de bana çok benziyordu. Gözlerine bakarak sessizce iletişim kurmaya çalıştım. *Zorlu bir başlangıç yaptık, değil mi? Kendimi tekrar tanıtayım. Ben Natalie. Annenim. Ve bundan sonra her şey benim elimde olacak. Beni sevmiş gibi davranmana gerek yok, ama ben seni sevmiş gibi davranacağım. Gerçekten hissedene kadar duyguları taklit edeceğim. Bu bir söz, tamam mı?*

İki kez göz kırptı, sonra isteksizce onaylayarak burnunu çekti. Başını dudaklarıma götürdüm, yumuşacık alnından öptüm. "Sanırım yarın onu da yürüyüşe götüreceğim," dedim.

"Bence bu çok güzel olurdu," dedi annem nazikçe.

Sonra Caleb'in futbol izlediği oturma odasına girdim. "Caleb," dedim, kendimi kocamla onun maç izleme alanının arasına yerleştirerek. Bakışları yavaşça bana döndüğünde, neşeli bir şekilde, "Ne zaman iş bulacaksın?" dedim.

OceanofPDF.com

15

Tavuk kümesine doğru YAVAŞÇA TOPALLAYARAK İLERLERKEN , Maeve'in küçük, sıcak eli elimdeydi ve eteğimin cebindeki küçük çıkıntının uyluğuma hafifçe değdiğini zar zor hissedebiliyordum.

Dışarıdan bakıldığında, sanırım—umarım—sakin görünüyorum.

İçimden çığlık atıyorum.

Maeve elimi bırakıp kümesin tel girişini açıyor, sonra da tavukların yanına koşuyor; tavuklar da ona *"bockbockbock* " diye seslenerek selam veriyorlar. "Merhaba hanımlar," diyor Maeve büyük bir edayla. Arkasını dönüp bana o çok iyi bildiğim küçük kız çocuk ifadesiyle bakıyor; bir çocuğun annesinden onay beklerken verdiği bakış gibi. Ben de aynı şeyi güçsüzce kümese tekrarlıyorum: "Merhaba hanımlar."

Sanırım kusacağım.

Maeve, geçerken her tavuğun başını okşuyor. Her birine bir isim vermiş: Çay Fincanı, Küçük Somun ve Prenses Kazak Hanım. Ben farkına varmadan, hanımların arasına bağdaş kurmuş oturmuş, sanki bir çay partisindeymiş gibi her biriyle neşeyle sohbet ediyor; yumurta toplama işi şimdilik unutulmuş durumda.

Girişin yanında duruyorum, elim cebimde, yumruğumda sıkıca tuttuğum çakıl taşı, küçük ve sert, tıpkı bir kurşun gibi.

Biri beni izliyor. Biliyorum. Aslında sadece *bilmiyorum* , aynı zamanda bunu derinden, içgüdüsel olarak *hissediyorum* . Yaptığım her hareket bir yerlerde kaydediliyor, her eylem not ediliyor, her kelime yazıya dökülüyor.

Bu dünyada bir yapaylık, kenarlarında ince bir gerçeküstülük parıltısı var. Gerçek hayattan çok, gerçek hayat *fikrine* , gerçeklikten çok bir gösteriye benziyor.

Bir gösteri.

Bir *reality* şov mu?

Son iki günü, sanki bir pilot bölümü tersten izliyormuş gibi tekrar tekrar gözümün önünden geçiriyorum. Mikrofon, kıyafetler, çelik tuzak, sabun kalıpları, tokat—

Maeve, küçük bir öğretmen gibi, sallanan aptal tavuk kafalarına sert bir şekilde, "Bugün anneye çok iyi davranın," diyor. "Büyük bir yarası var. Kendini iyi hissetmiyor."

“Orada ne yapıyorsunuz?” Mary verandada durmuş bize sesleniyor. “Hadi artık acele edin.”

"Geliyorum," diye karşılık verdi Maeve, sonra ayağa kalkıp elbisesindeki tozu sildi.

Hangi tür reality şovda bir erkeğin bir kadına tokat atmasına izin verilir? Bir kadın çelik bir tuzağa düşüp neredeyse kendi ayağını keserken hangi tür insanlar kayıtsızca izler?

"Hiçbiri," diye kendi kendime söylüyorum, Maeve sepetime teker teker yumurtalar bırakırken, küçük siyah yumurta parçaları avucumda sıcacık kalıyor.

Sonra durup bunu düşünüyorum.

Üniversite yıllarımdan beri reality şovlara düşkünlüğüm var. Boston'da birçok seri şov izlemeye başladım ve bir türlü bırakamadım. Bir flört programı, ilk görüşte evlilik programı, tanımadıkları insanların birlikte yaşadığı bir program... Bu programları on yıldır izliyorum, bu yüzden

sezonun sondan bir önceki bölümünde mutlaka bir kavga, sarhoşken yapılan bir tokatlaşma ve buluşmada acı dolu konuşmaları körükleyen bir olay olduğunu biliyorum. Elbette, bu kavgalar neredeyse her zaman aynı cinsiyetten kişiler arasında oluyor—ama yine de. Her yıl daha da iğrençleştikleri, sahnelerin daha aşağılayıcı ve tuhaf senaryolara doğru kaydığı inkar edilemez. Başlangıçta—cuma gecesi saat onda yurt odasında yalnız başıma oturduğum, binada kalan tek kişi olduğum günlerde—reality flört programları, kendilerini bir dereceye kadar mantıklı bir şekilde bu deneyimin hayatlarında keyifli bir dönüm noktası olacağına ikna edebilen neşeli ve aptal kadınlarla doluydu. On yıl sonra, iki beyin hücresi ve nabzı olan hiçbir kadın bu gerçeğe kendini ikna edemezdi. Yeni nesil genç kadınlar, onları çok sevdiğini iddia eden dünyanın aslında zaman içinde onları yavaş yavaş kanlarını akıtarak tüketmekten başka bir şey istemediğini biliyorlar. Onları canlı canlı yutmak istiyorlar. Bu kızlar, benim seçtiğim gibi bir yaşam yolunu seçebilecek kadar disiplinli veya terbiyeli değiller, zavallılar, bu yüzden para kazanmanın başka bir yolunu bulmak zorundalar. Kendilerini satmak zorundalar. Camı kırıp parayı alıp kaçmak. İdeal bir yol değil, ama kesinlikle en aptalca yol da değil. En aptalca yol Reena'nın yolu: erkekler tarafından tasarlanmış, doldurulmuş ve yönetilen bir sektörde iş kabul etmek.

Gerçek şu ki, eğer bunu bilinçli bir şekilde yaparsanız, kendinizi pazarlamak sizi oldukça ileriye götürebilir. Meryem Magdalena'ya bakın. İşte o, görevi anlamış bir kadındı.

En sevdiğim flört programlarının son sezonlarını düşündüğümde -hatta daha kaliteli, aile dostu programların bile kızları uykusuzluktan sersemlemiş ve günün büyük bir bölümünde sürekli mimosa içmekten şaşı gözlerle itiraf vermeye zorlamaya başlamasını düşündüğümde- garip, uyuşturucu bir rahatlama hissi duyuyorum.

Amerika kadınlardan nefret ediyor. Bunu hatırlamak ne büyük bir teselli.

Bence, önümüzdeki birkaç yıl içinde yayınlanacak bir reality şovda bir erkeğin bir kadını dövüp bayıltmasına izin verilmesi tamamen mümkün; aynı kadının da eski tuzaklarla dolu bir mayın tarlasında dolaşıp neredeyse ayağını kaybetmesine izin verilmesi de aynı derecede mümkün. Aslında –bu

beni gerçekten heyecanlandırıyor– bu mümkünden de öte. Muhtemel. Tartışmasız kaçınılmaz. Pratik olarak gerekli! Sonuçta, Öfkeli Kadınlar, kendi sonsuz huzursuzluk kapasiteleriyle tanımlanırlar. Onları eğlendirmek istiyorsanız, sürekli olarak riskleri artırmaya hazır olmalısınız.

Parlak ışıklı bir konferans salonunda, altın rengi yeşil meyve suları ve havyarlı salatalar eşliğinde, yapımcıların birbirlerine *"Çok ciddi bir şey değil,"* dediklerini hayal edebiliyorum. *"Sadece küçük bir bayılma. Ona* gerçekten *zarar* verebilecek bir şey değil - ve ayrıca, *bir şey ters giderse diye olay yerinde sağlık ekipleri olacak!" Zihnimde onları* izliyorum, atışın kesin açısı, tokatın doğru hızı, ayak bileğimin etrafına kapanan metal tuzağın hassasiyeti üzerinde tereddüt ediyorlar. *Bayılmaya neden olacak kadar sert, beyin hasarını önleyecek kadar yumuşak. İşte ince ayar burada, beyler. Ah - ve tuzağın deriyi kıracak ama kemiği kırmayacak doğru kuvvete sahip olduğundan emin olmalıyız. Yoksa onu oradan helikopterle götürmemiz gerekecek.* Culver City'deki bir yapım ofisinden çıkarken, iyi bir iş çıkardıkları için birbirlerinin sırtını sıvazlarken, başlarının üzerinde süzülüyorum. *Belki bu yıl bir Emmy kazanırız.* Pembe tampon etiketleriyle (*Okyanuslarımızı Kurtaralım* ; *Kadınlara İnanın!*) dolu elektrikli arabalarıyla evlerine doğru giderken onları takip ediyorum ve modern kıyı elitlerinin ikiyüzlülüğüne derin bir rahatlama nefesi veriyorum.

Kaybolan gebeliğe gelince?

Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Şimdi bile, Maeve son yumurtayı sepete bırakırken—bu garip, sahte dünya o kadar *gerçek,* o kadar *net* ki, beynim rahatsızlıktan titriyor—hamile olmadığım gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum.

Aslında evet, artık bunu düşünmeyi bırakmak istiyorum.

Araziye doğru bakıyorum. Ahır. Ötesindeki tarlalar, rüzgarın etkisiyle dalgalanan uzun otlar.

Siz şerefsizler, siz mazoşistler, siz koyun postuna bürünmüş kurtlar: Neredesiniz ?

Maeve beni eve doğru çekerken, "Bu reality şov berbat," diye yüksek sesle söylüyorum. Rüzgar karşılık olarak ıslık çalıyor.

OceanofPDF.com

16

CALEB İLK BAŞTA İŞE İHTİYACI OLMADIĞINI SAVUNDU .

"Paramız var," dedi. "Acele ne?"

Bir yıl içinde yüksek lisansa başlayacağını söyledi. Ya da ondan sonraki yıl. Ya da seyahat edebilirdik. Bebeği *Roma'ya götürelim !* Clementine kucağımızda huzur içinde uyurken, bir kaldırım taşlı ara sokaktaki bir veranda masasında birbirimize el yapımı ravioli yedirebilirdik. *Sonunda* bir iş bulacaktı – belki finans, belki hukuk; öğretmenlik yapabilir, ya da bir işletme sahibi olabilir; her zaman borsa yatırımcılarının dünyasına hayran kalmıştı, ya da belki bir bar açabilirdi! – ama acele etmeye gerek yoktu. Yeni evli ve yeni doğmuş bir bebekle hayatımızın bu özel döneminin tadını neden çıkarmayalım ki?

En az bir düzine kez tekrarlanan bu tartışmanın sonunda, dişlerim o kadar kenetlenmiş olurdu ki çenem sanki tellerle kilitlenmiş gibi hissederdim ve olabildiğince soğukkanlı bir şekilde cevap verebilmek için birkaç derin nefes almak zorunda kalırdım: Bir aylık bebeğimizi Avrupa'ya götürme fikri, kafamı fırına sokup ocakları sonuna kadar açmak istememe neden oluyor.

“Pekala,” derdi rahatlıkla. “Avrupa yok. Seyahat yok. Şu çiftliği alalım!”

O noktada başımı sallayıp, çaresizlik içinde, " *Çiftlik* işinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Yeni doğmuş bir bebekle bunu yapamam!" derdim.

“Bence çok eğlenceli olurdu. Tavuk ve inek alabilirdik. Hep ata binmek istemişimdir!”

"Şu anda bir çiftlik satın almıyoruz, Caleb."

"Pekala, o zaman bir ev alalım. Yerleşelim. Kök salalım."

“ *Nereden* ev satın alabilirim?”

Mutfak penceresini işaret ederek, "Peki ya burası?" dedi.

Annemin sokağında bir ev satın almayı hayal ettim. Caleb'in babası şüphesiz bize parasını verecekti. Nakit ödeyebilirdik. Masraflarımız yok denecek kadar az olurdu. Ve her gün, tüm kocalar ailelerinin yanına

arabayla giderken, en az bir adam bizim eve doğru bir göz atardı; araba çoktan park edilmiş, futbol maçı çoktan başlamış olurdu ve yavaş yavaş dedikodu yayılırdı: kasabaya yeni taşınan çift utanç verici bir çiftti.

Kocamın hakkını vermek gerek, evlendiğim bu masalsı, çocuk ruhlu adam bana, İtalya'da ağlayan bir bebeği kucağımızda taşımaktan daha vahim gelen tek gelecek vizyonunu sunmuştu.

Bu konuşmalar sırasında sakin kalmak zordu; hatta kendime zarar verme noktasına varan ezici bir umutsuzluk hissettiğimde doğru düzgün düşünmek bile zordu. Kocamın hırsızlık eksikliği şaşırtıcıydı, kelimenin tam anlamıyla anlamam imkansızdı. Çalışmak istemeyen bir adam tanımamıştım hiç. Öte yandan, zengin bir adam da tanımamıştım. Böylesine zengin ve önceden kurulmuş bir güce doğmanın sonucu bu muydu acaba? Yoksa çocuğumun babası olan kocamın özel olmasının tek açık yolu bu muydu?

“İnsanlar sadece para için çalışmazlar,” diye denedim. “Hayatlarına anlam katmak, *düzen kurmak için çalışırlar.* ”

Bunun üzerine genişçe gülümsedi ve hatırladığımdan daha sarı olan dişlerini gösterdi. "Neden evde kalıp bebeğe bakmanıza yardım edemiyorum?"

Çünkü senin bebeğe yardım etme anlayışın "Ayy, ne kadar tatlı!" demekten ibaret diye düşündüm ama söylemedim. *Çünkü bebeğe uzaktan yakından bile yardımcı olamıyorsun, tırnaklarını kesemiyorsun, pişik kremini süremiyorsun, karanlıkta biberon veremiyorsun, çünkü uyanmasına sebep oluyorsun ve çünkü senin dadı olmana ihtiyacım yok, yapamadığım şeyleri yapmana ve olamadığım şeyler olmana ihtiyacım var. Sevgili kocam, bir iş bulmana ihtiyacım var. Erkek olmana ihtiyacım var.*

"Çünkü hiçbir şey yapmamak sağlıklı değil!" diye bağırdım bunun yerine.

Bu konuşmalar her zaman nispeten hoş bir noktada sona ererdi; Caleb internette *uygun bir şey arayacağına* söz verirdi. Sonra beş gün geçerdi ve ben ona nasıl gittiğini sorardım, o da bana utangaç bir bakış atardı, tıpkı içeriye işememesi gerektiğini kısa bir süreliğine unutmuş bir köpeğin bakışı gibi. Sonra banyoya girer, kapıyı kapatır, kilitler, duşu ve musluğu açar ve annemin sevgiyle işlenmiş el havlularından birine bağırırdım. *Tanrı bu evi korusun!*

Bir öğleden sonra Caleb, haftalık market alışverişi ve yeni bir yoga matıyla eve geldi. Annem endişeyle ne yapmayı planladığını sorduğunda, "Egzersiz için," dedi.

“Ah!” dedi. “Tabii ki.” Ama sürekli ona gerçek bir dehşetle bakıyordu, sanki onu gözetim altında tutmazsa bir cinayet silahına dönüşebilirmiş gibi. Sonunda akşam yemeğinden sonra yoga matını aldı ve koridorda kayboldu. Geri döndüğünde yoga matı yoktu. Göz göze geldik ve göz kırptı.

Ama kocamın başka planları vardı. Ertesi gün, dalgın dalgın ıslık çalarak evin içinde dolaştı, çekmeceleri ve dolap kapılarını açtı, ta ki şemsiye standının arkasında rulo halinde duran matı bulana kadar. Matı aldı, dışarı çıktı, araba yoluna serdi ve sabah güneşinin altında yüzüstü uzandı. Mutfak penceresinden, sabah işe giden ve takım elbiseli adamlardan oluşan uzun bir kuyruk gibi görünen araçların yanımızdan geçmesini dehşet içinde izledim; bu adamlar, salı sabahı saat 8'de, aşağıya bakan köpek pozisyonunda donakalmış genç babaya şüpheyle bakıyorlardı.

İşte o an, sabrımın tükendiği an oldu. Bu yüzden, artık hiçbir şey yapmaya dayanamayan her iyi Hristiyan kadının yapacağı şeyi yaptım: Annemin yanına gözyaşları içinde gittim ve o da bana *onun* annesini gözyaşları içinde aramamı söyledi; sonra onun annesi *onu* büyük bir utanç ve öfke fırtınası içinde aradı.

Kaliforniya yolculuğu sessiz geçti. Caleb tüm yol boyunca araba kullandı. Belli ki bana kızgındı, ama sanırım yaptıklarımdan da şok olmuştu. Ve biliyor musunuz? Onu direksiyon başında otururken, endişeyle dişlerini sıkarken, ara sıra bana bakıp göz göze geldiğimizde hemen bakışlarını kaçırmasını izlemek garip bir şekilde tatmin ediciydi. Son bir aydır kocamın karakterinin bazı yönlerinden yavaş yavaş dehşete düşüyordum; bu özellikler, onu seçme fikrimi değiştirme fırsatım çoktan geçtikten sonra ortaya çıkmıştı, bu yüzden onun da benden aynı derecede dehşete düşmesi kaçınılmaz bir sonraki adım gibi geldi. Beyninin yavaş, düşünceli sıçramalarla büyük sonuçlara varmasını neredeyse izleyebiliyordum: Mükemmel derecede uyumlu eş Natalie, arkasından iş çevirip annesine şikayet edebiliyordu. Titiz ve sadık kız Natalie, kocasının boğazına yapışmaktan korkmuyordu. Belki de: Natalie, hatırladığı kadar güzel değildi. (Acaba sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa yüzü düğünlerindekinden biraz daha... *köşeli* miydi? Çenesi hep bu kadar sivri miydi? Gözleri hep bu kadar cansız, bu kadar soğuk muydu?) Ah, ne yazık, ne büyük bir yazık. Zavallı Caleb kandırılmıştı, aldatılmıştı! Genç, güzel, doğurgan karısı evliliğin ilk yılında çok rahattı. Çok uysaldı. Çok sessizdi! Tek bir şey bile talep etmemişti. Şimdi—kafasında korku filmi müziği

çalmaya başlasın, *dun dun dun!* —konuşmaya başlamıştı. Bazı taleplerde bulunmaya başlamıştı.

Düzlüklerden sessizce geçerken, zihinlerimizin hep birlikte inlediğini adeta duyabiliyordum: *Bu adil değil.*

On iki saatlik yolculuğun altıncı saatinde Caleb boğazını temizleyerek, "Bunu bilmiyordum..." dedi.

“Ses seviyesi,” diye fısıldadım korkuyla. Yolcu koltuğunda neredeyse yan oturuyordum ve her otuz saniyede bir arkamdaki araba koltuğuna bakıyordum. Clementine huzursuzca uyuyordu; çıkardığı her küçük ciyaklama sırtımı korkudan kaskatı kesiyordu. Ona baktım, sonra da onun da aynı ses seviyesinde konuşmasını istediğim bir tonda, dürterek fısıldadım: “Neyi bilmiyordun?”

"Mutsuz olduğunu anladım," dedi (oldukça sessiz bir şekilde, bu da beni rahatlattı). "Bilmiyordum. Bana söylemedin."

Kaşlarımı çattım. *Mutlu olmak* , bu durumda aklıma gelen bir kelime değildi. "Mutsuz olduğumdan değil. Sadece yerleşmemizi istiyorum, Caleb."

“Ve böylece annemi aradın.” Caleb’in kullandığı bu donuk, sessiz ton yeniydi. Sanki evcil hayvanımın ona öğretmediğim yaramaz bir numara yapmasını izliyordum. Bir muhabbet kuşunun tuvalet kağıdı rulosunu açması. *Bunu nereden öğrendin?*

"Bana söylemek zorundasın," dedi. "Eğer mutsuzsan, bunu bana söylemekle yükümlü olmalısın."

“Mutsuz değilim,” dedim tekrar. İkimiz de önümüzdeki uzun otoyol şeridine, etrafımızdaki çorak tuz düzlüklerine bakıyorduk. Gözümün ucuyla, Caleb'in direksiyonu neredeyse akademik bir ilgiyle, iki eliyle sıkıca tutuşunu fark ettim. *Demek kızgın bir koca böyle görünürmüş.*

Caleb, "Biliyorsun," dedi, "üniversiteden mezun olduktan hemen sonra hayatında ne yapmak istediğini bilmemek aslında o kadar da alışılmadık bir durum değil."

“Elbette öyle değil. Ama—”

"Bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Gerçekten de değil."

Cevap vermedim. Eklemek istediğim açıklama – ideal olarak bir erkeğin *dünyaya yeni bir hayat getirmeye karar vermeden önce bir amacı olmalı* – şimdi fazla kavgacı geldi.

“Sadece düşündüm,” dedi Caleb. “Senin şöyle olacağını düşündüm—”

Sessizlik çok uzadı. "Ne? Benim *ne* olacağımı mı sandın?"

"Boş ver."

Yolculuğun geri kalanında bir daha konuşmadık.

Caleb'in ailesi Napa Vadisi'nin dışında, yirmi dört saat gözetim altında olan ve aktif olarak üzüm yetiştirilen eski bir İspanyol malikanesinde yaşıyordu. Mülk dört nesildir ailelerinin elindeydi. Neredeyse ailenin en değerli mirası kadar eskiydi: siyasi hırslarının tarihi. Mills malikanesinin giriş yoluna girdiğimizde, meşe ağaçlarının arasında kıvrılan uzun ve dolambaçlı yolda - ve meşe ağaçlarının ötesinde: yüzlerce göçmen işçi, öğleden sonra güneşinin altında terliyordu- rahat bir nefes aldım. *Tanrım, bu miras için şükürler olsun.*

Büyük dairesel giriş kapısına vardığımızda Doug ve Amelia bizi bekliyorlardı; Doug dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek, Amelia ise yakalı bir elbise giymişti. İkisinin de üzerinde tek bir kırışıklık bile yoktu. Tıpkı eski figürler gibi, Bay ve Bayan Amerika, devasa çift girişli meşe kapıların önünde *tam da olması gerektiği gibi* konumlanmışlardı. Araba durdu ve ikisi de aynı sırıtışlarla bize yaklaştılar. Doug benim için yolcu kapısını açtı ve ben de ona olabildiğince büyük, sahte bir gülümsemeyle döndüm.

"Bakın kim geldi!" diye kükredi Doug.

"Benim muhteşem küçük torunum nerede?" diye haykırdı Amelia.

Arka koltuk kapısını açtığımda Clementine yarı uykulu haldeydi. Emniyet kemerini çözdüm ve onu bir bomba imha uzmanının tüm dikkat ve hassasiyetiyle araba koltuğundan çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde, o an için mükemmel bir performans sergiledi; genellikle mutsuz olan koyu gözlerinde küçük bir parıltıyla büyükanne ve büyükbabasına bakıyordu. Kızımı yeni bir saygı duygusuyla izledim.

"Natalie, gerçekten de çok güzel bir bebek dünyaya getiriyorsun," dedi Doug.

Ben cevap veremeden Amelia, Clementine'i kollarımın arasından aldı. "Çok tatlı bir kız çocuğu, *evet* efendim." Sonra bana baktı, yüzü kusursuz bir ev sahibi görünümüne bürünmüştü. Pembe ojeli dudaklar, mükemmel bir köprü şeklinde alınmış kaşlar. "Çok yorgun olmalısın Natalie. Sana soğuk bir bardak su getireyim, sonra Maria'ya bir kapuçino yaptırayım. Maria'yı çok seveceksin. O tam bir kurtarıcı."

(Sonradan anlaşıldığı üzere, Maria'yı hiç tanıma fırsatım olmadı. Mills malikanesindeki çalışanlar *gizliliğe önem verecek şekilde eğitilmişlerdi;* bu da çalışma programlarını, gün boyunca benim için neredeyse görünmez olacak şekilde optimize ettikleri anlamına geliyordu.)

Caleb araba kapısını sertçe kapattı. Üçümüz de ona baktık.

“Merhaba anne,” dedi resmi bir tonda. “Merhaba baba.”

Caleb arabanın etrafından dolaştı ve Doug ona sıkıca sarılırken kollarını yanlarına sarkıtarak orada durdu. Babasının omzunun üzerinden bana boş boş baktı, sanki " *Şimdi mutlu musun?"* der gibiydi.

Ancak Caleb'in anne ve babası onun kasvetinden etkilenmemiş gibiydi. İçeri girerken, üçünün birkaç adım gerisinde kaldım ve Doug ile Amelia'nın aynı anda onunla konuşmalarını, annesinin komşularla ilgili son dedikoduları aktarmasını, babasının ise yeni bahçıvanların ne kadar tembel olduklarından yakınmasını izledim.

"—Dürüst olmak gerekirse, küçük Richard'ı bu kadar genç yaşta yatılı okula göndermesinin nedenini bir türlü anlayamıyordum—"

"Öğle yemeği vaktinde *uyuklarken* , horlarken yakaladım onları, inanabiliyor musunuz?"

Caleb evin içine doğru her adım attığında adeta eriyip gittiğini görebiliyordum. Saç kurutma makinesiyle işkence gören bir saksı bitkisine benziyordu.

Amelia bize, " *Çok* uzun bir yolculuk yaptınız," dedi. Clementine'i alışılmış bir şekilde tek kolunun kıvrımında tutuyordu. "Luiz'den çantalarınızı yukarı çıkarmasını istemeyelim mi?"

Kadın tereddütle elini Caleb'in omzuna koydu. Caleb elini iterek, "Çantalarımı kendim taşıyabilirim," dedi.

"Sorun değil," diye yanıtladı sakince. "Bu arada, ikinize de bir şeyler içecek bir şey getireyim mi? Maden suyu mu, yoksa kahve mi?"

Doug araya girdi: "Bir bardak bira?"

Caleb'in yüzü öfkeden buruşmuştu, ama yine de mırıldandı, "Bir bardak süt iyi olurdu."

Yüzüm, bir genç kızın çığlığı gibi donmuştu. Süt. Kocam süt istiyordu. Yapay mutluluğun altında, farkında olmadan bir çocukla evlenip hamile kaldığım, mide bulandırıcı bir his vardı.

Tam maskem düştüğü anda, kayınpederim bana baktı. Bakışları, oğlunun düşmanca bakışlarının aksine, son derece meraklıydı. Aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordum: *Neden benim oğlumla evlendin?*

Bu soruya nasıl cevap verilir?

Annem kilisedeki diğer kadınlara , *"Natalie tıpkı bir border collie gibi . Bir projeye ihtiyacı var, yoksa dolap köşelerini kemirmeye başlıyor" derdi.*

"Oğlumun bir proje olduğunu mu söylüyorsun?" diye düşündüm Doug'un söylediğini.

Hayır, annemin böyle cevap vereceğini hayal ettim. *"Diyorum ki o, dolabın köşesindeki kişi."*

. . .

Mills malikanesi büyük, sade ve soğuktu. Koridorlar o kadar genişti ki, akademik bir havası vardı; Maria, Luiz ve malikanede çalışan diğer tüm *şanslı kişilerin* kullandığı, koridorların yanından kıvrılarak uzanan, bir metreden daha dar *koridorlardan* çok farklıydı. Her oda toprak tonlarında boyanmıştı ve alanın gerektirdiğinden yaklaşık üç parça daha az mobilya içeriyordu. Amelia, dağınıklığın ona kaygı verdiğini iddia ediyordu. Ayrıca, aynı anda çok fazla misafirin (sanırım bu da bir tür dağınıklık) ona kaygı verdiğini iddia ediyordu; bu da Caleb'in kardeşlerini ve ailelerini sadece tatillerde, birkaç günlüğüne göreceğimiz anlamına geliyordu; ve o zaman bile, bizden başka neredeyse herkes akşamları yakındaki dört yıldızlı otellerden birine çekiliyordu, oysa malikanede herkesi ağırlayacak kadar yeterli oda vardı. Evliliğimde bir başka beklenmedik dönüş: Büyük, gürültülü bir Amerikan ailesine gelin gittiğimi sanıyordum, ama Caleb'in kardeşlerini, eşlerini veya çocuklarını asla tanıyamayacaktım ve onlar da bana hiç ilgi göstermeyeceklerdi. Evliliğimizin üzerinden yıllar geçtikten sonra, bir yılbaşı kutlamasında tesadüfen diğer dört ailenin birlikte tatile gittiğini öğrendim ve işte o zaman Mills ailesinden yayılan garip, keskin kaygının evrensel bir koku olmadığını, aksine sadece Caleb ve annesiyle ilgili olduğunu fark ettim. Bundan sonra, tüm ailelerin bir arada *olduğu* nadir durumlarda, dört büyük kardeşin içgüdüsel olarak Caleb'den nasıl uzaklaştıklarını, hasta bir yavruyu dışarı iten köpek yavruları gibi ona sırtlarını döndüklerini izlerdim ve bu hayvanî dinamiğin nişan partimin gecesinde yaşanıp yaşanmadığını merak ederdim. Sonra, bir anda, düğünümüzün tuhaf, küçük bir detayını hatırlardım: Caleb'in sağdıcı yoktu. Kardeşleri diğer tüm konuklarla birlikte ön sırada oturmuşlardı.

Ancak o ilk gün bunların hiçbiri bana hemen açık değildi. Clementine'i kalacağımız yatak odasına taşıdım. Amelia, buranın Caleb'in çocukluk odası olduğunu söyledi, ama o kadar gösterişli ve anonimdi ki, sanki Ritz-Carlton'daki bir süitmiş gibiydi.

Kapı kapandıktan ve yalnız kaldıktan sonra kızıma, "Eve hoş geldin," diye fısıldadım. Ona umut dolu bir gülümseme verdim. Ağlamaya başladı.

Reena yakında üniversitede üçüncü yılına başlayacaktı. Ağlayan çocuğumu kollarımda tutarken aklımdan geçen buydu. Bu hafta—belki de bugün bile—sonbahar döneminin başlangıcıydı. *Derslere geri dönme zamanı,* diye düşündüm içimden.

Üniversite eğitimimi asla tamamlayamazdım.

OceanofPDF.com

17

MAEVE VE BEN yumurta sepetini içeri taşıyoruz. Ben sepeti tutarak ayakta dururken, o mutfakta dolaşıp bir kase alıyor ve beni mutfak masasına yönlendiriyor. Sandalyeye çıkıyor, yumurtaları tek tek kırıyor ve karıştırmaya başlıyor. Mary ateşin yanında, kapaklı bir tencereyi dikkatlice közlerin içine itiyor, etrafı közlerle çevrili olacak şekilde yerleştiriyor ama alevlere değdirmiyor. Bisküviler. Karnım gurulduyor. Yirmili yaşlarımın neredeyse tamamında yemek hakkında hiç düşünmemiştim. Disiplinli bir kadındım, istekleri olan bir kadın değil. Şimdi ise bu dünyada sürekli açım.

Maeve çırpılmış yumurta kasesini Mary'ye götürürken, ben de yorgunluktan bitmiş bir halde mutfak masasına oturuyorum.

“Tavaya ihtiyacımız var,” diyor Mary Maeve'e. “Ben getiririm.” Odanın diğer ucuna doğru giderken bana ters bir bakış attı. “Ne kadar da rahat görünüyorsun.”

"Ne? Kahvaltı başlamak üzere değil miydi?"

“Kahvaltıya daha bir saat var.” Tezgahtan tavayı alıp şöminenin başına geri döndü.

“O zamana kadar ne yapmalıyım?”

Mary, ürkütücü bir olgunlukla bana bakıyor. On beş yaşında, elliye doğru gidiyor. "İşe koyulmalısın."

Mutfakta etrafa bakındım, bakışlarım mutfak rafındaki yarı dolu un kabına takıldı. "Ekmek almamız gerekiyor mu?"

. . .

Un, tuz, su. Bir kavanoz ekşi maya. Tezgahın üzerinde yan yana dizilmiş bu basit malzemeleri görünce, gözlerimin arkasında alışılmadık bir baskı hissediyorum. Ağlayan biri hiç olmadım ama şu an ağlayabilirim.

Merhaba eski dostlar.

Mayanın bulunduğu kavanoz şaşırtıcı derecede iyi korunmuş. Kenarlarında kabuklanma yok ve mayanın kendisi parlak ve havadar görünüyor, bir haftalık ihmalde bile oluşan koyu sarılık renginde değil. Mary'nin ev işlerinde ne kadar titiz olduğunu düşünürsek, bu şaşırtıcı değil sanırım. Bu küçük maya topuna, evdeki her şeyle birlikte göz kulak oluyor olmalı. Kızın biz uyurken ev işlerini yapmasına şaşırmam.

Parmaklarımı ıslak kavanoza daldırdığım anda üzerime bir sakinlik çöküyor. Kaynayan mayanın olabildiğince çoğunu kazıyıp kaseye koyuyorum. Üzerine üç su bardağı un döküyorum, sonra biraz deniz tuzu serpiyorum. Ardından yoğurmaya başlıyorum, parmaklarım hamurun içine hızlı ve huzursuz bir şekilde derinlemesine giriyor.

İyi bir ekmek yapmanın püf noktası, gerginlik yaratmaktır. Hamuru kendi içine katlayıp bastırmanız gerekir, *tam da* un katmanları arasında havayı hapsetmek için yeterli miktarda. Çok fazla yoğurursanız, taş gibi olur. Yeterince yoğurmazsanız, un gibi bir kıvam alır. Hamuru sıkı, esnek bir top haline getirirken, izlendiğimi kendime hatırlatıyorum. Hamur topunu sevgiyle okşayıp, bir kaseye koyup üzerine bir havlu sererek kabarmasını bekliyorum; tam o sırada Yaşlı Caleb içeri girip Mary'ye büyük bir çelik kova uzatıyor. Mary kovayı dikkatlice alıyor. Ağır görünüyor. İçindeki sıvıyı sıçratmamaya dikkat ederek mutfak lavabosuna doğru yürürken, ben de kovaya göz atıyorum. İçinde çiğ süt var. Takipçilerime eskiden söylediğim gibi, *bir lezzet , bilinen her hastalığı iyileştirebilen tıbbi bir mucize;* ancak bu kova inek gübresiyle kaplı. Mary gri bir bez çıkarıp kovanın kenarlarını iş bitirici bir tavırla siliyor, sonra kovayı alıp dikkatlice iki sürahi benzeri kaba boşaltmaya başlıyor. Ardından bana dönüyor. "Sanırım pansumanını değiştirmemiz gerekiyor."

Yüzümden kan çekildiğini hissediyorum. "Hayır, teşekkür ederim, sanırım iyiyim—"

. . .

İki dakika sonra, mutfak sandalyesinde oturuyordum, ayağım Mary'nin kucağındaydı ve o da dikkatlice bandajı açıyordu; ortaya çıkan şey, daha önce gördüğüm hiçbir bacağa benzemeyen, turşu tavuk ayağına benziyordu. Deri sarı, buruşuk ve kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı, dikişler ise acemi birinin yanlış giden tığ işi projesine benziyordu ve—Tanrım, dikişlerin yanlış tarafına takılmış sertleşmiş kas parçacıkları—

Bakışlarımı hızla tavana çevirdim.

Frankenstein'ın canavarı. Kendimi öyle hissediyorum. Mary merhemi sürmeye başlarken gözlerimi kapatıyorum. Dokunuşuyla irkiliyorum ve o, "Aa, bu kadar çocuk gibi davranma. Bak, iyileşmeye bile başladı!" diyor.

Hayır, teşekkür ederim. Bu görevin gözlemleme kısmını bitirdim. Bunun yerine, bakışlarımı mutfak penceresine dikiyorum; oturduğum yerden bakıldığında, pencereden masmavi gökyüzünün temiz bir karesine açılıyorum.

Ayağım yine kontrolsüzce seğirdi.

"Hareket etmeyi bırak!"

Cebimdeki küçük mikrofonu bulup sıkıca tutuyorum.

Merhaba, Amerika.

Şu anda beni izliyor musun?

Eğleniyor musunuz?

OceanofPDF.com

18

Her evlilikte, bir kadının evlendiği erkeğin tuhaf biri olduğunu fark ettiği BİR NOKTA GELİR . Bu kaçınılmazdır. Önlenmesi mümkün değildir. Buradaki tek gerçek soru, kocanızın ne tür bir tuhaf olacağıdır; yani , *şanslıysanız,* kocanızın eski çocuk tren setlerine aşırı düşkün olduğunu öğrenirsiniz ve kocanızın lise ponpon kızlarına seks için para ödediğini *öğrenmezsiniz* . Biz ev kadınlarının bu hayatta umabileceği en iyi şey budur: tuhaflığı tarif edilemeyecek kadar şiddetli veya teknik olarak yasa dışı olmayan ve bu nedenle katlanabileceğimiz bir adam.

Mills malikanesinde geçirdiğim ilk birkaç haftada, her gün yaptığımız telefon görüşmelerinde, kocamın bazı *davranışlarından bahsettiğimde annem bana hep bunları söylerdi:* işe girmeyi reddetmesi, ebeveynleri ona sadece iyi davranmaya çalışırken ergenlik çağındaki gibi mızmızlanması. Clementine'i uzun, ağaçlarla çevrili araba yolunda bebek arabasında gezdirirken anneme bu anları anlatırdım ve o da sabırla dinler, sonra da bir kadının görevinin kocasını normal davranmaya teşvik etmek olduğunu hatırlatırdı.

“Sorun şu anne,” derdim bu noktada, “o hiç *çaba göstermiyor.* ”

“Şey,” diye yanıtlardı. “Eminim yakında anlayacaktır.”

Ve ardından telefon görüşmesi, karşılıklı belirsizliğin sessiz bir şekilde azalmasıyla sona ererdi.

. . .

Caleb'in ailesinin onu varışta hizaya getireceğini ummuştum; Doug'ın geleneksel erkekliğin ilkeleri için sıradan bir nutuk atacağını ya da Amelia'nın oğlunun bileğini sıkıca kavrayıp, olabildiğince az kelimeyle *aileyi utandırmaması gerektiğini söyleyeceğini ummuştum.* Ama şimdiye kadar bunların hiçbirini yapmamışlardı. Ona neredeyse hiç bir şey söylememişler, sadece öğleden sonra erken saatlerde mutfakta eşofmanla dolaşırken hafifçe azarlamışlardı.

Haftalardır buradaydık —*haftalarca!* —ve hiçbir şey düzelmemişti. Hatta daha da kötüleşmişti. Caleb artık tüm vaktini yatak odamızda geçiriyor, bilgisayar ekranının ışığı yüzünü gerçeküstü bir maviye boyarken video oyunları oynuyor, niş kültür bloglarını okuyor veya porno izliyordu.

Evet. Porno.

Bunu anneme anlatmamıştım: Bir öğleden sonra, yatak odamıza girdiğimde Caleb'in dizüstü bilgisayarının masasında açık olduğunu gördüm. Banyo kapısına doğru baktım ve sıkıca kapalı olduğunu, yerde sarı bir ışık şeridi olduğunu fark ettim. İş ilanlarına açık bir tarayıcı bulmayı umarak masasına doğru yürüdüm. Bunun yerine, çıplak ve sevişme anında donmuş bir çiftin grotesk bir fotoğrafını buldum. Beynim kısa devre yapmadan önce, tarayıcının üst kısmında açık olan uzun sekme dizisini fark ettim : Karı koca (GERÇEK ÇİFT) bir saat boyunca tutkuyla sevişiyor; Yoğun öpüşme fışkıran orgazma yol açıyor!!!!; Amatör çift ateşli samimi bir sevişme seansı yaşıyor (çok fazla vajina yalama) —sonra öne doğru bir adım attım ve dizüstü bilgisayarın ekranını sertçe kapattım.

Arabam bir seks sapığına koşulmuştu.

Sonra bir gece, beklediğim, umut ettiğim ve dua ettiğim an nihayet geldi.

Akşam vaktiydi. Ekim sonu. Mills malikanesinde bir aydır bulunuyorduk. Çamaşır odasına giderken, mutfak adasının loş avizelerinin altında oturan Amelia ve Doug'a rastladım; aralarında tezgahın üzerinde terleyen bir şişe beyaz şarap vardı. Doug, bir haftalığına Washington DC'ye

gitmek üzereydi. Siyah tekerlekli bir bavul, tıpkı bir aile köpeği gibi ayaklarının dibinde duruyordu. Ruj kırmızısı kravatı boynunda gevşek duruyordu. Rahat, biraz nostaljik bir sahneydi. Tıpkı bir Norman Rockwell tablosu gibi: seyahat eden bir satıcı ile ev hanımı karısı arasında bir gece sohbeti. Ama beklenti dolu yüzlerinde bir şey beni tedirgin etti—bakışlarını bu kadar çabuk yakalamayı beklemiyordum, o bakışların böylesine sessiz bir aciliyet taşımasını da beklemiyordum—ve aniden dengesizleştim, sanki rüyanın kabusa dönüştüğü o yarım saniyelik anı yaşıyordum. Bir müdahalenin gerçekleştiğini ve bunun hedefinin siz olduğunuzu fark ettiğiniz an.

"Natalie," dedi Amelia. "Biraz sohbet edebilir miyiz?"

“Elbette,” dedim, ama kalbim sıkıştı. Clementine gece boyunca uyumaya yeni başlamıştı, bu da *benim* de gece boyunca uyumaya yeni başladığım anlamına geliyordu. Ama saat dokuzdaki yatma saatimi Amelia'nın elindeki bir şişe Pinot Grigio kadar tehdit eden hiçbir şey yoktu.

“Burada olmanızdan ne kadar çok mutlu olduğumuzu biliyorsunuz…” dedi Amelia, biraz nefes nefese. Belli ki bir *başlangıçtı*, daha önce tamamını ezberlediği bir cümlenin ilk yarısıydı, ama burada doğal olmayan bir şekilde durakladı, sanki teleprompter donmuş gibiydi. Çaresizce Doug'a baktı.

“Natalie,” dedi Doug. “Dürüstçe konuşabilir miyiz?” Bana samimi, hepimiz arkadaşız dercesine bir bakış attı. Ütülü beyaz gömleğiyle, göğüs cebine düzgünce takılmış Amerikan bayrağı rozetiyle orada otururken, onu birdenbire Batı Virginia'da bir seçim kampanyası durağında, kömür madencileriyle dolu bir masada oturmuş, masaya birer bira ısmarlayıp, tamamen tek ve iki heceli kelimelerden oluşan coşkulu bir konuşma yaparken ve *Tanrı, aile ve bira hakkında gürültülü bir espriyle bitirirken mükemmel bir şekilde hayal edebildim.*

"Bu Caleb'le ilgili," dedi.

"Ah?"

Amelia sözlerine şöyle devam etti: "Nişanlandığını söylediğinde *çok* sevinmiştik. Bunun ona *yardım etmek* için tam da doğru şey olduğunu düşünmüştük, ama öyle olmadı, ya da sanırım olmadı..."

“Bir eş ve bir bebeğin onu olgunlaştıracağını, adam olmasına yardımcı olacağını düşündük,” dedi Doug. “Ama yanılmışız.” Bardağını çevirerek havalandırdı, gözleri bana dikiliydi.

İçimden bir korku çığlığı yükseldi. Caleb'in ailesinin oğullarını düzelteceğini umduğum bunca zaman boyunca, onlar da benden aynı şeyi umuyorlardı; ve neden daha fazlasını yapmadıklarını merak ettiğim bunca zaman boyunca, onlar da benden aynı şeyi merak ediyorlardı.

"Elbette size yardım etmek istiyoruz," dedi Doug. "Artık bir aileyiz."

“Kesinlikle.” Amelia şarap kadehine uzandı. *“Takım çalışması.”* Çok sarhoştu.

Ruhum yavaş yavaş çöktü. Fısıltıyla, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

“Öncelikle, Caleb’e bir iş bulmalıyız tabii ki. İyi, saygın bir iş, ama gerçekten üstesinden gelebileceği bir iş.” Doug anlamlı bir şekilde duraksadı ve bu sessizlikte, yıllar boyunca oğlu için muhtemelen bulduğu ve işe yaramayan tüm işleri düşündüm. “İşletme okulu ideal olurdu, güzel bir zaman geçirme yöntemi, eğer mülakatı berbat etmeseydi.”

Röportaj. Ne röportajı? Yüz ifademi tamamen ifadesiz tutmak için dudağımı ısırdım. Bu işletme okulu planından hiçbir şey bilmiyordum. Planın ne zaman oluştuğunu ve ne zaman çöktüğünü merak ettim. Doug şimdi beni dikkatle izliyordu. Şüphesiz, neyden bahsettiğini anlayıp anlamadığımı anlamaya çalışıyordu. "Şey," dedim sonunda. "Tanrı'nın planında yoktu."

Amelia titrek bir sesle kadehini bana doğru eğdi. " *Amin.* Caleb'imiz hep hayalperestti. Nazik bir ruhtu. İlkokuldayken Cennet Bahçesi hakkında

güzel bir şiir yazmıştı. Eminim hâlâ bir yerlerde duruyor. O şiiri hatırlıyor musun Dougie? *Eve kelimesini believe* ile nasıl kafiyelendirmişti?"

"Bir gün siyaset için mükemmel biri olabilir," dedi Doug, karısını tamamen görmezden gelerek. "Aslında, fazla düşünmemenin size fayda sağladığı nadir güç pozisyonlarından biri bu. Çok fazla düşünmezseniz, asla sarsılmazsınız."

Amelia, kimseye bakmadan, gözlerinden yaşlar süzülerek sözlerine devam etti: "Sınıftaki tavşanla ilgili o ufak tefek, saçma olay *olmuştu* . Ama kazaydı. *Kasıtlı* değildi."

“Onu bir eyalet senatörü olarak hayal ediyorum…”

“ *…çok sayıda görgü tanığı, tavşanın önce onu ısırdığını söyledi…* ”

Hiçbir şey söylemedim. Bir anda bu kadar çok bilgiyi işlemekte zorlanıyordum. Kocam, eski bir şair, geleceğin politikacısı, hüküm giymiş bir tavşan katili, şu anda işsiz bir adam.

“Elbette etrafına doğru danışmanları yerleştiririz,” dedi Doug, paniklediğimi sezerek ve yanlış teşhis koyarak. “Ama acele ediyorum. Şu anda bence ona istikrarlı bir iş bulmalı, onu meşgul tutmalı ve çalıştırmalıyız, sonra da oradan bir şeyler düşünürüz.” Burada Doug bana hem küçümseyici hem de cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve bir an kendimi o kabinde, aramızda terli iki bira bardağıyla tekrar buldum. Ben bir kömür madencisiydim, bir depo işçisiydim, bir sendika üyesiydim ve o da işimi kurtaracak, ailemi doyuracak, kasabamı yeniden canlandıracak adamdı. Sonra gözlerimi kırptım ve kim olduğumu hatırladım ve oda bir derece eğildi. Dengemi sağlamak için elimi tezgaha koydum. “Tam olarak benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Şey, Natalie: Her açıdan bakıldığında, şu anda ailenin erkeği sensin.” Büyük, kurnaz bir sırıtışla. “Ona iş bulabilirim, elbette, ama onu bunu yapmaya *ikna etmen gerekiyor* .” Duraksadı, ancak o zaman benim ayakta durduğumu, onların ise oturduğunu fark etmiş gibiydi. “Rahatlamak ister misin?”

Adanın etrafında dolaştım ve iyi bir köpek gibi -yani eş gibi- bir tabure çıkardım. *Hav hav.*

Yolun aşağısında bir üzüm bağı vardı, anlaşılan. Doug, sahibiyle iyi arkadaştı. Caleb için bir yönetim pozisyonu mevcuttu. Özel bir şey değildi, ama onu bütün gün meşgul edecek ve çiftlikteki işçileri denetleyecekti. Bir gün iş hayatında yer alırsa, bu işi *teknik olarak* "yönetim deneyimi" olarak madde madde tanımlayabilirdi ve siyasete atılırsa, "hayatın her kesiminden insanla birlikte çalışma" deneyimine sahip olduğunu söyleyebilirdi. İşten atılırsa, kimse bir şey anlamazdı.

Doug, temelde *bağ hademesi olmaktan ibaret olan bir pozisyonu anlatırken,* kendimi bir sallanan kafa gibi başımı sallarken buldum. Umduğumun tam tersiydi ve yine de, sanki Doug kafamın arkasına bir çeyrek atmış ve gizli bir kolu çevirmiş gibi, kendi kendime şöyle dediğimi duydum: "Ne mükemmel bir fikir."

Çamaşırlarla yukarı çıktığımda, Caleb beşiğin başında durmuş, karanlıkta kızımıza bakıyordu. Kapı eşiğinde durdum. Caleb *hâlâ uyuyordu ve bana başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi,* ben de rahat bir nefes aldım. Çamaşırları yatağın yanına bıraktım ve yanına gittim.

Caleb fısıldayarak, "Keşke bebeklerle oynamak için bir iş olsaydı," dedi. "Bunu çok iyi yapardım."

Hiçbir şey söylemedim. Mutfakta daha önce hissettiğim panik gitmişti, yerini göğsümde hafif, tatlı bir zonklama almıştı. Bebeklerle oynamakta çok *iyiydi* . Clementine'den asla sıkılmıyor ya da ona sinirlenmiyordu. Onu son derece eğlenceli buluyordu. Aslında sorun da buydu, değil mi? Başka hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kocam hayattan çok az şey istiyordu. Ya ben? Ben çok şey istiyordum.

Birdenbire her şey çok açık hale geldi: Caleb kadın olarak doğmalıydı, ben de erkek olarak doğmalıydım. İçimde üzücü bir burukluk hissettim. Bu açıdan ikimiz de aynı derecede kusurluyduk.

Caleb sessizce, "Dinle," dedi. "Biliyorum bu kolay olmadı. Sadece amacımın ne olduğunu, ne olmak istediğimi bulmam gerekiyor. Ve bulacağım Natalie. Söz veriyorum."

Karanlıkta kocama baktım. Sonra bir mucize gerçekleşti: O'nun ilahi iradesinin güzelliği üzerime çöktü. Sınıftaki kızların birbirleriyle oynadığı, ama benimle hiç oynamadıkları çocukluk oyununa benziyordu: *Kafana bir yumurta kır, sarısı aşağı* aksın ...

Aniden O'nun varlığıyla canlanmış gibi hissettim ve ürperdim.

Caleb'le evlenmek bir hata ya da bilgisizlikten kaynaklanmamıştı. Hayır. Tam tersine: *ilahi bir görevin başlangıcıydı.* Bu dünyaya birbirimize nasıl *olmamız gerektiğini öğretmek için gelmiştik.* Birbirimize amaç vermek için. Ben Caleb'in daha iyi bir adam olmasına yardım edecektim, o da benim daha iyi bir kadın olmama yardım edecekti. Benim örneğimle Caleb daha güçlü, daha hırslı olacak, onun örneğiyle de ben daha yumuşak, çocuklarımıza karşı daha sevgi dolu olacaktım. Sıvıların dengelenmesi gibi: o alacak, ben verecektim, ta ki ortada buluşana kadar. Bu, ikimiz için de ömür boyu sürecek bir iş olacaktı. Cehennemde yapılmış bir eşleşmeydik - yani cennette. Bunu şimdi görebiliyordum.

Karanlıkta yüzümü ona doğru kaldırdım ve bebeğin doğumundan beri ilk kez dille öpüştük. "Benimle seviş," diye cesurca fısıldadım. Yatağımıza doğru geriye doğru yuvarlandık ve nefes nefese, misyoner pozisyonunda, yumuşak penisli bir şekilde seviştik. Sonrasında, Caleb yanımda horlarken, karanlıkta, Rabbin lütfunun güzelliğine sessizce gözyaşları döktüm.

Ertesi gün, öğleden sonra, Clementine'i uykusundan uyandırdım ve Caleb'in yanına getirdim. "Şu an meşgulüm," dedi, kızımızı aramızda, sanki sızdıran bir yemek poşetiymiş gibi havada tutarken.

"Önümüzdeki bir saat boyunca hayır, kızımızı yürüyüşe çıkaracaksınız."

Kapı eşiğinde durdum ve eşim bebek arabasını araba yolundan aşağı iterken ona neşeyle el salladım. Yeterince uzaklaşınca kapıyı kapattım ve evin diğer tarafına, Doug'ın çalışma odasına geçtim.

"Arkadaşına teşekkür et ama hayır de," dedim Doug beni içeri buyur ettikten sonra. "Caleb'e daha iyi bir şey bulurum."

"Ah?"

“Evet. Her neyse, bu benim işim. Ben onun karısıyım.” Sonra, cesaretimi kaybetmeden önce ekledim: “Caleb konusunda yanılıyorsun, biliyor musun? Henüz bir adam değil, ama olacak.”

Doug şaşkınlıkla kahkaha attı. "Sanki iddiaya giriyorsunuz, Bayan Natalie."

Elimi uzattım. "En iyi olan kazansın."

OceanofPDF.com

19

İŞTE. Olabilecek en kötü şey oldu; hatta ayağın çelik bir kapanın içine sıkışmasından bile daha kötü.

Yaptığım ekmek kötüydü.

Aslında, kötü demek bile az kalır. Tamamen yenmezdi. Bazı yerleri kaya gibi sert, bazı yerleri ise un gibi yumuşaktı. Hiçbir tadı yoktu, oysa hatırlıyorum— *evet, hatırlıyorum !* —tabağa her zamanki miktarda tuz serptiğimi.

Mary bana başka bir ekmek yapmamı söyledi. Önemli olmadığını, *yemeğin yemek olduğunu* ve bunu atlatmam gerektiğini söyledi. Ben de karşılık olarak -şimdi gerçekten pişman olduğum bir ses tonuyla- bir şeylerin yanlış, yanlış, yanlış olduğunu, *bir şeylerin korkunç ve tamamen yanlış olduğunu* ve gerçekten, anlaması için ona kaç kere daha açıklamam gerektiğini söyledim. Sonra bana öfkemi kontrol edene kadar odama gitmemi söyledi ve ben de ona " *BENİ YALNIZ BIRAK , APTAL KÜÇÜK KIZ ! "* diye bağırdım *ve* o da bana *" HEMEN BU EVDEN ÇIK ! " diye bağırdı* .

Şimdi ön verandada durmuş, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyor, kendime acıyordum ki birden ön kapı açıldı ve iki kız dışarı çıktı.

Omzumu çevirip onlara baktım. Üzerlerinde yıpranmış, lekeli ve yamalı paltolar vardı. Mary, Maeve'in başına el örgüsü bir şapka takıyordu. Maeve, "Çiçek bulmaya gidiyoruz, Anne!" dedi.

Arkamı dönüp dağlara doğru bakıyorum.

"Bir saat sonra döneceğiz," diyor Mary arkamdan. "Bu arada, neden içeri girip biraz uyumuyorsun?"

Gözlerimi devirip omzumun üzerinden fısıldadım, "Bunu *ister* miydin?"

Mary derin bir nefes alarak içini çekti. "Hadi ama, Maevie."

Dağlara doğru gözlerimi dikmiş, merdivenlerden aşağıya inen ayak seslerinin tıkırtısını dinliyorum. Maeve'in gevezelik eden sesi onları gittikçe uzaklaştırıyor. Tam silüetleri en yakın tepenin ardında kaybolurken arkamı

dönüyorum. Ahırdan gelen ara sıra çıkan tıkırtılar dışında her yer sessiz. Çocuklar ve Yaşlı Caleb bütün sabah oradaydı.

Bakışlarımı ahırın ötesine çevirdim. Çiftlik hayvanları bile bugün dalgın görünüyordu. Tavuklar kümesin bir köşesinde sessizce toplanmış, hepsi boş boş tek bir yöne bakıyordu; at ise yavaşça benden uzaklaşarak, gölgeli yamaçtan güneş ışığı alan incecik otlak alanına doğru yürüyordu.

Hava serin ama esinti yok. Güneş hâlâ doğuyor.

Git. Koş . Şimdi.

Tarlalara bakıyorum, bu rahatsız edici düşünceyi düşünüyorum. Nereden geldiğini merak ediyorum; bana koşmamı söyleyen iç sesim Tanrı mı, içgüdüm mü, yoksa teşhis edilmemiş bir beyin sarsıntısının yan ürünü mü? Her halükarda aptalca. Korkunç bir fikir. İki kez denedim ve ikisinde de dayak yedim. Üstelik: koşmak artık bir seçenek değil. Yapabildiğim en iyi şey yavaş yavaş sürünmek.

Bastonuma yaslanarak, *"Şu an kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok,"* diye düşünüyorum. *"En iyisi burada kalmak."*

Tek sağlam topuğumun üzerinde ileri geri sallanıyorum. Evet, burada kalmalıyım. İyi bir Hristiyan kadın böyle yapardı: bir somun daha ekmek pişirir, sonra belki yerleri yıkar, sonra akşam yemeği hazırlıklarına başlar, sonra kümesin her yerine biraz daha yem serper, sonra tavukların ayaklarını ve tüylerini herhangi bir hastalık belirtisi açısından kontrol eder, sonra onlara sıkılıp sıkılmadıklarını sorar, sonra ineğe köpük banyosu yaptırır ve sonra—

Beklemek, sanırım. Yapmam gereken bu. Birisi ya da *bir şey* beni kurtarana kadar, günlerce, haftalarca burada, bu verandada beklemek.

Yine de...

Tam şu anda, zihnimin evden uzaklaştığını, beni geriye doğru ittiğini, uyumsuz yüklere sahip bir mıknatıs gibi davrandığını hissediyorum.

Kaçmaya gerek yok ama her zaman yürüyüşe çıkabilirim, değil mi?

Ön verandadaki merdivenlerden topallayarak iniyorum.

Bu sefer adımlarım sakin, yürüyüşüm temkinli, tek bir sensörü bile tetiklemeyecek türden bir hareket. Hem de doğruca yolda yürüyorum; ormana dalıp aptal bir orman yaratığı gibi vurulma saçmalığı da yok. Hayır. Ben bir *insanım* ve *insanlar yollarda yürümek için yaratılmıştır,* bu yüzden ahırdan bir ses beni durdurana kadar yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Donakaldım. Yavaşça arkamı döndüm ve çocuklardan birinin ahır girişinde durduğunu gördüm. Nuh.

“Hiçbir yer!” Yola doğru göz ucuyla baktım, bastonumla neşeyle hiçbir yeri işaret ettim. “Biraz temiz hava alayım dedim.”

Noah yola doğru bakıyor. Küçük bir çocuğun yüzündeki o düşünceli ifadeyi biliyorum: böyle bir maceranın faydalarını düşünüyor. "Ben de gelebilir miyim?"

"Elbette," diyorum, ama içimden bir hüzün geçiyor.

Bir planım yok. Açıkçası bir planım yok. Sekiz yaşında, saatte yaklaşık bir mil hızla yürüyen bir çocukla birlikte tek bacaklı bir kadınım. Her neyse, birkaç dakika boyunca birlikte yolda yürüyoruz. Noah'ya hiçbir şey söylemiyorum, o da bana hiçbir şey söylemiyor. Bu beni şaşırtmıyor; Samuel ve Stetson'ım da aynı.

Bizler aynıyız.

Tamamen aynılar.

Nuh ıslık çalmaya başlar başlamaz, oğullarım için Rabbime küçük bir dua ettim. Bu tempoda yürümekten rahatsız görünmüyordu. Uzun bir sopa tutuyordu, ara sıra havada sallıyordu ama çoğunlukla ben topallayarak ilerlerken sopayı arkamızdan toprakta sürüklüyordu. Bir ara ne kadar yol kat ettiğimizi görmek için eve doğru baktım ve yerde uzun, titrek bir çizgi fark ettim; sanki çocuk çiftliğe bir ip bağlamış ve yürürken yavaşça açıyordu.

Çok geçmeden tepenin eteğinde, ağaçların altında bulunuyoruz. Evden bu kadar uzaklaştığım ilk sefer bu. Noah'ın ıslığı yavaşça kayboluyor. Etrafına ilgiyle bakıyor. Aklıma garip bir düşünce geliyor: Acaba *o* da evden bu kadar uzaklaştığı ilk sefer mi? Yoksa rol mü yapıyor? Beni kandırmaya mı çalışıyor?

"Babamla mı geliyorsun?" diye soruyorum, olabildiğince sakin bir şekilde. "Şu yoldan, otoyola doğru?"

"Otoyol," diye tekrarladı kaşlarını çatarak. Sonra bana baktı ve hızla başını salladı. "Hımm. Tabii ki."

Yalan söylüyor. Vücudumda bir adrenalin patlaması yaşanıyor. "Bu aralar babamla başka ne yapıyorsun ki?"

"Bir sürü şey."

“Bir sürü şey, mesela neler?”

“Bütün erkek işleri. Çit tamiri, odun kesme, ahır temizleme ve benzeri işler. Büyüyorum, biliyorsunuz. Yakında adam olacağım.”

Küçük kollarına şöyle bir baktım. "Odun mu kesiyorsun?"

“Şey.” Utanarak omuz silkti. “Sanırım çoğunlukla onu izliyorum. Ama atın sorumluluğu tamamen bende. Onu fırçalıyorum, tırnaklarını tıraş ediyorum ve sağlığını koruyorum.”

"Onun adı ne?"

"Kimin adı?"

"At."

Homurdanarak, "Atların adı olmaz anne. Saçmalama." dedi.

“Ah,” dedim bir an sonra. “Tabii ki. Ne kadar da aptalım.”

“ *Çok* saçma,” diyor Noah neşeyle. “Ama evet. At benim işim. Ve gerçekten düşünürseniz çok büyük bir iş. Onu günde iki kez beslemem, çizik veya yaralanma olup olmadığını kontrol etmem ve can sıkıntısından çiti kemirmemesi için onu meşgul tutmam gerekiyor.”

“Peki ya Abel?”

“Abel benden daha iyi odun kesiyor,” diye itiraf ediyor. “Babam, Abel'in onunla birlikte uzak ormana gidecek yaşa neredeyse geldiğini söylüyor. On üç yaşında oluyor bu iş. Ben henüz gidemem çünkü yeterince büyük değilim.”

"Onlar nereye gidecekler?"

Omuz silkerek, "Her yerde. Her alanda." dedi.

"Her yerde, yani nerede?"

Aniden kulaklarım sessizlikle çınladı, sesin aniden kesilmesiyle. Sanki bir radyo kapatılmış gibi. Arkamı döndüm ve Nuh'un on metre geride, elindeki sopayla toprağa saplanmış halde durduğunu gördüm. Görünüşe göre makaranın ipliği bitmişti. "Daha ileri gidemeyiz," dedi.

“Neden olmasın?” Hafifçe gülüyorum, cılız bir ses çıkıyor ağzımdan.

Gözlerini benden öteye, ilerideki yola dikti. "Dışarıda kötülük var," dedi, ne dediğini zar zor anlayan bir çocuğun tuhaf sakinliğiyle. "Kurtlar, Kızılderililer ve ruhsal yıkımımıza odaklanmış diğer ruhlar."

Hafif bir esinti geçiyor. Yapraklar başımın üstünde hışırdıyor. Bu çocuğa bakıyorum ve *dışarıdaki* kötülüğün, tam karşımda duran, benim çocuğum olduğunu iddia eden bu kötülüğün yanında hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyorum.

“Ben senin annenim ve sana her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum,” diyorum. “Hadi şimdi, gidelim.”

Nuh kıpırdamıyor. Sadece bana şüpheci bir yüz ifadesiyle bakıyor.

"Çok eğlenceli olacak," diye ikna etmeye çalışıyorum, "bir macera!"

Hiç bir şey.

"Gel," diye çıkıştım. " *Buraya gel.* "

“Hayır!” diye bağırdı. Sopayı yere bırakıp eve doğru yolda koşmaya başladı. Koşarak uzaklaşırken, botlarının çıkardığı toz bulutları yolda beliriyordu. Tepeye çıktı, tepenin zirvesine ulaştı ve sonra ahıra girdi.

Bir, iki, üç—Yaşlı Caleb gürültüyle dışarı fırlıyor.

R bir.

Hayır, çünkü bunun bir komut hatası, mevcut durumuma artık uymayan bir sinirsel içgüdü olduğunu biliyorum. Kaçamam. Saklanamam. Bu yüzden orada, bastonuma yaslanmış, korku, üzüntü ve öfkeyle adeta mırıldanarak duruyorum, kocam ise yüzü öfkeyle buruşmuş bir şekilde bana doğru geliyor. *Utanılacak bir şey yok*, diyorum kendime. *Sadece yürüyüşe çıkıyorsun. Yürüyüşe çıktığın için özür dileme.*

Ama tam bana ulaştığı anda farklı bir içgüdü devreye giriyor: Bastonumu yere bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarım dua eder gibi kenetleniyor.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye feryat ediyorum kanlı, kirli botlarına. "Affet beni sevgili kocam, ve beni kötülükten kurtar—"

OceanofPDF.com

20

ŞAFAK.

Hıçkırıklarla uyanın. Karanlıkta el yordamıyla beşiğin serin ahşap kenarına parmaklarınızı uzatın. Bezini değiştirin. Emzirin, emzirin, emzirin. Sallayın, sallayın, sallayın. Bebeği tekrar uyutun. Horlayan kocanızın yanından geçerek koridordaki misafir odasına gidin, ışığı açın, masaya oturun, dizüstü bilgisayarınızı açın ve " CALEB_RESUME " etiketli dosyaya tıklayın. İnce ayar yapın , ince ayar yapın, ince ayar yapın. Düzeltmeler yapın, düzeltmeler yapın, düzeltmeler yapın: 3.4 ortalama , daha önce 3.3'ten yukarı yuvarlanmış, şimdi daha da yukarı yuvarlanarak 3.5. Özgeçmişinizi en az beş iş ilanına gönderin, saygın ama nispeten zorlayıcı olmayan işleri tercih edin. Pencereden dışarı bakın. Güneşin doğuşunu izleyin.

Dua etmek.

Sabah.

Aşağı kata inip Maria'nın günlük kapuçinosunun boş mutfakta beklediğini gördüm. Tam bebek ağlamaya başlarken kupayı aldım. Kapuçinoyu üç yudumda, yakıcı bir şekilde yuttum ve yukarı çıktım. Bebeğin bezini değiştirdim. Emzirdim. Emzirdim. Emzirdim. Bebeğin neden bu kadar yavaş süt içtiğini merak ettim. Yaratılışına kötü gözle baktığım için kendimi azarladım. Hala horlayan kocamın ve bebeğin yanından geçtim; bebeği banyo zeminine bıraktım, sonra diş fırçasına uzandım. Bebek parmaklarını prizin etrafında gezdirirken dişlerini fırçaladım. Bebeği azarladım. Bebeği kucağıma alıp aşağı kata indim, mutfaktaki kayınvalideme ve kayınpederime el salladım. Bebeği bebek arabasına bağladım. Uzun araba yolundan aşağı yürüdüm. Tarlalara dağılmış, ter içinde kalmış bağ işçilerine el salladım. *Merhaba, merhaba, merhaba! Aman Allahım —Hola, hola, hola!* Bebek arabasının önünde ara sıra durdum ki bebek de *hola* diyebilsin. Güzel bir gün için Tanrı'ya

şükrettim. Yürüyüş bitene kadar horlayan kocamı uyandırması için Tanrı'ya dua et.

Dua etmek.

Öğleden sonra.

Öğlen uykusu vaktinde iş ilan sitelerinde gezinip yarın için gerekli beş başvurunun potansiyel ilanlarını işaretleyin. Kocanız yanınızdan geçerken yüzünüzü ifadesiz tutun. Koşuya çıkmaktan, iş başvurularından veya gönderdiğiniz iş ilanlarına bakmaktan bahsettiğinde, bunların hiçbirini yapmayacağını bilmenize rağmen, destekleyici bir yorum yapın.

Dua etmek.

Akşam.

Bebeği uykusundan uyandırın. Bezini değiştirin. Emzirin. Emzirin. Emzirin. Bebeğin ani, açıklanamayan ağlamaları üzerine gözlerinizi kapatın ve ona kadar sayın. Bebeği tokatlama içgüdüsünü bastırın. Bebeğe mırıldanarak ne istediğini sorun. *Ne istiyorsun?* Bebeği sallayın. Bebeği emzirin. Bebeği sallamayı düşünün. Bebeği sallama dürtüsüne direnin. Bebeği göğsünüze bağlayın. Kayınvalidenize akşam yemeğinde yardım edin. Biftek, tavuk veya domuz pirzolası. Bisküvi, dilimlenmiş ekşi mayalı ekmek veya mısır ekmeği. Kuşkonmaz veya brokolini. El ele tutuşun. Dua edin. Kayınpederiniz milyonuncu kez başkanlık yarışına girmeyi düşünürken, bebeğin ağzına şeftali püresi koyun. Kayınvalideniz onun şu an için doğru adam olduğu hakkındaki sözlerine katılın. Kayınpederiniz geleneksel aile değerlerine dönme ihtiyacı hakkındaki sözlerine katılın. Kocanız tavuğun mükemmel pişmiş olduğu hakkındaki sözlerine katılın. Tüm övgüyü kayınvalidenize verin, her ne kadar ilaçların etkisi altında olsa ve tavuğu tamamen donmuş halde fırına neredeyse koymuş olsa da. Gülümseyin. Gülümseyin. Gülümseyin. Gülümseyin. Gülümseyin. Gülümseyin.

Dua etmek.

Günler geçti, ama zar zor. Tıpkı hileli iskambil kartları gibi: çok az değişiklik.

Bir gece mutfakta, Clementine'i taşıma çantasında uyutmak için ileri geri sallanırken, Amelia'nın brokoli saplarını zeytinyağında haşlamasını

izliyordum ki, şişeyi yere koydu ve "Yorgun görünüyorsun" dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Yorgundum, elbette yorgundum, ama Amelia ile birbirimizle kırılganlıklarımızı paylaşmıyorduk. Onun bana sunması gereken mahrem şeyleri olduğunun bile farkında değildim. O kadın porselen bir bebek gibiydi. Eğer iki tür Hristiyan ev kadını varsa, annem birincisiydi—hayatını uyku gibi temel ihtiyaçları hesaba katmayı reddeden, nefes kesici derecede cesur bir çalışma ahlakı peşinde koşarak geçiren, sıradan ölümlülerin sadece başlarını sallayıp bu kadınların günün gizli saatlerini buldukları hakkında iğne oyası bir deyim mırıldandığı türden—ve Amelia ikincisiydi, Chardonnay, ağrı kesiciler ve ustaca bir kayıtsızlık karışımıyla ev hayatının kasvetli dokusunda süzülen türden. Bu da zor bir işti, ama farklı bir türden.

Amelia'yı hiçbir şey sarsmıyordu. Ne işe yaramaz oğlu, ne de iktidar hırsı olan kocası. Bir yıla yakın bir süredir onunla birlikte yaşıyordum ve yapmacık gülümsemesinde en ufak bir acı ya da zevk belirtisi görmemiştim; bu yüzden, onun ilk gerçek endişe ifadesine tanık olmak ve endişenin konusunun ben olduğumu fark etmek çok tedirgin ediciydi.

“Gerçekten mi canım? Biraz *solgun görünüyorsun.* İyi misin?”

“İyiyim.” Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Dudaklarımın köprüsü donmuş gibiydi.

“Sorun ne? Clementine gece boyunca uyumuyor mu?” diye sordu Amelia onaylamayan bir şekilde. “Uyumuyorsa tatlım, uyumalı. Artık yeni doğmuş bir bebek değil.”

Durakladım, Clementine'in büyük, tüylü başına baktım. Komik, bunu hiç düşünmemiştim bile ama doğruydu: artık yeni doğmuş bir bebek değildi. Yedi aylıktı. Emekliyor, sesler çıkarıyor ve evet, gece boyunca uyuyordu. *Artık işlerin daha kolay olması gerekirdi,* diye düşündüm şaşkınlıkla. *Yakında başka bir bebek sahibi olmayı düşünmeliyim.*

“Biliyor musun,” dedi Amelia, “bazen çok yorgun olduğumda, elimdeki en parlak ruju sürüyorum.” Bugün sürdüğü ruj neredeyse neon bir çiçek kırmızısıydı. Şimdi yüzüne iyice baktığımda, gerçekten de bitkin görünüyordu. “Sen duş alırken Clementine'e bakmamı ister misin?”

“İyiyim.” *Dün sabah,* diye düşündüm belirsizce. *O zaman duş almıştım. Ya da belki ondan önceki gün.*

"Tatlım, ısrar ediyorum." diye tekrar işaret etti, gülümsemesi daha da genişliyordu. "Aslında, hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

İstemeyerek de olsa Clementine'i Amelia ile mutfakta bırakıp üst kattaki banyomuza çıktım. Lavabonun üzerinde beni bekleyen küçük bir hediye koleksiyonu buldum: bir saç kurutma makinesi, bir maşa ve dört tüp ruj; ayrıca göz hizasındaki aynaya yapıştırılmış, el yazısıyla yazılmış bir not: *Acele etme, Anne!*

Ne kadar zarif bir pusu! Amelia, aynanın üzerine büyük harflerle rujla gerçek anlamı yazmış gibiydi: *Kendine gel, bencil küçük ucube :)*

Sonra ruj tüplerinin yanına yerleştirilmiş küçük beyaz hapı fark ettim.

Annemin sesini duyma konusunda birdenbire dayanılmaz bir çaresizlik hissettim. Cep telefonumu çıkardım ve eve telefon ettim. İkinci çalışta cevap verdi. "Nattie kızım nasıl?"

“Anne,” dedim ve durakladım. Ne düşünüyordum ben? Olanları ona anlatamazdım. Kızının böyle saygın bir ailenin önünde işlerin *bu kadar kötüye gitmesine* izin verdiğini öğrense dehşete düşerdi. Kızının bir senatörün evinin mutfağında eşofmanla, yağlı saçlarla durduğunu *düşünmek* bile ona kalp krizi geçirtirdi. “Size bir soru sorabilir miyim?”

Suyun şırıltısı duyuluyordu. Onu çok net görebiliyordum: mutfağımızda durmuş, bulaşıkları yıkarken telefonu yerinde tutmak için kulağını omzuna dayamıştı. "Bana ne istersen sor, tatlım."

Kapalı tuvaletin üzerine oturdum, başımı boşta kalan elimle gömdüm. "Her şeyde nasıl hep bu kadar *iyiydin* ?"

Gülerek, "Canım, sanırım daha önce kimse beni her şeyde iyi olmakla suçlamamıştı." dedi.

“Küçük şeylerden bahsediyorum. Ev her zaman temizdi. Her zaman giyinip makyaj yapardın. Kıyafetlerimiz her zaman önceden planlanmış olurdu. İşinin ve örgü örmenin yanı sıra tüm bunları nasıl yapıyordun?”

“Şey.” Sessizlikte suyun şırıltısı duyuldu. “Biliyor musun, Nattie, bunu hiç *düşünmüş* müydüm bilmiyorum ama baban vefat ettikten sonra, Allah rahmet eylesin, yaptığım bir numarayı biliyor musun?”

Onun ölümünden bu kadar kolayca bahsetmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Gerçekten de öldüğüne kendini inandırmıştı.

“Ne zaman çaresizliğe düşsem, bir an durur ve—biliyor musunuz ne yapardım?” Sesi, gizli bir sır sakarlığına büründü. “Sanki izleniyormuşum gibi hayal ederdim . ”

Gözlerimi açtım ve banyo zeminindeki fayanslara kaşlarımı çattım. "Gözetim mi?"

“Biliyorsunuz, ev işleri yalnızlık hissi veriyor. Ama kanepede benimle birlikte oturan, beni elektrik süpürgesiyle süpürürken veya çöpü dışarı çıkarırken izleyen, beni alkışlayan küçük bir izleyici kitlem olduğunu hayal ettiğimde kendimi biraz *daha az* yalnız hissettim!”

Hiçbir şey söylemedim. Birden midem bulandı. Demek sır buydu: Annemi ve topluluğumuzdaki diğer kadınları yıllarca izlemiş, anne, ev hanımı, eş rollerini ne kadar zahmetsizce yerine getirdiklerine hayran kalmıştım; üniversitede onları düşündüğüm, onların kolay neşesini hatırlayıp, yurttaki kızlar her şeyden şikayet ederken elimde şanslı bir tavşan ayağı gibi tuttuğum tüm anlar—bir yalan mıydı? Tamamen yalan olmasa bile, kesinlikle tam gerçek de değildi. Aslında mutlu değillerdi. Sadece mutluymuş gibi davranıyorlardı. "Ve Tanrı bundan memnun mu? Sizin... rol yapmanızdan mı?"

Annem hiç tereddüt etmedi. Tartışmasına iyice odaklanmıştı ve şimdi de coşuyordu. "Ah, buna rol yapmak demezdim. Daha çok bir tür *hatırlama gibi*, sence de öyle değil mi? Sonuçta, bu küçük fikri ortaya atmam için beni kim teşvik etti sanıyorsun? Rabbimiz ve Kurtarıcımız, hayatlarımızın *asıl* izleyicisi değilse kimdir?"

"Hım," dedim. Buna itiraz edemezdim.

Anneme veda ettim, telefonu kapattım ve aynada kendime baktım. Banyo köşesinde duran, ellerinde küçük puanlama kağıtları tutan, ciddi yüzlü ve rimelli, Olimpiyat hakem heyeti gibi bir grup kadını hayal etmeye çalıştım. Tereddüt ettim, sonra hapı alıp tuvalete attım.

İşte oradaydı, inkar edilemez bir şekilde: ani alkış tufanı.

Gece yarısı.

Uyan. Duş al. Saçını yıka ve kremle. Peeling yap. Tıraş ol. Saçını fönle kurut. Saçını kıvır. Cildine kremler ve pigmentler sür. Fondöten, allık, kirpik kıvırıcı, maskara, kaş kalemi. Kayınvalidenin dediği gibi: en azı. Dışarıda güneş doğarken, banyo aynasındaki yansımana bak, kusurları incele. *"Önemli değil" demeyi dene. "Güne biraz kendime zaman ayırarak başlamayı seviyorum" demeyi dene.* Boğazındaki yükselen sefaleti yut. Öfkeyi yut. Kaygıyı yut. Evi ateşe verip, kocanın, bebeğin ve kayınvalidenin yanarak ölmesini izlerken kapıdan çıkıp gitme arzusunu yut. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Kendini öldür. Hayır—seyirciyi çağır. İsa'yı çağır. Anneyi çağır. Reena'yı çağır. *Evet* , işte bu. Reena doğu yakasında, okulun bodrum katındaki kütüphanenin köşesindeki bir odada, yapay bir

ışık huzmesinin önünde kambur bir şekilde oturmuş, sabaha kadar ders çalışıyordu. İçinde nükleer bir felaketten bile sağ çıkabilecek kadar kimyasal madde bulunan, tatsız bir protein bar yiyordu. Durakladığı anı izleyin. Ensesinde bir karıncalanma hissetti, izlendiğini anladı.

Başını kaldırıp odayı tarıyor. Bakışları sana takılıyor.

Ah, bebek ağlıyor.

Git bebeğini al.

Reena banyodan kayboldu ve beni yansımamla baş başa bıraktı; yansımam bana keskin bir şekilde sırıtıyordu.

Bundan sonra günler daha hızlı geçti. Ve sonra bir öğleden sonra, Amelia beni koridorda kenara çekip "yeni ve taze görünüşümü" övdü. Gözleri onaylayarak, "Sanki yepyeni bir kadın gibiydim," dedi. Bana daha da yaklaştı, nefesindeki Chardonnay kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı ve "İşe yarıyorlar, değil mi?" dedi.

“Ne yapmalı?”

“Ah, *biliyorsun işte* .” Göz kırptı, ya da kırpmaya çalıştı; yüz ifadeleri, sinir sinyallerinden kaynaklanan uzun bir kekeleme aşamasından muzdarip gibiydi. Sonuç olarak, bir göz kapağı çok yavaşça kapanıp tekrar açıldı ve arızalı bir animatronik oyuncak bebek etkisi yarattı. Eğilip fısıldadı, “Benim zamanımda bunlara ne derlerdi biliyor musun?”

Çaresizce omuz silktim.

“ *Annenin küçük yardımcısı.* ”

Bu gerçek beni rahatsız edici bir şekilde aydınlandı. Bana o tek hapı verdiğinden beri haftalar geçmişti. Gerçekten de, Pinot Grigio'ya bulanmış bir rüya mantığıyla, tek bir dozun beni haftalarca ayakta tuttuğunu mu düşünüyordu?

"Size bir reçete yazayım," diye kekeledi. "Doktor bir arkadaşım var. Doktor olan bir arkadaşım."

"Ah," dedim hızla, "Sizi rahatsız etmek istemem—"

“Ah canım. Ben onları toptan alıyorum. Hem zaten—aile ne içindir ki?”

Sonra öne doğru bir adım attı ve bana tuhaf, sarkık bir kucaklama verdi. Kollarını bana dolamış halde orada dururken, rüzgarda tüyleri uçuşan büyük, sert kanatlı bir kuşun kucağında gibi hissettim—hayır, tüyler değil, rüzgar da değil, peki o zaman o titrek hareket neydi?

Kasıldım ve kollarımı daha sıkı sardım. Hıçkırarak ağladığını fark ettim. Boynuma doğru hıçkırarak ağlıyordu. Bir şeyler mırıldanıyordu, sanki...

Yardım.

“Amelia,” dedim şaşkınlıkla. “Ah, dur, dur…”

Aynı hızla geri çekildi ve ben nefesimi tuttum. Gözleri kan çanağı gibiydi ve rimelden dolayı kenarları panda gibiydi, hıçkırıklarının şiddetiyle biraz hıçkırmaya başlamış olmasına rağmen, şiddetli bir şekilde gülümsüyordu. "Ah, bana aldırma." *Hıçkırık* . "Sadece senin adına mutluyum, hepsi bu!"

“Amelia—”

" *Bana Anne de*, " diye tısladı, daha da geniş bir gülümsemeyle. Omzumu son bir kez ovdu, neşeli bir hıçkırık çıkardı ve sonra, "Akşam yemeğinden önce biraz kendime geleyim," dedi. Ardından koridorda ağır ağır ilerleyerek yatak odasına girdi, kapı arkasından bir tık sesiyle kapandı.

OceanofPDF.com

21

RESMEN EV HAPSİNDEYİM. Bu korkunç dünyada sahip olduğum son kalan onurumun, hareket kabiliyetimin de, yerle bir olması utanç verici bir darbe. Üç yırtık havludan yapılmış kumaş bir ip, bandajımın hemen üstünde, ayak bileklerimin etrafına sonsuzluk halkası şeklinde bağlanmış, bu da mutfakta buz gibi yavaş bir tempoda sürünerek hareket etmemi zar zor mümkün kılıyor. Yavaş yavaş bile dengemi korumak zor, bastonumu düzgün kullanmak daha da zor, bu yüzden Mary'nin emirlerini yerine getirirken neredeyse düşüyor ya da bandajımın kumaşa sürtünmesinden kaynaklanan acıyla nefes nefese kalıyorum: *Patates sepetini getir, daha keskin bıçağı getir, şu çömleği ateşe taşı, yerdeki kırıntıları süpür.* Onun beni kasıtlı olarak mutfağa olabildiğince çok gidip gelmeye zorladığını fark etmeden edemiyorum. Beni tökezleyip yüzüstü düşerken görmek için can attığını düşünmeden edemiyorum.

"Biliyorsun," dedim, daha önce geyik eti güvecini bırakmak için geldiğimde sihirli bir şekilde istemeyi unuttuğu kaşığı almak için ateşe doğru onuncu kez sürünürken, "bunu bensiz yapsaydın *hayatın* çok daha kolay olurdu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

“Elbette biliyorum. Ama babam öyle söyledi.”

Babam söyledi. Gözlerimi devirip kaşığı kaptım ve odanın diğer ucuna doğru yürüyüşüme başladım. *Babam gerçekten de söyledi.* Hatta özellikle şunu söyledi: *Eğer başka bir sorun çıkarırsan —eğer bu çiftlikten ayrılmaya kalkarsan, veya Daha da kötüsü, yanına bir çocuk almaya kalkışırsan, seni atın yanına bağlayıp gece boyunca nasıl dayanacağına bakarım, seni bitkin, zavallı kadın!*

Kaşığı ona uzattım. "Zaten zar zor yürüyebiliyorum, biliyor musun? Sence bu biraz gereksiz değil mi?"

“Bu sabah seninle hemfikir olurdum,” diyor rahat bir tavırla. “Sonra da tek ayak üzerinde kaçmaya çalıştın.” Sabahtan beri pencerenin yanındaki tezgahta duran, üzeri kapalı bir süt kasesine uzanıyor. Kapağını açıp üstündeki kremayı başka bir kaseye alıyor. Tereyağı. Tereyağı yapıyor. Krema dolu kaseyi alıp eski tahta bir tereyağı çalkalayıcısına dökerken, elektrikli mikserimi düşünüyorum ve içimde bir özlem dalgası hissediyorum. Günaydın! Bugün *sıfırdan tereyağı yapıyoruz – yani, çalkalama kısmını benim eski KitchenAid'imle yapıyoruz, yoksa bütün gün bununla uğraşırdık ve kimse bunu istemez! Ha! Ha ha!*

Haha. Hahaha.

Mary, tahta kepçeyle kremayı çırpmaya başlar, omuzlarını da kullanarak zorlanarak hareketler yapar. Sürekli gelen tıkırtı seslerinin arasından, "Neden bu kadar çok kaçmaya çalışıyorsun?" der.

Bana bakmıyor, belki de bu yüzden gerçeği söyleyebiliyorum. Ya da belki de stratejik düşünme yeteneğimi kaybedecek kadar yorgunum. Ya da belki de bir kabusun içinde sıkışıp kalmış bir deli olduğum için kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Ya da belki de rüya görüyorum. Ya da belki de bu dünya mahvoluyor ve ben kendi lanet olası hatamın kurbanıyım—

“Çünkü burada olmamam gerekiyor. İşte bu yüzden.”

Karıştırma işlemini yarıda kesiyor. Bana bakıyor. "Burada olmaman gerekiyor, değil mi?"

"Hayır, değilim."

" *Burada* olmaman gerekiyor, değil *mi* ?"

"HAYIR!"

"Burada değilseniz, nerede olmanız gerekiyor?"

Çaresizce hiçbir şeye işaret ediyorum. " *Burada olmam gerekiyor,* ama *burası farklı olmalı.* "

“Ama burada olan *bu* . *Bundan* başka ne olabilir ki? *Bizden* başka kim olabilir *ki* ?”

Kendimi bir çocuk tekerlemesinin sayfaları arasında donmuş gibi hissediyorum. Buradayım , *oradayım, her yerde* mutsuzum! "Boş ver," diyorum.

Mary bana sitemli bir bakış attı. "Gerçekten, hayal gücünün kurgularla bu kadar özgürce dolaşmasına şaşmamalı, sürekli yorgun olman hiç şaşırtıcı değil." Tekrar düşünmeye başladı. "Neyse: Ormana gitmemen gerektiğini biliyorsun. Orada her türlü korkunç şey var. Kurtlar, Kızılderililer ve sapkın ruhlar..."

“—manevi yıkımımız üzerine,” diye homurdanıyorum burun kıvırarak. “Evet, evet, biliyorum.”

Mary kaskatı kesildi. Kasılmalar hızlandı. "Biliyorsun, dünyada hiç ailesi olmayan insanlar var. Ve bunu ister miydin? Ormanda yapayalnız olmak, bir tuzağa düştüğünde seni kurtaracak kimsenin olmaması?"

Boynu kıracak kadar güçlü bir öfke dalgası içimi kasıp kavurdu. " *Siz. Benim. Ailem. Değilsiniz.* "

Mary donakalır. Oda sessizliğe bürünür. "Git daha fazla odun getir," der sessizce ve ben aniden gerçek evime, *gerçek* hayatıma geri dönerim, Clementine'e şöyle derim: *"Dadı Louise'e hava tahminine bakmasını söyle."* Sorumlunun kim olduğunu hatırlatmak için tasarlanmış anlamsız bir emir. Ayrıca, titreyen nefesinizi toplamanız için size bir anlık zaman kazandırmak için tasarlanmış bir emir.

Mary gecenin geri kalanında benimle konuşmadı. Ancak akşam yemeğinde bana taze tereyağı sürülmüş bir parça ekmek uzattı. Bir barış teklifi. Bu dünyanın bunlarla dolu olduğunu fark ettim - daha doğrusu, tereyağlı ekmeği tutan kız bunlarla dolu. Avucunu uzatarak bana baktı.

Tereyağı çok lezzetli.

OceanofPDF.com

22

BİR CUMARTESİ SABAHI Caleb yatak odamıza daldı ve zafer edasıyla, "Hayatımın amacını buldum!" dedi.

Kış mevsimiydi. Tatiller gelip geçmişti. Caleb'in kardeşleri ve aileleri Noel ve Yeni Yıl için malikaneye akın etmişti; adeta Mills çocuklarından oluşan bir sürü koridorlarda çamur sürüklemiş, kardeşler Doug'ın ofisinde müstehcen şakalar paylaşmış, kadınlar mutfakta şampanya kadehleri eşliğinde birbirlerine hafifçe gülümsemişlerdi ve sonra hepsi tekrar gitmiş, San Francisco, Manhattan ve Washington DC'deki hayatlarına geri dönmüşlerdi. Ve yine de, Caleb ve ben burada kalmıştık.

Artık Ocak ayıydı. Bu da Reena'nın Boston'daki kampüs dışı dairesine geri döndüğü anlamına geliyordu. Şu anda muhtemelen hala yatakta, belki de yeni uyanmış, yatağın üzerine yarı eğilmiş, yerde duran boş kırmızı plastik bardakların üzerinde uykulu bir şekilde parmaklarını gezdirerek, zonklayan baş ağrısını dindirmek için yarım içilmiş bir Gatorade şişesi veya bir Tylenol şişesi arıyordu. Ben ise alt değiştirme istasyonunda, haftanın dördüncü bez patlamasıyla uğraşıyordum. Tırnaklarım kakadan kararmıştı. Yüzümde tuhaf bir ifade vardı, sırıtma ile surat asma arasında bir şey. *"Sanki izleniyormuş gibi yap,* " diye fısıldadı annem zihnimde—özellikle şu anda bu çok kolay bir işti, çünkü Clementine sırt üstü yatmış, beşinci bebek mendilini çıkarırken bana dik dik bakıyordu. "Bekle," diye mırıldandım usulca, "işte bu, neredeyse bitti..."

Kocamın odaya girişini yeni yeni idrak ederken omzumu çevirip baktım. "Ne işin vardı?" Son mendili kenara attım ve Clementine'e yeni bir bez bağlamaya başladım. *"Sonunda koltuk minderlerini kontrol ettin mi?"* diye neşeli bir şekilde cevap verme isteğine direndim.

"Geçen hafta eski okulumun önünden geçerken hatırlıyor musun?"

“Hı hı.” Clementine uyarıcı bir çığlık attı ve ben de bez bağlama kayışlarıyla daha hızlı hareket ettim.

“Şey, geçen gün herkese merhaba demek için uğradım”— *İşte benim kocam,* diye düşündüm neşeyle, *dünyanın ıssız bir yerindeki özel bir okulda herkese merhaba diyor, karısı da son beş beyin hücresini bir bebeğin poposunu tazyikli* suyla yıkamaya harcarken, o da aynı durumda— “ ve bu bahar için bir anaokulu öğretmenine ihtiyaçları var. Mevcut öğretmen doğum izninde ve mezun olan öğretmenleri bulmayı çok seviyorlar. Mükemmel zamanlama, değil mi?”

Bezinin çıtçıtlarını iliklediم ve Clementine'i kucağıma aldım, sonra ona döndüm. "Bunun neresi mükemmel?"

“Pozisyonu dolduracak birine ihtiyaçları var. Benim de bir işe ihtiyacım var.” İki avucunu da havaya kaldırdı, sanki bir matematik denklemi çözülmüş gibi eşit olarak tarttı.

Yatağa oturdum, Clementine'in yorganın üzerine ve Caleb'in kollarına tırmanmasına izin verdim. "Yani onun yerine başkasını koymak istediğini söylüyorsun."

"Birkaç hafta önceki konuşmamızı hatırlamıyor musun? Keşke çocuklarla oyun oynayarak geçimimi sağlayabilseydim demiştim."

Anaokulu öğretmeni. Kocam anaokulu öğretmeni olmak istiyordu. İlk düşüncem şuydu: Altmış yaşını geçmemiş bir anaokulu öğretmeniyle hiç karşılaşmamıştım. Sonra ikinci düşünce geldi: "Maaşı ne kadar?"

"Sormadın."

Sormadı. Elbette sormadı. "Öğretmen olmak istediğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum, ama şimdi düşününce, sanırım bu işte iyi olabilirdim."

Midemde bir boşluk oluştu. Bu işte çok iyi *olurdu* . İnanılmaz olurdu. Muhtemelen bütün gününü çocuklarla geçirip, onlara herhangi bir aptal yetişkinin bile kolayca öğrenebileceği dünyanın tüm masum bilgilerini öğretmeyi çok severdi. *Mavi ana renklerden biridir! Balıkların solungaçları vardır!*

Eğer bu işe başlasaydı, hayatının geri kalanında da yapmak isteyecekti ve saygın bir hayat hayali sona erecekti. Biz de bir anaokulu ailesi gibi yaşamaya mahkum olacaktık. Belirsiz bir şekilde, bu ifadede bir tür şiirsel adalet olduğunu fark ettim. Biz, tıbbi bir teşhise yaklaşan, son derece ciddi bir teşhisle karşı karşıya olan bir çifttik: hayata atılamama.

Caleb'in Clementine'in ayaklarıyla oyun oynadığını izledim. Clementine, bana hiç yapmadığı türden bir kahkaha attı ve göğsüm sıkıştı. İçimden hüzünlü, sessiz bir düşünce geçti: bunların hiçbiri düşündüğüm gibi gitmemişti.

Eşime baktım, o da kızımıza sevgi dolu yüz ifadeleri yapıyordu. "Caleb, okulda çocuklara ne öğrettiklerini biliyor musun?"

"Ne?"

“Onlara Hristiyan olmanın korkunç bir şey olduğunu, cinsiyetin bir kurgu olduğunu ve evliliğin yıkıcı bir güç olduğunu öğretiyorlar. Bunu çocuklarımız için istiyor musunuz?”

“Tabii ki hayır,” dedi Caleb. Kaşlarını çattı. “Bugünlerde gerçekten bunu mu öğretiyorlar?”

Başımı kasvetli bir şekilde salladım. "Küçük beyaz çocuklara, ülkemizin eskiden kölelere sahip olduğu gerçeğinden dolayı suçluluk duymayı öğretiyorlar." Benim gittiğim devlet okulunda bu öğretilmiyordu, ama diğer okulların öğrettiğini duymuştum. Daha doğrusu annem bunu bir kilise pasta

satışında başka bir kadından duymuştu, o kadın da kız kardeşinin en yakın arkadaşından duymuştu, o da Kaliforniya, Maryland veya Kanada'da sorunlu bir ortaokulun müdürüydü. Annem (ya da o kadın ya da kız kardeşi) tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

“Ama bu yüzyıllar önce sona erdi!”

“Önemli değil. Gerçekleri umursamıyorlar.”

"Eminim ki bunu *anaokulunda* öğretmiyorlardır."

"Bu bir kadın işi," diye neredeyse patlayacaktım. Bunun yerine derin bir nefes aldım, yavaşça nefesimi verdim ve düşündüm. "Sanırım doğru. Sadece daha entelektüel açıdan zorlu bir konuda kendinizi küçümsediğinizden endişeleniyorum." Cevap vermedi. Clementine'in küçük ayak parmaklarını sayıyordu ve Clementine de sevinç çığlıkları atıyordu. Taktik değiştirme zamanı gelmişti. "Biliyor musun, geçen gün annemle ilginç bir konuşma yaptım," dedim. "Bazen, yapmak istemediği bir şeyi yapmak zorunda kaldığında, bunu bir izleyici kitlesi için yapıyormuş gibi hayal ettiğini anlattı."

“Bir izleyici kitlesi.” Burun kıvırdı. “Bu çok komik.” Clementine’e yüzünü buruşturdu. “Komik değil mi?”

“Evet. Bir izleyici kitlesi. Mesela, finansal analist olarak işe girseniz, bir sürü zeki, saygıdeğer adamın sizi izlediğini hayal edersiniz. Neredeyse bir oyun gibi.”

Caleb kaşlarını çattı. "Bu seyirciler gerçek insanlar mı? Yoksa melekler mi? Melekler hayal ediyorum. Yani, Tanrı'nın melekleri."

Yüzümdeki gülümsemenin zorlandığını, dikişlerin kopmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. " *Önemli* olan şu ki, bazen bir şeyi ilk başta seviyormuş gibi yapmanız gerekiyor ve eğer yeterince uzun süre rol yaparsanız, sonunda gerçekten sevebilirsiniz."

"Yani bana her gün gönderdiğin o işlerden birini seviyormuş gibi mi yapmamı istiyorsun?"

“Kesinlikle! Evet.”

“Ama bunun hoşuma *gitmeyeceğini* biliyorum.” Bana anlamlı bir bakış attı. “Biliyor musun, ben neyi isterdim? Anaokulu öğretmeni olmayı.” Clementine'e kaşlarını kaldırdı, sanki “ *Şah mat! Baba kazandı!”* der gibiydi.

Ne düşünüyordum ben? Bu strateji ancak vazgeçme seçeneği olmadığında işe yarıyordu. Ama Caleb için bu her zaman bir seçenekti. Hayatının her uyanık anında, basitçe *"Bunu yapmak istemiyorum" deme fırsatı vardı.* Ya ben bunu söyleseydim? Ya Clementine ağlamaya başlasaydı ve ben yatakta dönüp " *Bunu yapmak istemiyorum" deseydim?* Emzirme: *Bunu yapmak istemiyorum.* Misafir banyosundaki tuvalet kasesinden Caleb'in kireçlenmiş küçük kaka parçalarını temizlemek, burada hizmetçiler olmasına rağmen, çünkü annem bana her zaman ailenizin banyoda ne yaptığının kimsenin değil, sadece sizin işiniz olduğunu öğretmişti. *Hayır, bunu yapmak istemiyorum.*

“Eh!” diye tiz bir sesle bağırdım. “İstemediğin şeyleri yapmamalısın!” Beynimin eriyip bir sıvı havuzuna dönüşeceğini ve burnumdan akıp gideceğini hissettim.

“Aynen öyle,” dedi Caleb. Rahatlamış ve zafer kazanmış görünüyordu. Karısı nihayet mantıklı konuşmaya başlamıştı. “Öyleyse sabah okulu arayacağım ve biz—”

“Bir dakika bekle.” Aşırı ısındığını hissettiğim alnıma elimi bastırdım. “Sadece—bir saniye bekle.”

Bu, aylardır yaptığımız en uzun konuşmaydı. Zihnim, onu o pozisyondan alıkoymak için panik içinde bir plan, bir strateji, herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. "Anaokulu öğretmeni olmak, yapmaktan zevk

alacağın tek şey olamaz. Düşün Caleb. *Düşün.* Küçükken ne olmak *istiyordun* ?"

Yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım hiçbir zaman bu konuda net bir fikrim olmadı. Yani, küçükken oyuncu olmak istiyordum. Ya da kovboy. Ama bunlar sadece çocukluk hayalleriydi."

Bir kovboy mu, yoksa bir aktör mü? *Tanrım, bana güç ver.* Seçenekler o kadar absürttü ki, en başından beri net bir fikrim yoktu. Bu anın benim için entelektüel anlamda anlam kazanması yıllar alacaktı. Özellikle, bundan yaklaşık on yıl sonra, Doug'ın üçüncü başkanlık adaylığını açıklayacağı Iowa'daki seçim kampanyası durağında, sunucu kayınpederimi *yaşayan son John Wayne* olarak tanımladığında ve ben kocama bakıp gözlerindeki ışığı gördüğümde, bu konuşmanın anısı yerine oturacaktı.

Caleb oyuncu ya da kovboy olmak istemiyordu. Babası gibi olmak istiyordu. Bir ikon. Gerçek bir Amerikan aile büyüğü.

Erkekler ve onların efsaneleri. Utanç verici.

Pekala, diye düşündüm. *İşte yolun sonuna geldik. Anaokulu öğretmeni, oyuncu ya da kovboy. Seçimini yap. Çabuk iç.*

Sonra kocama baktım ve ilk randevumuzu hatırladım. Çiftlik fikrine gözlerinin *nasıl dolduğunu. Söylediklerin kulağa hoş geliyor.* Son birkaç aydır Caleb, kendi mahsullerimizi yetiştirmek, kendi hayvanlarımıza bakmak fikrinden birkaç kez bahsetmişti, özlemle. Ben bunu bir olasılık olarak bile düşünmemiştim. Ama şimdi bu fikrin ağırlığı kucağıma çöktüğünü hissettim. Tanrı bana aylardır dua ettiğim gibi bir annelik içgüdüsü vermemiş olabilir, ama bana daha da iyisini *vermişti* : çocuğumun babasını bir adam yapma planı.

Anaokulunda geçici öğretmenlik yapmak, tamamen gevşemiş bir penisin profesyonel versiyonuydu. Tam bir aşağılanma. Ama gerçek bir kovboy? *İşte,* diye düşündüm şaşkınlıkla, *bununla başa çıkabilirim.*

Caleb'in çiftçilikte iyi olmasına gerek yoktu. Güçlü bir çalışma ahlakına ya da çiftlik hayvanlarını nasıl hayatta tutacağına dair temel bir bilgiye bile ihtiyacı yoktu. Sadece rol yapmayı öğrenmesi yeterliydi.

Zihnimde melekler korosu *"Hallelujah"* diye şarkı söyledi.

OceanofPDF.com

23

Annem o eski günler hakkında NE DERDİ acaba?

Öncü günler , *yüreği zayıf olanlar için değildi. Büyük büyük büyük dedelerinizin* ne kadar cesur *olması gerektiğini bir düşünün. Oklarla Kızılderililerle karşı karşıya gelmeyi, sığırlarınızı kurtlardan* korumayı hayal edin .

Hayır, o kısım değil. Diğer kısım. Noel arifesinde kilisedeki eğlencede biraz fazla içmiş, yanakları pembeleşmiş, gözleri yaşlı bir halde, çizmelerini çıkarıp yanımıza yorganın altına girmiş, nefesi vermut kokulu tatlı-ekşi bir haldeydi.

Kışlar çok uzundu kızlar. Çok uzun. Çok çok uzun. Geceler sonsuza dek sürüyormuş gibiydi ve kar fırtınaları inanılmazdı. Önceki mevsimlerden depoladıkları yiyeceklere güvenmek zorundaydılar ve bazen kaynaklar kıtlaşıyordu.

Bu noktada kız kardeşim genellikle araya girerdi. "Anne, yiyecek bulamazlarsa ne yapacaklar acaba?"

"Köpeklerini yerlerdi," derdim kendinden emin bir şekilde. "Köpekleri yoksa da birbirlerini yerlerdi."

“Natalie!” Annem kız kardeşime güven verici bir bakış atardı. “Birbirlerini asla yemediler.” Ve kız kardeşimle ben arkasından birbirimize dil çıkarırken, o şöyle devam ederdi: *Hayır, böyle bir şey olmadan önce her zaman bir çözüm bulurlardı. Çok cesur ve yürekliydiler ve biliyor musun, hayatta kalmalarına en çok yardımcı olan şey neydi? Güven. Birbirlerine olan güven ve Tanrı'ya olan güven.*

Sonra o ışığı kapatırdı ve üçümüz birlikte yatakta uyuyakalırdık, sınır bölgelerinin hayalini kurardık.

"Artık beni çözebilirsiniz," diyorum.

Akşam geç saatler. Çocuklar ateşin etrafında toplanmışlar. Abel bıçağını bileyliyor ve Nuh'a sessizce savaş taktikleri anlatıyor. Nuh ise ateşin içinde bir sopayla oynayarak, düşünceli bir şekilde dinliyor, ara sıra başını sallıyor; tıpkı küçük, deneyimli bir savaş generali gibi, alevler gözlerinin beyazlarına yansıyor. *Eğer daha yüksek bir yerden gelselerdi, ahırın yanında savunma pozisyonu alırdık…*

Maeve, Mary'nin kucağında oturuyor ve Mary onun saçlarını ince bir tarakla tarıyor. Yaşlı Caleb ise bir sandalyede oturmuş, bana tam bir güvensizlikle bakıyor.

"Lütfen," diyorum tekrar. "Beni çözün."

Mary, Maeve'in saçını taramayı bırakıp hâlâ bana bakmakta olan Yaşlı Caleb'e baktı. Bana uzun, değerlendirici bir bakış attı. Geğirdi. "Kaçmayacaksın, değil mi?" dedi.

Hayır, kaçmayacağım.

Bu noktada, bu bir taviz gibi bile gelmiyor. Ayağım kelimenin tam anlamıyla bir iplikle bağlı. Vücudumun geri kalanı yırtılmış, morarmış ve hırpalanmış durumda ve o kadar yorgunum ki, son birkaç saat içinde birkaç kez oturarak uyuyakalabileceğimden endişelendim. Aynı zamanda, bir başka uykusuz geceyle karşı karşıyayım. Bunun yaklaştığını hissedebiliyorum, gözlerim bu cehennem gibi yerde uzun, soğuk bir gecenin daha vaadiyle yuvalarında dönmekle tehdit ediyor, beni ısıtacak kimse yok, vahşi, gezgin zihnimden beni koruyacak hiçbir şey yok. En azından, bu kumaş zincirlerinden kurtulmak istiyorum.

Yaşlı Caleb beni çözüyor. Sert, nasırlı parmaklarının tenime değmesiyle irkiliyorum. Fark etse bile, hiçbir şey söylemiyor. Sadece "Mary?" diyor.

Beş dakika sonra, ateşe daha yakın bir yerde oturmuş, sağlam olan ayağıma masaj yaparken Mary elinde bir kupa ile yanıma geldi. "Uyumana yardımcı olsun diye."

Kupayı kokluyorum. Sıvı soğuk ve acı kokuyor. Ateşim için verdiği şeyden tamamen farklı. Mary'ye bakıyorum. Yüz ifadesi sakin. "Kötü hisleri geçirecek," diyor. "Bana güven."

Güven bana.

Bir başka barış teklifi.

Ama ona hiç güvenmiyorum. En ufak bir güvenim bile yok. Bu evdeki hiç kimseye, en azından kendime bile güvenmiyorum.

“İç şunu,” diyor Mary usulca. “İç şunu.” Şimdi bana acıyarak bakıyor, sanki dünyanın en sefil, en çaresiz insanıymışım gibi.

Bakışlarım Mary'nin üzerinden, mutfağın karşısına doğru dolaşıyor— burası benim mutfağım; burası benim *mutfağım değil* —ve sonra çocukların uykulu, ateş ışığıyla aydınlanmış yüzlerinin üzerinden geçiyor— bunlar benim çocuklarım; bunlar benim *çocuklarım değil* —ve sonunda Yaşlı Caleb'in yüzünde duruyor. *Bu benim kocam. Bu benim kocam değil.*

Kendimi bitmemiş bir labirentin içine düşmüş gibi hissediyorum. Çıkış yolu yok. Tabii ki, uyku hariç. O da en kısa süreliğine de olsa bir çıkış yolu.

Bardağı dudaklarıma götürüp hepsini hızla içtim, tadından biraz öğürdüm. Sonra Mary'nin beni yatak odama götürmesine izin verdim, koluyla koltuk altlarımdan tutarak beni kaldırdı, ağırlığımın büyük kısmını o taşıdı. Beni yatağa yatırdı ve ben ondan uzaklaşırken sessizce orada durdu. "Şşş, şşş," dedi Maeve kapıdan. "Anne için uyku vakti."

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor.

OceanofPDF.com

24

Ne yapılması gerektiğini ÖĞRENDİKTEN SONRA annemi aradım ve planı anlattım; o da tanıdığı tüm emlakçıları aradı ve hepsi harekete geçti. Coşkuları hiç de şaşırtıcı değildi: biz hayalimizdeki müşterilerdik. Çok büyük bir arazi arayan varlıklı genç bir çifttik. Anneme *"Gerçekten* çok büyük bir arazi" dedim ve annem de onlara bunu tekrarladı.

İlan yağmuruna tutuldum. Sonunda satın alacağımız mülkün ilanı daha ilk gün e-posta kutuma düştü.

Eski bir sığır çiftliğiydi ve bakımsız kalmıştı. Idaho'nun güneybatı bölgesinde, iki dağ sırası arasındaki tepelerin arasında yer alan 500 dönümlük bir alandı. Yaşlı ormanlar ve geniş otlaklar, yüz yıllık bir elma bahçesi, arazinin içinden geçen bir dizi dere ve eyaletin en çok alabalık barındıran nehrine yaklaşık bin fitlik bir kıyı şeridi vardı. Arazi, eski çitler ve insan yapımı patikalarla, hatta bazı bölümlerde 19. yüzyıldan kalma taş duvarlarla doluydu. Birkaç mil uzunluğundaki uzun bir toprak yolun sonunda, rezervasyon arazisiyle çevrili bir konumda yer alıyordu.

İlanı bulduğumda, mülk için zaten birden fazla aktif teklif vardı. Emlakçımın teşvikiyle, durumumu anlatmak için sahibini aradım. Yaşlı bir adamdı ve bir huzurevine taşınıyordu. Sun Valley'de yaşayan bir bankacı olan tek oğlu, mülkü devralmayı planlamış ve buna göre ana evde büyük tadilatlar yapmıştı, ancak birkaç ay önce vefat etmişti. Pankreas kanseri. Tam bir şok. Adamla konuşmaya başladığım ilk dakikada bana verilen bilgi buydu ve zaten telefonu kapatmak için can atıyordum. Bir yabancının acı dolu duygularına aniden erişmekten daha rahatsız edici bir şey yoktu.

“Burası gerçek bir vahşi doğa,” dedi. “Geceleri o kadar sessiz oluyor ki, kulaklarınız sesler uydurmaya başlıyor. Cırcır böcekleri ve benzerleri. Bu, kurtların ulumadığı gecelerde oluyor.” Duraksadı. “Hiç kurt uluması duydunuz mu?”

“ *Şahsen hayır,* ama—” Antrenin karanlık vestiyerinde saklanıyordum. “Kocamla ben sessiz insanlarız. Şehirde biraz zaman geçirdik ama bize göre değil.” Kapının ardında bir hışırtı duyuldu ve donakaldım. Amelia'nın

sarhoşça mırıldanması yaklaştı ve sonra antrenin karşı tarafındaki vestiyeri açtığını duydum.

"Merhaba?" dedi yaşlı adam sert bir sesle. "Hâlâ orada mısınız?"

“Evet,” diye fısıldadım, elimle ağzımı kapatarak. “Bir saniye—”

Askıların hışırtısı, bir tıkırtı, bir şakırtı, bir “hop!” sesi ve ardından yerden bir ilaç şişesinin alınmasının fısıltılı sesi duyuldu. (“Merhaba? Sizi kaybettim mi? Merhaba?”) Sonra uğultu koridorda yankılandı, bir kapı kapandı ve tekrar sessizlik oldu. Sesimi fısıltıya indirdim. “Evet! Merhaba! Buradayım. Dinleyin efendim: Çocuklarımıza gerçek bir Amerikan çocukluğu yaşatmak istiyoruz. Ve kocam çiftçilikte çok yetenekli!”

“Vay canına,” dedi yaşlı adam. “Güzel. Oğlum da... O da doğuştan yetenekliydi.”

Adam boğazını ıslak bir sesle temizledi, bu da kederine ani bir ses kattı. Uzun bir sessizlik çöktü. Endişe beni sardı. "Büyük planlarımız var efendim," dedim hızla. "Sığır çiftliğinizi yeniden canlandıracağız."

"Güzel," dedi tekrar. "Ama biliyorsunuz, çiftçilik zor bir iş."

“Kesinlikle. Kesinlikle öyle.”

"Kar marjları hiçbir zaman yüksek değildi ve her yıl daha da kötüleşiyor."

Kimseye seslenmeden, şiddetle başımı salladım. "Ne yazık."

“Herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum hanımefendi, sadece şunu söylemek istiyorum—” Burada duraksadı. “Biliyorum, gençlerin kendilerini çiftçi sanmaları şu sıralar moda. Ve ben sadece—yani, altından kalkamayacağınız bir işe kalkışmanızı istemem.”

Modaya uygun. Bu kelimeyi duyunca neredeyse kekeledim. "İlginiz için çok teşekkür ederim, ama tüm saygımla söylüyorum efendim: Eşim ve ben sizin tanıdığınız gençlere hiç benzemiyoruz."

Telefon görüşmesi bittikten kısa bir süre sonra emlakçım bana mesaj attı.

Başka biriyle anlaşacakmış ☹☹☹ endişelenme, daha iyisini bulacağız!

Ona mesajla cevap verdim ve son bir teklif yapmasını söyledim.

İstenen miktarın yarım milyon dolar üzerinde bir fiyat teklif edin.

Yaşlı adamın mutfağında oturmuş, telefonundaki numarayı okuduğunu hayal ettim. Umarım mutlu olmuştur. Ayrıca, az da olsa, yenilmiş hissetmiş olmasını da umdum.

O akşamın ilerleyen saatlerinde emlakçım bana müjdeli haberi mesajla gönderdi. Telefonumdaki mesaja birkaç dakika baktım, sonra telefonumu tezgâhın üzerine koyup uzun koridordan Doug'ın ofisine doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım ve Doug hemen "Gelin içeri!" diye bağırdı.

Doug'ın ofisi, 1950'lerin erkekliğinin ateşli bir rüyasıydı: duvarlar diplomalar ve ünlü kişilerin fotoğraflarıyla doluydu, şöminenin önünde iki deri koltuk vardı ve aralarında bir puro kutusu duruyordu; kendisi de o anda, içeriye taşımak için üç dört adamın gerekmiş olması gereken, son derece büyük ve süslü bir maun masanın arkasında oturuyordu.

“Oturun lütfen,” dedi, masanın önündeki sandalyeyi işaret ederek. Ben sandalyeye otururken, “Bir danışmanlık firmasına bana yaşlı olduğumu söylemeleri için yüz bin dolar ödedim,” dedi. Kahkahayla güldü. “Elli beş yaşındayım! Hayatımın en güzel çağındayım! Ama görünüşe göre, onlara göre, ve işte alıntı yapıyorum”—masasındaki dağınık kağıt yığınını karıştırdı, ihtiyacı olanı çıkardı—“'birçok temel demografik grup arasında hızla gözden düşüyorum.' ”

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Doug'ın siyasi görüşleri hakkında zaten çok az bilgim vardı. *Tanrı, aile ve bira. Geleneksel değerlere sahip bir adam!* Yaz boyunca danışmanlık stajı yapan Reena'yı düşündüm ve Doug'ın seçilebilirlik denetimini onun firmasının mı yaptığını merak ettim. Eminim bu işten zevk alırdı. "Bunlar senin politikaların mı?"

Doug'ın gözleri bana dikildi ve haddimi aştığımı anladım. "Mesele asla politikalar değil," dedi sert bir şekilde. "İyi bir politikacı politikalarını değiştirmez. Sadece mesajını değiştirir."

“Doğru,” dedim hemen. “Tabii ki. Şey, belli ki uzman sizsiniz. Ben sadece bir ev hanımıyım.” Bu kelimeyi kendimden bahsederken ilk kez sesli söylüyordum ve şimdi vücudumda hoş olmayan bir yeniden düzenleme hissi duyuyordum, neredeyse bir kiropraktörün masasında yüzüstü yatmış, omurgamın yavaş yavaş garip ve yeni, teknik olarak doğru bir hizaya geldiğini hissediyordum. Rahatlamaya dönüşecek bir acı.

“Pekâlâ,” dedi Doug. *Ev hanımı* yorumu onu belli ki yatıştırmıştı. “Siyasi kariyerimle ilgili soruları bugün çözmeye gerek yok. Sana nasıl yardımcı olabilirim Natalie?”

Derin bir nefes aldım ve önceden prova ettiğim şeyi aynen söyledim: "Caleb için bir çözüm buldum. Hem de kısa vadeli bir çözüm değil, kalıcı bir çözüm. Hayatını değiştirecek bir çözüm."

Doug hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını kaldırdı.

“Caleb kurumsal dünyaya uygun değil. İkimiz de bunu biliyoruz. Ona bin tane iş verseniz, bin kere istifa ederdi. Ama bence bundan hoşlanırdı.” Doug'a el yazısıyla yazılmış bir kağıt parçası uzattım ve kaşlarını çattı. “Bu bir adres,” dedi.

"İnternetten araştırın."

Doug, ilan sayfasını bilgisayarında açtı ve yavaşça ıslık çaldı. Kırmızı renkteki mesajı (SATILIK BEKLİYOR) görünce kalbim ağzıma geldi. Doug hâlâ slayt gösterisindeki ilk resme, ahırın ve ötesindeki otlakların havadan çekilmiş fotoğrafına bakıyordu. "Neye baktığımı bile bilmiyorum."

"Idaho'da çok değerli bir araziye bakıyorsunuz, burası ileride oğlunuzun sığır çiftliği olacak."

Doug hiçbir şey söylemedi, sadece resimlere göz gezdirdi. Sonunda sandalyesine yaslandı ve bana baktı. "Oğlumun bir sığır çiftliğini yönetebilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun?"

“Elbette hayır. Bunun için insanları işe alacağız.”

“İnsanları işe alacaksınız.”

“Evet. Küçükten başlayıp sonra genişleyeceğiz. Yerel etler, taze yumurtalar, çiğ süt. İnsanların çiğ sütü ne kadar sevdiğini biliyor muydunuz?”

“Aslında yaptım,” dedi dalgın bir şekilde. “Stajyerlerimden biri bununla ilgili bir rapor yazdı.” Masaya dalgın bir şekilde parmağıyla vuruyordu, ritmi benim kalp atışımla aynıydı. *Tık tık tık tık* — “Şunu söylemeliyim ki,” dedi aniden, “her şeyin nasıl dağıldığını izlemek için bunu teşvik etmeyi düşünüyorum.”

Bir an nefes almayı unuttum. Küçük korku filmi hayalinin aramızda gerçek zamanlı olarak havada canlandığını adeta görebiliyordum: *En aptal oğlunu ve huysuz küçük karısını kırsal kesime bırakıp, hayatta kalmak için pençeleriyle tırmalayıp mücadele etmelerini izlemek.* Masada patlamış mısır olsaydı, bir avuç alırdı.

“Yanlış gitmeyecek,” dedim. “İşe yarayacak.”

"Ve bunun parasını benim ödememi istiyorsunuz."

"Evet ediyorum."

"Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, zaten bir teklif vermiştiniz ve o da kabul edilmişti."

Kanım dondu. Başımı sallamaya çalıştım. Çenem zar zor kıpırdadı.

“Ne kadar ihtiyacınız var?”

“Beş milyon dolar. Bu, satın alma bedelini ve ilk üç yıllık işletme masraflarını kapsıyor.” Kalbim boğazımda bir cırcır böceği gibiydi. Bu rakamı yüksek sesle söylemek nefes kesici derecede akıl almazdı. Annem bana hiçbir zaman yirmi dolardan fazla para vermemişti. Ama Doug gibi adamların böyle çalıştığını biliyordum: göz kırpmadan karar verirdiniz. Zaten, o günün başlarında göz gezdirdiğim birkaç internet sitesine göre, çiftliği kurup işletmeye başlamanın maliyeti de *buydu* .

"Pekala," dedi Doug sert bir şekilde. "Parayı vereceğim."

Tuhaf bir coşku ve hayal kırıklığı karışımı içimden süzülüyordu. Başarmıştım, parayı temin etmiştim, ama aynı zamanda—belki de daha fazlasını isteyebilirdim gibi geliyordu.

"Ama karşılığında, Natalie, bana başka bir şey vermen gerekiyor."

Odada bir sessizlik vardı. Kayınpederim bana tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. Şeffaf bir bakıştı; kocamın düğün günümüzden beri bana vermediği türden bir bakış. Bir erkeğin bir kadının çıplak bedenini hayal ederken verdiği bakış. Onunla ne yapacağını düşünürken. Sıcaklığı, yumuşaklığı. Parmakların teni kil gibi şekillendirmesi.

Karnımda bir sıcaklık birikti, bacaklarıma doğru yayıldı. "Benden ne istiyorsun?"

Onunla ilk tanıştığım andan itibaren bildiğim şey şuydu: Doug gerçek bir erkekti. Zahmetsizce erkeksiydi. Güç, saygı veya boyun eğme istemezdi. Bunları talep ederdi. Gökyüzüne dokunmak adına ölü bedenlerden oluşan bir dağa tırmanacak türden bir adamdı. Ondan nefret ediyordum, ölmesini istiyordum ve ayrıca: Bazen böyle bir adamın bana sahip olmasının nasıl bir his olacağını hayal ederdim. İncil'deki anlamıyla, yani. Bu da başka bir deyişle: Eğer Doug bana düşündüğünü sormuş olsaydı, ona verebilirdim. Hatta hoşuna bile gidebilirdi. Hatta her şey olup bittikten sonra daha fazlasını bile isteyebilirdim.

"Oğlumla daha çok çocuğunuz olmasını istiyorum."

Midemdeki o sıcak, sıvı his sertleşti ve dondu.

Doug hâlâ bana bakıyordu, ama bakışları yüzümden karnıma kaymıştı. Sanki kendi hayal gücünün gücü beni tek başına hamile bırakmaya yetecekmiş gibi. Bunların hiçbiri artık erotik gelmiyordu. Soğuk ve mekanik geliyordu. İmkansız derecede steril. Bu adamın bana girmek istemesinin tek yolu, önceden planlanmış bir prosedürdü. Buz gibi gümüş maşalar ve uzun bir sığır şırıngası.

“Amelia, hâlâ emzirdiğini söylüyor,” dedi. “Emzirirken hamile kalmak daha zor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerini kapat Natalie. Rahatla . Üç, iki, bir... diyecek olursan hafif bir acı hissedeceksin. İşte böyle. Sakin ve rahat. Şimdi, kıpırdama —

"Anlaşma bu. Ben bu küçük çiftlik fantezisinin bedelini ödeyeceğim, karşılığında sen de oğluma büyük bir Amerikan ailesi vereceksin."

Korkunç bir düşünce: Doug, evlilik yatağımın ne kadar soğuk olduğunu biliyor muydu? Oğlunun, beni becermek zorunda kaldığı o hayal kırıklığı dolu anlarda, başımın üzerindeki uzaktaki bir noktaya acı dolu bir bakışla bakmayı tercih ettiğini biliyor muydu? *Bu* beceriksiz performansın bile o kadar nadir gerçekleştiğini ve sonunda gerçekleştiğinde bir vahiy gibi hissettirdiğini biliyor muydu?

"Yapacağım!" dedim olabildiğince neşeli bir şekilde. "Plan hep buydu."

“Şey,” dedi Doug ve telefonuna uzandı. “Sadece emin olmak istedim. Muhasebeciyi bugün arayacağım.” Şimdi masasının üzerindeki bir kağıda bakıyor, kendi el yazısını anlamaya çalışıyordu. “Geldiğin için teşekkürler tatlım,” dedi başını kaldırmadan. Ve bununla birlikte, ben de gönderildim.

Doug'ın ofisinden çıktım ve sersemlemiş bir halde uzun koridordan lobiye doğru yürüdüm. Saat beşi biraz geçiyordu, bu zaman dilimi bana genellikle annemi hatırlatırdı. Annem, ışıkların hiçbiri kapalıyken oturup kitap okurken bir anda kendini zifiri karanlıkta bulduğu o garip alacakaranlık saatinden nefret ederdi. Annem için ani bir karanlık çöküntüsünden daha rahatsız edici bir şey yoktu. Ama bundan sonra, biliyordum ki, ışığın dünyadan çekildiği bu zaman dilimi bana sadece Doug'ı hatırlatacaktı.

Merdivenlerin dibine ulaştım. Mutfak koridorunun karşısında, Amelia tezgahın başında durmuş, kendi kendine hafifçe "Für Elise"i mırıldanıyordu; arkasında bir fırın tepsisinde büyük bir domuz filetosu çözülüyordu. Küçük beyaz haplarından birini kaşığın tersiyle tezgahın üzerinde ezdiğini, sonra tozunu avucuna alıp küçük bir fincan yağsız pudingin içine serptiğini izledim. Büyük bir lokma aldı ve kendinden geçmiş bir halde gözlerini kapattı.

. . .

Yukarı katta, Clementine hâlâ beşiğinde uyuyordu ve Caleb masasında, sesi kısık bir şekilde, abartılı bir şekilde jölelenmiş sakalı olan bir adamın çılgınca el kol hareketleri yaptığı bir YouTube videosu izliyordu.

“Caleb, sana onu saat dörtte uyandırman gerektiğini söylemiştim.” Odayı geçip beşiğe uzandım ve Clementine'in poposuna hafifçe dokundum. “Şimdi geç uyuyacak.”

"Özür dilerim," dedi. "Benim hatam."

Clementine'in yavaş yavaş uyanmaya başlamasıyla omzumu çevirip baktım. "Beni dinliyor musun? Yoksa sadece 'özür dilerim' demeye mi alıştın?"

"Evet," dedi dalgın bir şekilde. "Bak. Okullarda çocuklara aşı yapan öğretmenler olduğunu biliyor muydun? Hem de anne babalarına haber vermeden?"

Clementine'i beşiğinden aldım, sonra ona döndüm. "Bunu hiç duymadım, hayır."

"İnanılmaz, değil mi? Ve görünüşe göre, Güney Kaliforniya'da çocukları önemsiz küçük solucanlar gibi hissettirmek için bütün gün elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye zorlayan bir okul var."

İç çektim. Doug'la olan konuşma beni bitkin düşürmüş, neredeyse fiziksel olarak ağrıtmıştı. Kayınpederim bana kaba davranmış gibiydi; beni sıkmış, avucunda yuvarlamıştı ve şimdi beynim ve rahmim aynı derecede hassastı, tıpkı ezilmiş iki meyve gibi. "Saçmalama."

“Doğru! Geçen gün bana okulların çocuklara neler yaptığı hakkında söylediklerinle ilgili araştırma yapıyordum. Ve haklıydın Nattie, sadece durum daha da kötü, çok daha kötü.”

Odanın karşısına geçtim ve Clementine uykulu bir şekilde minik parmaklarıyla yanağımı okşarken, durdurulmuş ekrana baktım. Başlık, büyük harflerle, "AMERİKA'NIN KAMU OKUL SİSTEMİNİN GİZLİ GERÇEĞİ!!!!" yazıyordu.

"Bu adam tam bir manyağa benziyor," dedim sonunda.

“O bir doktor, Natalie. Ona biraz saygı göster. Zaten o, anaokulu öğretmeni olmak istememin ne kadar saçma olduğunu anlamama yardımcı olan kişi. Biliyor musun Natalie, son zamanlarda neden bu kadar zorlanıyorum? Neden amacımı bulamıyorum? Aslında benim suçum değil. Bu ülkenin yöneticileri erkekleri kadınlaştırmaya çalışıyorlar.”

"Babanız bu ülkenin yönetiminde yer alan kişilerden biri değil mi?"

Caleb iç çekti. "Evet, ama sadece kurumsal anlamda."

"Ve o seni kadınlaştırmaya mı çalışıyor?"

“Hayır . ” Anlamadığım için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “ *Herkes* öyle. Bir düşün: eski zamanlarda, şimdiye kadar asker ya da demirci olurdum.”

"Ne zamandan beri demirci olmak istiyorsun?"

“Hayır, öyle düşünmüyorum. Demek istediğim şu ki, bu şekilde yaşamak bana göre değildi.”

Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamadım. Emin olduğum tek şey, Caleb'in dünyanın en kötü askeri olacağıydı. İronikti: neredeyse aynı fikirdeydik—kocamın son zamanlarda aptal bir kız gibi davrandığı konusunda tamamen hemfikirdim—ama aynı zamanda bir konuşmada hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim. Onu devlet okulu müfredatının derinliklerine göndermek açıkça bir hataydı. Bunu yakında tekrar ele alacağımı aklıma not ettim. Ama şimdi bunun zamanı değildi. *Şimdi* gösteri zamanıydı; hayatımın en büyük sunumu.

"Bak," dedim, "amacınızdan bahsetmişken, ilginizi çekebilecek bir şey buldum."

Ona ilanı gösterdim. Ben sandalyesinin yanında dururken Clementine saçlarımla oynadı, o da slayt gösterisini bir çırpıda çevirirken her resim gözlerinin beyazlarında net bir şekilde yansıyordu. Yuvarlanan tarlalar. *Tık.* Büyük kırmızı ahır. *Tık.* Uzaktaki dağların gölgesinde bir ev. *Tık.* Caleb slayt gösterisini bitirdiğinde, bana ağzı açık, neredeyse şehvet dolu bir ifadeyle baktı. *Şah mat.* "Bunu yapacak mısın?" diye sordu. "Benim için mi?"

“Bunu senin için yapacağım, ancak tek bir şartla. Daha sık seks yapmamız gerekiyor.”

Caleb acı dolu bir ifadeyle, "Natalie, ben—" dedi.

“Bir şey söylemenize gerek yok,” dedim. “Sadece kabul etmenize ihtiyacım var. Haftada en az bir kez ve doğurganlık dönemimde en az üç kez.” Bir an durakladım, sonra anlamlı bir şekilde, “Clementine için,” dedim.

Hristiyan yaşamının temel bir ilkesi: Çocuğunuza kardeş sahibi olma ayrıcalığını reddetmek, akla gelebilecek en acımasız çocuk istismarı eylemidir. "Clementine için," diye tekrarladı. "Ve onları çiftliğimizde evde eğitebiliriz. Onları okul sistemindeki pedofillerden uzak tutabiliriz."

Çocukları evde eğitmeyi planlamamıştım. İlk başta, başarısız olabileceğim bir rol daha (anne, eş, ev hanımı, *öğretmen*) düşüncesiyle

içimde bir panik dalgası yükseldi, ama sonra parayı hatırladım ve rahatladım. Öğretmenler ucuzdu. Bütçede bir öğretmen için yer bulurduk.

“Pekala,” dedim. “Bir öğretmen tutabiliriz. Eminim internette sipariş edebileceğimiz bir müfredat paketi vardır.”

Bunu düşündü. "Müfredat paketini seçebilir miyim?"

“Elbette. Müfredat paketini sen seçebilirsin.” İşte evlilikte uzlaşmanın işleyiş biçimi buydu.

Caleb ayrıca, "Ve ayrıca: sığır da yok," diye ekledi.

“Ama burası bir sığır çiftliği.”

Başını kesin bir şekilde salladı. "Sebze yetiştireceğiz."

"Sebze?"

“Nattie, ineklerin öldüklerinde nasıl hissettiklerini biliyor musun? Çok korkmuşlar. Peki sence sığır eti yerken ne yiyorsun?” Anlamlı bir duraklama. “Korku. Korku yiyorsun.”

Kocama baktım. Bu iddiaya karşı tutarlı ama nazik bir yanıt bulmayı bile başaramadım; hatta buna ihtiyacım olup olmadığından bile emin değildim. Üç gün önce afiyetle hamburger yiyen adam bu değil miydi? Bugün kaç video izlemişti ki?

Caleb kararlı bir şekilde başını salladı. “Bizim tanınacağımız şey bu olacak. Besleyici, organik, *korkutulmamış gıdalar* . Ayrıca, tüm iyi çiftliklerin bir adı vardır. Bizimkine ne ad vereceğimiz konusunda düşünmemiz gerekecek.”

"Aslında," dedim tatlı bir sesle, "aklımda zaten bir isim var."

OceanofPDF.com

25

YİNE SABAH OLDU. Gözlerimi açıyorum ve tarifsiz bir rahatlamayla, tüm geceyi tek bir kez bile uyanmadan geçirdiğimi fark ediyorum. Kabus yok. Uykusuzluk yok. Sadece uyku.

Bir mucize: Günlerdir ilk defa korkudan felç olmuş durumda değilim. Düşüncelerim hâlâ düzensiz ve dağınık, zihnim sinirli bir şekilde çalışıyor, ama panik artık daha yumuşak, daha az acil. Üç gün boyunca ışığa maruz kaldıktan sonra, korkum ince bir tabaka halinde yumuşadı. Onu tek elimle tutabiliyorum.

Bunu halledebilirim.

Bir an sonra, saat gibi, Maeve kapıda belirdi. "Anne?"

Bu sefer ona hazırım. Korkmuyorum.

"Merhaba canım," diyorum sevgiyle. Yüzü aydınlanıyor, yatağa atlıyor ve başını boynuma yaslıyor.
Mamamamamamama, you're back.

Maeve ile mutfağa girdiğimizde, Mary masada oturmuş bir giysi dikiyordu. "Günaydın," dedim neşeli bir şekilde.

Mary dikiş dikmeyi bırakıp bana baktı, ifadesi açıkça eleştireldi. "Günaydın," dedi. "İyi uyudun mu?"

“Evet.” Mutfağa şöyle bir baktım ve birden bire hayretler içinde kaldım. Bu inanılmaz. Bir mühendislik harikası. Gerçekten de öncülerin yaşadığı günlerde yaşıyormuş gibi hissediyorum!

Mary'ye döndüm. "Duş alabilir miyim?"

Mary uzun bir süre bana baktı. Sonra kumaşı yere bıraktı.

Birlikte dışarı çıkıp veranda merdivenlerinin yanına yerleştirilmiş teneke lavabolardan birine doğru yürüyoruz.

"Burada bekle, ben suyu getireyim," diyor Mary.

Serin bir sonbahar sabahı. Gökyüzü dipsiz ve masmavi. Havada kışın vaadini hissedebiliyorsunuz, ama güneş ışığı tenimi ısıtıyor. Uzakta, dağların sarp zirveleri o kadar canlı ki, sanki parmağımı uzatıp kendimi onlara batırabilirmişim gibi geliyor. Birdenbire ve derinden canlı hissediyorum.

Mary geceliği başımdan geçirirken ve ayak bileğimdeki bandajı yavaşça açarken ben lavabonun yanında duruyorum. Altındaki deri... şey. Bakışlarımı hızla gökyüzüne çevirmeden önce şöyle bir göz attığımda, kanlı bir şekilde dikilmiş dudaklara benziyor.

“Bana yaslan,” diye talimat verdi Mary ve ben de öyle yaptım; o lavaboya tahta bir çocuk taburesi yerleştirirken omzuna elimi koydum, sonra da beceriksizce içine atlamama yardım etti. Tabureye oturdum. Sakat ayağım garip bir şekilde önümde uzanıyordu. Mary yukarıdan konuşurken, gözlerimi onun ötesine dikmiştim; yumuşak bir tonda, aileden ayrı bir programda yıkanmamın ne kadar zahmetli olduğunu, oğlanlar etraftayken kuyudan kova kova su taşımalarının ne kadar daha az iş olduğunu, Maeve'nin kardeşleri kadar güçlü olmadığını, bu yüzden her beş dakikada bir yarım dolu kova su getirmesine sabırlı olmamız gerektiğini, gerçekten de kızın her zaman oyalanmanın bir yolunu bulduğunu söylüyordu…

Güzel bir gün, güzel bir gün. Mary başıma bir kova buzlu su döktüğünde her seferinde irkiliyorum ama acıtmıyor. Uyanmak gibi bir his. Mary, şekilsiz bir ev yapımı sabunla kollarımı, bacaklarımı, yaralı ayak bileğimi dikkatlice ovuyor, sonra tekrar yukarı, karnımı, göğüslerimi ve sırtımı ovuyor. Vücudumun her köşesine, en mahrem yerlerine bile ulaşıyor. Çok geçmeden süngerimsi köpükler kil rengine dönüyor. Bu sırada Mary konuşuyor. Bugün yapılacak çok iş var, bu yüzden verimli olmalıyız, işimiz bittiğinde bu suyu çamaşır yıkamak için kullanabiliriz, sonra da yerleri silmek için tekrar kullanabiliriz, sonra da kadınlardan yumurtaları toplamamız gerekiyor, bunu çoktan yapmış olmalıydık, yani teknik olarak bugün gerideyiz…

Sesinin ritmi o kadar rahatlatıcı ki, keşke onun içinde kaybolabilseydim. Ama bunun yerine ağlamaya başlıyorum. Mary beni yıkamayı bırakmıyor, ancak ovalarken daha nazik davranıyor ve birkaç saniyede bir *"orada, orada* " diyor. Bir ara, "Bu seni daha iyi hissettirecek, Anne," diyor. Bu kelimeyi ilk kez mi kullanıyor? Hatırlayamıyorum. Ne olursa olsun, bu beni daha çok ağlatıyor.

"Üzülme anne," diyor Maeve beni teneke kutuda görünce.

Ah, sevgilim, şunu söylemek istiyorum, *üzgün olduğum için ağlamıyorum. Temizlenmenin verdiği o güzel his yüzünden ağlıyorum.*

Bunun yerine gülümsüyor ve "Merhaba hanımlar!" diyorum.

Temizlendikten sonra Mary çamaşırları yıkarken Maeve ile birlikte yumurtaları almaya gidiyoruz. Birlikte kahvaltı hazırlıyoruz; Maeve ocakta yumurtaları kontrol ederken ben de öğle yemeğinde yiyeceğimiz başka bir ekmek topu yapmaya çalışıyorum. *Bu sefer daha iyi olacak, diye* kendi kendime söylüyorum ve ellerimin kendi kendine hareket ettiğini izlerken neredeyse buna inanıyorum.

Ateşin üzerinde ekmek pişerken ve Mary yerleri silmeyi bitirdiğinde ahıra gidiyoruz. Genellikle yaşlı Caleb her sabah erkenden ineği sağar ve

inek bizim sorunumuz olmaz. Ama bugün, Mary'nin söylediğine göre, Caleb ona memelerinde bir enfeksiyon olduğunu söylemiş, bu yüzden onu kontrol etmemiz gerekiyor.

Mary bizi ahıra, en uzaktaki bölmeye doğru götürürken, duvarda asılı duran bir çiftçi tırpanının yanında durdum. Tırpanın yanında, odun bölmek için kullanılan türden demir bir balta, onun yanında da biraz dirgen benzeri sivri metal bir tırmık vardı.

İçimde bir bulantı dalgası beliriyor ve bunu yutuyorum. *Sadece birer araç, diye* düşünüyorum kendi kendime, neşeyi tekrar vücuduma geri getirmeye çalışarak. *Hepsi bu. Hayal gücü için araçlar.*

Biz vardığımızda inek arka ahırda tamamen hareketsiz duruyordu. Mary bana merhemi memelerin her yerine nasıl süreceğimi, özellikle derinin kızardığı ve tahriş olduğu yerlere nasıl dikkat edeceğimi gösterdi. "Büyük kızım," dedim sessizce çalışırken, Mary arkamdan izliyordu. "Güzel kızım." İşimi bitirdiğimde, ineklerin ne kadar aptal olduğunu bilmeme rağmen, ineğin burnunu okşadım. Köpekler veya atlar gibi değiller. Eskiden Sassafras'ın yanında vakit geçirmekten nefret ederdim, o dört ayaklı şişman canavar, kafasına çok yaklaştığımda dilini saçlarımın üzerinde gezdirirdi. Caleb ısrarla, *"Altın retriever gibi," derdi* , ben de " *Eğer retriever'ın beyin hasarı olsaydı, evet," derdim.*

"Aferin kızım," dedim ineğe. Siyah mermer gözleriyle bana bakıyor, o kadar ruhsuz ki sanki içi dolgu malzemesiyle doluymuş gibi.

O iş bittikten sonra Maeve, taç yapmak için kır çiçekleri aramaya gidebilir miyiz diye soruyor. Mary tereddüt ediyor - *yapılacak çok şey var* - sonra "Sadece birkaç dakika" diyor.

Ahırın yanındaki tepeye doğru yürüyoruz. Tepede, Maeve rengarenk tomurcuklar arayarak eğilip bükülüyor ama hiçbir şey bulamıyor. Sonra bakışlarını gökyüzüne çeviriyor; gökyüzü bulutlarla benek benek olmaya başlamış. "Bir tavşan görüyorum," diyor, anlaşılmaz beyaz bir buluta işaret ederek. "Sen ne görüyorsun, Mary?"

“Hım,” diyor Mary sabırla. “Bir at görüyorum.”

"Ne görüyorsun anne?"

Anlıyorum, anlıyorum. Ne görüyorum? Gezegenin en ıssız manzarası. Bakımsız çitler. Tehlikeli bir şekilde eğilmiş ahır çatısı. Benim atım olmayan at, bir padok köşesinde sessizce duruyor, kuyruğunu bile sallamıyor, tıpkı şu anda kapalı olan pilli bir oyun makinesi gibi. Dünyanın sonu gibi görünüyor ve hissettiriyor. Kıyamet Günü gelip geçti ve bizden başka herkesi aldı. Cehennem gibi görünüyor, diye düşünüyorum mutlulukla, sonra duraksıyorum.

Cehennem.

Mutlu.

Cehennem beni korkutmalı değil mi? Evet, bence korkutmalı. Ama korkuyu, hatta öfkeyi bile, şimdi düşününce, bir türlü hissedemiyorum. Bu duygular şu an çok uzakta, uzun bir koridorun sonundaki kilitli bir kapının ardında.

Tek hissettiğim şey iyi olmak. Kendimi iyi hissediyorum.

Bu düşünceyle başımı yana eğiyorum. Neden kendimi iyi hissediyorum?

Tonik.

Mary'nin bana verdiği tonik. Bu halimin sebebi o olmalı.

Korkunç, bence deneysel bir şeydi. *Beni uyuşturması ne kadar korkunç bir şeydi.*

Ama berbat hissetmiyorum. İnanılmaz hissediyorum. Berrak, serin ve sakin, etrafımdaki dünya tatlı bir şekilde bulanık, sanki bir nehirde yüzüstü yüzüstü yüzüyormuşum gibi, gözlerim su altında açık, çamur ve pisliğe

bakıyorum, selam verip sonra da merhametle yanlarından geçerken hoşça kal diyorum.

Tanrıya şükür sonunda biri beni uyuşturdu.

"Tavşan," diyebiliyorum sonunda.

“Bunu zaten *söyledim* ,” diyor Maeve. “Başka bir şey *daha*, Anne! Başka bir şey!”

Oyuna ayak uyduruyorum, bakışlarım yukarıya doğru kayıyor. Ne görüyorum?

Kocamın, başımın üstünde durup çığlıklarımı izlerkenki haline benzeyen bir bulut görüyorum. *Yeehaw!* Son zamanlarda pişirebildiğim ekmek türüne benzeyen bir bulut görüyorum. *Topaklı*, *topaklı*, *topaklı*. Çiftliğe taşındıktan sonra Caleb'in takıntılı hale geldiği şeye çok benzeyen bir bulut görüyorum.

Kimyasal izler. Evet. Ufkun uzak köşelerinde kimyasal izlere benzeyen bir bulut görüyorum.

“Hiçbir şey,” diyor Mary. “Annem hiçbir şey görmüyor ve şimdi eve gitmeliyiz.” Beni dürtüyor. “Öyle değil mi anne?”

“Doğru,” diye tekrarladım ve kızlara gülümsedim. “Bir şey yok.” Birlikte tepeden aşağı, eve doğru yürümeye başladık.

Altı saat sonra, aileme gülümsüyorum. Sevinçle, "Yemek hazır!" diye bağırıyorum.

OceanofPDF.com

26

Yesteryear Ranch'i zamanla tanıyacak ve sevecek MİLYONLARCA Öfkeli Kadından birçoğu, en başından beri orada olduklarına inanacak, tartışacak, münakaşa edecek ve ısrar edecekti. Çiftliğin tapularını imzaladığımız gün hesabı ben açmıştım ve *onlar* -sevgili müritlerim, öfkeli küçük kadınlarım- yolculuğun her anında oradaydılar.

Çok basit bir anlamda, haklıydılar. Çiftliği satın aldığımız gün hesabı *açmıştım* ve eğer çok basit bir insan –ve takipçilerimin çoğu çok basit insanlardı– hesabımın ilk fotoğraflarına göz atıp, mutlu *bir* yazıdan diğerine atlasaydı, bir imparatorluğun temellerinin atılmasına tanık olduklarını varsayabilirlerdi. *Gerçek bir Amerikan rüyasının tuğla tuğla* inşasına *!*

Bu varsayımdaki tek sorun tarihler olurdu. Yani: İlk üç yıl boyunca sadece altı fotoğraf paylaştım. Milyonlarca olaydan sadece altı görüntü, altı *an* yakalandı. Sanırım bu kasıtlı bir durum. Kimse sürekli başka bir hayvanın dışkısıyla kaplı bir kadından hayat dersi almak veya turta hamuru satın almak istemez.

Resim 1

İşte ben, pembe yanaklı, tulumumla, bir yaşına girmek üzere olan Clementine ile birlikte büyük kırmızı ahırın önünde duruyorum. Clementine'in yüzünde kararlı bir ifade var. Ben ise genç, güzel ve kulaklarıma kadar gülümseyen biriyim.

Resim alt yazısı: Sürpriz! Bir çiftlik satın aldık.

Denetim günü, Sun Valley'e uçtuk ve çiftliğe üç saatlik bir yolculuk yaptık. Caleb, "kırsal hayata alışmak için" bir kamyonet kiralamakta ısrar etti. Gözlerimi devirdim ama hiçbir şey söylemedim, sadece kapanış gününe özel küçük kıyafetimle -lacivert kır elbisesi, topuklu botlar, Doug'ın depozitosu banka hesabımıza yattıktan sonra aldığım yepyeni bir palto- orada durdum ve Caleb kiralık otoparktaki en büyük, en mantıksız

kamyoneti işaret ederken otopark görevlilerine gülümsedim. "Ama sadece yirmi dakikalık bir yolculuğumuz var," dedim olabildiğince neşeli bir şekilde -bu argüman kocamı seçiminden vazgeçiremedi ve tesadüfen doğru olmadığı da ortaya çıktı.

Başlangıçta, Mills malikanesinde, annemin evinden Yesteryear'ın giriş yoluna kadar olan mesafeye bakmıştım ve yirmi mil olduğunu görmüştüm. Tamamen idare edilebilir diye düşünmüştüm, ancak kırsal yaşamın o yirmi mili bir maratona dönüştürecek tüm o güzel küçük ayrıntılarını hesaba katmamıştım: sığır geçiş ızgaraları, kıvrımlı dağ yolları, yolun ortasında saatte beş mil hızla ilerleyen endüstriyel büyüklükteki traktörler. O üç saat, Idaho'dan Kaliforniya'ya yaptığımız on iki saatlik yolculuğun tamamından daha uzun geldi, çünkü bir zamanlar sessiz olan kocam artık susamaz hale gelmişti. Toprak asitliği ve traktör seçenekleri, sarımsak yetiştirmenin marketten almaya göre avantajları, çiğ sütün pastörize sütten neden çok daha güvenli olduğu hakkında durmadan konuşuyordu. Bir ara sürücü penceresinin kenarından dışarı baktı ve "Şunu görüyor musun?" dedi.

Dağlara doğru baktım. "Neyi?"

“Hiçbir şey,” dedi. “Üzerimizde kimyasal izler yok.” Gazozunu bırakıp geğirdikten sonra, hemen karanlık gökyüzü koruma başvurusu yapmamız gerektiği konusunda uzun bir monologa giriştiğinde, eve döndüğümüzde kocam için ekran süresi sınırlamaları koymam gerektiğini kendime hatırlattım. Son zamanlarda YouTube'da çok fazla zaman geçiriyordu. Köylü gibi konuşmaya başlamıştı.

Sonunda otoyoldan ayrılıp, uzun toprak *yolumuza* girdik ve moralim oldukça yükseldi. Beş dakika daha, ağaçların altında sessizce, engebeli bir şekilde ilerledik. Sonra son virajı döndük, tepeyi tırmandık ve—

Ah.

Kamyon ahırın yanında durdu. Caleb arabayı park konumuna getirdi ve "Kahretsin," dedi.

Nefes kesiciydi. Gerçekten nefes kesiciydi. Ahır, dağlar, ev... Hepsi, internette gördüğümde hayal edebileceğimden çok daha güzeldi üç boyutlu olarak. Bu tablonun tam ortasında, annemin emlakçı arkadaşlarından biri, bizi görmek için heyecandan neredeyse zıplayarak verandadaki merdivenlerin yanında duruyordu. Bu, şüphesiz hayatının en büyük komisyonuydu.

Bir dakika sonra Caleb, benim ve Clementine'in o meşhur ilk fotoğrafını çekti. Kısa süre önce tuşlu telefonlarımızı akıllı telefonlarla değiştirmiştik;

Caleb ikimiz için de sosyal medya uygulamaları indirmişti. "İnsanlar artık bilgileri böyle paylaşıyor," demişti ve benim de bir hesap açmam konusunda ısrar etmişti, ama açtıktan sonra akışımda sadece çantalar, şarap şişeleri ve bembeyaz dişler gördüm.

Fotoğraf, ilk gün beni takip eden dört kişiden toplamda dört beğeni aldı: kız kardeşim, annem, kayınvalidem ve Caleb. Umursamadım. Aslında, sosyal medyanın yasalarının fizik yasalarıyla aynı olduğunu, görünmez ve birikimli bir güce sahip olduklarını anlamam birkaç yıl sürdü. Tıpkı atomu ilk keşfeden bilim insanları gibi: Bu kadar küçük, bu kadar temel bir şeyin tanımlanmasının bir gün nükleer bombaya yol açabileceğini nasıl bilebilirlerdi ki?

Resim 2

Geçmişin karla kaplı, dalgalı tepelerinin bir manzara portresi. Göz kamaştırıcı, el değmemiş beyazlık, ilahi mavi bir gökyüzünün altında.

Resim altı yazısı: Her şeyin bir mevsimi vardır.

. . .

İncelememiz sırasında evin banyolarından birini saran siyah küf istilası hakkında bilgi edindik. Bilmeden küf sporlarını soluyan o zavallı yaşlı adamı ve kanserli oğlunu düşündüm. Çok üzücü. Sonra küfle uğraşmanın Doug ve Amelia'nın evinde daha fazla zaman geçirmek anlamına geldiğini fark ettim, bu yüzden "Riski göze alsak olmaz mı?" dedim.

Caleb bana baktı ve "Clementine'de astım gelişebilir" dedi.

"Astım hastası olan birçok insan son derece dolu dolu bir hayat yaşıyor!"

Caleb buna inanmadı ve biz de evin kimyasal işlemden geçirilmesini bekledik. Bu sırada sürekli küf buluyorlardı—"O kadar çok siyah bulut var ki, neredeyse bir peri masalı laneti gibi görünüyor," dedi müteahhit neşeyle —ve farkına varmadan kayınvalidemlerle bir sezon daha geçti. Bu süre zarfında çok garip bir şey oldu: Kocam benimle aynı saatte uyanmaya başladı. Sabah beşte, ben güzellik rutinimi yaparken, o çoktan bilgisayarının başında, çiftçilikle ilgili çevrimiçi sohbet forumlarında gezinmeye başlamış oluyordu. Daha önce hırs eksikliğiyle tanımlanan bir adamda bu kadar keskin bir hırs patlamasına tanık olmak şok ediciydi. Her

sabah, *"Bunun böyle devam etmesinin imkanı yok" diye düşünüyordum.* Ve her yeni sabah, devam ediyordu.

O dönemde başka şeyler de oldu. Clementine'i anne sütünden ayırmayı bitirdim ve katı gıdalar yemeye başladı. İlk adımlarını attı ve ilk kelimesini söyledi: *Anne.* Sonra daha ısrarla tekrar söyledi ve kısa süre sonra bu bir kelime olmaktan çok bir ilahi, kulaklarımda yankılanan kraliyet emri gibiydi; hatta odalarca uzakta, öğle uykusunda derin uykudayken bile. *Anneanneanneanneanneanneanne —*

Görünüşe göre Doug ve Amelia da o dönemde kendi hayatlarında değişimler yaşıyorlardı. Bir akşam aile yemeğinde Doug, üçüncü bir başkanlık kampanyasının göreceli uygulanabilirliği üzerine gizli bir araştırma yapması için bir danışmanlık ekibine ödeme yapmayı planladığını söyledi. Bu bana sıradan geldi— *her zaman* mecazi kampanyadan bahsediyorduk—ama Caleb ve Amelia bu habere çok şaşırdılar. Bu, görünüşe göre, gerçekten de gerçekleşiyordu demekti. Ailenin ufkunda artık bir başkanlık yarışı daha vardı. "Affedersiniz," dedi Amelia usulca ve masadan ayrılırken şaşkınlıkla onu izledim. Daha sonra Caleb bana son başkanlık kampanyasının (ortaokuldayken gerçekleşmişti) *evliliklerini zorladığını* söyledi. "Kameralardan ve sorulardan hoşlanmıyor," dedi, bu da bana dikkat çekmenin, ya da çok fazla dikkat çekmenin, başka bir tür karmaşaya dönüşebileceğini fark ettirdi.

Bundan sonra, çöpte kahve filtrelerinin ve muz kabuklarının altında saklanmış puding kapları bulmaya başladım. Amelia'nın günde birden fazla kez *"kendine zaman* ayırdığından" şüphelenmeye başladım. Doug'a gelince, o daha sık evden uzaktaydı ve televizyon kanallarının onu yayınlamasına izin verdiği kadar çok kez haberlerde görünüyordu. Bir gün eve sürekli korkmuş bir halde geldi ve ona iyi olup olmadığını sorduğumda duraksadı, sonra bana doğru eğildi ve gizlice, "Sadece biraz botoks. Uzmanlar genç görünmemi sağlayacağını söylediler." dedi. Tereddüt etti, sonra sert bir şekilde, "Belli mi?" diye sordu.

Resim 3

Bir fotoğraf döngüsü: yumurta sarısı renginde civcivlerle dolu bir karton kutu; Clementine'in avuçlarının arasından bakan bir civciv; ahırın yanındaki ağılda tek başına duran, neredeyse insana benzer bir şaşkınlık ifadesiyle kameraya bakan siyah beyaz bir inek; sırıtarak ve üzeri toprakla kaplı Caleb, kolunu toprağa saplanmış bir küreğe yaslamış.

Resim yazısı: #çiftlikhayatı #mutlukoca #tavuklar #inekler #şanslı

Caleb bunu ilk önerdiği andan itibaren ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Bu kadar erken çiftlik hayvanı edinmenin hiçbir nedeni yoktu. Ama yine de yaptı: Çiftliğe taşındıktan bir gün sonra gelmesi için bir parti civciv, bir süt ineği ve iki paket egzotik sebze tohumu sipariş etti.

Clementine bu sırada neredeyse üç yaşındaydı ve hala tek çocuktu. Artık bebek değil, yürümeye başlayan bir çocuktu. Daha önce hiç tek çocukla birlikte olmamıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın yoğunluğu, her şey yolunda giderken bile beni yoruyor ve sinirlendiriyordu. Daha fazla çocuk sahibi olmak için can atıyordum, sadece Doug ile olan anlaşmam yüzünden değil, aynı zamanda başka bir çocuğun gelişinin zaten sahip olduğum çocukla olan ilişkim üzerinde rahatlatıcı bir etkisi olacağından emin olduğum için de. Sanırım ikimiz de birbirimizden bu kadar çok ilgi görmekten sık sık yoruluyorduk.

Civcivlerin geldiği gün, birini alıp Clementine'in ellerine verdim. Civciv , küçük bir ambulans sireni gibi çılgınca ciyaklamaya başladı: *CİV CİV CİV CİV —*

“Korkuyor,” dedi. Sanki daha az önce ilk kez *“Anne”* demişti ve şimdi neredeyse tamamen kısa cümlelerle konuşuyordu; bu cümleler her zaman annesinin başarısızlığını ilan eder gibiydi. *Açım. Kızgınsın. Korkuyor.*

“Bekle,” diye emrettim. Fotoğrafı çekerken tamamen hareketsiz kaldı, yüzü kasvetli bir ifadeyle donmuştu, sonra onu yere bıraktı. Civciv diğer civcivlerin kümesine doğru sendeleyerek koştu. Clementine ayağa kalktı ve elini uzattı, avucunda küçük, sarı-beyaz bir dışkı parçası vardı. Bir süre ona baktı, sonra öne doğru bir adım attı ve onu kot pantolonumun bacağına sildi.

Civcivlerin hepsi geldikten kısa süre sonra öldü. Onları öldüren şey, vücutlarının küçük tenis topları gibi şişmesine neden oldu. Onları attık. Sonra süt ineğinin memeleri şişti ve enfeksiyon kaptı ve kısa süre sonra can sıkıntısından, diye düşündü Caleb, ahır duvarına korkunç bir ritimle kafasını vurmaya başladı: *tak tak tak* . Ama bir ineği nasıl eğlendirebilirdi ki?

"Araştır," dedim.

O zamana kadar, deneyimli çiftçilerle dolu çevrimiçi forum artık Caleb'in sorularına cevap vermiyordu. Başlangıçta Caleb'in sorularını

hevesle yanıtlayarak yardımcı olan adamlar, son zamanlarda öfkelenmiş, ona süt ineği almaması gerektiğini, ineği hemen satıp önce bazı sertifikalar alması gerektiğini söylemişlerdi. Ne düşünüyordu, diye soruyorlardı. Gerçekten bunu bir gecede yapabileceğini mi sanıyordu?

Ve böylece başka bir foruma girdi, bu seferki forumun adı *DIY* Farmers (Kendin Yap *Çiftçiler) idi.* Oradaki erkekler çok daha kibardı.

"Mastitis!" diye zafer edasıyla bağırdı Caleb, kafa karıştırıcı tartışmanın beşinci gününde. "Mastitisin tüm belirtilerini gösteriyor!"

"Harika," dedim. "Mastitis nedir?"

İnek bir ay sonra öldü. Ahırda cesedinin başında durduk. Caleb'e baktım. "Çiftçiler ölü ineklerle ne yaparlar?"

Onları yakıyorlar. Ya da komposta gömüyorlar. Ya da birini arayıp cesedi alıp gübreye dönüştürülebileceği bir tesise götürmesini istiyorlar, ancak bu sadece bulaşıcı hastalık yoksa mümkün; ve hatta o zaman bile dikkatli olmalısınız, çünkü çok fazla ölü inek ihbarı resmi bir soruşturmaya yol açabilir.

Caleb, kasabadaki Home Depot'a bir saat araba sürdü ve üç Meksikalı adama para vererek kamyonunun kasasına atlayıp cesedi tarlaya sürüklemelerine yardım ettirdi. Mutfak penceresinden alevlerin gökyüzünü yalamasını izledim. Şenlik ateşinin kokusu berbattı.

O günün ilerleyen saatlerinde, adamlar kamyonun yanında aylak aylak oturmuş, sigara içip Caleb'in onları şehre geri götürmesini beklerken, ona şöyle dedim: "Bence artık birkaç işçi tutmanın zamanı geldi, ne dersin?"

İsteksiz görünüyordu. "Sanırım öyle."

“ *Ve*, ” diye ekledim, “sanırım artık başka bir şeye de geçme zamanı geldi.”

"Ne? Akşam yemeği mi?"

Kaşlarımı kaldırdım, bu flörtöz bir görünüm vermek içindi ama onu daha da endişelendirdi. "Ne? Ne oldu? Hasta mısın yoksa?"

O gece üç dakika boyunca dudaklarımız birbirine değecek şekilde misyoner pozisyonunda seviştik. Ertesi sabah çiftliğe yeni bir süt ineği geldi. Kurtları

asla gerçekten göremeyecektik ama sürekli ulumalarını duyuyorduk.

. . .

Resim 4

Fotoğraf: Caleb, Clementine ve ben, Salt Lake City'deki bir seçim gecesi partisinde sahnede, anne babası, kardeşleri ve onların aileleriyle birlikte duruyoruz; etrafımızdaki yüzlerimizde konfetiler havada donmuş halde duruyor.

Resim alt yazısı: Amerikalı olmaktan gurur duyuyorum!

Doug'ın sekizinci kez senato seçimini kazandığı gece, Caleb'in büyük kardeşlerinden David, Amelia'yı Doug'ın soyunma odasında baygın halde buldu; pembe pantolon takımı çikolata renginde kusmukla kaplıydı.

"İsa Mesih," dedi diğer kardeş George kapıdan, David ise kadının bileğinden nabzını kontrol ediyordu. David öğürdü, sonra "Bu bok mu?" dedi.

"Bu puding," dedim ve George, "Tanrıya şükür," dedi; tam o sırada David, "Nefes alıyor!" dedi.

Soyunma odası ile sahne arasındaki koridorda Clementine ile birlikte durdum ve kardeşlerin içeri girmeden önce sağlık görevlilerine gizlilik sözleşmeleri dağıtmalarını izledim.

Amelia'yı sedyeyle götürürlerken, bakışları bulanık bir şekilde bana ve Clementine'e kaydı. Bize bir şeyler mırıldandı ama oksijen maskesinin altında duyulmuyordu. "Büyükanneye veda et," diye talimat verdim ve Clementine el sallayarak veda etti, tam o sırada Doug'ın sesi konferans salonunun koridorlarında yankılandı. "Şu anda en küçük oğlum, güneybatı Idaho'da çalışan bir et ve süt çiftliğini canlandırmak için gece gündüz çalışıyor." (*Sebze*, diye düşündüm. *Et değil.* Caleb çok hayal kırıklığına uğrayacak.) "Oğlum her şey olabilirdi, ama gerçek bir Amerikalı gibi ellerini kirletmeyi seçti ve biliyor musunuz? Ondan daha gurur duyamazdım!"

"Duydun mu?" diye sordum Clementine'e, kibar alkış dalgaları arasında. "Büyükbaba seçilebilir olmaya çalışıyor. *Seçilebilir* olmak ne demek?"

"Seçilebilir," diye tekrarladı, ses tonunu ancak sıkılmışlık olarak tanımlayabilirdim ve ikimiz de sustuk.

. . .

Resim 5

Fotoğraf: Caleb ve ben gün batımında tarlada öpüşüyoruz, o beni eğiyor.

Fotoğrafın altındaki yazı: Her zaman kendime ait bir kovboyum olsun istedim.

Bir gece, "Hadi seks yapalım," dedim.

Caleb vajinama uzun ve şüpheci bir bakış attı. "Güvenli mi?"

“Elbette öyle. Biz bunun için tasarlandık.”

“Peki ya şu konuda ne diyeceğiz—”

"Son kez söylüyorum: Bu düşük değildi! Sadece yoğun bir adet kanamasıydı!"

Annem, bir ay önce Caleb'e bunu söylememi teşvik etmişti; çünkü Caleb banyoya girdiğinde beni hıçkırarak ağlarken, ellerim ve uyluklarım kan içinde bulmuştu. İki yıldan fazla bir süredir başka bir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Bu durum karşısında hissettiğim panik tarif edilemezdi.

Seksi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım, ama Caleb yüzümdeki ifadeden rahatsız olmuş gibiydi, bu yüzden rol yapmayı bıraktım ve her zamanki gibi: "Söz vermiştin." dedim.

Caleb'in penisini on dakika boyunca masaj yaptım; bir elimle gövdesinin dibini yavaşça sıkıp çevirirken, diğer elimle de ucunu okşadım. Genellikle bu, onunla seks yapabilecek kadar sertleşmesini sağlıyordu. Ancak bu gece, çabalarımdan hiçbir sonuç alamadım. Caleb'in yüzüne her baktığımda, gözleri kapalı ve kısılmış, ağzı da bir tür buruşukluk içindeydi; bu yüzden kendisinin mi havaya girmeye çalıştığını yoksa benim pes etmemi mi beklediğini anlayamadım.

Sonunda arkama yaslandım ve penisinin bir yay gibi aşağı doğru sarkmasına izin verdim. "Bu nedir?"

“Önemli değil. Sadece çok yorgunum.” Gerçekten de yorgun görünüyordu. Çok *çalışıyordu* . Güneş doğarken kalkıyor, bütün gün dışarıda çalışıyor, sonra da her gece saatlerce bilgisayar başında kalıyordu. Ama bu da bir koca olmanın olmazsa olmaz bir parçası değil miydi?

Karısını tekrar tekrar hamile bırakma konusunda amansız, neredeyse mekanik bir dürtü?

“Ama şu an yumurtlama dönemindeyim. Eğer şimdi ilişkiye girmezsek, bir ay daha beklememiz gerekecek.”

“Bunu Tanrı'ya bıraksak daha iyi olmaz mı?”

Bunu daha önce, birkaç ay önce, forumlarından birinde birinin kadınların adet döngülerini bu şekilde takip etmesinin küfür olduğunu öne sürmesinin ardından söylemişti. *Bu tür şeyler tamamen Tanrı'ya bırakılmalı, nokta.* Şimdi, o konuya tekrar girmeden önce sözünü kestim. "Tanrı bizden denememizi istiyor, Caleb. O, bizim önemsememizi istiyor."

Cevap vermedi. Gözleri kapalıydı. Bir saniye sonra, hafif uyku hırıltıları çıkarmaya başladı. Hatta penisi bile derin uykudaydı ve uyluğunun üzerinde horluyordu. Sinir bozucu. Düğün günümüzde bana söylediği şeyi düşündüm — *Seni tatmak için sabırsızlanıyorum* —ve sonra bilgisayar ekranında gördüğüm korkunç grafikleri düşündüm—Yoğun öpüşme fışkıran orgazma yol açar !!!!—ve kafasına bir abajur kırma isteğimi yuttum.

Bunun yerine yataktan kalkıp mutfağa gittim, sonra bir kase mısır gevreğiyle yatak odasına geri döndüm ve kaseyi Caleb'in karnına düşürerek onu uyandırdım.

"Ne? Bu da ne?"

“Nasıl yapacağınız umurumda değil. Sadece yapın yeter.”

"Ancak-"

“Söz vermiştin.”

Caleb uzun süre sessiz kaldı. Sonra yataktan kalktı.

Beş dakika sonra banyodan çıktı ve kaseyi bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi uyumaya gidin."

Mutfakta, kaseyi tezgâhın üzerine koydum, sonra çekmeceden bir sos fırçası çıkardım.

Resim 6

Fotoğraf: Beş aylık hamile halimle, Clementine kucağımda.

Fotoğrafın altındaki yazı: Tanrı bu büyüyen aileyi kutsasın!

OceanofPDF.com

27

GEÇMİŞTE ZAMAN, iyi günler ve kötü günlerin iç içe geçtiği bir karmaşa içinde akıp giderdi.

İyi günlerde, dinlenmiş, kararlı, iyimser ve dünyayı fethedebileceğime emin bir şekilde uyanıyorum. Ve böylece saatleri kendimin en iyi versiyonu, en itaatkâr eş, en sevgi dolu anne olarak geçiriyorum. Maeve kapımda belirdiğinde, çoktan uyanmış, gülümsüyor ve kollarımı açmış oluyorum. *Günaydın canım.* Birlikte günün kıyafetini seçiyoruz (*Dünkü gibi gri, lekeli, felaket bir elbise mi? Harika !*), sonra da topallayarak dışarı çıkıp o aptal tavuklardan o aptal yumurtaları alıyorum. Bu noktada, genellikle gözyaşlarımı silmeden ve "Merhaba hanımlar!" demeden önce kısa ve hıçkırıklı bir şekilde ağlamam gerekiyor.

Sonra kahvaltıyı hazırlamaya yardım ediyorum. Yumurtaları tavaya kırıp ateşin yanında oturuyorum, eşit pişmeleri için tavayı kömürlerin üzerinde hafifçe itiyorum. Tavayı masaya getirip gururla koyduğumda, mükemmel pişmiş omletimi sergilediğimde kimse etkilenmiyor. Kimse teşekkür bile etmiyor. Ama umurumda değil! Elbette umurumda değil! *İyi bir eş asla umursamaz!*

Bunun yerine, atmosferde hızla ilerleyen bir uzay gemisinin kaba zihinsel gücüyle şöyle düşünüyorum: *Ne kadar şanslıyım? Bu hayat! Ne büyük bir nimet.*

İyi günlerde, kendi cesaretime hayret ederim. Her yeni işi ve görevi, resimli kitaplardaki öncü kadınların itaatkâr azmiyle üstlenirim. Ütü yapmak, dikiş dikmek, yerleri silmek, odun bakımı, meme temizliği ve patates soymak,

vay canına, ne hayat ama! Yemeklerimizin tatsız ve renksiz olduğunu ve genellikle iki veya daha az besin grubundan oluştuğunu görmezden gelirim. Aklıma gelen düşüncelerin yaklaşık yarısını görmezden gelirim. Bunun yerine, şefkatli bir anne ve neşeli bir eş olmaya odaklanırım. Özellikle de *"küçük gölgem"* diye adlandırdığım Maeve'nin beni ağlarken görmesine asla izin vermem; bu metafor görsel düzeyde işe yarar ama işitsel düzeyde etkisiz kalır. Gölgeler sessizdir. Gölgeler arkanızdan gelir ve orada olduklarını asla hatırlatmazlar. Maeve ise, aksine, asla susmaz. Her zaman paylaşacak yeni bir gözlemi, elbisemi çekiştirip "Anne? *Anne,* " diye ısrarla söylemesinin yeni bir nedeni vardır.

Şu bulutu görüyor musun anne?

Anneciğim, tişörtte bir yeri atlamışsın.

Anne? Acıktın mı anne? Bir şeyler atıştırmak ister misin?

İyi günlerde, Maeve'in tatlı küçük sesi bir teselli kaynağıdır. Neşemin fon müziği gibidir. Birlikte her şeye merhaba deriz: bulutlara, gökyüzüne, tarlalara, ağaçlara, yaşlı Caleb'e, oğlanlara ve Mary'ye, ineğe, tavuklara, ata, çamura, kire, yağmura, ise ve pisliğe.

Kötü günlerde uyanmak yerine, gece sabaha karışırken tavana sessizce bakarak öylece yatıyorum. Kötü günlerde umut, düşüncelerimde güçsüzce süzülen dört harfli bir kelime oluyor ve bu çiftlikteki hayat, hayattan çok bir kabusa, yapmacık bir sahne gösterisine, hiç bitmeyen bir sahneye benziyor.

Kötü günlerde, düşüncelerim amansız bir panik girdabında dönüp duruyor:

Gitmem gerekiyor.

Buradan ayrılamam.

Sanırım beni öldürebilir.

Sanırım onu öldürebilirim.

Birilerinin beni izlediğini biliyorum.

Kimsenin beni izlemediğini biliyorum.

Burada öleceğimden korkuyorum.

Burada ölemem.

Sanırım ölmeyi tercih ederdim.

Ve sonra yine de kalkıyorum. Kendimi yataktan sürükleyerek çıkarıyorum ve acınası bir şekilde o karmaşık düşüncelerin arasından topallayarak başka bir günün dehşetine doğru ilerliyorum. Çocuklara sertçe sırıtıyorum, Yaşlı Caleb'e derin bir reverans yapıyorum ve onlar yanımdan geçer geçmez yüzüm buz gibi bir ifadeye bürünüyor.

Tek bir kötü gün, dokuz iyi günün bir araya getirilmiş hali gibi geliyor. Zaman o kadar yavaş geçiyor ki, bu dünyadaki saatin tamamen bozulup beni tek bir sepya tonlu anın içinde dondurabileceğinden sık sık endişeleniyorum. Kötü günlerde panik içinde uyanıyorum— *burada kalamam* —ve kendimi sakinleştirmek için kendime *bugünün* son gün olması gerektiğini söylüyorum; *bugün* mutlaka bir ünlünün araba yoluna koşup, korkunç işlerimden birinin ortasında beni bölüp, acıma kahkahalarla güldüğü, omzunda kocaman bir video kamerayla her şeyi kaydettiği gün olmalı. Yarın, *limon* kokulu temizlik malzemeleri *kokan bir eve döneceğim . Yarın, yuvarlak bir hamile karnı ve dadıların kahvaltı hazırlama sesleriyle uyanacağım. Yarın, dışarıdaki eski püskü bir kulübede tuvaletimi yapmak zorunda kalmayacağım.*

Ve sonra gün, bir önceki günle aynı kasvetli döngüde geçiyor—tavuk kümesi; *merhaba hanımlar;* mükemmellikten çok uzak pişmiş kahvaltılık ekmek; ev işleri; ev işleri; ev işleri; etek dikme; ütüleme; süpürme; akşam yemeği hazırlığı; akşam yemeği; sandalyemde uyuyakalmak üzere olana kadar yorgunluktan ateşe bakma—ve sonra gün bitiyor ve yorgunluktan

sersemlemiş bir halde, ter ve kirden ağırlaşmış kıyafetlerimle yavaşça yatak odama yürüyorum ve milyonuncu kez hatırlamadan yatağa giriyorum: *Bugün hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey değişmedi.*

Bu hissi kelimelerle anlatmak mümkün değil. Depresyon kavramı bile bu deneyimin karşısında anlamsız kalıyor. Aklıma gelen en iyi kelime *araf*, o bile biraz hafif kalıyor.

İyi gecelerde Mary uyumama yardımcı olması için bana tonik getiriyor. Kötü gecelerde ise bana neredeyse hiç bakmıyor bile ve gecenin karanlığı, *bu hayatın karanlığı*, beni tamamen yutmakla tehdit ediyor.

. . .

Bu da beni çamaşır yıkama konusuna getiriyor.

Ah, çamaşırlar.

Çamaşırlar!

İyi bir günde bile, çamaşır yıkamak beni boğmakla tehdit ediyor. Buraya gelmeden önce biri bana, basit bir çamaşır yıkama işleminin saatler sürebileceğini, soğuktan parmaklarımın çatlayıp kanamasına neden olabileceğini söyleseydi, gülerdim ve bir şeyleri yanlış yapıyor olmalılar derdim. Bunu yarı sürede yapmanın bir yolunu *bulacağımı* söylerdim ve biliyor musunuz? Tamamen yanılmış olurdum.

Birkaç günde bir, iyi ya da kötü, yağmur ya da güneş ya da öğleden sonra dondurucu soğukta, Mary beni üç büyük alüminyum su bidonunun önüne koyuyor. Bana bir süpürge, ev yapımı sabunlarından biri ve akıl almaz büyüklükte bir çamaşır yığını veriyor. Sabun kostik soda ile yapılıyor; parmaklarım birkaç dakika içinde cızırdamaya başlıyor. Önce çamaşırları ilk bidona atıyorum, sonra ovuyorum, ovuyorum, ovuyorum—cızır cızır cızır—ve sonra süpürgeyle ıslak çamaşır yığınını sabunu yıkamak için diğer bidona taşıyorum. Eğer bu kıyafetlerden daha önce yeterince

nefret etmiyorsam, şimdi iki kat daha fazla nefret ediyorum. Bu yüzden bütün öğleden sonra oturup ovmak, ovmak, ovmak zorundayım, ta ki parmaklarım o kadar yanıp uyuşana kadar ki çamaşır tahtasını sıkıca tutma yeteneğini kaybedene kadar, ya da kıyafetler temizlenene kadar. İkinci nedenden dolayı henüz işi bitiremedim; şimdiye kadar hep birincisi oldu. Bu çiftliğin doğasında var olan kirliliğe karşı her gün bir savaş veriyorum ve kaybediyorum. En kötü yanı (kanayan parmaklarım, buz gibi su, belimdeki dayanılmaz ağrı ve işe başladıktan on beş dakika içinde hissettiğim kör edici öfkenin yanı sıra) konum. Yani, çamaşır yıkadığım ön verandadaki yer, Caleb ve oğlanların yakındaki tarlalarda çalıştıkları her an onları mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor; bu da o pisliklerin gün boyunca gittikçe daha da kirlendiklerini gerçek zamanlı olarak izleyebildiğim anlamına geliyor. Orada oturup izliyorum -ekşi mayamın artık köpürmeyi reddettiği tüm şekillerde kabaran bir öfkeyle- oğlanlar birbirleriyle yere güreşirken, babaları onları yakalarından tutup tekrar ayaklarının üzerine koyana kadar çamurda neşeyle yuvarlanıyorlar.

Giydiğim uzun elbiseler ağır ve kalın. Kötü dikilmiş ve lekelerle kaplı. Beni sakar yapıyorlar; dışarı adım attığım her seferinde tökezliyor ve küfrediyorum. Sakat ayağımla parmağımı çarptığımda vurulmuş gibi çığlık atıyorum. Öğlen vakti üzerim toz içinde kalıyor. Günün tek güzel yanı akşam yemeği bittiği ve Mary ve Maeve ile şöminenin yanında oturduğum zaman. Elbette hala çalışmam gerekiyor ama kıyafetlerdeki yırtıkları dikmek, parmaklarımı buz gibi soğuğa sokmaya kıyasla çocuk oyuncağı.

Onlar konuşurken ben kucağımdaki dikiş işine odaklanıyorum. Ele aldıkları konular tatlı bir şekilde anlamsız. Örneğin Maeve, Mary'ye rüyalarını soruyor ve Mary de çok açık bir şekilde bir çocuğun hoşuna gidecek türden bir rüya senaryosu uyduruyor. *"Pankek okyanusuna düştüm ve sonra şurup yağmur gibi yağdı."* Kendi imkansız derecede sınırlı hayal güçlerinin sınırlarına ulaştıklarında ise ev işlerinden, havadan ve ahır hayvanlarından bahsediyorlar. Kendimi her geçen gün daha da aptallaştığımı hissediyorum.

Her şeye rağmen, sessiz kalıyorum. Sandalyemde oturup dikişime odaklanıyorum ve ateşin sıcaklığında teselli bulmaya çalışıyorum.

Düşünüyorum ama söylemiyorum: *Bu hayat bir delilik egzersizi.*

İyi günlerde de kötü günlerde de, tekrar tekrar kendime hatırlatıyorum: İzleniyorum. Bir mantra gibi: Birileri, bir yerlerde, şu anda beni izliyor *olmalı* . İzlemeliler. Kabul edebileceğim başka bir seçenek yok. Ve beni kim izliyorsa? Ne kadar çaresiz olduğumu görmelerini istiyorum. En çirkin durumda bile ne kadar güzel olabileceğimi. Kaçırılanlar her zaman çaresiz ve güzel olanlardır, elbette—ama kurtarılanlar da çaresiz ve güzel olanlardır.

OceanofPDF.com

28

Annem , “NATTİE, biliyorum şu anda çiftlik ve çocuklar derken çok meşgulsün, bu yüzden çok şey istemiş miyim, söyle *lütfen* —ama Abigail hafta sonu çocuklarla birlikte seni ziyarete gelmeyi çok istediğini söyledi ve ben de ne güzel bir fikir diye düşündüm!” dedi.

“Ah,” dedim. “Ne büyük sürpriz.”

İki aylık oğlum Samuel'i kollarımda tutuyordum. Annem aradığında, neredeyse hiç eşyası olmayan karanlık bir odada emziriyordum. Teknik olarak Clementine'in odasıydı. Odanın köşesinde onun yatağı, karşı duvarda da düzenli bir yığın halinde kitapları vardı. Mobilyaların geri kalanını sipariş etmeyi sürekli unutuyorduk. Prenses karyola çerçevesi, ona uygun pembe kitaplık. Dizüstü bilgisayarımda, çevrimiçi alışveriş sepetinde sab patiently bekliyorlardı. Sadece satın almayı unutuyordum.

Haziran ayıydı. Çiftlikteki ikinci yazımızdı. Bu büyük ülkenin diğer ucunda, Reena yeni mezun olarak New York'ta yaşıyordu. Bunu biliyordum çünkü Instagram hesabını her gün kontrol ediyordum. Kendisinin paylaştığı son derece çirkin her özçekimini görüyordum; sabahın üçte metroda, etrafı her zaman sohbetin ortasındaymış gibi görünen ve onu görmezden gelmeye çalışan genç kadın ve erkeklerle çevrili, gözleri rakun gibi kızarmış halde. McKinsey'de iş bulamadığını, her iki haftada bir seyahat etmesini gerektirecek isimsiz, orta ölçekli bir danışmanlık firmasında çalıştığını açıkladığında anladım. Açıkçası bocalıyordu—ve ben ise tam tersine, gelişiyordum.

Sadece o mobilyaları sipariş etmeyi hatırlamam gerekiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi annem. “Bu hafta sonu gelelim mi? Abigail’in seyahat etmesi için iyi bir zaman.” Bir saatlik araba yolculuğunu sadece annem seyahat olarak tanımlardı. Abigail beşinci çocuğuna beş aylık hamileydi. Çocuklarıyla beni birkaç kez geride bırakmıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

“Ne düşünüyorum?” diye fısıldadım. Ne *düşünüyordum* ? Samuel kollarımda hıçkırarak dudaklarını şapırdatıyordu. Karanlıkta, göğsüme

yapışmış küçük yüzüne baktım. Ablasının keskin kenarlarından eser olmayan tatlı bir çocuktu. Onu zahmetsizce ve uzaktan seviyordum. Onu kucağıma aldığımda, çok uzaktan bir akrabama el sallıyormuş gibi hissediyordum. *Merhaba!* Ya da belki: *Hoşça kal!*

Bu sefer anesteziyi tercih etmiştim. O çocuk bedenimden yavaşça çıkarken bile, ondan kilometrelerce uzaktaydım.

İlk başta şöyle düşündüm: Eğer hafta sonu için gelirlerse, sebzeleri, *yarı* sürülmüş tarlaları ve işçileri *görecekler ; kaburgalarını tutarak Caleb'in İspanyolca konuşma girişimlerine nefes nefese gülecekler.*

Sonra şöyle düşündüm: *Eğer hafta sonu için gelirlerse, anne bebeği tutabilir.*

Derin bir nefes verdim. Bu aralar nefes almayı unutuyordum. Çok yorgundum. Oğlum çok güzeldi. Çok mutluydum. Gerçekten de öyleydim. Mutluydum.

İki gün sonra, ailemle birlikte araba yolunda duruyorduk, Abigail'in hurda minibüsü tepeden yukarı doğru geliyordu. Küçük Samuel, yepyeni mavi kareli bir gömlek giymiş halde kollarımdaydı. Clementine, bebeğin giydiğiyle aynı kumaştan, çok küçük bir elbiseyle, ayaklarımın dibinde kaskatı duruyordu. Aylar önce, büyüme atağının hızına yetişebileceğimden emin olarak, kıyafetleri kasabadaki yerel bir çocuk mağazasından almıştım. Caleb ise geniş kenarlı bir şapka takmış halde yanımda duruyordu.

"İşte size örnek bir çiftlik ailesi," dedi kız kardeşim arabadan inerken.

Çocukları minibüsten termitler gibi fırladılar. Brady, Brandon, Benjamin, Becky, her biri yaklaşık on beş ay arayla doğmuştu. Çocuklar saklambaç oyunu oynayarak tarlalara doğru koşuşturmaya başladılar. Clementine tereddüt etti, sonra elimi bıraktı ve yavaşça onların peşinden yürümeye başladı.

Annem yolcu koltuğundan indi. "Aman Tanrım," dedi, "şu dağlara bir *bakın* ."

"Hoş geldiniz hepiniz!" diye bağırdı Caleb aniden.

Hepimiz ona baktık. O da bize dehşet ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktı, sanki yeni uyanmış ve kendini burada, konuşmanın ortasında bulmuş gibiydi. İçimden bir ah çektim. Kocama rol yapmasını söylemek bir hataydı. Bunu yanlış içselleştirmişti ve şimdi bu beceriyi ancak ara sıra sergileyebiliyordu ki bu da performansın amacını tamamen boşa çıkarıyordu.

Yüzüme kocaman, neşeli bir gülümseme yerleştirdim. "Caleb son zamanlarda tam bir kovboy oldu!"

"Ne *harika!* " dedi annem hızla ve kocamın daha fazla rezil olmasına fırsat vermeden ona sarılmak için koştu.

Caleb annemin kulağını geniş kenarlı şapkası hakkında çınlatırken (*Tanrım, bana güç ver*), Abigail yanıma yaklaştı. Samuel'e bakarak usulca, "Çok yakışıklı," dedi. Kel başına işaret parmağıyla dokundu ve Samuel karşılık olarak küçük bir çığlık attı.

Clementine'e saklambaç oynamayı öğreten çocuklarına başımla onay verdim. "Çocuklar iyi görünüyorlar."

“Ah, onlar en iyiler. Onlarsız ne yapardım bilmiyorum. Onlar benim küçük meleklerim gibiler.” Çocuklarını izlerken onu izledim. Yaşlanmıştı. Caleb'in ailesiyle yaşarken neredeyse hiç görüşmemiştik. Idaho'ya geri döndüğümde, onda farklı bir şey, bakışlarında garip bir şey fark etmiştim, ama şimdiye kadar bunu gerçekten düşünmeye vakit ayırmamıştım. Ablamın her türlü ruh halini görmüştüm; mutlu, üzgün, yorgun ve bunalmış, ama şimdi yüzünde gördüğüm şey tamamen farklıydı. Tamamen yeni bir şey.

Sonra bana baktı ve ifadesi değişti. "Sen nasılsın?" diye sordu. "Daha iyi misin?"

“Ah, evet. Ben mükemmelim.” Sonra anneme seslendim, “Bebeği tutmak ister misin?”

Abigail'in çocukları odalarda birbirlerini kovalarken, ben de anneme ve kız kardeşime evi gezdirdim ve tadilatta değiştirilecek her şeyi gösterdim: aydınlatma armatürleri, granit tezgahlar, mermer fayanslı banyo zeminleri. Mimarlarla görüştüğümüzü söyledim. Daha bir hafta önce, birlikte çalışmak istediğimiz mimarı bulmuştuk.

(Hanımefendi, hâlâ kapalı tuvalet mi istiyorsunuz, yoksa dışarıdaki tuvaleti mi tercih edersiniz?)

"Onun bizi programına dahil etmesini bekliyoruz," dedim, "sonra tüm bunlar *ortadan kalkacak* ."

“Ama her şey yepyeni,” dedi annem. Samuel onun kollarında derin uykudaydı.

“Bu bizim zevkimize hiç uymuyor,” dedim. “Yani, gerçekten.” Oturma odasını işaret ettim. “Yani, burası sanki bir Pottery Barn mağazası hastalanıp kusmuş gibi görünüyor.”

Kız kardeşim, bir aydınlatma armatürünün bu kadar şiddetli bir şekilde imha edilmesini haklı çıkaracak ne yapmış olabileceğini anlamaya çalışır gibi yakındaki bir duvar lambasına baktı. "Şey, bu gayet iyi durumdaki tüm aletleri atmayın. En azından bağışlayın." Abigail nazikçe duraksadı. "Bazılarını alabilirim. Eğer size faydası dokunacaksa, yani."

Bu, Hristiyan dilinde " *Artık yemeklerinizi rica edebilir miyim?" anlamına geliyordu. Ben* de oyuna katıldım, bağış fikrine ilgi duyuyormuş gibi *yaptım* . "Bunu bizim için yaparsanız *çok* yardımcı olur."

Annem yine de endişeli görünüyordu. "Gerçekten de bu sapasağlam ev aletlerinin hepsinden kurtulmak mı istiyorsun? Yenilerini almak sana bir servete mal olacak!"

Özür dilercesine yüzümü buruşturdum. "Para sorun değil."

Ama öyleydi. Ah, öyleydi! Kimseye anlatmadığım, kendi düşüncelerimin sessizliğinde bile zar zor fark ettiğim küçük bir sır: Para neredeyse bitmişti. Tadilatı henüz nasıl karşılayabileceğimizden emin olmadığım için harekete geçmemiştik. Çiftliğin üçüncü yıl dönümüne az kalmıştı. Kara küfü yok etmiş, ahırın yapısal bütünlüğünü onarmış, yepyeni, en üst düzey traktörler almıştık; tarlaları sürmüş, gündelik işçiler tutmuş, bir inek ve birkaç tavuk beslemiştik; her yıl küçük bir ülkenin gayri safi yurt içi hasılasına denk gelen miktarda vergi ödemiştik ve ayrıca, henüz bir kuruş bile kar elde edememiştik. Sadece birkaç gün önce Caleb, son çiftçi pazarındaki satışlarımızdan elde ettiğimiz kabak ve yumurta gelirlerinin kamyonun bir depo benzinini *neredeyse* karşıladığını neşeyle şaka yollu söylemişti. Ben de mutlu bir eş edasıyla, "Öğrenmenin fiyatı biçilemez!" diye cevap vermiştim.

Söylemek istediğim şu: *Beş milyon doları başınız dönecek kadar hızlı bir şekilde harcamak mı istiyorsunuz? O zaman bir çiftlik satın alın.*

Ev turundan sonra kız kardeşimi ve annemi tarlalara götürdüm. Tepenin zirvesinde durup, birkaç yüz metre ötede kocamın çocuklarla son hızda bir saklambaç oyunu oynadığını izledik. Bu sırada Home Depot'tan gelen yeni ekip tarlalarda çalışıyordu; ikisi büyük gümüş tırmıkları toprakta sürükleyen traktörleri sürüyor, üçü ise yürüyerek topraktan büyük taşlar çıkarıyordu.

Annem, yüzündeki ifadesizliği bir anlığına kaybederek, dehşet dolu bir ifadeyle manzaraya baktı. "Ne yetiştiriyorsunuz?"

“Sanırım pancar,” dedim. “Ve kuşkonmaz? Hatırlayamıyorum. Kabaklara yakışacak bir şey. Burası Caleb’in dünyası. Ben karışmamaya ve işleri onun yürütmesine izin vermeye çalışıyorum.”

“Ah!” Annem, her zamanki gibi neşeli bir şekilde, güçsüzce güldü. “Böl ve yönet. Her zaman iyi bir yaklaşım.”

"Senin hiç çiftlikte yaşamak istediğini hatırlamıyorum," dedi Abigail. Bir at sineğine el salladı.

“Aslında buraya taşınma fikri benim fikrimdi,” dedim. “İlk randevumuzda Caleb'e çiftlikte yaşama fikrini ben ortaya atmıştım.”

"Öyle mi?"

"Yaptım."

“Neden? Hayvanlardan ve kirden nefret ediyorsun.”

Abigail'e baktım. Yine aynı şey yüzünde vardı: o garip ifade.

"Şey," dedi annem ben cevap vermeden önce yumuşak bir sesle. "Sanırım hayatımda hiç bu kadar güzel bir çiftlik görmedim."

“Resim gibi güzel,” dedi Abigail. Sonra, küfür edercesine: çantasından bir paket sigara çıkardı. Annemle ben ikimiz de nefesimizi tuttuk.

“Abigail!” dedim.

“Abigail,” diye tekrarladı annem sert bir sesle. “ *Çocuklar* .”

“Çocuklar, çocuklar!” dedi Abigail tiz bir sesle, dişlerinin arasında nazikçe tuttuğu sigarayla. Gözlerini devirdi ve dişlerini sıkarak, “Uzakta birer nokta gibiler, Anne,” dedi. Şimdi çantasında çakmak arıyordu, şaşkın bakışlarımızı umursamıyor ya da hiç ilgilenmiyordu. “Tanrım,” diye mırıldandı alevi dudaklarına götürürken. Derin bir nefes çekti, belirgin bir rahatlamayla nefesini verdi, sonra tekrar, “ *Tanrım,* birileri bana da çocuklara gösterdikleri kadar önem versin,” dedi. Geri çekildi, sigarasını büyük bir daire çizerek önümüzdeki manzarayı vurguladı: tarlalar, işçiler, çocuklar, kocam. “Ama haklısın Anne: *gerçekten* güzel.” Başını yana eğdi, düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı, bir nefes daha çekti. Bana baktı. “Ama bu kokudan hiç bıkmıyor musun Nattie? Bu kadar pisliği solumaktan hiç yorulmuyor musun?”

Şok içinde ona baktım. "Bugün *neyin var* senin?"

Annem, "Abigail," dedi, "neden eve geri dönüp biraz uyumuyorsun?"

Abigail cevap vermedi, sadece bir nefes daha çekti ve uzaktaki bir şeye kaşlarını çatarak baktı. Duman, sözlerinin etrafında yükseldi. "Yorgun değilim."

"Şey," diye tersledim, "bana çok yorgun görünüyorsun."

Bana doğru sertçe döndü. “Biliyor musun? *Çok yorgunum* . Anne, içeri döndüğünde çocukları uyutabilir misin?” Annem kekeleyerek bir cevap veremeden sigarayı yere bıraktı, kovboy çizmesinin topuğunu çimene bastırdı, sonra arkasını dönüp hızla eve doğru yürüdü.

O uzaklaşır uzaklaşmaz anneme fısıldadım: "Tanrı aşkına, ona ne oldu böyle?"

Annem bana ürkek bir bakış attı. "Hadi biraz merhametli olalım, olur mu? Zavallı kız son zamanlarda evde zor zamanlar geçirdi. İyi uyuyamıyor. Kendisi gibi değil!"

Gözlerimi devirdim, sonra yere çömeldim ve Abigail'in sigara izmaritini bulmak için uzun otların arasında aramaya başladım.

O gece çocukları bir saat uzaklıktaki, dağların daha iç kesimlerindeki bir rodeoya götürdük. Serin bir geceydi, Vahşi Batı'nın kartpostal gibi bir görüntüsüydü; tüm kırmızı, beyaz ve maviler, dizel yakıt kalitesinde Amerikan renklerine bürünmüştü: masmavi gökyüzü, itfaiye aracı gibi çamurlu toprak, ilahi derecede parlak rodeo ışıkları. Dondurma kamyonu bayrak renklerinde buzlu şekerler satıyordu. Rodeo palyaçoları mavi-beyaz yıldız desenli kumaştan püsküllü yelekler giymişti. Tribünlerde oturup, Abigail'in minibüsü büyüklüğündeki boğalarla yüzleşen genç erkek çocuklarını izledik; yüzlerinde hastalıklı bir kararlılık vardı. Koşarken, eğilirken ve hamle yaparken, küçük hayvanlar gibi dişlerini gösteriyorlardı, metal diş telleri stadyum ışıklarını yansıtıyordu. Genç kızlar taytlarıyla tribünlerde dolaşıyor, denizaşırı birliklere bağış için Tupperware kapları uzatıyorlardı. Caleb, kucağındaki bebek Samuel'i sallayarak boğa binicilerini işaret etti ve salyaları akan, anlaşılmaz konuşan oğlumuza fısıldadı: "Bir gün o sen olacaksın, dostum." Ablam kalabalığın içindeki erkeklere göz atmaya devam etti, bakışları kel kafalarda, çamurlu botlarda, sessiz geğirmelerde oyalandı, sonunda beni izlediğimi fark edip özellikle öne döndü.

Kanı görür görmez kalabalık hep bir ağızdan kükredi. Caleb tüm çocuklara kızarmış hamur aldı. Annem, altı yaşındaki bir çocuk milli marşı söylerken en başta ağladı. Clementine ise boğalara ne olduğunu görünce en sonda ağladı.

Eve dönüş yolunda, otoyol kenarındaki ünlü bir kırsal kesim usulü biftek lokantasında akşam yemeği yedik. Garson, aşırı tatlı ekmek ruloları ve sosla yumuşamış bifteklerle dolu tabakları dağıttı. Abigail, benim bakışlarıma

aldırmadan, tabağındaki tereyağına bulanmış sebzeleri karıştırıyordu. Masanın karşısında Caleb, annemin kulağını forumlar hakkında çınlatıyordu. Hayır, *tek bir* sohbet odası değil, diye sabırla açıkladı, birden fazla: sayarken parmaklarıyla işaretledi. Çiftçi arkadaşları, evde eğitim gören arkadaşları, entelektüel arkadaşları ve benzerleri vardı. Buna *"erkekler dünyası"* diyordu, daha önce de benim yanımda kullandığı ve bana her zaman yetişkin erkekler için bir eğlence parkı gibi gelen bir ifade. *Erkekler Dünyasına Hoş Geldiniz: Erkeklerin Gittiği Yer!*

Annem, aylar önce Doug ve Amelia ziyarete geldiklerinde Doug'un yaptığı gibi, "Erkek-küre" diye tekrarladı. Sanki ikisi de İtalyanca öğreniyormuş gibiydi. Amelia hiçbir şey söylememişti; Wyoming'deki bir rehabilitasyon kliniğine bırakmaya giderken sadece bir geceliğine uğramışlardı ve bu yüzden tüm akşam yemeği boyunca, sanki savaş başlamadan önce bir sevgilisiyle son bir akşam geçiriyormuş gibi, Sauvignon Blanc kadehine kederli bir şekilde bakmıştı.

Doug, düşünceye hafifçe kaşlarını çatarak ikinci kez "Erkek dünyası" dedi. Sonra Caleb'in telefonuna dokundu ve "Göster bana" dedi.

Annem ise tam tersine, koltuğuna yaslanıp düşüncelere dalmıştı.

Eve geldiğimizde Caleb bize oturma odasında rahatlamamızı söyledi. "Siz bayanlar birlikte vakit geçirin," dedi Caleb, bebeği kollarımından alarak. "Ben de çocuklara banyo yaptıracağım."

Kaşlarımı çattım. "Hepsi mi? Birden mi?"

Biraz doğal olmayan bir durumdu; Abigail'in en büyük oğlu Brady yedi yaşındaydı ve biraz sert oynuyor gibiydi, ama Caleb endişemi bir kenara bırakıp onları koridorda toplamaya başladı.

"Ama bebeği banyoya sokma!" diye seslendim arkasından. "Bebeği banyoya sokma!"

"Tabii ki," diye karşılık verdi.

Bu sırada Abigail çantasından idrar sarısı renginde bir şişe Chardonnay çıkarıyordu bile. "Peki ya bir kadeh şarap? Anne? Natalie?"

“Ama sen hamilesin,” dedim.

"Bir yüksük bana zarar vermez," dedi ve ardından kadeh büyüklüğündeki bardağı ağzına kadar doldurdu.

Hiçbir şey söylemedim, sadece annemle bakıştık; Abigail bize kadehlerimizi uzattı ve bizi kanepeye doğru yönlendirdi. Annemin kilise tarafından kutlama olarak onaylanmamış bir akşamda bir kadeh şarap

içtiğini en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. Şimdi ise hiç yorum yapmadan bir kadeh aldı.

"Şimdi," dedi Abigail sonunda, oturduktan sonra. "Hepinize söylemek istediğim bir şey var."

Beklentili bir şekilde kanepeye oturdum. Ablamın hamile karnına elini koymuş oturuş şekline bakınca, ister istemez şunu düşündüm: *Çok yaşlı görünüyor.* Benden sadece iki yaş büyük, henüz otuz yaşında değil ama kırk beş yaşında olabilirdi. Alnında sürekli, parantez içinde bir umutsuzluk ifadesi veren üç derin çizgi vardı ve vücudunun birçok kısmı en ufak bir harekette sallanmaya başlamıştı. Kolları, göğüsleri, yanakları. Şişman değildi - en azından henüz değil - ama sönmüştü. Çocuklar ve yoksulluk işte böyle bir şey: kolajeni emip götürüyorlar.

Abigail, "Bryce'tan ayrılıyorum," dedi.

Annem sanki vurulmuş gibi arkasına yaslandı ve ellerini göğsüne götürdü. Ben ise hafifçe güldüm, çünkü dürüst olmak gerekirse ablamın böylesine gergin bir günün ardından havayı hafifletmek için kötü bir şaka yaptığını düşünmüştüm. Ama yüzündeki sert ifade değişmeyince, "Ciddi olamazsın," dedim.

Annem, "Tanrım," diye inledi. "Tanrım, bana yardım et."

Abigail, "Bir boşanma avukatını aradım," dedi. "Bir vekaletname imzaladım."

Başımı salladım. "Ama avukata nasıl para ödeyebilirsin ki?"

Abigail kaşlarını çattı. "İlk sorunuz bu mu?"

“Senin ve Bryce'ın hiç parası yok. Ondan nasıl boşanacaksınız?”

"Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, kredi çektim."

“Peki, krediye nasıl hak kazandınız?”

"Boşanacağımı söylüyorum, senin tek derdin para mı? 'Bunu duyduğuma çok üzüldüm Abigail' demeye ne dersin? *'Neden boşanıyorsun Abigail?' demeye ne dersin?* "

Gözlerimi devirdim. "Boşanmanızın nedenini biliyorum."

“Neden *boşanabilirsiniz* ?” diye araya girdi annem. “Yani, gerçekten, bir an durup bunun sonuçlarını düşünmemiz gerekiyor bence—”

"Peki Natalie, madem bu kadar çok şey biliyorsun, neden boşanıyorum?"

“Çünkü kocan kötü, aptal ve çok içiyor. Muhtemelen çocukların önünde sana hakaret ediyor. Muhtemelen bazen seni dövüyor.” Abigail'in bu hipotezi doğrulamasını veya reddetmesini bekleyerek durakladım, ama sessiz kaldı, ifadesi o kadar hareketsiz, o kadar derinliksizdi ki, geceleyin

büyük bir su kütlesi gibi görünüyordu. Ve ben de devam ettim, kız kardeşimin yüzündeki korkunç hareketsizliği görmezden gelerek, annemin dehşet dolu ifadesini de görmezden gelerek. *Tanrım, hepimizi kurtar.* “Ayrıca tembel. O dükkanla ilgili hiçbir şey yapmadı. Adam her zaman bir kaybeden oldu, ama şimdi senin için katlanması daha da zorlaşıyor ve bu yüzden zavallı kız kardeşim, bir şekilde onsuz daha iyi olacağın fikrine kapıldın ve üzgünüm Abigail, ama olmayacaksın.”

Annemin eli hâlâ kalbine bastırılmıştı, sanki atardamar kanamasını durdurmaya çalışıyormuş gibi. "Çocuklar," diyordu durmaksızın. "Çocuklar. Çocuklar." Bu bir cümleden çok bir nabız gibiydi.

“Çocuklar iyi olacak,” dedi Abigail öfkeyle. “ *Ben de— ”*

“Beş çocuklu, gıda yardımıyla geçinen bekar bir anne olacaksın,” diye çıkıştım. “ *İşte* tam olarak böyle olacaksın. Abigail, daha iş geçmişin bile yok. Tanrı aşkına. Şehirdeki gençlerle birlikte markette poşetleme işine bile seni alsalar şanslısın.”

Abigail ağlıyordu. Annem de öyle. Koridordan kocamın beş çift saç yıkarken çıkardığı hafif ıslık sesini zar zor duyabiliyorduk. Öfkem yeniden alevlendi ve aniden kendimi yiyip bitiriyormuş gibi hissettim. "Nerede yaşayacağını düşündün mü? Bir süreliğine annemle kalabilirsin, ama sonsuza kadar değil. Sonra ne olacak? Daha önce hiç kendi başına yaşamadın Abigail. Bir daireye başvurmak için ne gerektiğini biliyor musun? Kredi puanının ne olduğunu bile biliyor musun?"

"Dur artık," diye fısıldadı Abigail. "Lütfen, Natalie, dur artık."

İstesem de duramazdım, durmak da istemiyordum. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Midem bulanıyordu. "Kuralların senin için geçerli olmadığını mı sanıyorsun? Tüm sorumluluklarından öylece sıyrılıp, hiçbir zarar görmeden kurtulabileceğini mi düşünüyorsun?"

“Elbette ki öyle düşünmüyorum, demek istediğim bu değil, demek istediğim bu değil—”

“Bryce'ın velayet davası açmayacağını mı düşünüyorsunuz? Elbette açacak. Bir yıl içinde yeniden evlenecek ve sonra o ve yeni eşi, sırf size inat olsun diye çocuklar için mücadele edecekler. Sizin zalim bir anne, alkolik olduğunuzu söyleyecek ve hakim de onunla aynı fikirde olacak ve çok geçmeden çocuklarınızı her iki cumartesi birinde göreceksiniz. Sizi tanımayacaklar bile.”

“Ne yapacağım şimdi?” dedi Abigail birden. “Aman Tanrım, ne yapacağım şimdi?”

Anneme ve bana öyle boş ve panik dolu bir ifadeyle baktı ki, bana insanlık dışı, otoyola çıkmış bir hayvan gibi geldi. *"Dur artık,"* diye neredeyse tısladım, *"öyle bakmayı bırak, çok acınasısın,"* ama nefes nefese kalmıştım. Annem kanepede Abigail'in yanına yaklaştı. "Şşş, şşş. Ah, Abigail tatlım, derin bir nefes al..."

Derin bir nefes aldım ve bir an için kendimi o hastane odasında, yaptığım geri dönüşü olmayan hatanın paniğiyle nefes nefese kalmış halde buldum. Kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı ve ayağa kalktım. "Çocukları kontrol etmeye gidiyorum."

Koridorda yürürken aklıma bir anı geldi: Düğünümden birkaç gün önce bana verilen, zımbalanmış bir kağıt yığını.

"Yapamam anne," diye hıçkırdı Abigail arkamdan. "Bunu kırk yıl daha kaldıramam."

Doug *, "Bu basit bir evlilik öncesi sözleşmesi,"* demişti. *"Avukatınızla birlikte inceleyebilirsiniz."*

"Elbette yapabilirsin tatlım," dedi annem. "Elbette yapabilirsin."

Sanki hayatımda hiç avukatla konuşmuşum gibi.

“Nasıl? Bu şekilde nasıl devam edebilirim?”

Şuraya, şuraya ve şuraya imza atmanız yeterli. Hepsi bu, sonra işiniz bitmiş olur.

"Devam etmek zorundasın, çünkü devam ediyorsun."

Ve sonra, iki yıl sonra aynı evraklar, aynı konuşma: *temel bir mali anlaşma.*

“Çocuklar yakında banyolarını bitirecekler. Annelerini böyle bir halde görmek istemezler, değil mi?”

Çiftliğin tapusunda sadece Caleb'in adı yer alacak. Doug, asıl centilmenlik anlaşmamıza bu küçük dipnotu eklerken gözlerinde bir parıltı belirdi.

“Sanırım midem bulanacak—”

Elbette, demiştim sakince. *Ben de aynı şeyi önerecektim.* Ama son kağıdı imzalarken elim kontrolsüzce titriyordu.

"Aynı yerde, ay, canım. Aynı yerde, ay."

Banyo kapısına ulaştım, açtım ve arkamdan hızla kapattım. Abigail'in çocukları küvette birbirlerine su sıçratarak çığlık atıp gülüyorlardı, Clementine ise Caleb'in yanında çıplak bir şekilde küvetin kenarında oturmuş, kuzenlerini sessiz bir gülümsemeyle izliyordu; ıslak saçları yıkanmış, kremlenmiş ve geriye taranmıştı. Bebek tuvaletin yanındaki bir

salıncakta oturmuş, parmaklarını porselen klozetin iç kenarına sürüyordu. Banyo zemini suyla kaygandı. Servetimizin her kuruşuna ve bu çiftliğin her karışına münhasıran sahip olan kocam bana döndü ve sevinçle bağırdı.

"Vay canına, vay canına, vay canına," dedi büyük bir edayla, o eski usul Batılı aksanıyla. "Ne kadar da güzel bir görüntü, küçük hanım." Çocuklar sevinçle çığlık attılar.

Hayal etmesi imkansız bir şey, kocam bir an durup kendi yıldızlı evreninin hüküm süren kanununu düşünseydi neler olabilirdi: karısının hiçbir hakkı olmadığı için, sanki bir çiftlik köpeğiymiş gibi davranabilirdi. En tatlı, en aptal adam bile böyle bir şeyi öğrendiğinde acımasız ve kurnaz hale gelebilir.

OceanofPDF.com

29

"ÖĞLEDEN SONRA SOĞUK HAVA DALGASI GELİYOR ."

Şaşkınlıkla yukarı baktım. Yaşlı Caleb, çamaşır leğeninden birkaç adım ötede duruyordu.

"Büyük bir fırtına olacak," diyor. "Hatta biraz kar bile yağabilir."

Arkasında, altmış metre uzaktaki verandada, Mary masa örtüsünü korkuluğun üzerinden atıyordu. Onu karşımda görünce durdu. Eminim o da benim düşündüğümü düşünüyordu: *Mümkünse benimle asla konuşmuyor.*

Yaşlı Caleb sözlerine şöyle devam etti: "Hayvanları ahırın içine almamız gerekecek. Ve biraz daha odun istiflemeliyiz. Bir gün ya da daha uzun süre kar altında kalabiliriz."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana bir soru sormadı, bu yüzden dikkatimi çamaşırlara geri veriyorum. Ellerimi buz gibi suya daldırıp çalışmalarını izliyorum. O kadar uyuşmuşlar ki hiçbir şey hissetmiyorum, sadece suyun içinde hareketlerini hayretle izleyebiliyorum. Bu kıyafetleri temizlemek için ne kadar çok emek harcadım, peki ne için? Çocuklar ertesi gün çamurlu su birikintilerinde dolaşacaklar.

"Nattie," diyor Yaşlı Caleb.

Suyun altında parmaklarım seğiriyor ve dans ediyor. Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Güzel bir gündü, şimdi ise kötü bir gün gibi hissetmeye başlıyorum. Ellerimi küvetten çıkarıp önlüğüme silerek kuruluyorum ve ona bakıyorum. Gözümün ucuyla verandanın boş olduğunu fark ediyorum. Mary içeri geri dönmüş.

"Sana vurmaktan hoşlanmıyorum," diyor Yaşlı Caleb. "Bunu biliyorsun."

Yüzüme yakın çekim yapan bir kamera hayal ediyorum. Çenemi hafifçe yukarı kaldırıyorum ki güneş ışığı dudaklarıma vursun.

“Bunu yapmak istemedim,” diyor. “Beni sen buna zorladın. Sen… histeriktin. Ve tuzak—”

Sanki önceden planlanmış gibi, zavallı sargılı ayağım zonklamaya başladı.

Bu adam. *Kocam.* Onu öldürmem gerekirse ahırdaki hangi aleti kullanırdım acaba? Odun kesme baltası işe yarardı diye düşünüyorum. Hayır, tırpan. *Daha kişisel*, diye düşünüyorum ve gülümsüyorum.

“Neyse,” diyor yaşlı Caleb. “Uzak durdum. Çocuklar odasında onlarla birlikte uyudum. Senin dinlenmeni istedim. Ama şimdi çok daha iyi görünüyorsun.”

"Zavallı aptal," diye düşünüyorum. *Gülümsememi yanlış anladın.*

“Öyleyse,” diyor ve bakışlarını başımın üzerinden dağlara doğru çeviriyor. “Bu gece seninle aynı yatakta yatacağım.”

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

"Benim de bu konuda hiçbir şikayetim olmayacak," diye devam ediyor. "Sen benim karımsın, ben de senin kocanım ve aynı yatağı paylaşmak için yaratıldık."

Ona öylece bakıyorum. Uzaklardan bir yönetmenin *"Kes!" diye bağırdığını duyabilmek için tüm mantığa karşı dua ediyorum.* Vadiden esen rüzgarın ıslığından ve donmuş ten rengindeki gökyüzünden başka hiçbir şey yok.

Utanç verici. Tedbirimi elden bırakmıştım. Haftalarca kendi yatağımda yattıktan sonra, durumun böyle kalabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ama tabii ki işler böyle yürümüyor.

Bu çiftlikte herkesin bir rolü var. Yaşlı Caleb tarlalara bakıyor, Noah ata bakıyor, Abel babasına bakıyor, Mary mutfağa ve Maeve'e bakıyor, Maeve de tavuklara bakıyor—ya ben?

Birkaç gün önce, görevimin çamaşırları yıkamak olduğunu söyleyebilirdim. Bu elbette doğru değil. Çamaşır yıkamak bir ek, bir dipnot, elinde çok fazla boş zamanı olan bir kadın için öğleden sonraki bir yan uğraş. İşte, asıl görevim bu. Kocam istediğinde bacaklarımı açmak. Bacaklarım beni taşıyamayacak hale gelene kadar olabildiğince çok çocuk sahibi olmak ve ölüm anımda yalnızca şükran duymak. Ruhum benden kan kaybederken gülümsemek.

Ha. Evliliğimizin ilk yıllarında Caleb'den, şimdi karşımda duran adam gibi biri olmasını nasıl neredeyse yalvararak istediğimi düşünmek gerçekten komik. Bir anaokulu öğretmeninin tam tersi. Bir çiftçi. Bir kovboy. Bir aile reisi. Tek bir yumuşak yanı bile olmayan bir adam. Bunu çok istedim, bunun için dua ettim ve Tanrı ne yaptı? Beni dinledi. Bana istediğimi verdi. Bana bir adam verdi.

Çünkü koca, karısının başıdır; tıpkı Mesih'in kendi bedeni olan kilisenin başı ve kurtarıcısı olduğu gibi.

Yaşlı Caleb bana beklentiyle bakıyor. Sanki spot ışığının altında oturuyorum, sanki bütün dünya benim konuşmamı bekliyor. *Bana repliğimi söyleyebilir misiniz?*

Evet efendim. Nasıl isterseniz efendim. Eteklerimi kaldırıp tam burada, çamaşırhanenin yanında eğileyim mi efendim? Yüzüme mi yoksa göğüslerime mi boşalmak istersiniz efendim?

Ama bu son şaka işe yaramadı, değil mi? Bu adam , *Tanrım beni bu uyanık kâbustan* kurtarsın, bir bebeğim olsun diye, içimin en derinlerine girmekten başka bir yere gelmek istemiyor. Burada. Bu dünyada.

Islak ellerimi kucağımdaki kumaşa sildim, sonra ona baktım. "Gerçekte kimsin sen?"

Yaşlı Caleb başını salladı, gökyüzüne baktı, sonra tekrar bana baktı. "Sanırım bugün bu oyunu oynamakla ilgilenmiyorum."

Kafamın içinde yankılanan yumuşak bir ses: *Amerika öfkeli kadınlardan nefret eder. Tanrı öfkeli kadınlardan nefret eder. Sen de öfkeli kadınlardan nefret et. Öfkeli bir kadın olma.*

Ama ben öfkeliyim. Hem de çok, çok öfkeliyim. O kadar öfkeliyim ki, "Benden ne istiyorsunuz?" demekten kendimi alamıyorum.

“Anne ve eş gibi davranmanı istiyorum,” diye çıkıştı yaşlı Caleb ve birden onun da benim kadar kızgın olduğunu fark ettim. Bu, korkutucu ama heyecan verici bir farkındalık. Aramızdaki havada bir kibrit çakıp alev almasını izleyebilirdiniz.

“Şey,” diyorum. “Belki de artık bununla ilgilenmiyorum.”

Yaşlı Caleb hızla elini gökyüzüne kaldırdı. Gözlerimi kapattım. Acının şimşek gibi çarpmasına o kadar hazırdım ki, o anın geçtiğini fark etmem biraz zaman aldı. Gözlerimi açtım, elinin sinirle saçlarını geriye ittiğini izledim. Bana tekrar zarar vermedi, her zaman tekrar zarar verebilir, eninde sonunda tekrar zarar verecektir. Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan. Bu yerden çok yoruldum. " *Neden buradayım?* "

" *Burada* olmanızın sebebi , *olmak istediğiniz yer burası* !" diye kükrüyor.

“Şimdi gitmek istiyorum,” diye haykırdım. “Şimdi eve gitmek istiyorum.”

“Öyleyse eve git Natalie. Yürüyerek eve git, neresi olduğunu düşünüyorsan. Bakalım bu sana ne getirecek.” Eğilip tükürdü, sonra ağzını

elinin tersiyle sildi. Sıkıca kasılmış çenesiyle dağlara doğru gözlerini dikti.

"Tekrar gitmeye kalkarsam beni durdurur musun?"

"Seni durduracak olan ben olmayacağım, hayır," derken hâlâ bana bakmıyordu.

İçimden bir ürperti geçiyor. Kocamı, bu yabancıyı, karşımda görüyorum ama aklımda orman ve o ormanın ötesindeki dünya var. Orada ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

Aslında bu doğru değil.

Gerçek şu ki, bu çiftlikte bazen, göğsümde gevşek bir elektrik teli gibi korkunç bir hisse kapılıyorum; yeterince uzun süre ve yeterince yoğun düşünürsem, o ormanın öbür tarafında beni neyin beklediğini tam olarak bileceğim ve bu bilginin dehşeti beni içten içe yiyip bitirecek.

Rabbim, Tanrım, beni kurtar, beni bu rüyadan uyandır —

Rüzgar şiddetleniyor ve evin etrafında soğuk bir esinti esiyor. Yaşlı Caleb şapkasının uçup gitmemesi için onu tutuyor. Ben de yanağımı omzuma yaslıyorum, yakıcı soğuktan korumak için. Haklı. Bir fırtına geliyor.

Bulutlar vadiden hızla aşağı iniyor. Bir dakika önce, dışarıda sadece ben ve yaşlı Caleb vardık, gökyüzü masmaviydi, bir dakika sonra ise dünya griye büründü, rüzgar saçlarımı örgüden savurdu ve çocuklar evden küçük rüzgar gülleri gibi dışarı fırladılar.

Yaşlı Caleb, rüzgarın gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek, "Kar birazdan gelecek," dedi. "Kıyafetleri içeri al."

Küvete öfkeyle bakıyorum. "Ama sırılsıklam ıslaklar!"

Ama o çoktan meraya doğru yürüyor. İnek ve atın, ahıra güvenli bir şekilde götürülmek için can atarak meraya giriş kapısına doğru koşmalarını hayretle izliyorum. Bu arazideki her hayvan, dünyanın değişen akımlarını benden daha iyi mi algılıyor acaba?

Sonra Maeve yanıma geldi ve kolumu çekiştirdi. "Kıyafetler, anne."

Ellerimi tekrar buz gibi suya daldırıp, sırılsıklam kumaş yığınını çıkarıp olabildiğince sıktım. Maeve kollarını uzattı ve ben de kıyafetlerin bir kısmını onun kollarına bıraktım. Birkaç parça yere düştü, hemen kirlendi ve ben de hayal kırıklığıyla bir çığlık attım. Onları yerden alıp tekrar yığının içine tıkıştırdım. Birlikte iki çamaşır yükünü eve taşıdık ve kıyafetleri kurumaları için ateşin yanına serdik. Etrafımızda diğer çocuklar da aynı

hızla hareket ediyor, odunları istifliyor, ahırı kapatıyor, mutfak pencerelerini kapatıp ince tahta mandallarla kilitliyorlardı.

Bu topraklarda daha önce fırtınalar yaşadım. Ne kadar güçlü olduklarını biliyorum. Son yıllarda birkaç kez elektrik kesintisi bile yaşadık, ama jeneratör her zaman devreye girdi. Şimdi ateşe bakıyorum ve bunun sahip olduğumuz tek ısınma kaynağı olduğunu hatırlıyorum. "Daha fazla odun getirin!" diye bağırıyorum çocuklara. Kim bilir ne zamandır ilk gerçek emrim ve tamamen işe yaramaz bir emir. Zaten yapıyorlar bile.

Bir saat geçmeden, dolu makineli tüfek ateşi gibi çatıya vuruyor. Öğleden sonra geç saatler ama gökyüzü o kadar karanlık ki gece yarısı gibi görünüyor. Mary ekmek dilimlerini kesip üzerlerine tereyağı sürüyor. Bu akşamki yemeğimiz bu olacak. Ben ateşin yanında oturuyorum, Maeve kucağımda dinleniyor. Karşımda, çocuklar ayaklarını ısıtmak için bacaklarını öne doğru açmış oturuyorlar. Abel, hayali tetiği çatıya doğrultarak tüfek tutuyormuş gibi yapıyor. "Pow, pow, pow," diye fısıldıyor. "Alın bunu, vahşiler!" Noah hayranlıkla izliyor. Onun bakışlarından Abel'in tüfeği korkunç derecede gerçek görünüyor.

Fırtına küçük kulübemizi döverken, gözlerimi kapatıp hayal ediyorum. Kovboylar ve Kızılderililer. Bu tepeler için büyük, kanlı bir savaş. Yaşlı Caleb, sert bir savaşçı şefi tarafından kafa derisi yüzüldü. Çocuklar öldürüldü. Kızlar ve ben, tepesinden dumanlar yükselen uzak bir çadıra götürüldük.

Rehin alındılar. Çocukluğumuzda o Batı öykülerindeki kadınları böyle tanımlarlardı insanlar *—o zavallı, güzel, onurlu köylü kadınlar, vahşiler tarafından rehin alınmışlardı.* Bu beni çok heyecanlandırırdı. Şimdi ise o öncü kadınların aslında en başından beri rehin olduklarını kimsenin fark etmemesine şaşıyorum.

Akşam yemeğinden saatler sonra, çocuklar odalarındadır ve dolu yağışı yerini ağır, sessiz bir kara bırakmıştır. Yaşlı Caleb kapıyı arkasından açık bırakarak yatak odasına girer.

Açık kapıya bakıyorum. "Sen—sen istemiyor musun—"

Bana bir bakış attı. "Bu kapıyı kapatırsak üç dakika içinde içerisi buz gibi olacak."

Pekala, o zaman. Sanırım çocuklar dinleyecekler.

Yatağımda , yorganı çeneme kadar çekmiş halde uzanıyorum ve onun kovboy şapkasını çıkarıp komodinin üzerine koymasını izliyorum. Tereddüt ediyor. Sonra, sanki korkunç bir düşünceden kurtuluyormuş gibi başını hafifçe sallıyor ve soyunmaya başlıyor.

Zihnim sinirli bir şekilde sağa sola savruluyor. Gerçeklik şovlarını, yapımcıların minibüslerini ve senaryolu konuşmaları düşünüyorum ve göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Ne kadar aptalca bir fantezi. Yerden çekip yatağımın altına sıkıştırdığım o küçük çakıl taşı—ne utanç verici bir oyun. Umutsuz bir hayal gücü gösterisi. Bu ev bir prodüksiyon seti değil. Mutfakta gizli kameralar yok, çocukların yakalarına gizlenmiş mikrofonlar yok. Kimse beni kurtarmaya ve eve götürmeye gelmeyecek. Bu noktayı kanıtlamak için daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, işte burada, şu anda, bu odada: belki bir şov yakında bir erkeğin bir kadına vurmasına, hatta kadının bir tuzağın çelik çenelerine doğru yürümesine izin verebilir—ama henüz ona tecavüz edebileceği noktada değiliz.

Elbette burada olan tecavüz olamaz. Kocanın karısına tecavüz etmesi diye bir şey yok.

Gömleği çıkmış, şimdi. Pantolonu ayaklarına düşüyor ve onu köşeye tekmeliyor. İç çamaşırını çıkarıyor. Bu benim kocamın bedeni. Karnında ben var; testis torbasının sola doğru sarkması var. Bu yabancı bedeni İncil'den biliyorum. Gözlerimi kapatıp hızlıca bir dua ediyorum.

Rabbim, benimle kal. İhtiyaç duyduğum bu anda beni yalnız bırakma.

Battaniyenin altından bedenime uzanıyor. Eli kalçamda. Beni çeviriyor. Üzerime tırmanıyor. Beni açıyor.

Natalie, bunu daha önce sayısız kez yaptın. Korkacak bir neden yok.

Ama bu adamın ereksiyonu sert, hatta çok sert. Tamamen kalkmış. Benim tamamen kuru olmam da işleri zorlaştırıyor. Vücudumun en derininden üç kelime yükseliyor, kendime sunabileceğim en büyük ve en içgüdüsel hayatta kalma eylemi: "Seni seviyorum," diyorum.

Yukarıda, eşim gülümsüyor.

Canım acıyor. Ne istediğimi sormuyor. İyi olup olmadığımı sormuyor. Genç bir kızken seksin tam olarak nasıl olacağını hayal ettiğim gibi: sormadan alan, beni tamamen dolduran, bedenimin kontrolünü ele geçiren ve beni içten dışa doğru parmak kuklası gibi yöneten bir adam. Evet. Tam olarak böyle. Abel'in hayali tüfeği gibi: korkunç derecede gerçek. Homurdanıyor, benden çıkıyor, bedenimi ters çeviriyor ve arkadan tekrar giriyor. Çığlık

atıyorum. Kendimi bir ahır hayvanı, samanda çiftleşen bir domuz gibi hissediyorum, ama gözlerimin beyazlarının odanın içinde çılgınca dolaşmasına, bir tür görsel rahatlık aramasına izin vermek bir rahatlama. Pencereler, duvar, bu yorgan. Bunun temposu, sürekli vuruşlar—dişlerim kafatasımda takırdıyor. Zihnimin koridorlarında dualar uçuşurken, parmaklarımın altındaki dikişlere odaklanıyorum.

Dış görünüşümüz yıpranıp yok olurken, içimizden her geçen gün yenileniyoruz... Çünkü hafif ve geçici sıkıntılarımız, hepsinden çok daha büyük olan ebedi bir zafer kazandırıyor bize... Bu yüzden gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyen şeylere dikiyoruz; çünkü görünen şeyler geçicidir, görünmeyen şeyler ise ebedidir .

Bir duraklama, uyluğuma tek bir dokunuş, sanki güvenilir bir atmışım gibi manuel bir talimat. Uyluğumu indiriyorum. Daha derine itiyor. Nefesim kesiliyor. Bir anda acı yerini parlaklığa, cennet gibi bir sıcaklığa, daha önce hiç bilmediğim bir aşka bırakıyor. İçgüdü devreye giriyor. Kendimi ona doğru uzanırken, vücudumu karşılık olarak kavislerken, başımı coşkulu bir duayla kaldırırken buluyorum—

Ne zamana *kadar , ey RAB ? Ne zamana kadar yüzünü benden gizleyeceksin? ... Düşün ve bana cevap ver, ey RAB Tanrım ; gözlerimi aydınlat —*

Ve sonra O yapıyor. Duama cevap veriyor, benimle konuşuyor. Oda ışıkla doluyor. Şok içinde çığlık atıyorum. Yaşlı Caleb itmeye devam ediyor, bedenimi gittikçe daha da yakına, cennet kollarına doğru taşıyor. Sanki koro müziği uzuvlarımda yankılanıyor ve ben *"Teşekkür ederim" diyorum, "Aman Tanrım, Tanrım" diyorum, "Evet, evet, evet, EVET " diyorum.*

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Evet diyorum.

Karı koca, buz gibi karanlıkta yan yana uzanıyoruz. Yaşlı Caleb horluyor. Ben ise tamamen uyanığım, karanlığa bakarak nefeslerimi sayıyorum. Yüzüncü nefese ulaştığımda doğruldum, yorganı kenara attım ve yataktan kalktım. Bir an yatağın yanında durup, hareketimin onu uyandırmadığından emin olmak için düzenli nefes alışverişini dinledim. Uzun, burundan gelen bir horlama sesi çıkardı.

Yatağın yanından sessizce uzaklaşıyorum, kapıdan içeri giriyorum, koridora çıkıyorum ve kapıyı birkaç santim arkamdan kapatıyorum. Sonra hızla koridordan geçip mutfağa gidiyorum, şömine hâlâ zayıf bir şekilde yanıyor. Şömineye bir odun daha atıyorum. Çocuklar saatlerdir uyuyorlar, umarım. Ev ölüm sessizliğinde.

Şimdi yalnız kaldığıma göre, garip, ürpertici bir sakinlik beni sarmış durumda. Bir aydınlanma yaşadım—hayır, bir aydınlanma değil. Bu, farkındalığın yeni olduğu anlamına gelirdi ve yeni hissettirmiyor. Sanki tüm hayatım boyunca bildiğim bir gerçek gibi; zihnimin kayıtlarında yıllarca kaybolduktan sonra yeniden yüzeye çıkan bir çocukluk anısı gibi.

Evet, bu evde gözetim altındayım, ama sadece O'nun tarafından. Bütün bunlar bir sınav.

Yaratıcım benim neler yapabileceğimi görmek istiyor.

İçimden bir ah çekip sessizce mutfak lavabosuna doğru yürüdüm. Karların ahırın çatısına yağmasını izledim. Hızla birikiyor. Gece boyunca birkaç metre daha yağacak.

Sevgilim, inancından şüphe etmeden önce şüphelerinden şüphe et.

Bazen dünyamızın en bariz gerçekleri en kolay gömülenlerdir. *Açıkçası,* Rabbim beni buraya, bu eve, bu aileye yerleştirdi ve yaptığı her şey gibi, beni buraya bir amaçla, bir planla getirdi. Hayatımın büyük bir kısmı nostaljik bir vizyonu, Amerika'nın daha iyi ve daha güzel bir versiyonunu yaymaya adanmıştı. Eski günlerin bir kutlaması. Şimdi Rabbim kendi mesajımın gerçeğini hissetmemi istiyor. Öğrenmemi, dinlememi, gelişmemi, boyun eğmemi ve—

Şu anki nihai hedefin ne olduğundan tam olarak emin değilim, ama sorun değil. Hazır olduğunda bana söyleyecektir.

Mutfağın karanlığında, ateşli bir şekilde dua ediyorum, şükranlarımı fısıldıyorum, sonra kendimi kutsuyorum ve çömeliyorum. Geceliğimi yukarı çekiyorum ve içimdeki yaşlı Caleb'den olabildiğince çok şeyi sıyırıyorum.

Kendime iki söz veriyorum. Birincisi: Rabbin mesajını bir daha unutmayacağım. İkincisi: Burada hamile kalmama izin vermeyeceğim.

Her şeyi yaparım Tanrım. Lütfen. Ama bunu değil.

Kendimi okşarken, annemin sesi kafamda yankılanıyor, nazik ve sevgi dolu bir şarkı: *Bir erkek güneşten güneşe çalışabilir, ama bir kadının işi asla bitmez, asla bitmez, asla bitmez.*

OceanofPDF.com

30

Ablam ve annemin ayrılacağı SABAH , annem benden onunla tarlalarda yürüyüşe çıkmamı istedi. Abigail'i, çocuklarla birlikte kanepede uzanmış, somurtkan bir şekilde çizgi film izlerken olduğu yerde bıraktık ve araba yolunun yarısına bile gelmeden annem, "Nasılsın Natalie?" diye sordu.

Onun gösterdiği sıcaklığa karşılık vermeye çalıştım. "İyiyim. Sen nasılsın?"

İçini çekti ve yürümeyi bıraktı, ben de isteksizce durdum. Ahırın yanında, dağlara doğru bakıyorduk; o da kolyesindeki haçla sinirli bir şekilde oynuyordu. "Tanrım, kız çocukları olan anneleri kutsasın," diye mırıldandı.

"Söylemek istediğin belli," dedim neşeyle. "Öyleyse söyle bakalım. Lütfen."

"Şey, senin için endişeleniyorum."

“Benim için mi endişeleniyorsun? *Benim* için *mi endişeleniyorsun* ? Abigail orada boşanmakla tehdit ederken”—yalnız olmamıza rağmen sesimi güçlü bir fısıltıya indirdim—“ *boşanmakla mı* ?”

Çaresizce omuz silkti. "Benim hatam. İkinizi de tek başıma, evde baba figürü olmadan büyüttüm; her şeyin yolunda gideceğini sanmıştım ama belki de doğru değildi..."

Annem monologuna başlarken, utanç ve öfkenin birleşimi beni bedenimden ayırdı. Ruhum yükseldi ve ahırın çatısının yanında havada süzülmeye başladı.

…Çocuklar için endişeliyim…

… zaten mevcut olan bir evi neden yenilediğinizi anlamıyorum…

… tarım hafife alınacak bir şey değildir…

…çok iyi bir adam, ama onun… olabileceğinden endişeleniyorum.

Dinlemek son derece acı verici bir monologdu ve eminim annem için de öyleydi. Durumun ne kadar acınası olduğunu görünce birdenbire şok oldum, neredeyse yıkıldım. Durum derken hayatımı kastediyorum. Çocuklarımı, kocamı, evimi. Yesteryear Çiftliği'ni. Aptalca çiftliğimizi.

Bunun işe yarayacağını neden düşünmüştüm ki?

Elbette haklıydı. İçten içe hep biliyordum: Hayal kurmakta başarısız oluyorduk. Kocam doğal bir John Wayne değildi. Ben de zahmetsiz bir ev hanımı değildim. Sevdiklerimizi uzaktan kandırabiliyorduk ama yakından bakınca, kokusunu alabiliyordunuz. Havada çürümüş bir şey vardı.

Annem konuşmaya devam ederken, bakışlarımı tarlalara çevirdim. Uzakta, Caleb kabak bitkileriyle ilgileniyordu. Değersiz sebzeler. Sanki bozuk para yetiştiriyormuşuz gibiydi. O anda ayağa kalktı ve neşeyle el salladı. Annem konuşmasına ara verdi—Clementine ve üzerine uymayan elbisesi hakkında bir şeyler söylüyordu, çok üzücü, gerçekten de zavallı kıza bedenine uygun bir şey bulmak için zaman ayıramaz mıydım?—ve ikimiz de, nezaket konusunda eğitilmiş olduğumuz için, neşeyle el salladık.

Aklıma yepyeni, en endişe verici bir düşünce geldi: Kocamı bundan vazgeçirmek kolay olmayacaktı. Çiftliği çok seviyordu. Kokuyu fark etmiyordu, ya da fark etse bile rahatsız olmuyordu. Asla buradan ayrılmayacaktı, bu da demek oluyor ki—

Doug onu asla buradan göndermeyecekti. Elbette göndermeyecekti.

Aylar boyunca, üç yıllık yıldönümümüzü endişeyle izlemiş, oraya vardığımızda ne olacağını, Doug'un bizi maddi olarak desteklemeyi kesip kesmeyeceğini merak etmiştim. Şimdi bunun anlamsız bir korku olduğunu anladım. Çiftliğin karlı olup olmaması umurunda değildi, aslında değildi. İstediğini zaten almıştı: oğlunu içine çekeceği bir dünya köşesi. Küçük, yastıklı bir hapishane hücresi. Söz konusu hapishane hücresinin bir konuşmada oldukça hoş gelmesi sadece bir bonusdu. Hayır, Doug bize para vermeyi asla bırakmayacaktı. Sadece daha az, daha az ve daha az verecekti. Bu da demek oluyor ki, burada mahsur kalmıştım. Tuzağa düşmüştüm. *Tanrı yardım etsin* , kocam ve çocuklarımla birlikte, sonsuza dek, yavaş yavaş yoksulluğa doğru sürüklenerek, ıssız bir yerde yalnızdım.

İçimde bir panik dalgası yükseldi. Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde gökyüzüne baktım. *Başka seçeneğim yoktu Tanrım. Beni buraya sen getirdin. Her türlü yolu sen bıraktın. Şimdi beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?*

"Çok şey yapıyorsun Natalie," dedi annem. "Ama sanırım biraz fazla yükün altına girdin. Arkadaşların senin için endişeleniyor, biliyorsun."

“Arkadaşlar mı?” Annem de ben de arkadaşım olmadığını biliyorduk.

“Vanessa. Atletizm takımından mı? Caleb'in sebzelerinizi çiftçi pazarında sattığını görmüş ve sebzeler organik değilse bunu

yapamayacağını, tatlım, nazikçe hatırlatmış.”

“Ama *bunlar* organik.”

"Fotoğraflarınızdan birinin köşesinde bir böcek ilacı varili gördüğünü söyledi."

“ *Yalan söylüyor!* ” Yüzüm o kadar sıcaktı ki neredeyse nefes nefese kalmıştım.

“Şey, tatlım.” Annem anlamlı bir bakışla arkama baktı ve ben de arkamı döndüğümde ahırın yanında bir ilaçlama varili gördüm. İçimde öyle sıcak ve acı verici bir öfke patlaması oldu ki neredeyse nefesim kesildi. O aptal göçmenler. Aptal Meksikalılar. Kaç kere rica etsem de, asla kendi çöplerini temizlemediler.

"Caleb'e söyleme," diyecektim neredeyse anneme. Ürünlerimizin organik olduğunu düşünüyordu. Ürünlerimizin organik olması onun için çok önemliydi; görünüşe göre kâr elde etmekten daha önemliydi. Üçüncü hasat sezonunun da başarısız geçmesinden sonra, işleri kendi ellerime aldım. İşçilere tarlaları gece ilaçlamalarını söyledim. Varilleri çok dikkatli bir şekilde saklamalarını söyledim.

Doug haklıymış. Ne büyük bir sınır sorunumuz vardı!

Annem sözlerine şöyle devam etti: "Vanessa'nın bunu dile getirmesi gerçekten çok nazikçe bir davranıştı. Senin için endişelenmişti. Bu tür karışıklıklar için kesilen cezalar bir işletmeyi iflasa sürükleyebilir."

"Anne, benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

İstediği şey, kız kardeşim için de aynısını istiyordu: Dağınıklığı bir dolaba süpürmek, kapıyı kapatmak ve kilitlemek. "Sadece mutlu olmanı istiyorum," dedi.

İşte yine o anlamsız kelime.

“Elbette mutluyum,” dedim öfkeyle. “Mutlu görünmüyor muyum?”

Bir saat sonra, Caleb, çocuklar ve ben araba yolunda el sallayarak veda ediyorduk; o berbat minibüsün çalışan tek fren lambası , *yokuş aşağı inerken bize doğru hızla yanıp sönüyordu. Sanki Mors alfabesiyle bir mesaj alıyormuş gibiydi. Hayatını toparla . Annemin son iletişim* çabasını *susturmak için* bir taş alıp ikinci fren lambasını *da* kırmak isteğimi yuttum .

“Şey, bu eğlenceliydi,” dedi Caleb, tam Samuel kollarımda ağlamaya ve kıvranmaya başladığı sırada. Zavallı çocuk muhtemelen açtı, yorgundu ya da kabızdı. Kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben bilmiyordum!

“Anne,” dedi Clementine. Eteğimi çekiştirdi. “Anne. Anne.”

Samuel daha da yüksek sesle feryat etti, sinir sistemimi alt üst eden ve vücudumda bir darbe almış dirseğim gibi yankılanan delici bir çığlıktı bu.

“Anne. Anne. Anne.”

Clementine'e baktım. " *Ne?* "

İlgim karşısında şaşırmış gibiydi. Tereddüt etti, sonra sessizce, "Abigail teyzenin evinde yaşamak istiyorum," dedi.

Bunun için ona tokat atabilirdim. Gerçekten, atabilirdim.

"Akşam yemeğinde ne var peki?" diye sordu Caleb.

Clementine sözlerine şöyle devam etti: "Kuzenlerimle birlikte yaşamak istiyorum. Saklambaç oynamak istiyorum."

O an dünya o kadar küçüktü, gökyüzü o kadar oksijensizdi ki, sanki biri başımı plastik streç filmle sarmış ve sabırla boğularak ölmemi bekliyormuş gibi hissettim.

“Anne.”

“Nattie?”

“Anne! *Anne!* ”

Reena ne yapardı ?

Bu düşünce, onu engelleyemeden aklıma geldi.

Reena gibi biri böylesine nefes kesici bir aşağılanmaya nasıl tepki verirdi? Muhtemelen bir kahve fincanı dolusu votka içer, dudaklarının genel çevresine titrek bir ruj çizgisi çeker ve onu istemeyen bir adamın peşinden koşardı. Pek de faydalı bir örnek değil. Peki ya yurt odamızdaki diğer, daha zeki kızlar, mevsimlik olarak erkek arkadaş değiştirenler? Reena'nın olmaya çalışıp başaramadığı kızlar?

Cevap yukarıdan geldi: ilgi çekici bir fotoğraf paylaşacaklardı.

"Susuzluk tuzağı" (*isim, argo*): Özellikle özçekim veya başka bir fotoğraf olmak üzere, cinsel ilgi uyandırmak, kişinin çekiciliğini takdir etmek veya başka olumlu geri bildirimler almak amacıyla yapılan sosyal medya paylaşımı. Örnek: Beş milyon dolarlık bir ahırın önünde, büyüyen yavrularıyla birlikte duran, gururlu, zayıf, genç görünümlü bir Hristiyan kadının fotoğrafı. *Neşelen!*

Samuel'in öfkeli ağlamaları arasında Caleb'e, "Başka bir bebek istiyorum," dedim. "Ve fotoğrafını çekmek istiyorum."

Caleb'in hangi isteğe değindiğini bilmiyordum, belki o da bilmiyordu; kafası karışmış bir şekilde "Şu anda mı?" dedi.

"Evet," diye tersledim. "Hemen şimdi."

Huysuz Clementine ve ağlayan Samuel ile ahırın önünde dururken Caleb bir sürü berbat fotoğraf çekti. Her seferinde telefonu bana uzattığında, fotoğrafa şok olmuş bir dehşetle bakıyordum. Sonunda, "Boş ver," diye çıkıştım. "Sadece—boş ver. Kendim yapacağım. Bebeği al."

Araba yolunda durdum ve kendimin, bebeğimin çığlıklarının, kocamın ve kızımın arkada rehineler gibi vurulmayı beklercesine gergin bir şekilde durduğu üç yüz tane özçekim fotoğrafı çektim. Clementine tekrar tekrar, "Ne yapıyorsun anne?" dedi. "Ne yapıyorsun?"

Sonunda " *SESSİZ OL!" diye kükredim.*

Samuel bile şaşkınlıktan sustu. Sonra sadece rüzgarın sesi, gıcırdayan ağaçlar ve uzaktan gelen bir kartalın çığlığı duyuldu; ben de sessiz kayıt düğmesine tekrar tekrar bastım.

Sonunda Clementine ve Caleb uzaklaşmaya başladılar. Bebek üşüyordu, dedi. İşte o zaman nihayet o muhteşem kareyi yakaladım: yüzümün yakın çekimi, yanaklarım kıpkırmızı, ailem ahıra doğru benden uzaklaşırken objektife gülümsüyordum. *Evet*, kendi hayatıma şaşırmış gibiydim; arkamda duran bunca nimeti, çocukları, kocayı ve büyük kırmızı ahırı görünce kahkaha atacak gibiydim. Tamamen başka bir kadın gibi görünüyordum, ailem başka bir aile gibi, bu çiftlik başka bir çiftlik gibi.

Bir açıklama yazdım —bazen bunun GERÇEK, DÜRÜST HAYATIM olduğuna inanamıyorum ! —ve sonra paylaş düğmesine bastım.

Hayatımın en önemli günüydü. Kocam, çiftliğim, ailem için çalışmayı bırakıp, eski ve çok sevdiğim bir projeye, kendime geri döndüğüm gündü.

Ailem için akşam yemeği hazırlamak üzere içeri geri döndüm.

Akşam yemeğinden sonra tekrar hamile kaldım.

OceanofPDF.com

31

BUGÜN MAEVE İLE bütün gün tavuklarımız, *yani hanımlarımız için küçük şapkalar diktik.* Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Gerçekten çok güzel bir gündü.

Sabah oldukça basit başladı: Ben günlük kıyafetimi seçerken Maeve arkamdan bir soru sordu: "Sence kadınlar kışın üşürler mi anne?"

İlk kar yağdığından beri bu soruyu soruyordu. İneğin ve atın geceleri ahırlarında samanla yalıtılmış bir şekilde nasıl korunduğunu fark etti ve sonra neden tavukların kümeslerinin içinde uyumadığını sordu. Ona gayet açık bir şekilde tavukların aptal olduğunu, kümeslerinin içinde sıcak kalmaları *gerektiğini* ve ölürlerse kendilerinden başka kimseyi suçlayamayacaklarını söyledim. Ama yine de sormaya, endişelenmeye ve onların rahatlığı için telaşlanmaya devam etti, bu yüzden sonunda "Neden *onlara* ne istediklerini sormuyoruz?" dedim.

Ve böylece karda ağır ağır yürüyerek tavuk kümesine gittik ve o küçük beyinsiz hayvanlara ne *düşündüklerini* sorduk. Tavuk dilini ustaca çeviren Maeve, hanımların soğuk havada biraz *üşüdüklerini* bana ciddi bir şekilde doğruladı.

"Pekâlâ," dedim, aynı ciddiyetle. "Görünüşe göre yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var."

. . .

Yarım saat sonra, kahvaltıda, Mary ormanda safran toplamak için birkaç saatliğine gideceğini söyledi ve ben de ona tavuklarla ilgili çok önemli planlarımızdan bahsettim.

“Ev işlerin bittikten sonra yapacaksın, değil mi?” İkimize de sert bir bakış attı. “Bunu çok uzun süre erteleme ve israf *etme* .”

Ve böylece Maeve ile ben verandada durduk, küçük elini sıkıca tutmuştum, Mary'nin yoldan aşağı yürüyüp virajı dönüp gözden kaybolmasını, karda temiz bir ayak izi bırakmasını izledik. Bir an boğazım acı verici bir şekilde düğümlendi. *Neden çiftlikten bu kadar kolayca uzaklaşabiliyor?* Sonra Rabbimi ve O'nun ilahi planlama hakkını hatırladım ve özür dileyerek başımı eğdim.

Maeve'in elini sıktım, kaşlarımı kaldırdım. "Ne dersin, bugün eğlenceyi öne alalım Maevie?"

Montlar çok zordu. Kuşlar, Maeve'in kol deliklerini ölçmek için kanatlarını açmaya çalışmasından nefret ediyordu, bu yüzden şapkalar oldu ve şimdi burada, öğleden sonra geç saatlerde mutfak masasında oturmuş, fötr şapka ve berenin sıkıcı bir karışımına benzeyen bu kışlık şapkalara son rötuşları yaparken, Mary ön kapıdan içeri giriyor, botlarındaki karı silkeliyor ve "Aman Tanrım, *lütfen* bana bütün gün bunlarla uğraşmadığını söyle." diyor.

“Tamam!” diyorum. “Bütün gün bunlarla uğraşmadık zaten.” Maeve'ye göz kırpıyorum ve o da kahkahalarla gülüyor.

Mary içini çekiyor, sert bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor, sonra da: hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu neredeyse bitirdim anne," diyor Maeve neşeyle. Elinde yırtılmış kumaş yığınını tutuyor.

Omuzumun üzerinden Mary'ye baktım; mutfak tezgahının yanında garip bir şekilde duruyordu. Mutfak penceresinden hiçbir şeye bakıyordu. Ne

zamandır yoktu? Birkaç saatten çok daha uzun bir süre. Neredeyse bütün gün. "Bütün bu süre boyunca safran mı topladın, Mary?"

Bir an için beni duymuyormuş gibi geldi. Sanki trans halindeymiş gibi pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Ben de mantar buldum," dedi sonunda. Çantasına doğru döndü, sonra ayağının dibinde bir şey fark edince durdu. Bir kumaş parçası. Onu aldı. "Bu senin kazaklarından biri mi, Maeve?"

"Bu benimkilerden biri," diyorum hızla. "Hiç giymediğim bir şey."

“Onu *asla* giymez!” diye tekrarlıyor Maeve. “Gerçekten, Mary, yemin ederiz!”

Mary yavaşça başını salladı, sonra o küçük parçayı mutfak köşesindeki katlanmış temiz bez yığınının arasına koydu. Ne demek istediğini biliyorum — Bu israf, bir çiftlik *hayvanı için onu parçalara ayırmak ne kadar dikkatsizce* —bu yüzden Maeve'e, "Sorun değil küçük tavuk. Ben akşam yemeğini hazırlayacağım, sen de şu şapkalar üzerindeki işini bitirebilirsin. Çok önemli." demesi çok garip.

Sonra bizden yüzünü çevirip akşam yemeği işleriyle meşgul olmaya başladı. Oturduğum yerden sadece ellerinin şeklini görebiliyordum. Titriyorlardı. Ellerini yumruk yapıp tezgaha sertçe bastırdı.

Bir şeyler ters gidiyor.

Maeve'e döndüm. "Birkaç dakika Mary'ye mantarlarla ilgili yardım edeceğim." Maeve'i masada bırakıp Mary'ye yaklaştım. "Peki," dedim. "Yürüyüşün nasıldı?"

"Pekala." Çantasından mantarlar çıkarırken, küçük toprak parçaları etrafa saçılıyor.

"Yüzün, Mary," diyorum sessizce. "Sanki hayalet görmüşsün gibi görünüyorsun."

" *Sen* de tavuklar için şapka dikiyorsun," diye karşılık verdi. "Görünüşe göre ikimizin de tuhaf bir günü olmuş."

"Ben sadece şunu yapmaya çalışıyorum..."

“Maeve,” diye sesleniyor omzunun üzerinden, “gidip bir kova su getirir misin? Bu mantarları iyice temizlememiz gerek.”

Maeve sandalyesinden kalkıp işini halletmek için koşarak uzaklaştı ve kısa süre sonra Mary ile yalnız kaldık. Bana doğru döndü. Nefes nefese kalmıştı, yüzüme bakamıyordu. "Bir hayvanla karşılaştım, tamam mı? Bir tuzakta. Sanırım bir vizon. Çırpınıyordu. Acı çekiyordu."

"Kaydettin mi?"

“Tabii ki hayır,” diye mırıldandı. “Neredeyse ölmüştü. Tuzak öldürmezse, sıcaklık öldürür.” Yanağından bir damla gözyaşı aktı ve sertçe sildi. “Üzücüydü, hepsi bu.”

O, bunalmış, yorgun bir genç kızın resmi gibi görünüyor. İçimde hafif bir annelik içgüdüsü beliriyor. Onu kucaklamalıyım. Başını çenemin altına çekip saçlarını okşamalı ve " *Şşş, şşş" demeliyim.*

Sonra hatırlıyorum: Bacağımı tekrar bir araya diken Mary'di. Kızın midesi demir gibiydi. Sinirleri çelik gibiydi. Ve ben onun, parçalanmış bir orman hayvanı için gözyaşlarına boğulacağına mı inanacağım?

Dikkatlice, neredeyse deneme amaçlı olarak şöyle diyorum: "Sana inanmıyorum."

Mary'nin nefesi duruyor.

"Bana yalan söylüyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor.

“ *Mary.* O ormanda ne oldu?”

O sırada Maeve, elinde dolu bir kova suyla kapıdan içeri girdi, bu sırada yere biraz su sıçrattı. "Teşekkür ederim, Maevie," dedi Mary. Kovayı alıp tezgâhın üzerine koydu. Mantarları yıkamaya başladı.

"Mary," diye tekrar deniyorum ama beni itip uzaklaştırıyor ve tersleyerek, "Lütfen yolumdan çekilir misin Natalie?" diyor.

Bir adım geri çekiliyorum, sonra tekrar geri çekiliyorum. Bana daha önce hiç Natalie diye seslenmemişti. Bir an için birbirimize bakıyoruz, korkunun aynası gibi.

Sonra oğlanlar ön kapıdan içeri daldılar ve bir kargaşa başladı—Noah hayali savaşlardan bahsederek bağırıyordu , Abel ona hayali av tüfeğinin kabzasının gevşek olduğunu söylüyordu, Yaşlı Caleb şapkasını askıya asıp akşam yemeğinde ne olduğunu soruyordu—ve Mary bu kargaşanın içine karıştı. Gecenin geri kalanında bana bakmadı bile.

OceanofPDF.com

32

SOSYAL MEDYA PAZARLAMA KURSU, Tammy Lane adlı bir influencer tarafından yürütülüyordu. Salt Lake City'de yaşayan, elli bin takipçisi olan bir anneydi ve bize sadece Instagram'dan ayda altı haneli gelir elde etmeyi nasıl başaracağımızı öğreteceğini vaat ediyordu. Altı haftalık yoğun bir kurs olarak tanıtılmıştı (kayıt sayfasında daha küçük yazı tipiyle: haftada bir saatlik Zoom görüşmesi!) ve 1500 dolara mal oluyordu. Giriş niteliğindeki Zoom görüşmesine katılan kadın sayısını tahmin ettiğim kadarıyla, Tammy'nin aylık kotasını doldurduğunu söylemek güvenliydi.

İlk Zoom toplantısında, üniversitede birlikte okuduğum, zeki, bilgili ve son derece ilerici kadınlarla dolu bir bilgisayar ekranı görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, Zoom ekranı bana benzeyen kadınlardan oluşan bir galeriyle açıldı. Etki yaratma işinin seküler bir meslek olmadığını ilk kez o zaman fark ettim. Neredeyse herkesin göğsünde parıldayan küçük bir haç kolyesi vardı, New Jersey'den kıvırcık saçlı Rachel Weissman hariç; o da görüşmenin ilk dakikalarında giderek daha da endişeli görünüyordu ve sonunda videosunu kapattı.

Her toplantının başında ve sonunda dua ettik. Modülde, JesusMomma ve OGO rganic gibi kullanıcı adlarıyla onlarca farklı versiyonum bana bakıyordu. Kadınların benden daha yaşlı mı yoksa daha genç mi olduğunu anlayamadım, ama hangi tür topluluklardan geldiklerini hemen görebiliyordum. Bunu sunumlarında, gülme, kaş çatma ve ağlama biçimlerinde gördüm. Kendileri hakkında kısa birer biyografi sunmaları gereken altmış saniyelik süre içinde ailelerinden bahsetme biçimlerinde gördüm. *Merhaba herkese, ben Natalie Heller Mills. Üç çocuk annesiyim, dördüncüsü yolda! Eşim Caleb, sevgiyle Yesteryear Ranch dediğimiz aile çiftliğimizi işletiyor . Süt, peynir ve organik egzotik sebzeler satıyoruz. Ama benden bu kadar! Peki ya siz?*

Tammy, görüşmenin başında, "Bugün kayıt olduğunuz için hepiniz *kendinizle gurur* duymanızı istiyorum," dedi. "Bugün bu görüşmeye katılarak, yolculuğunuzun en büyük adımını attınız: ilk adımı." Durumun ciddiyetinin tam olarak anlaşılması için bir süre durakladı.

Tammy, tam anlamıyla *sosyeteye yeni adım atmış bir genç kız gibiydi.* Telefonu tertemiz mutfağından açıyordu. Her konuştuğunda, odanın yeni bir bölümünü vurgulamak için dizüstü bilgisayarını biraz kaydırıyordu. Sekiz gözlü ocak; iki paslanmaz çelik bulaşık makinesi. Işıltılı tezgahlar, toprak kahverengiden kokain beyazına kadar değişen renklerdeki düzenli küçük toz yığınlarını içeren kavanoz sıraları. Bazen, arka planı tamamen kapatarak dizüstü bilgisayar ekranına doğru eğiliyor, gözeneksiz yüzü bize ay tutulması gibi ışıldıyordu. “Bir annenin yapacağı en zor şey kendini ilk sıraya koymaktır. Haklı mıyım? *Yıllardır kendinizi ilk sıraya koymadıysanız elinizi kaldırın hanımlar.* ”

Yüzlerce el havaya kalktı. Kendi kendime, *"Bu dayanılmaz derecede klişe ama ben de oyuna katılmak için elimi kaldırmalıyım," diye düşündüm.* Sonra elim zaten kalkmış olduğunu fark ettim. Tammy iyiydi.

Tammy'ye göre, gezegendeki en güçlü güç, İlahi Hristiyan Dişil Enerjisi'ydi (*ticari marka tescili beklemede !*). Biz sınırsız kaynaklardık; *orijinal* Enerji Tavşanlarıydık. En çılgın hayallerimizi gerçekleştirmek için tek yapmamız gereken, kendi sonsuz enerji depomuzu *kanalize* etmekti. " *Gerçek,* özgün benliğiniz olursanız, satışlar zahmetsizce gerçekleşir," dedi Tammy, belli ki ev yapımı bir PowerPoint sunumunda slaytları hızla ilerletirken. Slaytlar hızla geçti ve Tammy'nin söyledikleriyle sadece gevşek bir bağlantısı varmış gibi görünüyordu. Çiçek tarlasında dönen sarışın bir kadının stok fotoğrafı; 80.000 dolarlık bakiyesi olan bir banka hesabının ekran görüntüsü; Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinin karikatürize edilmiş bir piramit çizimi ve en altta somurtkan bir kadın figürü.

Tammy, bilgisayar ışığından psikotik bir şekilde parlayan gözleriyle sözlerine şöyle devam etti: "En büyük korkumuz yetersiz olmamız değil. En büyük korkumuz, ölçülemeyecek kadar güçlü olmamızdır." Etki yaratmak için burada durakladı. "Oprah bunu söyledi."

Tammy'nin konuşma noktaları, güvenceden kınamaya ve coşkuya doğru hızla akıp gitti. Yüz kadar nispeten saf kadının aynı anda bu kadar çok çelişkili gerçeği zihinlerinde tutmaya çalışmasının yarattığı kolektif ruhsal ağırlığı adeta hissedebiliyordum: Başarılı olmak için gereken her şey zaten içlerinde vardı, ama aynı zamanda başarılı olmak için bu kadına para

ödemeleri gerekiyordu ve gerçekten başarılı bir sosyal medya satış döngüsü zahmetsizce, uykumuzda bile gerçekleşmeliydi, yine de ailelerimizden biraz zaman ayırmaya başlamamız gerekiyordu ki kendimizi bu çabaya adayabilelim ve bu kursun amacı kadınlara kendi İlahi Hristiyan Dişil yönlerine daha da dalmalarını hatırlatmaktı ve ayrıca, hanımlar, biraz sert erkeksi beceriler geliştirmenin, biraz matematik öğrenmenin zamanı gelmişti!

Bilgisayar ekranıma göz attım. Oturumun üzerinden henüz sekiz dakika geçmişti ve birkaç kadın açıkça ağlıyordu. Tammy, çevrimiçi satışları artırmak için İlahi Hristiyan Dişil Enerjisinin gücünden yararlanma üzerine otuz dakikalık bir monologa düzgünce giriştiğinde, diğer kadınların ifadelerini, rahatsızlık, hayranlık ve dizginsiz sevinç gibi uygun anlarda yansıtmaya çalıştım. Herhangi bir an için doğru yanıtı içgüdüsel olarak bulmakta zorlanıyordum. Sohbet bölümüne kendi sorularımı yazmaya direndim: *Hashtag'ler hakkında ne zaman bilgi edineceğiz? Birisi bana Instagram'daki analiz panosunu açıklayabilir mi? Bazı fotoğraflarım neden yüz beğeni alıyor ama sadece bir yorum alıyor? Son bir saattir telefonuma bakmadığımda neden yanaklarım kaşınıyor? Tammy Lane, neden bu konuda benden daha iyisin? Ben neden buradayım?*

Ailemle yaşadığım felaket ziyaretin üzerinden iki yıl geçmişti. O zamandan beri, yeni sevgili küçük oğlumuz Stetson'ı dünyaya getirmiştim. Doğum gününde, hastane yatağında öne eğilip onu kendim yakalamış, başının tepesini dünyaya doğru yönlendirmiştim. Stetson'da doğum sonrası dönem, o berbat birkaç ay olmamıştı, çünkü neredeyse hemen tekrar hamile kalmıştım. Yüce Allah'a şükürler olsun! Hamilelik duyurusunun altına böyle yazmıştım. Dördüncü çocuğumuz, küçük bir kız, birkaç ay sonra dünyaya gelecekti.

Aileme gelince: Abigail'in boşanması, beşinci çocuğunu, Kaitlyn adında zayıf bir kız çocuğunu doğurduktan birkaç gün sonra kesinleşmişti. *B* harfiyle başlayan isimlerin sonlandırılmasının mecazi anlamının utanç verici derecede ağır olduğunu düşünmüştüm; annem ise bundan açıkça rahatlamıştı. Abigail ve dört *B'si* ve bir *K'si* artık annemle birlikte yaşıyordu. İki yetişkin, dört çocuk ve bir bebek üç odalı bir eve sıkışmıştı. Ablam para kazanmak için ne yapıyordu? Eh, haklıydım. İş bulamıyordu ve bu yüzden kasabadaki gençlerle birlikte markette poşetleme yapıyordu.

O an konuşmuyorduk. Bu da sorun değildi. Hatta ideal bile sayılabilirdi. Gerçi bu, onu görmemek için şehrin diğer tarafındaki markete on beş dakika daha fazla araba sürmem gerektiği anlamına geliyordu; aynı zamanda kız kardeşimin kendi hayatını yavaş yavaş mahvetmesine tanık olma yükümlülüğünden de kurtulmuştum. Bunun için çok meşguldüm! Caleb'i, çocukları ve tatlı küçük çiftliğimizin günlük olaylarını belgeleyen, hızla büyüyen sosyal medya hesabımı yönetmekle çok meşguldüm. (Tammy Lane'den kursun tam fiyatını ödemenin karşılığında alacağım e-postayla gönderilen analiz paragrafına göre, Yesteryear Ranch'i *tatlı küçük çiftliğimiz* olarak adlandırmak iyi bir karardı. Özellikle, "Yaklaşılabilir, Samimi ve Yaratıcıydı!")

Şimdi, *şirin küçük çiftliğimin* Instagram hesabının bin civarında *şirin takipçisi vardı.* Bunların sadece yarısı insan gibiydi ve hiçbiri bana *şirin küçük çiftliğim hakkında ne düşündüklerini söylemekle ilgilenmiyordu.* Bu takipçiler fotoğraflarıma hiç yorum yapmıyorlardı. Bana özel mesaj göndermiyorlardı. Sadece küçük bir avuç insan fotoğraflara beğeni tuşuna basma gibi ufak bir adımı bile atmaya razıydı. Bazen kendimi ön verandamda durmuş, sessiz bir orduya bakıyormuş gibi hissediyordum. *Ne istiyorsunuz?* demek istiyordum. *Sizi nasıl harekete geçirebilirim?*

Hiçbir fikrim yoktu. Çok geçmeden, hesap ilginç bir iş olmaktan çıkıp, sürekli kaşımam gereken bir kaşıntı gibi, gerekli bir görev haline geldi. Tammy'nin sosyal medya reklamı bana hiç ulaşmasaydı, hesabı tamamen bırakabilirdim. Hesabın karlı olabileceğini kendi başıma kesinlikle fark edemezdim. Ama reklam beni buldu. Daha da önemlisi, mükemmel bir zamanda buldu: Aylardır korktuğum Doug ile telefon görüşmesinden sadece bir saat kadar sonra. Başkanlık yarışına girmeden önce fonları azalttığını söyledi. Yıllık ödememiz yarıya inecekti. "Başkanlık yarışına girmenin özelliği bu," dedi dostane bir şekilde. "Dikkatli olmazsanız sizi iflas ettirir!"

SOSYAL MEDYA HESABINIZDAN AYDA ALTI HANELİ PASİF GELİR ELDE ETMEK İSTİYOR MUSUNUZ???

Evet. Evet, yaptım. Hatta yapmam gerekiyordu.

Bu yüzden ders. Bu yüzden Tammy Lane'e sekizinci sınıf öğrencisi tarafından bile tasarlanabilecek bir ders için 1500 dolar vermeye razı oldum. Bu yüzden Tammy, ilahi iç ışık hakkındaki beşinci monoloğuna

başlarken sabrettim. Bana ne kadar sinir bozucu veya sıradan görünse de, kabul etmeliyim ki: doğru yaptığı bir şey vardı. Bir şekilde benim anlayamadığım bir şeyi çözmüştü. Sonuçta, kimse benden Instagram tavsiyesi almak için 1500 dolar ödemezdi.

Tammy'nin büyük Zoom konuşmasının ardından (gelecek haftaki toplantıda *somut rakamlara* gireceğimize söz vermişti), onar ve on ikişer kişilik küçük gruplara ayrıldık ve hesaplarımız hakkında birbirimize *açık geri bildirimler* verdik. Benim Zoom grubumda, on iki kadından onu Idaho'dandı ve hepsi bir çiftlikte yaşıyordu. Bir saat boyunca, yirmi bin takipçisi olan ve aylar sonra öğrendiğim kadarıyla Tammy Lane'in yeğeni olan Cassidy adında genç bir kadın olan Atanmış Mentorümüz, içimizdeki Aslan Kadını ortaya çıkarmak için bir dizi manevi egzersizden geçirdi.

İlk olarak, sırayla, sosyal medya varlığımızla ilgili bazı ayrıntıları paylaştık. Robin adında bir kadın ilk olarak söz aldı. "Merhaba, ben Robin," dedi neşeli bir şekilde. "Ve bir sığır çiftliği işletiyorum."

Bir grup kadın, piramit şemalarıyla ilgili bir oyunun Yunan korosu gibi, hep bir ağızdan şöyle cevap verdi: " *Merhaba Robin !* "

Cassidy, Robin'in Instagram hesabını paylaşılan ekrana getirdi ve hep birlikte fotoğraflarına baktık, beğendiğimiz ve beğenmediğimiz şeyleri söyledik. Beğendiklerimiz: Çocuklarının doğal fotoğrafları. *Çok doğal!* Beğenmediklerimiz: On iki ve on üç yaşındaki oğullarının gelecekteki eşlerinden (*şaka yollu !*) nefret ettiğinden bahsettiği açıklamalar. *Utanç verici!* Beğendiklerimiz: Düzlükleri kasıp kavuran bir fırtınanın fotoğrafı, Tanrı'nın gücüyle ilgili bir İncil pasajıyla birleştirilmiş. *Çok uygun!* Beğenmediklerimiz: Robin'in yerel kasabının yanında kocaman bir sırıtışla gülümsediği, ikisinin de kan içinde olduğu fotoğraf. *Kabus gibi!*

Cassidy, " *Kesinlikle* doğru yoldasınız," dedi tutkuyla. "Sadece vermek istediğiniz mesajı *biraz daha netleştirmeniz* gerekiyor. Anlıyor musunuz?"

Robin'in yüzündeki perişan ifade , *Cassidy'nin ne demek istediğini anlamadığını gösteriyordu* ; ama zaten Ashley Ann'e geçiyorduk, tahmin ettiğiniz gibi Idaho'lu bir kadın, kocasına yine tahmin ettiğiniz gibi bir sığır çiftliği işletmesinde yardım ediyordu. "Kendimi diğerlerinden *ayırmakta* gerçekten zorlanıyorum."

Cesur genç liderimiz Cassidy, bilgece başını salladı. "Bu en zor ve en önemli kısım. *Derinlere* inip kendinize sormanız gerekiyor: *Beni* bu kadar özel kılan ne? Başkalarının sunamayacağı neyi sunabilirim?"

"Doğru," dedi Ashley Ann, başını hararetle sallayarak.

"Yani *tam şu anda,* " dedi Cassidy nazikçe. "Bize tam şu anda sizi özel kılan şeyin ne olduğunu söyleyin."

Zoom görüşmesi sessiz geçti.

"Şey," dedi Ashley Ann.

Görüşmeye katılan herkesin, doğrudan rakipleriyle iletişim halinde olduklarının farkına vardığı çok açıktı. Herkesin bir tür çiftliği vardı. Herkes çiftlik ürünlerini doğrudan tüketicilere çevrimiçi olarak satmaya çalışıyordu.

"Ben... komiğim mi?" dedi Ashley Ann. "Ve nazik miyim?"

"Mükemmel," diye heyecanla söyledi Cassidy. "Şimdi tek yapmanız gereken bunları hesabınızda göstermek!"

"Ancak-"

“Aslında bir sorum var,” dedi başka bir kadın gergin bir şekilde. “Sizlerden hiç kimse size… üreme merkezi diye hitap ediyor mu?”

Cassidy şaşkınlıkla baktı. "Mesela, sığır yetiştiricisi mi?"

"Hayır, yani insan yetiştirmekten mi bahsediyorsunuz?"

İçimde bir huzursuzluk dalgası vardı. Geçen hafta anonim, fotoğrafsız bir kullanıcıdan aldığım bir yorumu düşündüm: "Tabii ki, tam bir tarikat havası yayıyorsun."

"Çevrimiçi trollerden görüşmenin sonunda bahsedelim," dedi Cassidy kararlı bir şekilde. Bütün küçük yüz kutularına baktı, belli ki otoritesini yeniden kurmaya çalışıyordu. "Sıradaki! Hadi... Natalie'yi konuşalım!"

“Herkese merhaba!” dedim on beş titreyen yüze. “Ben Natalie. Hesabımın adı YesteryearRanch. Şu anda binden fazla takipçim var ve ben __”

Gerçek insanlar olup olmadıklarını bilmiyorum. Neden beni takip ettiklerini bilmiyorum. Benden hoşlanıp hoşlanmadıklarını bilmiyorum. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Neden burada olduğumu bilmiyorum.

"Sayfamda daha fazla etkileşim sağlamak istiyorum."

Herkes coşkuyla başını salladı, adeta tavuk kafaları gibi bir izleyici kitlesiydi bu.

Cassidy hesabımı ekrana getirdi. "Bakalım burada neler var." Yavaşça profilimi kaydırırken oda sessizdi. Ahırın önünde gülümseyen ben vardım,

sonra Caleb, en yeni süt ineğimizi sağarken, sonra da Clementine, siyah beyaz bir fotoğrafla tarlalarda dönüp dururken.

"Pekala arkadaşlar," dedi Cassidy. "Ne düşünüyorsunuz?"

Ashley Ann, "Marka kimliğiniz biraz... resmi," dedi.

Neşeli bir şekilde, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Çok yorgun görünüyorsunuz," dedi kadınlardan biri.

"Pek sevimli bir izlenim bırakmıyorsunuz," diye araya girdi başka bir kadın.

“'Anlaşılabilir' kelimesini kullanalım,” dedi Cassidy hızla. “Çok da *anlaşılabilir biri gibi görünmüyor.* ” Cassidy kaydırmayı durdurdu ve çocuklarla çekilmiş bir fotoğrafıma takıldı; Clementine bacaklarıma yaslanmış, küçük Samuel bir kolumda, bebek Stetson diğer kolumdaydı. Fotoğrafın altına yazdığım yazıyı yüksek sesle okudu: “ *Bir erkek güneşten güneşe çalışabilir, ama bir kadının işi asla bitmez.* ”

"Alt yazıyı beğendim," dedi Robin. "Ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, bir şeyler tuhaf geliyor?"

"Gülümseme," dedi Ashley Ann.

“İşte bu!” diye haykırdı Robin. “Sorun gülümsemende. Aslında mutlu görünmüyorsun. Sanki suratını buruşturmuşsun gibi.”

On beş kafa aynı anda başını salladı.

"Ama bu sadece benim gülümsemem. Ben böyle gülüyorum işte!"

“İşin aslı şu Natalie.” Cassidy yapmacık bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Bence Ashley Ann’in burada söylemek istediği şey, sanki rol yapıyormuşsun gibi görünüyor.”

Tekrar güldüm, ama sesim daha çok öksürüğe benziyordu. "Herkes öyle değil mi zaten?"

Ashley Ann gözlerini devirdi. "Şey, evet, bir bakıma öyle ama bu kadar bariz olmaması gerekiyor." Onay almak için Cassidy'ye baktı. "Öyle değil mi?"

Cassidy ciddi bir şekilde başını salladı. "Duyguların *tamamen doğal bir şekilde yansıtılması gerekiyor.* Neden aynanın karşısında gülümsemeyi denemiyorsun? Kulağa saçma geliyor ama işe yarıyor. Başkalarının seni nasıl gördüğünü asla bilemezsin."

“Anne?”

Arkamı döndüm. Clementine kapı aralığında duruyordu. Altı yaşında, battaniyesini bir eliyle sıkıca kavramıştı. Koyu, tetikte gözler. Gül goncası

gibi küçük ve pembe bir ağız. "Ne yapıyorsun?"

Zoom görüşmesi sona ermişti. Gece geç saatlerdi. Caleb ahırdaki ofisinde bilgisayarın önünde oturuyordu, ben ise... "Sevilir olmayı çalışıyorum."

Clementine aynaya doğru yürüdü ve kendi yansımasına baktı. "Beğenilecek ne var ki?"

Onu tam karşıma, aynada birbirimize bakacak şekilde yerleştirdim. Milyonuncu kez, kaş çatmamıza kadar ne kadar benzediğimize şaşırdım. İçimde küçük bir sinir kırıntısı belirdi. *Başkalarının sana nasıl baktığını bilmiyorsun.* "Artık büyük bir kızsın Clementine. Gülmeyi öğrenmelisin."

"Neden?"

Yanaklarının dolgunluğuna parmaklarımı bastırıp dudaklarının kenarlarını yukarı doğru çekme isteğine karşı koydum. "Çünkü bu, diğer insanların kendilerini güvende, sıcak ve sevilmiş hissetmelerini sağlıyor. Sen de diğer insanların kendilerini güvende, sıcak ve sevilmiş hissetmelerini istemiyor musun?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

“Öyleyse dene. Gülümsemeyi dene.”

Denedi. Çok kötü görünüyordu.

"Yaklaştı ama gözlerinize ulaşması gerekiyor. İşte böyle."

Sonra ona öğrendiklerimi gösterdim.

OceanofPDF.com

33

MARY TÜM HAFTA BOYUNCA GARİP DAVRANDI ve bunun sonucunda tüm çiftlik kendi ekseni etrafında dönmeye başladı.

Bir sabah, kahvaltı bir saat gecikti. Yaşlı Caleb sabırsızca masaya parmaklarını vururken, geç uyanan Mary, saçları örgüsüz, gecelikle rahatça yumurta pişiriyordu. Başka bir sabah ise kahvaltıyı kaçırana kadar uyuyakaldı. "Yorgunum," diye mırıldandı ve onu yataktan çekmeye çalıştığımda elimi vurdu.

Ortam gergin. Mary'nin sabrı -herkes için bir mil kadar uzun olan, ama benim için olmayan- şimdi en ufak bir hatada bile tükeniyor. Çocuklara her gün yaptıkları gibi eve çamur getirdikleri için çıkışıyor. Maeve'e de her gün yaptığı gibi mırıldandığı için çıkışıyor. Bana gelince, beni tamamen görmezden geliyor. Bana Natalie dediği günden beri neredeyse hiç konuşmadı. Ve ne zaman Yaşlı Caleb içeride olsa, bakışları Mary ile benim aramda gidip geliyor. Onun kısa öfkesini, akşam yemeği için patates hazırlarken öfkeyle bıçak doğramasını izliyor, sonra da bakışları üzerime bir örs düşmesi gibi *sertçe düşüyor.* Ne düşündüğünü biliyorum. *Bir şey yap*. Ama ne?

Bu şekilde beş gece geçirdik. Sonra bir akşam, yemekten sonra, Maeve ile şöminenin yanında otururken gözümün ucuyla Mary'yi gördüm; battaniyeye sarılmıştı, sessizce mutfağın önünden geçip ön kapıdan dışarı çıkıyordu.

Abel, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

“Çık dışarı,” diyor. Öylece: *dışarı.* Sanki birinin arabasının arka koltuğuna atlayacak bir genç kız gibi. Kapıyı arkasından kapatıyor. Uzaktan, ahşap ve camın ötesinden, ayaklarının altında verandanın gıcırdadığını duyabiliyorum.

"Hıh!" diyor Nuh.

Abel, " *Kadınlar,* " diye ekliyor ve iki çocuk başlarını sallıyor.

"Git onunla konuş," diyor yaşlı Caleb bana.

Ona sinirli bir bakış attım. "Neden gidip onunla *konuşmuyorsun* ?"

“Bu kadınların işi. Hadi bakalım.”

Dışarı çıktığımda, Mary'yi merdivenlerde otururken buldum; bedeni battaniyelere sarılıydı, yüzü ay ışığı altında neredeyse mavi görünen karlı tarlalar kadar sessiz ve solgundu.

Yanına oturuyorum. Paltomu getirdim ama yamalı ve yıpranmış, üstelik soğuk kemiklerime kadar işlemiş durumda. Bu gece on dereceden daha sıcak olamaz herhalde. "Söyle bakalım," diyorum.

"Sana ne söyleyeyim?"

Aramızdaki havayı nefesimizin hafif buharı renklendiriyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle."

Bir an sessiz kalıyor. Sonra sessizce, "Size hiç yalan söyleyen oldu mu?" diye soruyor.

Bu soruyu, yapısal olarak derin bir su kütlesinin üzerindeki ince bir buz tabakasına benzetiyorum. Herhangi bir hareket, ikimizin de içine düşmesine neden olabilir.

Yirmi yaşındayken hastane yatağının kenarında oturan annemi düşünüyorum. *"Yakında kendini yeniden genç hissedeceksin." diyordu* . O zamanlar çok gençtim. Annemin bana doğruyu söylediğini düşünecek kadar gençtim. Ama rol yapıyordu, değil mi? Hep rol yapıyordu. Yine de onu suçlamıyorum, ya da sırrı bana açıklamak için doğru anı beklediği için. Her şey hayati bir oyun, değil mi? Hayır, bir oyundan daha fazlası. Tüm insan ırkını birbirine bağlayan uzun, altın bir samimiyetsizlik ipliği bu: Kadınlar arasında, tüm hayatımızı hazırlanarak geçirdiğimiz bu şeyin *-doğduğumuz* bu *şeyin-* düşündüğümüz şeye yakın olup olmadığı konusunda sonsuz konuşmalarda ısrar etme konusunda ortak bir anlaşma. Ve bu sırrın altındaki gerçeği biliyor musun? Buzun altındaki suyu? Asla bitmiyor. Asla yaşlanıp kurtulmuyorsun. Annen sana yalan söylüyor, sonra sen çocuklarına yalan söylüyorsun, sonra çocukların kendi çocuklarına yalan söylüyor ve sonra yaşlı bir kadın olarak kendi hayatına bakıp kendine yalan söylüyorsun. Ömür boyu boğulma tehlikesi ve sonra ölüm.

"Herkes yalan söyler," diyorum.

“Neden? Neden herkes yalan söylemek zorunda?”

Tam cevap verecekken havadaki parıltıyı fark ediyorum. Sadece nefes değil. Mary'nin yüzü parlıyor, ay ışığıyla adeta floresan gibi ışıldıyor, saçları yüzünün etrafında havada süzülüyor ve işte o zaman anlıyorum: O burada.

İçimden bir ürperti geçti. *Merhaba, Baba.*

Onu bu verandada hissediyorum. Onun içinde, benimle konuşurken onu görüyorum. Şu anda oluyor: sınav.

Her şey bir araya geliyor. Ormanda yürüyüş, Mary'nin garip bir şekilde ifadesiz yüzü, sanki *kendinden* geçmiş bir vizyon yaşıyormuş gibi— *sanki kutsal bir güç içine girmiş gibi* —ve bana Natalie diye seslendiği o garip an ve ne kadar korkmuş göründüğü, sanki ne söylediğinin kontrolünü kaybetmiş gibi.

Rabbimiz Meryem aracılığıyla beni ziyaret ediyor.

Dikkatlice düşünüyorum. *İnsanların yalan söylemesinin neden kaçınılmaz olduğunu anlamıyorum.* İnsanların asla yalan söylememesi gerektiğini söylemek teknik olarak Hristiyanlık açısından doğru olsa da, *bu* da kendi başına bir yalan gibi geliyor. Örneğin: Annem bana annelik konusunda yalan söylemeseydi, belki de hiç çocuğum olmazdı. Ve bu, bana yalan söylemesinden daha büyük bir günah olmaz mıydı?

Tanrı şimdi bana sert bir şekilde bakıyor. Yanaklarında soğuktan ya da belki de hissettiği yoğunluğun etkisiyle küçük pembe noktalar var.

"Bana cevap ver evlat," diyor.

Sözler ağzımdan sanki biri ipi çekiyormuş gibi kendiliğinden dökülüyor. "İnsanlar her türlü sebeple yalan söyler. İnsanlara zarar vermek için, insanlara yardım etmek için ve bazen de gerçeğe katlanamadıkları için yalan söylerler."

Rabbim beni şu an yakından izliyor. Yüzümde O'nun sevgisinin sıcaklığını hissediyorum.

Devam et evlat, diyor. Konuşmaya devam et.

“Yalan söylemek asla doğru değildir, ama yine de yaparız. Günahın doğası budur. Bu yüzden itiraf ederiz ve Rab günahlarımızı bağışlar. Bizler kırık dökük yaratıldık ve ancak O'nun sevgi dolu lütfunun ışığında bütünleşebiliriz.”

Peki, evlat, itiraf etmek istediğin bir şey var mı?

İçime soğuk, karanlık bir korku çöker. Başımı sallarım. Titreyerek fısıldarım: "Tanrım, bana yardım et, itiraf etmem gereken çok şey var."

Pekala o zaman. Hadi bakalım. İtiraf et.

Ağzımı açıyorum ve boğuk bir ses çıkıyor.

Tekrar dene, evlat.

“Shannon,” diye zar zor söyleyebiliyorum. “Caleb. Kayınpederim, o piç kurusu, ve *Clementine— ”* Kelimeler mide bulandırıcı bir hızla ağzımdan dökülüyor ve sonra aniden içim boş, bomboş ve soğuk oluyor ve Mary'nin etrafındaki parıldayan ışık kayboluyor. Yüzü donuk ve cansız, ağzı büzülmüş ve üzgün görünüyor. Bir kızdan çok, bir kızın kil kalıbına benziyor. “Clementine,” diyor bir an sonra. “Az önce—Clementine mi dedin?”

Tanrı gitti. Yine yalnızım, Mary'nin karşısında, yüzünde tuhaf bir telaş ifadesiyle bana bakan bir şekilde bu verandada oturuyorum. Gerçeği söylemeyi hayal ediyorum. Ama bunun yerine, "Hayır" diyorum.

“Evet, öyle dedin. Clementine dedin.” Kadın öne eğildi, yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade vardı. “Kim o? Clementine mi?”

“Kimse demedim,” diye tersledim. Mary sanki tokat yemiş gibi geriye yaslandı. Birbirimize baktık. Beni itip itmemeye, tekrar sormaya karar veriyor gibiydi. Bunun yerine titredi ve ayağa kalkıp uzun bir süre ormanın karanlığına baktı. Sonra tek kelime etmeden içeri geri döndü.

Ben de ayağa kalkıyorum ve bu soğuk, acımasız dünyada, benim kızım olmayan bu kızı, aynı zamanda annem, esir alanım, kurtarıcım olan bu genci takip ediyorum.

OceanofPDF.com

34

“HERKESE MERHABA!” diye seslendi Reena. “Normalde bu tür şeylere pek meraklı değilim ama maalesef son dönemdeki danışmanlık sektöründeki işten çıkarmalardan ben de etkilendim ve şimdi yeni bir iş fırsatı arıyorum, bunu topluluğumla paylaşmak istedim.”

Mutfak masasında oturuyordum ki, videosu birden karşıma çıktı. Ekonominin durumu hakkında konuşurken, acaba botoks yaptırmış mı diye düşündüm. Modern bir kadının klişesi gibiydi: gözeneksiz, dudak kalemi sürülmüş ve tiz sesli. Videoya mutlaka bir filtre eklemişti. Cildi çok bej, dişleri çok beyazdı. Pozitifliği o kadar açıkça sahteydi ki, ona karşı bir nebze empati duydum. Zavallı aptal Reena. Yaşı ilerlemiş ama hiç akıllanmamıştı. Suçlayacak kimsesi yoktu, sadece kendini suçlayabilirdi.

“…bu yüzden herhangi bir ipucu olan varsa lütfen bana bildirin! Şu anda New York'tayım, ancak mükemmel bir fırsat için Batı Yakası'na taşınmaya da memnuniyetle hazırım.”

Onun için ne kadar utanç verici. Ne kadar çaresiz. Başarısızlıklarını internette böyle sergiliyor. Hayatının gidişatından tamamen memnunmuş gibi davranıyor, oysa açıkça banyoya girip kapıyı arkasından kapatıp bağırmak istiyordu.

Durakladım.

Reena ile ben birbirimize benzemiyorduk.

Hayır. Kesinlikle hayır.

Onun yaptığı şey, neredeyse insanlardan ilgi ve para dilenmesi, tamamen alçaltıcıydı, tam bir utançtı ve benim yaptığım şey ise—

Telefonu tezgâhın üzerine koydum. Çocuklarıma gülümsedim.

Geriye dönüp baktığımda, Reena'nın her zaman istediği işi kaybettiğini açıkladığı günün, benim de tabiri caizse, nihayet işe alındığım gün olması ilahi bir koordinasyon gibi geliyor.

O sabah Reena ile ben yirmi altı yaşındaydık. Üç bin takipçim vardı ve dördüncü bebeğime dokuz aylık hamileydim. Clementine mutfak masasının diğer ucunda sessizce oturmuş resim çiziyordu. Erkek kardeşleri mutfak zeminine serilmiş bir battaniyenin üzerinde oynuyorlardı; Samuel iki plastik yapı bloğu tutuyor ve ara sıra onları birbirine vuruyordu, bebek Stetson ise karnının üstüne yatmış, zaman zaman yaşlı, buruşuk bir kertenkele gibi başını kaldırıyordu.

Sonra Caleb kapıyı ardına kadar açtı ve içeriye bahar havası doldu. "Çabuk gelin!"

İçimden bir ah çektim. "Bu sefer ne oldu?"

Beşinci ve altıncı süt ineklerimizi almıştık. Caleb son zamanlarda ineklerin çift olarak daha uzun yaşayacağına ikna olmuştu.

“Mesele o değil,” diye homurdandı. “Mesele—ve *biz* —ve *siz*— ”

“Efendim, Caleb. Derin bir nefes al. Çocukları çok korkutacaksın.”

“Sadece *ahıra gel* .”

Clementine'e, "Ben dönene kadar kardeşlerine göz kulak ol," dedim.

"Hayır anne," dedi hemen. "Ben de gelmek istiyorum."

"Bir dahaki sefere," diye güvence verdim ayakkabılarımı giyerken.

Caleb, eğimli tepeden hızla aşağı inerken arada bir omzunun üzerinden, "Çabuk olun!" diyordu.

"Elimden geldiğince hızlı gidiyorum," diye tersledim, arkasından ağır ağır yürürken. Küçük kızımız Jessa'nın doğumu her an olabilirdi.

Bir haftadan fazla süredir ahıra gitmemiştim ve içerisinin temiz görünmesine sevindim. Ahırların en ucunda yaşlı bir Meksikalı adam yerleri süpürüyordu. Bir diğeri ise iri, kahverengi ve beyaz bir atı fırçalıyordu. Caleb, eski bir malzeme deposu olan ofisine doğru koridorda hızla ilerlerken, "Caleb, bu kimin atı?" diye sordum.

"Bizimki," dedi. "Onu geçen gün aldım."

" *Atınız var mı?* "

“Zaman yok! *Acele edin!* ”

Caleb'in ofisine girdim ve birden durdum. "Ah, Caleb—bunu gerçekten yapamadın." Oda bir malzeme deposu büyüklüğündeydi—muhtemelen *eskiden* bir malzeme deposuydu—ama şimdi kelimenin tam anlamıyla ergen erkek çocuklarıyla özdeşleştirdiğim türden teknolojiyle doluydu. Köşeye sıkıştırılmış küçük bir masanın üzerine üç büyük bilgisayar monitörü yığılmıştı; Caleb şimdi masanın önünde oturmuş, bana yer açmak için diğer sandalyeyi aceleyle kenara çekiyordu.

" Çabuk ," dedi, "program bitmeden oturun."

Oturup etrafıma bakınırken midemde bulantı hissi vardı. Aklıma bir görüntü geldi: Caleb, tüm o gösterişli aletlerin arasında ciddi görünmeye çalışarak çalışanlardan birini "iş görüşmesi" için ofisine davet ediyordu.

“Bu adam yaklaşık on dakikadır senin hesabından bahsediyor,” dedi Caleb. Caleb'in bakışlarını takip ederek ortadaki bilgisayar monitörüne baktım; orada canlı yayın yapılıyordu. Ekranın bir yarısında, iri sakallı, iri yapılı bir adam endüstriyel boyutlarda bir mikrofonun önünde oturuyordu. Ekranın diğer yarısında ise ben vardım. Gülümsüyordum. Onun ekranına bindirilmiş bir şekilde.

Caleb boşluk tuşuna bastı ve hoparlörlerden yüksek sesle müzik yankılandı.

“— İşte ülkemizi tekrar rayına oturtacak kadın türü *bu* . Şehirli kadın, cinsiyet eşitliği saçmalıklarından değil. Hayır. Bu, sağlıklı, geleneksel bir Aryan eşi.” Instagram fotoğraflarıma göz attı, çiftlikte gülümsediğim fotoğraflardan oluşan bir flipbook etkisi yarattı. Ahırın önünde ben, kek mikserinin önünde ben, ön verandada oturmuş karnımı okşayan ben. “Adamım, Amerika'daki daha fazla aile bu aile gibi davransa… bir düşün. Çekirdek aileleri aşağılamak yerine kutlasalar. Karı kocanın ayrı ve eşit derecede değerli rollerini sürekli sorgulamak yerine kıymetini bilseler. Yerel ürünler yeseler, toprağı işleseler ve iyi Hristiyan değerlerini yaysalar.” Sakallı adam kahkahalarla güldü. “İkna oldum! Sponsorlarımızdan kısa bir ara verdikten sonra bunun hakkında daha fazla konuşacağız…”

Ekrandan kayboldum ve yerime üç kutu protein tozunun olduğu hazır bir görüntü geldi. Adam önceden yazılmış bir metni okumaya başladığında —"CardioChocoBoom'un kas kütlenizi yüzde altı yüz artıracağı klinik olarak garantilidir"—Caleb'e dönüp, "Ne oluyor?" diye sordum.

"Bu, internetteki en popüler günlük talk show'lardan biri Natalie. *Çok büyük* bir olay ve o da seni benim sayemde buldu. İnternet üzerinden edindiğim arkadaşlarımı biliyorsun değil mi?"

“Elbette yaparım.” *İnternet arkadaşları,* diye tekrarladı annem, kırk dakikalık nutkunun özeti olarak. *Aman Tanrım* . O kadının gerçek *bir* azize sabrı vardı.

“Vay canına, *bu adam* da onlardan birindeymiş! Hiç haberim yoktu, çünkü forumlardaki tüm kullanıcı adları anonim, ama oradaymış! Hem de tüm süre boyunca! Benimle ve diğerleriyle tamamen normal bir insan gibi konuşuyormuş! İnanabiliyor musun?”

Sakallı adama tekrar baktım; bana tamamen sıradan bir insan gibi görünüyordu. "Ve sen de benim hakkımda forumunda mı konuştun?"

Caleb şiddetle başını salladı. "Çiftliğimizden bahsettim ve hesabınızdan bir fotoğraf paylaştım. Sekiz aylık hamile olan fotoğraf mı?"

Başımı salladım. Bu paylaşım hesabım için nispeten iyi performans göstermişti. Birkaç yüz beğeni, diğer neşeli ve sıradan çiftçilik hesaplarından bir avuç neşeli ve sıradan çiftçilik yorumu. #hamileannehayatı

Caleb, bu bilgiyi onun istediği şekilde algılamadığımı fark etmiş gibiydi ve bu yüzden tekrar, "Natalie, bu çok büyük bir olay. Bu adamın *on milyonlarca* abonesi var. Eminim şu anda yüzlerce yeni takipçi kazanıyorsundur." dedi.

Sakallı adam reklam arasından döndüğü anda telefonumu çıkardım. "Şimdi, dediğim gibi," dedi ama cümlenin geri kalanını anlayamadım çünkü takipçi sayımı görmüştüm: on bin.

“Her erkeğin *işini* yapabilmesi için, *işini* yapabilen bir eşe ihtiyacı vardır. İşte burada, Natalie Heller Mills var ya? İşte işini yapan bir eş. Bakın ona. Kendi ekmeğini pişiriyor, kendi ineklerini sağıyor, çocuklarını *sağlıklı , güvende* ve iyi *yetiştiriyor* ..."

Hesabımı tekrar yeniledim: on beş bin takipçi.

“Bakın bu kadın ne kadar çok çalışıyor. Ne kadar yorgun ve güzel. *İşte* dostlarım, gerçek Amerikan rüyası bu. Şehirlerdeki o kısır döngü kabusu değil. Medyanın sizi kandırmasına izin vermeyin…”

Sesimi buldum. " *Caleb.* "

Bana baktı ve ben de telefonumu ona uzattım. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Yirmi bin takipçi.

Caleb yirmi iki, yirmi dört ve yirmi sekiz kez yenilerken, o adamın söylediklerini yeni yeni anlamaya başlıyordum. *Bitkin ve güzel:* Bitkin mi görünüyordum? Ve bu neden iyi bir şeydi? Ve tüm ekmeklerimizi sıfırdan kendim mi pişirdiğimi söylemişti? Hayatımda bunu kaç kez yaptığımı bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Hesabımda paylaştığım ekşi mayalı ekmek fotoğrafı, marketten aldığım bir ekmekti. Şimdi mutfağımdan bahsediyor, mikrodalga fırın kullanmadığımı, çünkü radyoaktif olduklarını ve kansere neden olduklarını söylüyordu. Kilerimizdeki çirkin, gözden uzak mikrodalga fırını düşündüm ve sessizce, "Sanırım burada bir hata olmuş olabilir," dedim.

Sonraki yirmi dört saat içinde üç yüz binden fazla takipçi kazandım. Bu sayı beni o kadar şaşırttı ki, kaçının kızgın olduğunu anlamam epey zaman aldı.

Bu tamamen sahte.

Haha, bu kadın çok mutsuz görünüyor.

Dini tarikat uyarısı, ding ding ding!

Bu gerçek hayat değil!

Ertesi gün kahve içerken Caleb ile sessizce yorumları inceledik. Sonunda, "Vay canına," dedi. "Ne kadar çok öfkeli kadın var."

OceanofPDF.com

35

BUGÜN ABEL'İN ON ÜÇÜNCÜ DOĞUM GÜNÜ. Adam olduğu gün. Masanın etrafında oturup ona şarkılar söylüyoruz. Hiçbir hediye almıyor. Tüm bu ilgiden dolayı oldukça utangaç görünüyor. "Artık adam oldun," diyor Yaşlı Caleb, ama aslında değil. Sesi henüz çatlamadı. Ben hala ondan otuz santim daha uzunum.

Birlikte yumurtalarımızı ve bisküvilerimizi yerken, çocuklar Abel'in nasıl bir adam olacağını tahmin etmeye çalışıyorlar. "Cesur!" diyor Nuh.

"Nazik," diye düzeltiyor Mary.

“ DEVASA ! ” diye bağırdı Maeve. Hepimiz buna güldük.

Kahvaltı bittikten sonra, yaşlı Caleb Abel'e bakar. "Hazır mısın?" der.

Abel çok korkmuş görünüyor. Yutkunuyor ve başını sallıyor.

Mary, Maeve, Noah ve ben verandada durup, Abel ve Caleb'in yavaşça tepeden aşağı yürümesini sessizce izliyorduk. Abel artık yeterince büyümüştü—ne için? Bunu sadece Yaşlı Caleb biliyordu. Diğer çocuklar da onun söylediklerini tekrarlayıp duruyorlardı. *Uzak ormanlara gidiyorlardı. Her yere gidiyorlardı.*

Düşündüğüm şey şu: *Tuzakları kuran sen olunca her yere gitmek kolay.*

"İyi şanslar!" diye bağırır Nuh, neredeyse gözden kaybolduklarında kardeşine. Abel bir şeyler bağırmak için yarı yolda döner, ama sonra Yaşlı

Caleb kolunu Abel'in omzuna atıp onu ileri doğru yönlendirir ve kısa süre sonra ikisi de gözden kaybolup, sadece erkeklerin gidebileceği bir yere doğru yol alırlar.

"Rabbe güven," diye kendime hatırlatıyorum. Dışarıdan gülümsüyorum. İçten içe ise Nuh'un şu anki hali gibi hissediyorum: geride bırakıldığı için son derece üzgün.

“Vay canına,” diyor Mary. “Ne heyecanlı bir sabah.” Noah'ya dönüp usulca, “Sıra sana da gelecek, çok geçmeden,” diyor.

"Hayır, olmayacak," diyor. "Yıllarca sürecek."

“Sıra ne zaman *bana* gelecek?” diye soruyor Maeve.

"Asla," diye homurdandı Noah sinirli bir şekilde ve şimdi Maeve'in yüzü de düştü.

Çocuklara döndüm. “Bakın, bugün biraz eğlenelim mi? Çiçek toplayabiliriz, kovboyculuk oynayabiliriz ya da—” İlham almak için etrafa bakındım. Öncü çocukları eğlenmek için ne yapardı? Bakışlarım, ahırın uzak gölgelerinde duran ata takıldı. “Peki ya at? Sırayla ata binmeye ne dersiniz?”

"Çiçek toplamak küçük kız çocukları içindir ve atlara binmek için yaratılmamıştır," diyor Nuh bıkkınlıkla. "Anlıyor musun?"

Şaşkınlıkla gülüyorum. "Ne demek istiyorsun, atlar bunun için yaratılmamış ki—"

O da karşılık olarak kükredi: "Hiçbir şey anlamıyorsun!"

Ben cevap veremeden Mary sert bir şekilde, "Noah," dedi. "Annenle böyle konuşamazsın."

“Ama o işe yaramaz!” diye ağlıyor. Yüzü kıpkırmızı olmuş. Umutsuz görünüyor. “Annelik konusunda çok beceriksiz!”

“Noah. Yeter!” Mary neredeyse ona tokat atacak gibi görünüyor.

Omzuna dokunup, "Gerçekten, sorun yok. İyiyim," dedim. Noah'ya da nazikçe, "Bana ekmek yapmamda yardım etmek ister misin?" diye sordum.

“Hayır!” diye bağırıyor. “Bu kadın işi!”

Mary, Nuh'a doğru bir adım atar; ya onu azarlamak ya da teselli etmek ister, ama Nuh ondan uzaklaşır. Şimdi daha da öfkelidir. Gözlerinden yaşlar akmaktadır. "Hepiniz *aptal kadınlarsınız* !" diye bağırır ve sonra verandadaki merdivenlerden aşağı, ahıra doğru koşar.

"Bırakın onu," diyor Mary.

Saatler sonra, akşam yemeği hazır olduğunda, Mary ahıra iner. Kucağında Noah'ı getirmiş, onu olduğundan çok daha küçük gösterecek şekilde kıvrılmış halde geri döner. Samanla örtülüdür ve derin uykudadır. Ben mutfak lavabosunun yanında durup pencereden onu yavaşça eve taşımasını izliyorum.

Güneş batıyor. Adamlar henüz eve gelmediler.

OceanofPDF.com

36

Amazon'dan aldığım iPhone standı berbattı. Her yüzeyde sağlam durması gerekiyordu, ahtapot bacağı gibi ince bir boyunlu, katlanabilir bir tripoddu, her açıdan fotoğraf çekebilmeniz için döndürülüp kıvrılabiliyordu. Markanın ambalajında, ciddi bir influencer için ideal bir aksesuar olduğu yazıyordu, ancak tripodu sabit tutan plastik çıkıntılar çok pürüzlüydü ve ahtapot bacağı telefonumu yerinde tutacak kadar kavrama sağlamıyordu, bu yüzden her seferinde mükemmel bir şekilde konumlandırdığımda, ilk havucu doğramaya başladığımda telefonum yere gürültüyle düşüyordu. Yerinde kalmasını istiyorsam, iki yanına iki yemek kitabı koyarak sıkıştırmam gerekiyordu. Genellikle bu işe yarıyordu.

Sabah saat beş buçuktu. İki saattir ayaktaydım. Saçlarımı fönle kurutmuş, sonra da özenle dağınık, aşırı hacimli bir örgü yapmıştım. Makyajımı yapmaya yirmi beş dakika harcamıştım; kısa süre önce YouTube'da "Nakedly Gorgeous" (Doğal Güzellik) ten rengi elde etme üzerine bir eğitim videosu izlemiştim. Sebzeleri doğrarken, yüz ifademi boş ve hoş tutmaya çalıştım, vücudumu kesme tahtasına doğru çevirmemeye dikkat ettim ve tüm enerjimi nefes almaya odakladım. Bunlar zor kazanılmış derslerdi. Haftalar önce ilk yemek videosu denememde, yüzümün solgun ve ekşi göründüğünü fark etmeden önce yaklaşık yedi saatlik ekmek içeriği kaydetmiştim. Ashley Ann'in yapmacık sızlanmasını neredeyse duyabiliyordum: *"Hiç de sevimli değil, Natalie! Tekrar dene!"*

O sakallı adamın programında hesabımı tanıtmasının üzerinden üç aydan biraz fazla zaman geçmişti. Şimdi bir milyon takipçimiz vardı. *Vay canına!* Büyümedeki bu ani değişim o kadar dik olmuştu ki, Yesteryear Ranch'teki havanın eskisinden daha seyrek olduğunu hissettik. Sanki *evrenin o küçük köşesindeki tüm gözlerden fiziksel olarak yükseliyorduk.*

Neden ben?

Her sabah uyandığımda ve küçük bir ulus büyüklüğündeki bir izleyici kitlesinin karşısına çıkmaya hazırlanırken aklımdan geçen soru buydu; görsellerin yanı sıra video içeriği de istediklerini fark ettiğimde; video

içeriğimin yeterince iyi olmadığını öğrendiğimde; çocukları yatırdıktan sonra sabaha karşı üçe kadar doğru yapmanın yollarını anlatan eğitim videoları okuduğumda; saatlerce internette gezinip kopyalayacak bir tarif aradığımda; başarısızlığın bir seçenek olmadığını kendime tekrar tekrar hatırlattığımda. *Neden ben?*

Evet. Doug'un dediği gibiydi: İyi bir politikacı politikalarını değiştirmez, sadece mesajını değiştirir.

İyi bir influencer kendini değiştirmez, sadece ambalajını değiştirir. Tammy Lane, Cassidy, Ashley Ann, Robin ve diğer tüm o aptal kadınlar mükemmel ambalajın sırrını anlamamışken, sakallı adam kesinlikle anlamıştı. O canlı yayını yaptığı gün, kelimenin tam anlamıyla paha biçilmez bir pazarlama dersi verdi: bana kendimi nasıl pazarlayacağımı öğretti ve bunun yanı sıra izleyicilere beni nasıl seveceklerini de öğretti.

Bu da bana uzun zaman önce, üniversitedeyken, Caleb'le İtalyan restoranında buluştuğumuz gecenin ardından okuduğum bir şeyi hatırlattı. Soğuk su bardakları, trüf mantarlı makarna. Şimdiye kadar karşılaştığım en garip lezzet. Berbat ama ağız sulandırıcı. Kafamdaki karışıklığı dile getirdiğimde Caleb, "Bana güven," demişti. "Bir süre sonra tadına alışacaksın ve sonra da takıntılı hale geleceksin." O gece yurt odamda internete girdim ve vahşi doğada bu lezzetleri aramak üzere eğitilmiş domuzlar hakkında bilgi edindim. Koku onları o kadar sarhoş ediyordu ki, neredeyse delirtiyordu.

İnsanlar da domuzlardan pek farklı değilmiş anlaşılan. Çürümüş bir şeyin yenilebilir olduğunu öğrendiklerinde onu yerler ve sonra ona bağımlı hale gelirler. Bu durum onları deliliğe sürükler.

O sakallı adam mı? Çiftliğimizdeki çürümenin kokusunu ilk alan ve bunu bir lezzet olarak nitelendiren kişi oydu. Yesteryear Ranch'teki o çiftçiler, yorgun genç anne ve sırıtan aptal kovboy mu? Meğerse onlar hiç de çürümüş değillermiş, aksine Amerika'nın mükemmel bir şekilde mayalanmış bir örneğiymişler.

"Nefis!" diye ilan etti sakallı adam ve diğer herkes çatallarıyla bana doğru koştu.

Neden böyle konuşuyor?

Ciddi anlamda, bu kadın ne zaman uyuyor acaba?

Sana çok takıntılıyım.

Bu kadının sattığı saçmalıkları bu kadar çok insanın satın aldığına inanamıyorum.

Keşke hayatım onunki kadar mükemmel olsaydı!!!!!!

Bir influencer'ın amacı ne sevilebilir olmak ne de dayanılmaz olmaktır. Amaç, ikisini birden aynı anda başarmaktır. Başka bir deyişle: bağımlılık yapıcı olmak.

Bu, viral olduğum günden beri öğrendiğim birçok dersten sadece ilkiydi. Başka bir ders mi? Caleb'in "Öfkeli Kadınlar" diye adlandırdığı bu kadınlar, aşırı çalışıyor ve az ücret alıyorlardı. Bunu, beni takip eden yüzlerce hesabı inceleyerek, nerede yaşadıklarını, ne hakkında paylaşımlar yaptıklarını, kim olduklarını not aldığım uykusuz geceler süren demografik araştırmadan sonra öğrenmiştim. Öğrendiğim şey şuydu: Bu kadınların neredeyse hepsinin berbat işleri, şımarık çocukları ve başarısız kocaları vardı. Ya da bekar, mızmız ve depresiflerdi. Her iki durumda da: Bu kadınlar, içeriklerinin hayatları kadar anlamsız ve zevkli olmasını istiyorlardı. Bu kadınlar benden mükemmellik istiyorlardı - hayır, buna *ihtiyaçları* vardı. Sonuçta, dikiş ne kadar sıkı olursa, dikiş yerlerinden söküp incelemek o kadar rahatlatıcı olur.

Aynı zamanda, Öfkeli Kadın *dürüstlük istediğini*, ya da en azından dürüstlüğün işlevsel bir illüzyonunu istediğini iddia ediyordu. Bu da pratikte şu anlama geliyordu: mükemmel bir yemek yapan ve arada sırada biraz un döken mükemmel bir kadın, *oooops!;* kızının parmağını bir kase kremaya batırırken, on iki çocuğuna mutluluk dolu bir yorgunlukla yaklaşan şefkatli bir anne, *çok tatlı;* yeni yıkanmış zeminlere kir bulaştıran, onu döven, azarlayan veya suskun kalana kadar sözünü kesen adama karşı dipsiz bir hayranlıkla gözlerini deviren sabırlı bir eş. *Miyav ! Kocam!*

Çocukları hiç şikayet ediyor mu acaba?

@YesteryearRanch bu elbiseyi nereden aldın???

Kocasının psikopat olup olmadığına karar veremiyorum, haha.

💀💀💀

Üçüncü ders: Bir kadın ne kadar az konuşursa o kadar iyi. Bunu zaten biliyordum, itiraf etmeliyim.

İşaret üzerine kameraya baktım ve objektife özel, yorgun bir gülümseme sundum. Sebzeleri doğramayı bitirdim, büyük bir seramik kaseye boşalttım ve abartılı bir başarı iç çekişiyle nefesimi verdim. O pozisyonda üç uzun saniye durdum. *Mississippi, Mississippi, Mississippi.* Bu, video kurgusunu kolaylaştırdı. Ayrıca yüzün kısa bir süre gevşemesine, ifadenin düşmesine ve gözlerin kararmasına olanak sağladı. Tıpkı koşular arasında laktik asidi atmak gibi.

Tarife on ikinci kez baktım, sonra gözlerimi kapattım ve bir dizi hızlı matematik denklemi kurdum: bir bardak un, beni kaydeden iPhone'un süresi ile çocuklarımın uyanma anına bölündü. Beynim baskının altında mutlu bir şekilde inledi. Kendi zekamın dörtnala giden gerilimini tekrar hissetmek ne büyük bir rahatlamaydı. Lise yıllarımda gibi hissettim—hayır, tekrar bir çocuk, bir bebek gibi hissettim, içgüdülerimi neredeyse her gün ikiye katlıyordum. Yemek pişirme, fırınlama ve üretme konusunda bilgisayar benzeri bir bilgi geliştiriyordum. Her uykusuz gece beni kendime, sanırım kendime, kendimin performansına, onun performansına tam anlamıyla hakim olmaya yaklaştırıyordu.

Sebzelerden sonra sıra dana incik etine geldi. Önce ipi aradım. Çatal bıçak çekmecesini, sonra da mutfak eşyaları çekmecesini açtım. İp yoktu. Neredeydi o? Kapıyı hızla kapattım.

“Caleb. Uyan.”

Caleb yan döndü, karanlıkta gözlerini kısarak bana baktı. "Saat kaç?"

“Saat altı,” diye fısıldadım. Yatağımızın kenarında oturmuş, yeni bir kazak giyiyordum. Yumuşak leylak rengi kaşmir bir kazaktı ve altı yüz dolara mal olmuştu; tek bir kıyafete harcadığım en yüksek miktardı. Bir ay önce sanal ortamda tanıştığım renk uzmanı bu markayı övmüştü; tarzının bana *çok yakıştığını* söylemişti. “İp almaya gitmem gerek,” dedim, kollarını onun öğrettiği gibi kıvırırken. “Jessa'yı yanıma alacağım ama sen Clementine, Samuel ve Stetson'ı uyandırıp giydirip yedirmelisin. Otuz dakika içinde dönerim. En fazla kırk dakika.”

"İp," diye mırıldandı tekrarladı. "Kalkın onları. Kırk dakika. Neden?"

Ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Arabanın içinde, kamerayı gösterge paneline yerleştirdim, saçımı düzelttim ve ardından kayıt düğmesine bastım. “Günaydın millet! Çiftlikte yine yoğun bir gün. Dün ip aldığımı sanıyordum ama hiçbir yerde bulamıyorum,

bu yüzden şimdi markete gidip almam gerekiyor—bu da demek oluyor ki bugün yine *çok* yoğun bir gün olacak. Ama neyse ki en sevdiğim iş arkadaşım benimle yolculukta olacak.” Telefonu, altı aylık ve araba koltuğunda derin uykuda olan Jessa'yı kaydetmek için çevirdim. Sonra kayıt sonlandırma düğmesine bastım, arabayı çalıştırdım ve gaza bastım.

Otoyola çıktığım sırada telefonum çaldı. Doug arıyordu. "En ünlü gelinim nasıl?"

"İyiyim Doug, seçim kampanyası nasıl gidiyor?"

Doug, *büyük* yarış öncesinde birkaç yeni kampanya stratejisi üzerinde çalışıyordu. On sekiz ay sonra başkanlık yarışına girecekti.

“Pekala,” dedi Doug, benim söylediklerimi tekrarlayarak. “Meşgulüm. Biliyorsun işte.” Boğazını temizledi ve ben iç çektim. Bundan sonra ne geleceğini biliyordum. Doug'un beni aramasının tek sebebi buydu, gerçi aksini iddia etmeyi severdi. “Şöyle ki,” diye başladı kayıtsızca. “Bunu daha önce de konuştuğumuzu biliyorum ama önümüzdeki birkaç hafta içinde biraz zaman ayırıp—”

"Biliyorsun ki sayfamda siyasi konulara giremem, Doug."

“Çılgınca bir şey istemiyorum! Sadece, aman Tanrım, bilmiyorum…” Sanki gerçekten aklına örnekler gelmeye çalışıyormuş gibi, tiyatral bir şekilde sözünü kesti. Sanki o anda bir stajyerin yazdığı bir listeye bakmıyormuş gibi. “Belki de Senato Yargı Komitesi duruşmasından bir videomu yeniden paylaşırsınız. Ya da—şuna ne dersiniz, son market faturanız. Satır satır okuyun. Ve her şeyin ne kadar pahalılaştığına *inanamıyorsunuz* ve yirmi yıl sonra çocuklarınızın geçimini sağlayıp sağlayamayacağından endişeleniyorsunuz—”

Doug gençlere ulaşmak için can atıyordu.

“Size neye razı olduğumu söyledim,” dedim kararlı bir şekilde. “Ve bu da kampanya duraklarınıza katılmak, mitinglerinizde kendimin ve çocuklarımın fotoğraflarını paylaşmak. Bunu bir aile meselesi haline getirmek. Başlangıç noktası burası, bitiş noktası da burası.”

Doug zoraki bir kahkaha attı. "Biliyorsun Natalie, bu ülkede hızla bir yol ayrımına yaklaşıyoruz. Bir sonraki seçim çok önemli olacak."

“Neden? Çünkü senin olacak?”

Doug güldü. Sosyal medya hesabım bana bunu sağlamıştı: Artık Doug'a meydan okuyabilirdim ve bunu yaptığımda gülmek zorunda kaldı. "Sana tüm bunların ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyorum. Bu sadece, ya da

daha doğrusu *sadece*... " Burada sözünü kesti, benim oyuna katılmayı reddetmemden o kadar ani bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı ki şaşkın görünüyordu. "Dinle. Bunu karmaşıklaştırıyoruz. Senden sadece benim harika bir lider olduğumu söyleyen basit bir yazı yazmanı istiyorum. Hepsi bu. Bu karmaşık değil Natalie. Karmaşık olmak zorunda değil."

"Karmaşık olduğunu söylemedim," dedim, ses tonum hala limon sarısıydı. "Yapmayacağımı söyledim."

"Biliyorsun Natalie: Para hakkında konuşmayı sevmiyorum."

Saçmalık. Doug para hakkında konuşmayı çok severdi.

“Size çok para verdik. O çiftliği kurmanıza yardım ettik.”

"Bunun farkındayım. Bana, oğlunuza ve torunlarınıza verdiğiniz destek için çok minnettarım."

“Peki ya dünya sana ne kadar para verdiğimi öğrenirse?”

Duraksadım. Doug bu taktiği daha önce hiç denememişti. "Beni tehdit mi ediyorsun, Doug?"

“Elbette değilim! Ben sadece—” Telefonun içine yavaşça ve yüksek sesle nefes verdi. “Dinle. Bir savaş geliyor Natalie. *Büyük bir savaş.* Ve bunun sonuçlarını yaşamak zorunda kalacak olan *ben* olmayacağım.”

“Öyle duydum.” Bu aralar forumlarda iç savaş konusu çok konuşuluyordu. Caleb bir süredir durmadan bundan bahsediyor, her akşam ulusal bir bölünmenin kaçınılmazlığından, yerel milislere ve ev yapımı silahlara duyulan acil ihtiyaçtan söz ediyordu. Sonunda ona dönüp, “En azından şimdi her zaman istediğin gibi asker *ve* demirci olabileceksin!” dedim. Bu onu hemen susturdu.

"Dinle Doug," dedim. "Whole Foods'un otoparkına giriyorum. Bunu sonra konuşalım."

Konuşmasına daha hızlı bir şekilde devam etti, sanki zamana karşı yarışan bir yarışmacı gibiydi. “İç savaş Natalie, beni duyuyor musun? İster kabul et ister etme, geliyor. Sınırlar çizilecek. *Hiç de hoş olmayacak.* Bir millet olarak kendimizi toparlamalıyız, hem de *çabuk*, yoksa çocuklarınız ve torunlarınız için bir *iç savaş* istiyorsunuz demektir—”

“Hım, biliyorum. İç savaş. Çok korkutucu. Bak, marketteyim. Bunu başka bir zaman alabilir miyiz?” Cevap veremeden telefonu kapattım, sonra da bildirimlerimi hızlıca kontrol ettim.

Aklım karıştı, tüm bunları nasıl yapıyor?

Herkese merhaba, yerel bir çiftçiyim, sadece onların tarım uygulamalarının tamamen etik dışı olduğunu söylemek istedim.

Dostum, sözlerimi unutma, bu kadın çok mutsuz.

Viral olduktan sonraki ilk hafta, bu tür yorumlar beni o kadar dengesizleştirmişti ki, düz bir çizgide yürümekte bile zorlanıyordum. Şimdi ise neredeyse bunları kendim yazabilirim.

Sonra tanıdığım bir ismin yanından geçtim. Bir an durakladım, sonra mesaj isteğine tıkladım.

Merhaba Natalie! Ben üniversiteden Reena Magliotti. Rastgele bir şey ama şu anda America News'te stajyerim ve sizinle hiç soru-cevap etkinliği yapıp yapmayacağınızı bilmiyordum? Henüz hiç röportaj yapmadığınızı biliyorum ama eğlenceli bir buluşma olabilir! Bana haber verin.

Keyiften hafifçe içimi çektim. Zavallı kız. O mesajı yazmak için gerçekten gururunu bir kenara bırakmış olmalı. Ve yirmi yedi yaşında stajyer olmak... Aman Tanrım!

Marketin içinde hızla hareket ederek iki yumak ip aldım ve sepete birkaç gerekli şey daha ekledim: Brüksel lahanası, yeşil meyve suyu, aktif maya. Kasaya doğru giderken arkamdaki kadın omzuma dokundu. "Affedersiniz, çok özür dilerim ama: Siz Natalie Heller Mills misiniz?"

Durakladım.

Bugün olacağını düşünmemiştim. Bu aptalcaydı. Çiftlikten ayrıldığım her an olabilirdi, ama yine de—

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve üçe kadar saydım.

İnternette ünlü olmanın en garip yanı işte bu: Milyonlarca takipçiniz olabilir ama aylarca tek bir hayranınızla yüz yüze görüşme fırsatınız olmayabilir.

“Merhaba!” dedim. “Evet, benim. Birbirimizi tanıyor muyuz?”

İşte vermek istediğim yanıt buydu. Dostane ama aynı zamanda anlaşılabilir. *Yıldızlar: tıpkı bizler gibiler!*

“Aman Tanrım, hesabınızın büyük bir hayranıyım!” Sepetimdeki malzemelerin ne kadar marka kimliğinize uygun olduğuna çok sevinmiş gibiydi. Çok organik. Harika bir hava. *Hadi bir fotoğraf çekin,* diyecektim neredeyse. “Özür dilerim,” dedi ve güldü. “Gerçek hayatta ne kadar güzel olduğunuza inanamıyorum.”

"Sen de çok güzelsin!" dedim hemen. Aslında her şey yolunda gidiyordu. Neyden bu kadar korkmuştum ki? Çok eğlenceliydi!

“Hayır, hayır, hayır.” Şimdi yanakları kızarmıştı. “Bu sabah yumurta almak için kapıdan fırladım. Saçlarımın berbat durumda olduğundan eminim.”

"Şey," dedim sevgiyle, "eminim bir dahaki sefere daha iyisini yapacaksın."

Kadın kaşlarını çattı. *Kötü, Natalie. Utanç verici.* Aniden kendime duyduğum öfkeyi yuttum, bu öfke kadın bana dönüp baktığında, yüzündeki belirsizlik ifadesiyle birlikte iki katına çıktı.

"Yani siz—siz bu bölgede mi yaşıyorsunuz?"

"Aslında pek sayılmaz. Yani, teknik olarak evet, ama şehir içinde falan değil."

Aramızda bir gerginlik vardı. Cevabım tamamen yanlıştı, sadece içeriğiyle değil, sunum tarzımla da: hafif olması gerekirken ağır, minnettar olması gerekirken küçümseyici. Şehirde yaşamanın düşük statülü olduğunu mu ima etmiştim acaba? Anlayamıyordum. Şimdi tanıdık bir rahatsızlık göğsümü doldurdu, bu kadının zihnini dolduran tuhaf dehşetin bedensel bir farkındalığı: Ben onun çok sevdiği Natalie değildim. En iyi ihtimalle, yakındım. Neredeyse. Bir klon ya da bir robot. Kimsenin bilmediği ikiz kız kardeş. Natalie'ye yakın. Ses tonu daha keskin. Hayal ettiği kadar uzun boylu değil.

Kısacası: Ben hâlâ bendim. Bu da demek oluyor ki , internette yaşayan Natalie'ye hiç benzemiyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onlarca röportaj teklifi almama rağmen henüz tek bir teklifi bile kabul etmememin sebebi buydu: Henüz hazır değildim.

"Şey," dedi kadın. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Siz de," dedim biraz fazla sıcakkanlılıkla, kartımı kasiyere uzatırken. "Takip ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Otoparkın karşısına hızla yürüdüm, alışveriş arabam kaldırımda yüksek sesle takırtı çıkarıyordu, bakışlarım ise kendi arabamın fren lambalarına kilitlenmişti. Alışveriş poşetini bagajıma koyarken o kadının sesini tekrar duydum. "Hey! Natalie! Bir saniye."

İçimden bir ürperti geçti. Onu duymamış gibi yapmayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Arkamı döndüğümde kadın orada, beklentiyle gülümseyerek

duruyordu.

“Size hiç teşekkür etmediğimi yeni fark ettim.” Gergin bir şekilde güldü. “İşte bu yüzden sizinle konuşmak istedim: teşekkür etmek için. Geçenlerde doğum yaptım ve bu—” Duraksadı, hızla gökyüzüne baktı, gözlerini kırpıştırdı. Aman Tanrım: ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Gerçekten çok zordu.”

Şu anki yüz ifademin nasıl olduğunu merak ettim. Anlayış ve endişeyi doğru ölçüde yansıtıyor muydum?

"Gerçekten çok uzun ve zorlu birkaç ay oldu," diye devam etti. "Çok karanlıktı. Kendim gibi değildim. Ama hesabınıza rastladığımda çok ilham aldım. Harika bir anne gibi görünüyorsunuz."

“Ah,” dedim. “Şey, bunu söylediğiniz için çok naziksiniz.” O anda arka koltuktan bir çığlık geldi ve kadın neredeyse yerinden sıçradı. “Ah,” dedim, “endişelenmeyin! O sadece benim küçük kızım Jessa.”

Önce arabaya, sonra bana baktı. "Alışverişe giderken bebeğinizi arabada mı bıraktınız?"

Ah.

Hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır—

Vücudum kortizolle doldu. Gözlerim bulanıklaştı. Sonra ne dediğimi zar zor duyabiliyordum. Çok hızlı alışveriş yaptığım hakkında bir şeyler söyledim (yanlış cevap). Çocuklarımızı eski zamanlardaki gibi yetiştirdiğimiz hakkında bir şeyler söyledim (daha da kötü cevap). Panik halimin sisinin içinden, bu kadının yüz ifadesinin şeklini zar zor görebiliyordum.

Rahatsız görünüyordu.

Konuşma bir şekilde sona erdi. Bir şekilde eve doğru araba sürüyordum. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onları hissedebiliyordum ama ağlamıyordum. Gülümsüyordum. Değil miydi? Gülümsüyordum?

O kadına keşke şunu söylemiş olsaydım: Ben de rahatsızdım. Aslında *rahatsız edici* , olmam gereken kişiyle şu an olduğum kişi arasındaki uçurumu tarif edebilecek tek kelimeydi. *Çalışıyorum. Bununla ilgili olarak* şunu söylemek istedim: *Bu sorun üzerinde gece gündüz çalışıyorum. Müşteri hizmetleri bildirilen kesintinin farkında. Hizmeti en kısa sürede tekrar çevrimiçi ve çalışır hale getirmek için çalışıyoruz!*

Jessa'nın açlıktan kaynaklanan hırıltılarını bastırmak için hafifçe mırıldanarak, dağların kıvrımlı yollarından çiftliğe doğru arabayla giderken, günümün geri kalanını zihnimde planlamaya çalıştım. Eve vardığımda, çocuklar uyanmış olacak, iki oğlan birbirlerinin kafataslarına tahta bloklar vuracak, Caleb ise Clementine ile günlük otuz dakikalık evde eğitim dersini yapacaktı. *Tanrı dinozorları yarattı! Gökdelenler kanser yapar!* Clementine'in tişörtü muhtemelen ters çevrilmiş olacak; Stetson'ın bezi muhtemelen değiştirilmesi gerekecekti. Bu arada Caleb, ahıra gitmek için can atıyor olacaktı; en sevdiği canlı yayınların çoğu sabahın ortalarında başlıyordu. Ve böylece beni çocuklarla bırakacak, ben de Stetson ve Jessa ile ilgilenirken, bezlerini değiştirirken, pişik kremleri sürerken, Jessa'yı emzirirken, Stetson'a ılık bir biberon süt verirken Clementine'den Samuel'e bakmasını isteyecektim. Bu noktada tüm çocuklar dışarı çıkmak, *açık havada vakit* geçirmek için can atıyor olurlardı ve ben de çimenlerin üzerinde durup onların yuvarlanmalarını, oynamalarını ve gülmelerini izlerdim. Bu, tarifi planlamak için iyi bir an olurdu. Sonra öğle yemeği ve ardından uyku vakti gelirdi ve Clementine hariç herkes iki saat uyurdu; bu noktada onu kanepeye bir kitapla oturtup *"Annenin sessiz zamanı" derdim.* İki saat, çekim yapmak için yeterli zaman. Sonra çocuklar uyanır ve tekrar beslenmeye, altlarının değiştirilmesine ve eğlendirilmeye ihtiyaç duyarlardı, ama evet, uyku vaktinden faydalandığım ve tarifte hata yapmadığım sürece, çekimi en geç dört, belki beş gibi bitirebilirdim.

“Natalie?”

Arkamı döndüm. Geceydi. Caleb kapı aralığında, elinde bir kova ve bir buz kıracağıyla duruyordu. Aynı anda ikimiz de, "Ne yapıyorsun?" diye sorduk.

Uzun bir sessizlik çöktü.

Caleb, "Clementine ahıra geldi," dedi. "Henüz yemek yemediğini söyledi."

Sanki önceden planlanmış gibi, Clementine Caleb'in arkasından öne çıktı. *"Sürtük,"* diye düşündüm kendimi durduramadan, hemen ardından da: *"Hayır, elbette hayır, sadece bir çocuk, sadece senin çocuğun."* Çok yorgundum.

"Yine onlara akşam yemeği yapmayı unuttun, değil mi?"

“Unutmadım.” Önümdeki kızarmış eti işaret ettim. “İşte burada. Neredeyse hazır.”

Caleb gerçekten endişeli görünüyordu. "Saat gece dokuz."

Gözlerimi kırpıştırdım. Yer döşemeleri eğimliydi. Öne doğru düşmemek için elimi mutfak tezgahına dayadım. Çaresizce odanın etrafına baktım. Stetson ve Samuel oyun parkında, karınlarının üzerine uzanmış uyuyorlardı. Bebek monitörüne baktığımda Jessa'nın beşiğinde olduğunu gördüm. *Tanrıya şükür,* diye düşündüm kendi düşüncelerimi sansürlemeden önce. *Tanrıya şükür onu beşiğe koymuştum.* "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım herhalde."

Bana inanmaz gözlerle baktı. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

“Ben,” dedim. “Ben—ben—”

"Natalie," dedi Caleb sert bir sesle. Adımı ne kadar nadiren sesli söylerdi.

Bir an duraksadım. Sonra haftalardır düşündüğüm korkunç bir şeyi söyledim: "Sanırım bir bakıcıya ihtiyacımız olabilir..."

"Çocuklarımızın bakıcıya ihtiyacı yok," diye hemen yanıtladı. "Onların bir anneye ihtiyacı var."

Şah mat. Buna verilebilecek kabul edilebilir bir karşı önlem yok. Dersimi almış bir şekilde başımı salladım. Tabii ki haklıydı. Kendi çocuklarına bakamayan bir anne nasıl olabilir ki?

“Dadı yok,” diye tekrarladı Caleb. Sonra kocamın ifadesi yumuşadı ve o da kendini dengelemek istercesine elini tezgâha koydu ve onun da yorgun olduğunu anladım. Kendi sürekli performansından –beklediğim rol değil (*merhaba, kovboy !*), çok daha incelikli ve bu nedenle daha zorlayıcı bir rol: katılaşmış bir Hristiyan adam rolü– kendine toparlanma anı veriyordu. Artık çocuklarla eskisi gibi oynamıyordu. Bazen onları, özellikle de yürümeye başlayan Stetson'ı veya bebek Jessa'yı özlemle izlerken yakalıyordum, ama artık özlemini hiçbir zaman gerçekten eyleme dökmüyordu. Yapamazdı. Gerçek erkekler böyle şeyler yapmazdı. “Sanırım tam zamanlı bir bakıcı tutabiliriz,” dedi yorgun bir şekilde, bir gözünü ovuşturarak. “Bakıcılar iyidir.”

Clementine fırın tepsisinin yanında durmuş, sessizce kızarmış bir havuç yiyordu. Odayı geçip kocama doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım. Yıllar sonra ilk kez birbirimize sarıldık. Sonra ağlamaya başladım.

Videolardaki, gülümsemelerle dolu flipbook'u olan kadın mı? O, Online Natalie'ydi ve hayatta olmakta başarılı olmak için yaratılmıştı. Hiçbir şey onun için zor değildi: ne annelik, ne evlilik, ne iş kurmak, ne de O'na

hizmet etmek. Bunların hepsi ona her gün, doğru zamanda, doğru kronolojik sırayla tamamlanması gereken bir dizi görev gibi görünüyordu.

Natalie, her sabah Tanrı'nın kendisine verdiği her şey için şükrederek güne başlıyordu. Her sabah çocuklarını sevgiyle karşılıyordu. Her gece kocasıyla cinsel ilişkiye giriyordu. Sürekli yorgundu, ama bu onu asla çirkin, öfkeli veya acımasız yapmadı. Aksine, onu daha da güzelleştirdi.

Ve işte oradaydı, değil mi? Ayakta duruyor, gülümsüyor, işaret ediyordu. Her an parmaklarımı boynuna dolayacak ve onu kendime doğru çekecektim. Bırakıp üzerime düşsün.

OceanofPDF.com

37

Çiftlikte SON BİRKAÇ GÜN çok huzurlu geçti. Mary'nin keyfi yerine geldi. Abel, Yaşlı Caleb ile yaptığı yolculuktan keyif almış gibiydi ve o zamandan beri onunla birkaç kez daha ayrıldı. İlk gün, sırıtarak geri döndü ve Noah'a, *"Yeterince büyüdüğünde sana söyleyeceğim" dedi.* Şimdi Noah, kendi ölüm gününü biliyormuş gibi, gözlerinde şaşkın, hafiften kendinden geçmiş bir ifadeyle bütün gün dolaşıyor.

Peki ya ben? Sanırım Rabbim benden memnun. Onu her yerimde, hayatımda hiç olmadığı kadar güçlü hissediyorum. Bazen çamaşır yıkarken ya da kümesimizden yumurta toplarken, yüzümü çevirip soğuk kış güneş ışığını yakalıyorum ve yemin ederim ki nefesini yanağımda hissedebiliyorum.

Küçük bir kızken, sınıfımdaki diğer kızların hoşlandıkları kişilere baktığı gibi, ben de Tanrı'yı düşünürdüm. Her gece uykuya dalarken yüzündeki çizgileri hayal ederdim. Defterime el yazısıyla adını yazar, pembe simli jel kalemle kıvrımlı kalpler çizerdim. Acaba O da beni benim O'nu düşündüğüm kadar sık düşünüyor muydu diye merak ederdim. Ve bazen—sanırım bu saf düşüncelerin bir ödülü olarak—bedenime girer, beni dayanılmaz bir zevkle, o kadar derin, hayvani ve doyurucu bir birliktelik duygusuyla doldururdu ki, ayrıldığında beni ıslak ve nefes nefese bırakırdı.

Evlendiğim gün o anları yaşamayı bıraktım. Ama şimdi, mucizelerin mucizesi: o his geri döndü. Onu her yerde hissediyorum. Havada. Ayaklarımın altındaki toprakta. Ayrıca, akşamları yaşlı Caleb yorganın altında kalçalarıma uzandığında da onu hissediyorum. Hayal edilemeyecek bir zevk. Sanki sürekli bir yükseliş halindeyim.

Hayatımda ilk defa bir erkek tarafından gerçekten tatmin oluyorum.

Yalnız değilim. Sıkışıp kalmış değilim, kaybolmuş değilim, unutulmuş değilim, cezalandırılmış değilim. Buradayım, seçilmiş biriyim, O'nunla birlikteyim ve O beni başka bir yere götürmeye karar verene kadar, *burası* neresi olursa olsun, burada kalacağım.

Bazen, kendime vakit ayırabildiğim anlarda diz çöker ve içimdeki şükran duygusunun dalgalar halinde dışarı akmasına izin veririm. O'nun gücünün ve ihtişamının büyüklüğü karşısında kendimden geçerek hıçkıra hıçkıra ağlarım.

Tanrı'nın sadece sizin için koca bir evren yarattığını hayal edin. Size özel bir benzetme; yeni bir İncil öyküsü. Belki bir gün, Pazar okulunda bile benden bahsedecekler. Azize Natalie. Kulağa hoş geliyor.

Günler elimden kayıp gidiyor. İlahi bir yorgunluk bulanıklığı. Bir hafta daha geçiyor, sonra bir hafta daha. Sıcaklık daha da düşüyor. Akşam yemeği daha erken yeniyor. Her gece akşamın ortasında ateşin etrafında toplanıyoruz. Mary, Yaşlı Caleb'in en yıpranmış çoraplarını, parmak uçları o kadar incelmiş ki ne kadar dikilirse dikilsin kurtarılamayacak olanları alıyor ve Maeve için farklı düğme gözlü yeni bir çift çorap kuklası yapıyor. Maeve'nin zaten iki kuklası var. Mary'den üçüncü bir çift kukla için yalvarıyor. Mary ona sabırlı olmasını söylüyor ve Maeve, iyi bir kız çocuğu, genellikle otuz dakika kadar kendini susturmayı başarıyor, sonra da masaya doğru yanaşıp Mary'nin el işine umutsuzluğa varan bir ilgiyle bakıyor. Sonunda Mary bitiriyor ve Maeve'ye üçüncü çifti veriyor ve Maeve hediyeden o kadar heyecanlanıyor ki, kendini kaybediyor ve tombul küçük kız gözyaşları döküyor. O kadar şaşırtıcı derecede sevimli bir sahne ki, gülmeye başlıyorum ve tüm bu neşenin ortasında kendi kendime düşünüyorum: *Evet, bu hayata katlanabilirim. Hatta bazen bundan zevk bile alabilirim.*

Ve sonra, aynı hızla, diğer çocuklarımı düşünüyorum—orada bir yerlerde, bu hayatta, başka bir hayatta olanları—ve kahkaha göğsümde sönüyor. Kızlar sıcaklıktaki değişimi fark edip hemen geri çekiliyorlar.

Erkekler odanın karşısından bana şüpheyle bakıyorlar ve ben gecenin geri kalanını dalgın dalgın hiçbir şeye bakarak geçiriyorum.

Sonra bir sabah uyandım ve aynı anda iki şeyi fark ettim: Yaşlı Caleb'in o soğuk ve karanlık sabah bana tokat atmasından bu yana neredeyse iki ay geçmişti ve henüz adet görmemiştim.

OceanofPDF.com

38

LOUİSE CRENSHAW, RÜZGARLI BİR BAHAR SABAHINDA, BİR ELİNDE ESKİ TARZ BİR BAVUL TUTARAK, KABAN GİYMİŞ HALDE ÇİFTLİĞE GELDİ . Üstlenmesi gereken rolün estetiğine ne kadar mükemmel uyduğunu görünce çok heyecanlandım. *Bizim kendi Mary Poppins'imiz!* "Merhaba," dedi Clementine'e ve elini uzattı.

Oturma odasının, çocukların oyuncaklarını sakladığı köşesinde duruyorduk. Clementine, "Merhaba," diye karşılık verdi ve Louise'in elini sıktı. Bebek setini resmi bir şekilde işaret etti. "Benimle çay içmek ister misiniz?"

Dadı Louise başını salladı. "Kesinlikle isterdim."

Yere çömeldi ve çocuklar, sanki yabancı bir ülkeden gelen bir yabancıyla karşılaşan kasaba halkı gibi etrafına toplandı.

“Yani,” dedi, Samuel ise onu burun buruna, değerlendirir bir bakışla süzüyordu. “ *En büyük oğlumun neredeyse dört yaşında olduğuna inanmak zor!* Ajansım senin bir influencer olduğunu söylüyor?”

Kahkahalarla güldüm. "Bir bakıma öyle. Kendimi öyle *görmüyorum* ama teknik olarak doğru sanırım."

Kadın Samuel'in karnına dokundu ve Samuel kahkahalara boğuldu. Stetson da emekleyerek yanına geldi ve *karnını* ona doğru uzattı. *En küçük oğlumun neredeyse* iki yaşında olduğuna inanmak zor... durun, hayır, bu cümleyi daha önce kullanmıştım. Neyse: Stetson iki yaşındaydı. Kadın onun da karnına dokundu ve iki çocuk da korku dolu bir sevinçle çığlık attı. Kahkahalarının arasından kadın, "Ne satıyorsunuz?" diye sordu.

“Şimdiye kadar sadece ücretli reklamlar vardı, ama bir mutfak eşyası serisi planlıyorum. Karıştırma kapları, kesme tahtaları, konserve yiyecekler. Bu tarz şeyler. Doğrudan tüketiciye satış. Planlaması *çok* fazla iş gerektiriyor.”

Yüzümü küçümseyen bir ifadeyle buruşturdum ve o bana dönüp bakana kadar sabırla bu ifadeyi korudum. Sonra yüzüm yeniden neşeli bir kahkahaya büründü ve o da kibarca güldü.

İşe yarıyordu. Otoparktaki kadınla yaşadığım o berbat günden beri bir yabancıyla ilk uzun süreli etkileşimimdi ve bu sefer gerçekten yapıyordum. Gerçek hayatta Çevrimiçi Natalie oluyordum. Dadı Louise benden pek *hoşlanmış* görünmüyordu ama bu önemsizdi. Beni sevip sevmemesi umurumda değildi. Sadece gerçek olduğuma inanıp inanmaması önemliydi.

“Pekâlâ,” dedim. “O zaman sizi rahat bırakayım!” İşler yolunda giderken bırakmak en iyisi. “Ha, bir de Instagram kullanıcı adınız nedir? Sizi takip etmek isterim!”

"Ah, aslında Instagram hesabım yok."

“Ah,” dedim. “Pekala. Boşver.”

İnternette ünlü olmanın garipliği buydu. Bir milyon takipçim vardı, tek bir anda son bin yılın herhangi bir Avrupa kralından daha fazla insana ulaşabiliyordum ve sonra biri tek bir cümleyle tüm krallığımı zahmetsizce yok edebiliyordu: *Instagram'ım yok.*

Dadı Louise sözlerine şöyle devam etti: "Eğer sakıncası yoksa, çevrimiçi olarak paylaştığınız içeriklerden uzak durmayı tercih ederim."

“Elbette. Bu sınırları tamamen anlıyorum.” Ajansa gönderdiğim e-postayı görüp görmediğini merak ettim —dadılar asla hesap üzerinden görünmeyecekler ve bunu şart koşan bir sözleşme imzalayacaklar—ya da bunun gerçekten mükemmel bir tesadüf olup olmadığını düşündüm.

Clementine şimdi Louise'e hayali bir fincan çay dolduruyordu. Louise fincanı aldı, kibarca bir yudum aldı ve sonra omzunun üzerinden sordu: "Şu ana kadar çocukların evde eğitimini kim yürütüyordu?"

“Ah! O benim eşimmiş.”

"Ve onun çocuklar için seçtiği müfredattan haberdar mısınız?"

“Elbette öyleyim.” Bu, kabaca doğruydu. Caleb'in çocuklarla yaptığı şeye müfredat demek abartı olurdu, ama zaman zaman onu Clementine ve bir dizüstü bilgisayarla kanepede otururken, ekranı kötü HTML biçimlendirmesine sahip bir çevrimiçi web sitesine açık halde görüyordum. Anladığım kadarıyla, bu girişim, On Emir'in ahlaki çerçevesi üzerinden matematik öğrenmekle ilgiliydi. Sıfıra Bölmeyeceksin, vesaire.

"Bu tamamen ideolojik güdümlü," dedi Louise. "Sadece bunun farkında olduğunuzdan ve bununla rahat olduğunuzdan emin olmak istedim."

“Ah evet. Gayet rahat!” Kızım bana ciddi ciddi bakarken ona sırıttım. “Peki, Clementine, ne düşünüyorsun? Bir süre Dadı Louise ile oynamak ister misin—”

Louise, "Aslında," dedi, "Louise'in durumu gayet iyi."

"Affedersin?"

"Dadı Louise dediniz. Louise iyi durumda."

Pekala. Bu olmazdı. Ona Dadı Louise diye seslenmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum. Daha büyülü geliyordu, sanki bir masal kitabında yaşıyormuşuz gibi. *"Önemli değil,"* dedim kendi kendime, *"asla internette olmayacak, Öfkeli Kadınlar onunla* asla tanışmayacak" —ama önemliydi. Benim için önemliydi.

Bu anlar artık sık sık yaşanıyordu. İnternette bu kadar çok zaman geçirdiğim için, çevrimdışı hayatımın karmaşasından bazen aktif olarak rahatsız, neredeyse tiksinmiş hissediyordum. Lavaboda biriken bulaşıklar. Kızımın sessiz, dikkatli bakışları, etkileşimlerimizi yumuşatacak hiçbir müzik olmaması. Ve şimdi: *Louise gayet iyi.* Berbat. Kadifeyi yanlış yöne sürtmek gibi.

Kendimi toparladım ve kararlı bir şekilde, "Size gerçekten Nanny Louise diye hitap etmek istiyorum," dedim.

Çok kısa bir sessizlik oldu. Sonra omuzlarını silkti. "Pekala. Peki ya en küçük çocuğunuz? O nerede?"

“Jessa!” dedim. “Bizim küçük ateşböceğimiz. Uyuyor. Onu saat üçte size getireceğim.”

Jessa henüz bir yaşındaydı, çok hareketli bir bebekten ziyade ihtiyaç ve isteklerle dolu, yumuşak bir su birikintisiydi; ama onu internette farklılaştırmanın, Öfkeli Kadınlar'ın onu tanımasının ve hatırlamasının bir yoluna ihtiyacım vardı ve son zamanlarda çok *huysuzdu* , bu yüzden bu lakap ona yapıştı kaldı.

"Harika," dedi Louise ve dikkatini tekrar çocuklara çevirdi.

Salonu terk ettim, mutfaktan geçtim ve kiler bölümüne girdim. Göğsümdeki gerginlik o kadar ani ve güçlü bir şekilde kayboldu ki, kendimi yere bıraktım ve zevkin dalgalar halinde vücudumda yayılmasına izin verdim.

Bir daha asla çocuklarımla yalnız kalmak istemem.

Yaşamak için ne güzel bir zamandı. Bahardı. Çiftlik hayatla dolup taşıyordu. Tarlalar mavi çiçeklerle bezenmişti. Rüzgarsız, sakin bir günde, kulağınızı eğip dağlardan gelen kar sularıyla köpüren ve gürleyen nehrin sesini duyabilirdiniz. Ama bu, bizzat yaşanması imkansız gibi gelen bir güzellikti. Bu anı bir telefon ekranının duvarları arasında düzenlemek sadece bir seçenek değildi; şarttı. Bunu deneyimlemenin en iyi yolu buydu.

Keşke annem de kabul etseydi.

"Bu çok... gösterişli görünüyor," demişti bir hafta önce kahve içmek için buluştuğumuzda. "Jessa'yı bu kadar çok insanın bezli görmesini gerçekten istiyor musunuz?"

Hafifçe omuz silktim. Çocuklarımın internette, telefonumun dört duvarı arasında kehribar içindeki küçük böcekler gibi korunmuş en iyi halleriyle, gerçek dünyada olabileceklerinden çok daha güvende olduklarından zaten oldukça emindim. Marketteki kadını, rahatsız olmuş ifadesini düşündüm. İnternette aldığım en acımasız yorum bile onun yüzünün hatırasıyla boy ölçüşemezdi. "Sanırım sosyal medyanın nasıl çalıştığını anlamıyorsunuz."

“Peki ya birileri onlara ya da size karşı bir hayranlık duyarsa?”

"Yani bir kaçırıcı gibi mi demek istiyorsun?"

Gergin bir şekilde başını salladı.

“Anne. Birinin beni kaçıracak kadar önemli biri olduğundan çok şüpheliyim. İnternette *on* milyonlarca, hatta *yüz milyonlarca* takipçisi olan kaç hesap olduğunu biliyor musun?”

Bu düşünce karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Bana titrek ve şaşkın bir bakış atarak, "Bilmiyorum," dedi. "Belki... beş?"

Annemin bana Abigail'in biriyle görüştüğünü söylediği de bu kahve buluşması sırasında oldu. "Aslında bir papazla. Ona GED sınavına hazırlanmasında yardımcı oluyor!"

“Bir papaz,” dedim ve güldüm. “Hangi papaz bekar bir anneyle sevgili olur ki?”

“Şey.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Aslında yeni bir kiliseye gidiyoruz.”

“Yeni bir kilise mi?” Annem hayatım boyunca aynı kiliseye gitmişti. “Yeni bir kilise derken ne demek istiyorsunuz?”

“Çok… modern bir şey. Bu papazın adı Ben—boşanmanın günah olduğuna inanmıyor. Ve şöyle düşünüyor—yani—” Öne eğilerek sessizce, “Eşcinsellerin de herkes gibi kendilerini hoş karşılanmış hissetmeleri gerektiğine çok inanıyor.” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım, *kendi* fikrini eklemesini bekledim. Ki bu fikir, Rahip Ben'in fikrinden kesinlikle farklıydı. Sonuçta, bu kadın, kasabada yerel kitapçının önünden her geçtiğimizde elimi tutup beni karşıya sürükleyen kadındı; kitapçı, onun deyimiyle, *adımlarında biraz fazla canlılık olan bir adama aitti.*

Bunun yerine omuz silkerek masum bir şekilde, "Argümanları ikna edici," dedi.

Yakın çevremdeki herkes, ani şöhretime farklı tepkiler veriyordu. Doug, Amerikan kadınlarının zihinlerine yeni erişebilme fırsatına takıntılıydı. Annem çocuklar için endişeleniyordu. Kayınvalidem henüz fikrini belirtmemişti; Wyoming'deki alkol bağımlılığından kurtulma sürecinden beri konuşma çabaları yarı yarıya azalmıştı. O zamandan beri onu birkaç kez gördüğümde, sadece kısa, boğuk seslerle konuşmuş ve sürekli dudaklarını yalamıştı, sanki susuzluktan ölüyormuş gibi.

Peki ya kız kardeşim?

Annemle kahve içerken, kız kardeşimin viral olmam hakkında ne düşündüğünü bilmediğimi fark ettim. Aile grubu sohbetinde ara sıra yaptığımız kısa konuşmalar dışında neredeyse hiç konuşmuyorduk. Instagram hesabına giriş yaptım ve küçük bir şaşkınlık sesi çıkardım: Abigail artık beni takip etmiyordu.

Şehirden dönerken onu aradım. Sekizinci çalışta cevap verdi. "Natalie," dedi, "ne büyük sürpriz." Dışarıdaydı; kuşların ve çocukların bağırışlarını ve uzaktan gelen, kesik kesik bir hakem düdüğünün sesini duyabiliyordum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kardeşimi aramak için belirli bir nedene ihtiyacım var mı?"

“ *Evet* , öyle.” Bunlar bana söylediği en sert üç kelimeydi, yine de sesi garip bir şekilde neşeliydi. Acaba şu anda etrafında insanlar mı vardı, belki de Rahip Ben bile. Eğer öyleyse, annemin sesi kesinlikle kafasında yankılanıyordu: *Asla olay çıkarma!*

“Pek adil görünmüyor,” dedim.

“Pekala.” Telefonun diğer ucundan omuz silkmesini duyabiliyordum. “Öyleyse hatam. Ne haber? Nasılsın?”

“İyiyim.” Artık yakalanmıştım. Onun teorisinin doğru olduğunu kanıtlamak istemiyordum, ama bilmem gerekiyordu ve kelimeler durduramadan ağzımdan dökülmeye başladı. “Neden beni Instagram'da takip etmiyorsun?”

Telefonda bir sessizlik oldu. "Bu yüzden mi arıyorsunuz?"

“Önemli bir şey değil. Sadece merak ettim.”

“Biliyorsun, Instagram'da pek vakit geçirmiyorum.” Bu doğruydu. Kendi hesabında dört fotoğraf vardı, hepsi de kurgulanmış aile fotoğraflarıydı.

Yüzden az takipçisi vardı. “Şu anda çocuklarla, hemşirelik okuluyla ve Ben'le çok meşgulüm, *bunların* hiçbirine zamanım yok.”

"Ama bu sorunun cevabı sayılmaz, değil mi?"

“Sadece—” diye iç çekti. Birine “Bir dakika” dediğini duydum. Sonra yürümeye başladı ve telefona sessizce, “Bak, kavga etmek istemiyorum. Yıllar içinde tartışmalarımız oldu biliyorum, ama gerçekten sadece hayatımı basitleştirmeye çalışıyorum. Anlıyor musun?” derken diğer sesler giderek azaldı.

“Elbette biliyorum.” Ne demek istediğini hiç anlamadım.

“Ama bu çok kafa karıştırıcı, tamam mı? Bu konudaki davranış şekliniz bana sanki felç geçiriyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki biri tek kız kardeşimi kaçırmış gibi.”

"Bu biraz abartılı oldu, Abigail."

“Pekala. Belki de öyledir. Ama ben böyle hissediyorum. Terapiye gidiyorum, biliyorsunuz, ve—”

“Terapi mi?”

"Evet. Terapi. Anneme de gitmesi gerektiğini söyledim, o da düşüneceğini söyledi."

“Bu terapinin parasını kim ödüyor? O görüştüğün adam mı? Ben mi?”

“Natalie—”

"Bütün sırlarını rastgele bir adama itiraf ediyorsun ve *benim* yaptığım şeyin garip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir kadın."

"Ne?"

“Bütün sırlarımı anlattığım terapistim bir kadın,” diye yanıtladı soğuk bir şekilde. “Ve internette seni takip etmememin sorun olmadığını söylüyor. Neyse, gitmem gerekiyor Natalie. Çocuklara ve Caleb'e benden selam söyle, tamam mı?” Ve sonra telefonu kapattı.

Sinir bozucu. Kavga etmek için çok uğraşmıştım ama o su gibiydi. Hiçbir şeye tutunamıyordum.

Ve tabii ki Caleb de vardı. Bir gün mutfaktaydık. Öğleden sonra geç saatlerdi. Dadı Louise bir haftadır bizimle yaşıyordu. "Geçen ay epey para kazanmışız," dedi.

Masada oturmuş, defterimle raventli turta yapımıyla ilgili planları çiziyordum ki o konuştu. Duraksadım ve ona baktım. "Öyle mi?"

“Evet, QuickCash diye bir alıcı bize seksen bin ödedi. İnanabiliyor musunuz? Ama muhasebecileri aramam gerek, çünkü sebzelerimizin herhangi birini gerçekten *satın* aldıklarından emin değilim. Bir tür işleme hatası olmalı.”

Caleb şimdi beni dikkatle inceliyordu. Beni didik didik ediyordu. Evlendiğimizde bakış repertuarında olmayan bir bakıştı bu. Ama tıpkı benim gülümseme dolabım gibi, Caleb de kendi ifade bahçesini yetiştirmişti: binlerce şüphe çeşidi. Forumlarda öğretilen buydu: her şeyden şüphelenmek. Caleb'in okullardan, sonra gökyüzünden, sonra da dünyadan şüphelenmeye başladığını izlemiştim ve şimdi, şaşkınlıkla fark ettim ki, benden de şüphelenmeye başlamıştı. "Nattie, QuickCash'in ne olduğunu biliyor musun?"

Emin değilmiş gibi yaptım. " *Sanırım* bu, Instagram'ın ödeme işlem sisteminin adı."

“Instagram'dan bu kadar çok para kazanıyor muyuz?”

İşte oradaydı: Korktuğum o tek kelime. *Biz.*

“Sanırım bu ay başardık!” dedim, olabildiğince aptal ev hanımı enerjisiyle. “Vay canına!”

“Peki ya bir önceki ay?”

“Ah.” Bakışlarım mutfağın her yerine kaydı, sanki doğru cevap kendiliğinden karşıma çıkacakmış gibi. “Emin değilim. Sanırım internete girip kontrol etmem gerekecek.”

“Şey. Muhasebecilerimizle konuştum ve seksen bin doların, erişimleri olmayan rastgele bir banka hesabına yatırılmasının planlandığını, bunun da bir tür hata olması gerektiğini söylediler. Değil mi?”

Şimdi bana çok dikkatli bakıyordu. Sanki gerçek olduğuma inanmıyordu.

Aptalca. Ne kadar aptalca bir fikir. Çok pervasız ve ahlaksızca. Ne düşünmüştüm ben? Hangi kadın kocasından para saklamaya çalışır ki?

Bu soruya verilebilecek yalnızca iki olası cevap vardı ve ikisi de kabul edilebilir değildi:

1) O, kocasına güvenmeyen bir kadın.
2) O, paylaşmak istemeyen bir kadın.

"Doğru," dedim sonunda. "Ne kadar aptalım. Hamilelik beyni!"

Hamilelik beyni. Son zamanlarda denediğim ve -Öfkeli Kadınlar'dan aldığı tepkiye bakılırsa- iyice yerleşmiş gibi görünen bir ifadeydi bu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Caleb ve kıkırdadı. “Hamilelik beyni işte. Neyse, onlardan o banka hesabına başka ödemelerin aktarılıp aktarılmadığını kontrol etmelerini istedim ve bakın ne oldu: aktarılmış! Son dört aydır QuickCash'ten gelen her ödeme o hesaba yatırılmış. Toplamda 220 bin dolar.” Güldü. “Bu tam bir hamilelik beyni hatası!”

Artık çok üşüyordum.

“Neyse, sorunu düzelttiler, bu yüzden para bundan sonra doğrudan resmi limited şirket hesabımıza yatırılacak.”

"Bu konuyu açıklığa kavuşturduğunuz için çok teşekkür ederim. Biliyor musunuz, bir dakikalığına tuvalete gideceğim..."

Arkamı dönmedim ama köşeyi dönene kadar bakışlarını üzerimde hissettim.

Banyoya güvenli bir şekilde girdikten sonra musluğu açtım ve aynada kendime baktım. Çok mide bulantısı hissediyordum ve biraz da başım dönüyordu. "Dur artık," dedim sessizce. "Bu şekilde hissetmeyi bırak." Ama mide bulantısı geçmiyordu ve göğsümdeki baskı dayanılmazdı. Nefes almakta zorlanıyordum.

Belki de hayatımın bu kadar mükemmel olması mide bulandırıcıdır.

Durakladım. Göğsümdeki baskı biraz hafifledi. Online Natalie sensörlerim yeşil renkte yanıp sönmeye başladı ve başım dönercesine ileri doğru ittim.

Bazen *hayatımın* ne kadar *tatmin edici , hatta* mükemmel olduğu ve onu yaşamakta ne kadar iyi olduğum *beni gerçekten mide bulandırıyor* .

Bu yeterli olur.

Sorun şuydu ki, Caleb'e para konusunda güvenilemezdi. Gerçekten de güvenilemezdi. Parayı çiftlik için türlü türlü aptalca şeylere harcıyordu. Bu yüzden o gece Instagram destek hattını aradım, bir insanla konuşabilmek için kırk beş dakika bekledim ve onlara gelen ödemeleri banka hesabıma yatmadan önce bölüştürüp bölüştüremeyeceklerini sordum.

Evet, diye fısıldadım onlara. Doğru duydunuz: Ödemeleri vadesiz hesabımla yeni açtığım diğer hesap arasında bölmek istiyordum.

Tabii ki Caleb için. Onun için yapıyordum.

OceanofPDF.com

39

Hamile kalmayacağımı SÖYLEMİŞTİM, HATIRLIYOR MUSUN ? Rabbime yalvarmıştım, *her şey olabilir ama bu olmasın* demiştim?

Evet. Ben de öyle düşünüyorum.

Hayatları beklenmedik bir yöne doğru ilerlediğinde, o tatsız, sıradan kadınların birbirlerine söylemeyi çok sevdikleri o klişe söz neydi?

Tanrı'yı güldürmek istiyorsanız, ona planlarınızı anlatın!

Ha! Hahahaha! Hahahahahahahahahahaha!!!

Ama ben gülmüyorum. Gülümsemiyorum. Tanrı'ya anlamlı ve tutarlı bir dua bile formüle etmekte zorlanıyorum.

Sakin kalmaya çalışıyorum. Her gün iyi bir çiftçi gibi dolaşıyorum, çiftçi işlerimi yapıyorum, yenilemez çiftçi ekmeğimi pişiriyorum ve her uyanışımda beni boğmakla tehdit eden yükselen paniği yutuyorum.

Beni duyuyor musun Rabbim? Beni görüyor musun?

Burada dehşete kapılmış bir şekilde mi duruyorsunuz? Gülmüyor musunuz?

Merhaba efendim? Ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz?

Şimdi öğrenmem mi gerekiyor?

Selam Tanrım! Sadece kısa bir süreliğine sizi rahatsız etmek istedim.

Bak, ödevimle ilgili biraz sorun yaşıyorum? Ve ben...

Bunun yerine yapabileceğim başka bir şey önerebilir misiniz acaba?

Rab cevap vermez.

Artık iyi günler yok gibi görünüyor. Sadece kötü günler var. Yüzümü güneş ışığına doğru çevirdiğimde, O'nun nefesini yüzümde hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Telefonlarına artık cevap vermeyen bir adam tarafından hamile bırakılmış bir kadın gibi hissetmeye başlıyorum.

Kendime bunun bir sınav olduğunu hatırlatıyorum. Günlerdir zihnim tek bir soru etrafında dönüp duruyor: *Ya sınavda başarısız olursam?* Ama şimdi bu soruyu sorduğumda, başka bir sorunun yankısını duyuyorum: *Ya başarılı olursam?*

OceanofPDF.com

40

HAZİRAN AYININ SICAK BİR GÜNÜNDE, yapımcı Shannon ile şehirdeki bir kahve dükkanında buluştum. Röportajımız öğleden sonra erken saatlerde planlanmıştı. Ben vardığımda o zaten oradaydı, köşedeki bir masada iki kahveyle oturuyordu. Saçları parlak şeker pembesi rengindeydi ve iki dağınık örgü şeklinde toplanmıştı. Burun halkası ise barış işareti şeklinde bir küpeydi.

"Kahvemi sade tuttum," dedi, kahvemi masanın üzerinden bana doğru iterek. "Biliyorum, sadece kendi ineklerinizden elde ettiğiniz kremayı kullanıyorsunuz."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. "Teşekkür ederim."

Evet, endüstriyel çiftliklerde üretilen süt ürünlerini kullanmıyordum, ancak bu tercihimi Instagram hesabımda sadece bir kez, bir yıldan fazla önce belirtmiştim.

> Bu imkana erişimi olmayan kaç kişi olduğunun farkında değil misin???
>
> İğrenç, direkt memeden süt mü içiyor?
>
> Vay canına, çiftlikte yaşadığını anlıyorum ama bu gerçekten gerçeklikten çok uzak.
>
> Aman Tanrım, nefis! Keşke ekrandan içebilseydim!

Shannon bir süredir beni dikkatle izliyordu. Genç bir kızdı ama çocuk değildi.

Peki ya ben? Otuz yaşındaydım. *Neredeyse bekar bir kadındım!* Beşinci çocuğumuza yeni hamileydim. *Junebug.* Instagram hesabım iki milyon takipçiyi yeni geçmişti. Diğer platformlara da açılmayı düşünmeye yeni başlamıştım. Haftalar önce Instagram sayfam üzerinden yapımcı pozisyonu için bir ilan vermiştim. Yüzlerce başvuru aldım. Neredeyse hepsi bana benzeyen kadınlardan gelmişti. Ve sonra Shannon vardı. Instagram hesabına tıkladığımda, bir hata olduğundan emindim. Başvurusunda yanlış hesabı bağlamış falan diye düşündüm. Ama hayır, işte oradaydı, yırtık kot pantolon ve John Lennon güneş gözlükleriyle, kameraya ukalaca gülümsüyordu,

arkasında Brooklyn Köprüsü uzanıyordu. Benim gibi bir kadınla çalışmak isteyecek son kadın tipiydi.

“Peki,” dedi şimdi. “Hesabınızdan bahsedelim.” Kahvesini iki eliyle kavradı. Öne eğildi, hipster gözlerinde bir parıltı vardı. “Bence yaptığınız şeyde gerçekten radikal bir şey var, Natalie.”

Ona bana Bayan Heller Mills diye hitap etmesini söyleme dürtüsüne, tıpkı bir kasılma gibi içgüdüsel bir şekilde direndim. "Öyle mi?"

“Kesinlikle. Okulumdaki herkes seni seviyor, biliyor musun? Seni feminist bir ikon olarak görüyorlar.”

Bir an için savunmam düştü. Geriye yaslandım ve homurdandım. "*Gerçekten mi ?* "

Gülerek, "Kesinlikle! Yani, tanıdığım hiç kimse, o eşsiz ve büyülü hayatını, berbat bir sağlık hizmetine erişmek ve emeklilik için ayda beş dolar biriktirmek uğruna, milyarder bir teknoloji şirketinin yalakası olarak geçirmek istemez." dedi.

"Böylece bir gün bir depo odasında emzirebilsinler," diye ekledim hemen. Bu oyuna aşinaydım.

Shannon parmağını tabanca gibi göğsüme doğrulttu. "Aynen öyle. Onların istediği şey senin sahip olduğun şey, Natalie."

"Bunlardan hangisi?"

Gülümsedi ve usulca, "Elbette özgürlük," dedi.

Pekala. Bu yeni bir bilgiydi. Bunca zamandır, beni takip eden sadece iki tür kadın olduğunu sanıyordum: benden nefret eden liberal kadınlar ve beni seven iyi Hristiyan kadınlar. Ama şimdi, beynimin kapısını açan ve içeriye süzülen üçüncü bir kadını şaşkınlıkla izledim: genç, radikal, eğitimli.

“Yani ben—ne?” dedim. “Sizin yaşınızdaki kızlar için bir tür arınma mı?”

“Bu bir arınma değil,” dedi Shannon. “Daha çok bir yol haritası gibi.” Yirmi yaşındaki birinin sahip olabileceği türden acil bir ciddiyetle konuşuyordu. “Çiftliğinizde yaptığınız şey, kendi kendine yeten yaşam tarzı, çiftlikten sofraya konsepti ve çocuklarınızı teknolojiden uzak tutmanız? Kocanızla bir iş kurmak, *tüm* üretim araçlarına sahip olmak ve bunu evinizin rahatlığında yönetmek? İşte gelecek bu, Natalie. İşte çıkış yolu bu.”

“Neyden çıkış yolu?”

“Ah,” dedi, sanki çok açık bir şeymiş gibi. “Labirent.”

Shannon ve okuldaki arkadaşları buna labirent diyorlardı. Bir iş fuarına gittiklerinde ve danışmanlık standının, askere alma standının, hukuk fakültesi standının önünden geçerken birbirlerine dirsek atıp fısıldaşıyorlardı: *"Buyurun, labirentin kalbine tek* yönlü bilet." Grup sohbetlerinde birbirlerine makaleler gönderdiklerinde, çalışan bir anne olarak çocuk sahibi olmanın imkansızlığı hakkındaki son köşe yazısı için: *"Bu kız labirentin çok derinlerinde sıkışıp kalmış."*

Genç kadınların bugünlerde ne istediğini biliyor musunuz?

Ne anne olmak ne de işçi olmak, en azından geleneksel anlamda. Hele ki ikisi birden olmak değil.

Onların istediği, benim görünüşte yaptığım şeyi yapmaktı: bir adım geri atmak, sonra bir adım daha. Yavaşça geri geri gidip labirentin girişine kadar gelmek, sonra da dönüp uzaklaşmak istiyorlardı. *"Bunun bir parçası olmak istemiyorum"* deyip ortadan kaybolmak istiyorlardı.

Shannon'a söylemediğim şey şuydu: Kaybolmak pahalı bir sihirbazlık numarası. Bu kızların bunu başaracak paraları var mıydı acaba?

Bunun yerine çok daha basit bir şey söyledim: "Devam et."

O gün çiftliğe eve döndüğümde, arabayı kapatıp sessizce oturdum, kendi evime bakarak, onu Shannon'ın gözünden görmeye çalıştım. Labirentler hakkında ne demişti yine? Anlatım şekli o kadar büyüleyici, o kadar inanılmazdı ki, kendime tekrar etmekte bile zorlanıyordum. Shannon'ı arayıp, hatırlayabilmek için kelimesi kelimesine tekrar anlatmasını istemeyi düşündüm. Bunun yerine, ona mesaj attım.

İşe alındınız.

Röportajından bir hafta sonra Shannon, iki büyük bavulla çiftliğe geldi. Arabayla giderken ona sarıldıktan sonra, "Burada olduğuma inanamıyorum," deyip duruyordu. "Bu yerin *gerçekten var* olduğuna inanamıyorum."

Kollarımı genişçe açtım, büyük bir dönüş yaptım, sonra da reverans yaptım. Son zamanlarda *tuhaf davranmaya çalışıyordum.* Anladığım kadarıyla bu, *"vay canına, papatyalar!" gibi şeyler söylemeyi,* kır elbiseleriyle etrafımda dönmeyi ve başımı geriye atıp aslında o kadar da komik olmayan şeylere kahkaha atmayı gerektiriyordu. "Dağlar, tavuklar,

inekler, lahanalar ve çocuklar adına," dedim büyük bir edayla, "Geçmişin Çiftliğine hoş geldiniz."

"Aman Tanrım," dedi Shannon ve güldü. "Gerçekten tüylerim diken diken oldu."

Omuz silktim, bir kez daha hafifçe reverans yaptım. "Size bir tur düzenleyelim mi?"

Çocuklar hâlâ dadı Louise ile evde eğitim derslerini yapıyorlardı, bu yüzden Shannon'ı gezdirirken ev sessizdi. Shannon'la çekmek istediğim ilk videolardan biri resmi bir ev turuydu ve bu, bunun için mükemmel bir pratik gibi geldi. Koridordan aşağı yürüyüp oturma odasına girerken omzumun üzerinden, "Çok şık değil," dedim, "ama büyüyen ailemiz için mükemmel."

Shannon hiçbir şey söylemedi. Başını çevirerek, telefondan gördüğü tüm açıları, şimdi önünde üç boyutlu olarak inceliyordu. *Aynadaki nesneler göründüğünden daha yakındı.* "Gerçek hayatta çok daha küçük." Duraksadı, ne söylediğinin farkına varmış gibiydi. "Kötü anlamda söylemedim, sadece..."

“Sorun değil! Küçük bir ev *işte* .” İçimde, katman katman çevrimiçi Natalie'nin altında gömülü olan iç sesim ona hırladı: *“Böyle ‘küçük’ bir evi karşılayabilir misin Shannon?”*

Shannon başını salladı, bakışları hala etrafta dolaşıyordu. "İçeriklerinizde bunu daha çok vurgulamalıyız. Tüketimcilik büyük bir sorun ve bu harika bir mesaj: Büyük ve mutlu bir aileye sahip olmak için büyük bir malikaneye ihtiyacınız yok."

Bilgelikle başımı salladım. "İsrafı sevmem."

Onaylayan bir ses çıkardı ve Online Natalie monitörlerim yeşil renkte yanıp sönmeye başladı. Ona daha sonra çocuk odasını göstermeyi planlamıştım, ancak Shannon'ın duvarlar boyunca yığılmış Yesteryear Ranch ürünlerinin, sweatshirtlerin, kar küresinin ve ekmek yapma setlerinin, her kutunun üzerinde yer alan hain altın etiketlerin (ÇİN MALI) OLDUĞU GERÇEĞİNİ GÖRMESİ İÇİN DOĞRU ZAMAN OLMADIĞINI DÜŞÜNDÜM. Online mağazayı yeni açmıştık ve şimdiden tüm ürünler tükenmişti, her gün satın alımlarla ilgili öfkeli mesajlar alıyorduk.

Merhaba, on gün önce bir kar küresi sipariş ettim ve hala gönderilmediği yazıyor???

Paketleme ve postalama işini birine, belki de Shannon'a, yaptırmam gerekiyordu. Ama daha sonra. Kesinlikle daha sonra. Şimdilik: "Çantalarınızı bırakalım!"

Shannon'a ahırın üstündeki, yaşayacağı daireyi gösterdim. "Evde eğitim odası koridorun bir tarafında, senin yatak odan ise diğer tarafında." Merdivenlerin tepesine ulaştık ve yatak odasına girdik. "İşte buradayız!" Kapıyı açtım ve Dadı Aimee alt ranzadan bana baktı. "Dadı Aimee," dedim, "bu Shannon."

"Merhaba," dedi Dadı Aimee.

Durakladım. Yatağın yanında tuhaf küçük bir kız çocuğu durmuş, Dadı Aimee'nin ayakkabılarıyla oynuyordu. Beni görünce "Anne" dedi.

Doğru. Tabii ki. O benim küçük kızım Jessa'ydı. *Bu aralar çok hızlı büyüyor!* Sadece bulunduğu yer ve saçının farklı örülmüş olması nedeniyle onu tanıyamadım.

Hamilelik beyni!

Çömeldim ve kollarımı iyice açtım. "Merhaba, canım kızım!"

Mükemmel bir performans sergiledi, kahkaha patlamasıyla kollarımın arasına atıldı. Kokuyu umursamadan ona kocaman bir sarılıp öptüm—bezinin değiştirilmesi ya da belki de yıkanması gerekiyordu—ve sonra onu tekrar Dadı Aimee'ye gönderdim. Odaya girdim ve dadıların karşısındaki boş ranzaları işaret ettim. Gülümsemem biraz daha soldu; dadıların yatağı çoktan hazırlamış olması gerekiyordu ama çarşaflar hala yatağın üzerinde duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Dadı Aimee, düşüncelerimi okuyarak. "Tam da bunu yapacaktım. Jessa ile meşguldüm. Kocaman bir kaka yaptı, sonra onu giydirdim ve sonra tekrar yaptı! Değil mi Jessy? Seni tekrar temizlememiz mi gerekiyor? Evet, gerekiyor!"

Çocuk bakıcısı Aimee, tam bir hayal kırıklığıydı. Aylar önce eve askılı bir bluz ve kot şortla gelmiş, sakız çiğniyor ve boğuk bir sesle konuşuyordu. Şikayet etmek için ajansı aradığımda, seçeneklerinin azaldığını söylediler. Bu günlerde kimse çalışmak istemiyormuş.

“İki dadınız olduğunu bilmiyordum.” Shannon gergin bir şekilde güldü. “ *Bir tane* bile dadınız olduğunu bilmiyordum.”

Dadı Aimee, güneş ışığıyla aydınlanmış tünekte tembelce gözlerini kırpıştıran bir kedi gibi, soğuk ve donuk bir bakışla bize bakıyordu. "Sizin için alttaki üç çekmeceyi boşalttık," dedi ve komodini işaret etti. Jessa da

onu taklit ederek sırıttı ve işaret etti. Şimdi fark ediyordum ki, tombul küçük uyluğunda kurumuş bir kaka lekesi vardı.

Shannon hiçbir şey söylemedi. Gözleri ranzaya dikilmişti.

"Jessa'yı temizleyebilir misin?" dedim Dadı Aimee'ye. "Hemen döneceğiz." Sonra kapıyı kapattım, böylece Shannon ile koridorda yalnız kaldık. "Her şey yolunda mı?"

“Şey, işte…” Kapalı kapıyı çaresizce işaret etti. “Oda gerçekten çok küçük. Çantalarımın sığacağından bile emin değilim.”

“Şey,” dedim. Yüzümde ince bir gülümseme belirdi. Seçimden çok bir refleks gibiydi. Yüzün ikiye bölünmesi gibiydi. “Mesele şu ki, Shannon: Sana harika bir maaş ödüyorum.” Ödemiyordum, ama on dokuz yaşında birinin maaşlar hakkında ne bilebileceğini merak ediyordum. “Senden oda ve yemek masrafı bile almıyorum. Kazandığın her şeyi biriktiriyorsun.”

"Doğru," dedi Shannon bir an duraksadıktan sonra.

"Her halükarda dadıları seveceksin. Muhtemelen gelecekteki iki en iyi arkadaşını edindin bile."

"İleri, Çevrimiçi!" diye kükredi Natalie.

"Hadi gidip tarlaları görelim!"

Öğle vaktiydi, güneş tepede yakıcı bir şekilde parlıyordu, Shannon ile birlikte Caleb'in çalıştığı uzak tarlalara doğru yürüdük. "Sürekli böcek kovucu kullanmak isteyeceksin," dedim Shannon'a, sesim neredeyse cırcır böceklerinin vızıltısı arasında kayboluyordu. "Burası yazın kene cenneti. Ahırda kullanabileceğin DEET spreyleri bulunduruyoruz."

"Kimyasal maddelere karşı olduğunu sanıyordum?"

Tepenin zirvesine vardığımızda "Caleb," diye seslendim. Yeni traktörümüzle hızla geliyordu. Bizi görünce motoru durdurdu. Traktörden inip tarlayı geçerek bize doğru gelirken, Shannon'a dönüp geniş bir gülümsemeyle "Ne dersin? Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Shannon'ın bundan sonra söylemesi gereken şey , *"Ne kadar çok araziniz olduğuna inanamıyorum"* veya *"Burası ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum" gibi bir şey olmalıydı.* Bunun yerine, Home Depot çalışanlarının bir John Deere römorkunun yanında öğle yemeği molası verdikleri tarlanın uzak ucuna dalgın bir ifadeyle baktı.

Çok zaman geçti. Yüzümdeki gülümseme tırnak batması gibi asılı kaldı.

"Bu oldukça büyük bir operasyon," dedi sonunda.

Sonra Caleb orada belirdi, kocaman bir kovboy sırıtışıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Brooklyn," diye mırıldandı. Ağzına yumruk atmak isteğimi yuttum.

“Ah,” dedi. “Gerçekten Shannon mı?”

Caleb'in ifadesi değişti. Aksanını bıraktı. "Biliyorum, sadece... bu bir lakap. Mesela, 'büyük şehir kızı' gibi. Brooklyn'lisin, değil mi?"

“Ah,” dedi Shannon. “Ha. Evet. Şimdi anladım.” Tozu tekmeledi, gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Her neyse, New York'tan kurtulduğuna sevinmişsindir herhalde," dedi Caleb. "O fareler yüzünden."

"Affedersin?"

“New York'ta insanlardan daha çok fare var. Bu yüzden herkes sürekli hasta. Fareler yüzünden.”

“Emin değilim—”

“Şey, eminim New Yorkluların beyinlerine giden oksijen akışının tarihsel olarak çok kötü olduğunu biliyorsunuzdur. Bu yüzden nüfus çok aptal. Yıllarca bilim insanları *bunun nedenini anlayamadılar*, sonunda ne olduğunu fark ettiler.” Caleb anlamlı bir şekilde duraksadı.

Shannon güçsüz bir sesle, "Fareler mi?" diye sordu.

“Aynen öyle. Fareler.”

Shannon çaresizce bana baktı ve ben de ona "hepimiz Tanrı'nın yaratıklarıyız" dercesine en iyi gülümsememi gösterdim. "Caleb'in dünya hakkında çok sayıda büyüleyici küçük teorisi var! Eminim ki bunları başka bir zaman size anlatacaktır. Şimdi tanıştığınıza göre, konumuza geri dönmeliyiz—"

"Gerçekten bir soru sorabilir miyim?"

“Ah.” Kesinlikle hayır. “Elbette!”

Lütfen, Tanrım, onun fareler hakkında soru sormasına izin verme.

“Burada kaç kişi çalışıyor?”

Caleb ve ben birbirimize baktık. "Sanırım yirmi kadar yarı zamanlı çalışanımız var," dedi, "ama bu mevsimsel olarak oldukça değişiyor." İyi adam.

“Vay canına,” dedi Shannon. “İlginç.”

İşte yine bir an gelmişti, her şey bir yöne doğru gitmeliydi—Shannon neşeli bir şekilde gülümsüyordu: *"Yemeğe başlamak için sabırsızlanıyorum !"* —ama bunun yerine tam ters yöne doğru keskin bir şekilde sapmıştı:

çantasından bir kamera çıkardı ve objektifi tarlanın karşısındaki işçilere doğrulttu. Ardından gelen metalik ses kulakları sağır ediciydi: *kla -şınk.*

İşte o zaman bir hata yaptığımı anladım.

OceanofPDF.com

41

SANIRIM ARALIK AYININ ORTASI . Buz gibi, bulutlu, çok kötü bir gün. Tavuk kümesindeyim, tavuklar için yalıtım malzemesi ekliyorum. Sonra arkamı dönüyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Yaşlı Caleb ve Abel, yanlarında iki adamla birlikte araba yolundan yukarı doğru yürüyorlar.

İki adamın da tıpkı Yaşlı Caleb gibi kalın sakalları var ve ona benzer şekilde giyinmişler, ama çok daha gençler. İşte orada: bir anlık tanıma hissi, ardından zihnimde bir aydınlanma, korkunç bir sıcaklık dalgası.

Kalbim gümbür gümbür atarken, tekrar sazdan çatıya döndüm. Zihnim aşırı ısınan bir sabit disk gibi, fanı bozuk bir bilgisayar gibiydi. Her eğilip balyadan bir avuç daha saman alırken, çatı kirişlerinin arasındaki boşluklara daha fazla saman doldurdum.

Bir anlık görüntü: Tepenin zirvesine ulaşıyorlar.

Bir anlık görüntü: Evin yanında duruyorlar, Yaşlı Caleb yeni kesilmiş odun yığınlarını işaret ediyor.

Bir anlık görüntü: Bana doğru yürüyorlar.

Arkamı dönüp geriye bakmadım. İçimde, kan dondurucu bir çığlık atma isteği uyandı. Onlardan kaçmak da, kendimi onların üzerine atmak da istedim.

Dudaklarımı ısırıyorum, ağzım bozuk para tadı alıyor. Adamlar kümesin yanından bana hiç seslenmeden geçiyorlar. Sadece biri, daha uzun boylu

olanı, bana bakıyor. Gözleri yüzümde oyalanıyor, ifadesi tamamen boş.

Beynim ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

Eğer bu Tanrı'dan bir imtihansa: imtihanlar giderek daha da zorlaşıyor. Eğer bir imtihan değilse: özgürlüğe kavuşma şansımı kaçırmış olabilirim.

Eğilip sabah kahvaltımı kustum.

OceanofPDF.com

42

Shannon'ın gelişinden **SONRAKİ SABAH** uyandığımda onu işten çıkarmam gerektiğini anladım.

Bir önceki gece neredeyse hiç uyuyamamıştım. Tur boyunca yüzünde beliren tüm ifadeleri tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum: *"Çevrimiçi göründüğünden daha küçük," diye mırıldanırkenki hayal kırıklığı; " Burada kaç kişi çalışıyor?"* derkenki kafa karışıklığı; işçileri filme alırken kameranın çıkardığı o lanet olası, çift takılma sesi. Tıpkı bir hapishane kapısının kilitlenmesi gibi: *kla -şink.*

Aşağı kata indiğimde, kafamda veda konuşmasını çoktan prova ediyordum. *Maalesef pek uygun değil. Tabii ki, eve dönüş biletinizi biz ödeyeceğiz. Ha, bir de gitmeden önce şu film rulosunu bana verebilir misiniz?*

Sonra mutfağa doğru köşeyi döndüm ve birden durdum. Shannon çocuklarla ve bakıcılarla kahvaltı ediyordu.

"Günaydın," dedim.

Koro, karşılık olarak yavaşça yükseldi. *Günaydın, Anne.*

Masada dolaştım, elimi çocuklarımın başlarına götürdüm. Genellikle bu bana huzur verirdi, sabah rutinimi yaparken, çevrimiçi Natalie şekline bürünürken—ama bugün bu şekil yanlış, çok dar, yanlış yıkama programından geçirilmiş bir kazak gibiydi. Sanki kendimi doğru yere oturtmak istercesine omuzlarımı geriye doğru attım, ama yine de boynumun bir kol deliğinden geçtiğini hissettim. "Shannon," dedim, "bu kadar erken kalkmana gerek yok! Dokuzdan önce işe başlamaman gerekiyor."

Çok tiz. Çok yüksek. Sesinizi alçaltın.

Shannon, kamera ekipmanlarının zaten kurulmuş olduğu mutfak lavabosunu işaret etti. "Bence mümkünse sabahın erken saatlerinde çekim yapmayı denemeliyiz. Daha iyi ışık olur."

“Ah. Sanırım bugün buna yetişemeyeceğim.”

"Hiç sorun değil! Bir prova yapabiliriz. Çok gayri resmi olur."

Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

"Pekala!" dedim sonunda. "Konaklama yeriniz de iyi miydi?"

“Ah! Gerçekten de tamamen haklıydınız. Aimee ve Louise harika. Bütün gece her şey hakkında konuştuk.” Dadılarla flörtöz bir bakış alışverişinde bulundu; ikisi de birden kahkahalarını tutmaya çalışıyor gibiydi. “Gerçekten de,” diye ekledi Shannon, Dadı Louise'e kedi kuş yiyormuş gibi bir bakış atarak, “Sanki yıllardır burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum.”

Üzerimi giyip aşağı indim, o sırada çocuklar evde eğitim derslerine gitmişlerdi ve Shannon mutfakta yalnız başına duruyordu. "Neden biraz ekmek yapmayı denemiyoruz?"

Ekşi mayayı almak için elimi uzattım.

"Çenenizi bana doğru on derece çevirin."

Duraksadım. Bir yapımcıyı işe almanın, onlardan da emir almak anlamına geleceği aklıma şimdiye kadar gelmemişti. Bir kukla gibi çenemi on derece çevirdim, yüzüm yoğun bir keyifle donmuştu.

“Bu iyi,” diye mırıldandı Shannon. “Şimdi fırsat buldukça pencereden dışarı bak, sanki çocukları arıyormuş gibi. Sadece kısa bir bakış—evet, bu mükemmel. Hafif bir gülümseme, sonra belki biraz kaşlarını çat, çünkü yaptığın şey *zor* , *çaba* gerektiriyor…”

Pencereden dışarı baktım, hiçbir şey göremedim. Görünmeyen çocuklara gülümsedim. Bakışlarımı tekrar karıştırma kabına çevirdim ve mutlu bir şekilde iç çektim.

"Devam et," diye fısıldadı Shannon. "Aynen öyle."

. . .

Shannon birkaç saat sonra bana çekimlerin kaba bir kurgusunu gösterdi. Video, son aylarda çektiğim diğer videolarla tamamen aynıydı, sadece %20 daha iyiydi. Bir şekilde, odadaki ışık seyreltilmiş, neredeyse grenli görünüyordu; güneş ışınlarının arasından süzülen toz zerreciklerini, parmaklarımın ışığın içinde ve dışında hareket ettiğini görebiliyordunuz. Piyanonun sesi gibiydi; yumuşak, doğal, titiz.

"Ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten çok iyi," diye itiraf ettim.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi soğukkanlılıkla.

O garip his yine vardı: bu genç kadınla birlikte tahterevalliye binmiş gibi hissetmek. Yukarı, aşağı, yukarı.

O gün onu işten çıkarmadım, tabii ki. Ertesi sabah uyandığımda yine gitmesi gerektiğinden emindim ve ben aşağı indiğimde o da yine bir fikirle yola koyulmuştu.

"Tavuk kümesinin yanında biraz içerik çekmek ister misin?"

Tavuk kümesine gittik. Her zamanki gibi *"Merhaba hanımlar" diye mırıldandım*, o da "Bunu neden kameranın önünde söylemiyorsun?" dedi.

Ona baktım. "Ne dedin?"

"Az önce söylediğiniz şey... *Merhaba bayanlar.* "

"Sence bu biraz... zevksiz değil mi?"

Shannon omuz silkti. "Bence iyi performans gösterecektir."

Evet, öyle oldu. Çok iyi performans gösterdi.

Ertesi gün Shannon, çocukları içeriğe daha sık dahil etmeye çalışmamız gerektiğini söyledi. "Pişirme eğitimleriniz çok iyi, ancak çocukların kenarda durmak yerine gerçekten dahil olmaları durumunda daha doğal, ev ortamı havası katabileceğimizi düşünüyorum."

"İşe yaramayacak," dedim. "Denemeye çalıştım."

Shannon'a, onları filme almaya çalıştığım her seferinde çocukların ne kadar kontrol edilemez olduklarını, Clementine'in ruh halinin ilgiden sıkıntıya ve öfkeye ne kadar çabuk değiştiğini, bir keresinde mutfağın karşısına koca bir kase unu fırlatıp seramik kabın paramparça olmasına neden olduğunu anlattım.

"Deneyelim," dedi Shannon. "Bir kerecik olsun bana hak ver."

“Pekala,” dedim. “Sadece bir kere.”

Ve böylece anne-kız olarak sıfırdan yaban mersinli turta yapımı videosu çektik ve Clementine ile Jessa etrafımda bir çift karga gibi ötüp dururken yüzümde bir gülümseme tutmaya çalıştım.

Jessa'nın ani ağlamalarının arasında çaresizce "Gördün mü?" dedim. (Yumurtayı kırmak *istiyordu* ama Clementine çoktan kırmıştı.) "Bu tam bir felaket oldu."

"Aslında bence harika görüntüler elde ediyoruz," dedi Shannon. "Devam edin."

Yine haklıydı: Ertesi sabah, huzurlu anneliği anlatan yirmi saniyelik bir video e-posta kutuma düştü. Shannon'ın videolarının benimkilerden ne kadar daha iyi olduğu neredeyse sinir bozucuydu. Fotoğraf ve video içeriklerimin iyi yapıldığını düşünmüştüm, ama şimdi ne kadar amatörce olduğunu görebiliyordum. Gerçekten de bir ikilem: Dünyanın Yesteryear Ranch'i benim gözlerimle görmesini istiyordum, ama her şey Shannon'ın bakış açısından benimkinden daha iyi görünüyordu.

Haftanın sonunda, öğle yemeğinden sonra Clementine'i evde eğitim dersinden aldık, böylece onu tepede bir piknik videosunda kullanabilecektik; öğleden sonra ışığı damla damla altın rengine bürünürken mükemmel bir anne-kız anıydı. Başlangıçta Shannon, Clementine'i dersten alma fikrine tereddüt etmişti. "Öğrenmesi gerekmiyor mu, ya da her neyse?"

Üç ay sonra, böyle bir yoruma sinirlenirdim. Gülme isteğime karşı koymakta zorlanırdım ve hafifçe, *"Küçük okul terk etmiş hanımefendi, tencere kapağa kara diyor, değil mi?"* derdim.

Ama o gün hiç tereddüt etmedim. "Hiç sorun değil," dedim rahat bir şekilde. "Gerçekten de çocuklar o kadar çok birebir ilgi görüyorlar ki, hepsi yıllarca ileride test sonuçları alıyorlar. Eğer Clementine devlet okuluna gitseydi, yaşıtlarından birkaç sınıf ileride olurdu."

. . .

Clementine'in itaatsiz bir kız olduğunu söylemek yanlış olurdu. Çok itaatkardı, ev işlerini yapardı, küçük kardeşlerine yardım ederdi ve nadiren şikayet ederdi, tek bir isteğimi asla yerine getirmeyi reddederdi: bir gülümseme. Ama o öğleden sonra Shannon'la birlikteyken Clementine durmadan gülümsedi. Hatta Shannon'ın bazı şakalarına bile güldü. O günden kalan görüntüler, tekrar tekrar kullanılan en kalıcı içeriklerimizden bazıları haline geldi: Shannon bir şekilde bizi öyle bir açıdan çekti ki, Clementine benimle birlikte gülümsüyor ve kahkaha atıyormuş gibi göründü.

Çekimler bittikten sonra yamaçta oturup peynir ve kraker yedik, güneşin batışını izledik. Bir ara Clementine kalkıp kır çiçekleri toplamaya gitti; taç

yapmak istiyordu. Yakındaki dalları koparırken Shannon'a dönüp, "Bütün bunları tek başımıza yaptığımızı sandın, değil mi?" dedim.

Bana doğru döndü ve "Evet, yaptım." dedi.

Ona mantıklı bir bakış atmaya çalıştım. "Anlayamazsın çünkü henüz anne değilsin" der gibi bir bakış. "Kimse bunların hepsini tek başına yapamaz."

“Ama,” dedi ve sonra sustu.

"Hadi, söyleyebilirsin."

“ *Ama,* ” dedi tekrar, “bunu bilerek tek başınıza yapıyormuşsunuz gibi gösteriyorsunuz.”

Bu anı bekliyordum.

Işıklar, kamera —

“Yardımımız olmadığını hiç söylemedim. Gerçekten de, çiftlikte yaptığım şeyin, yani çiftliğin en iyi yönlerini göstermenin, başkalarının sosyal medyada yaptığı şeyden farklı olduğunu düşünmüyorum. Bu bir özet videosu, Shannon. Bunun böyle olmadığını hiç söylemedim.”

Yine sessiz kaldı. Sensörlerim yeşil ışık yaktı. Devam ettim. "Şu anda bana güvenen milyonlarca kadın var ve ben bu sorumluluğu çok ciddiye alıyorum."

“Ama onlara yalan söylüyorsun.”

“Bu bir yalan değil. Sadece gerçeğin tamamı da değil.”

“Peki neden onlara tüm gerçeği anlatmıyorsunuz?”

“Çünkü bunu istemiyorlar. Hem zaten onlara daha çok ihtiyaç duydukları başka şeyler veriyorum.”

"Bu tam olarak nedir?"

"Geçici bir kaçış."

Shannon'ın okul arkadaşları, beni seven kızlar mı? Onlar asla benim yaptığımı yapamayacaklardı. Asla o labirentten çıkamayacaklardı. Bunu biliyordum ve şimdi Shannon da biliyordu. Ama onlara sunduğumuz şey, en iyi ikinci seçenekti: dolaylı yaşamın küçük anları. Kısa hayal patlamaları. *Eğer benim kadar zengin, güzel ve çalışkan olsaydınız, işte böyle olurdu. Sizin için asla böyle olmayacak.* Bunun gerçek teklif olduğunu , iliklerime kadar biliyordum, çünkü bu benim de hesapla olan ilişkimdi. Dolaylı. Hayali. Ulaşılamaz.

"Elde et," diye mırıldandı Online Natalie.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Shannon başka bir şey söylemedi ama söylediklerimi düşündüğü, katılıp katılmayacağına karar vermeye çalıştığı

açıktı. Clementine bir avuç çiçekle geri geldi ve aramızda oturdu, kalçasını Shannon'ın göğsüne yaslayacak şekilde kaydırdı. "Sana bir çiçek tacı yapacağım, Shannon."

"Bu harika bir fikir," dedi Shannon.

"Bunu filme çekelim mi?" diye umutla sordum ama Shannon sadece omuz silkti. "Bolca görüntümüz var. Bu sadece eğlence için olabilir."

Clementine, "Shannon, ne zaman çocuk sahibi olacaksın?" diye sordu.

“Hım. Onlara sahip olup olmayacağımı bilmiyorum, ama sahip olursam da muhtemelen çok uzun bir süre sonra olacak.”

Hem Clementine hem de ben kaşlarımızı çattık. "Bu gerçekten saçma," dedi Clementine. "Bütün kadınlar büyüdüklerinde anne olurlar."

"Aslında Clem, öyle değiller."

Shannon ne zaman kızıma Clem demeye başlamıştı? Ve çocuksuz kadınlarla ilgili bu saçmalık da neydi?

Rahatsızlığımı fark ettiyse de tepki vermedi. "Şu anda çok daha fazla istediğim şeyler var. Mesela seyahat etmek. Pasifik Okyanusu'nu hiç görmedim. Kaliforniya'yı ziyaret etmek ve Highway One'da araba sürmek, belki de kıyıdaki kasabalardan birinde yaşamak istiyorum."

Clementine aniden ikimize bakarak, "Okyanus," dedi. "O da ne?"

Konuşma birdenbire sustu.

“Clem,” dedim hafifçe, Shannon’ın takma adını taklit ederek, “Eminim Dadı Louise sana okyanuslardan bahsetmiştir. Onlar büyük su kütleleridir.”

“Hayır,” diye düzeltti Clementine. “O bir nehir.”

“Ama birden fazla çeşidi var. Nelerden bahsettiğimizi biliyorsun. Tabii ki biliyorsun! Atlantik, Pasifik, Hint Okyanusu…” Sözüm yarım kaldı. Diğerlerinin isimlerini hatırlayamadım. Başka çeşitleri de vardı, değil mi? Yedi tane mi? Yoksa kıtalar mıydı?

On bir yaşındaki kızım bana boş ve güvensiz bir bakış attı. Sonra tekrar Shannon'a baktı. "Shannon, okyanus nedir?"

“Şey,” diye başladı Shannon biraz çekingen bir şekilde, “Sanırım burası, karanın bittiği ve suyun başladığı yer…”

O konuşmaya devam ederken, bakışlarım gökyüzüne, dağların ardına batan çılgınca parlayan güneşe ve uzakta, ölü bir şeyin üzerinde tembelce daireler çizen bir çift kartala kaydı.

Bir yıl boyunca böyle devam etti. Bir iniş bir çıkış. Sayamayacağım kadar çok sabah uyandığımda, her şeyden önce, *onu kovmalıyım diye düşündüm.*

Ve aynı sayıda akşam da, kocam yanımda horlarken karanlıkta yatıp, "*Neden istifa etmedi?"* diye düşündüm.

Varabildiğim tek sonuç şuydu: Aramızdaki tüm farklılıklara ve ufak tefek gerilimlere rağmen –çiftliğimde kesişen su yolları gibi akan küçük beyaz yalanlara rağmen– beni gerçekten seviyordu. Ya da sevmek istiyordu.

Peki neden onu işten çıkarmadım?

Rabbim.

Onun da benden hoşlanmasını istiyordum.

. . .

Beşinci çocuğumuz Junebug, serin bir sonbahar gününde dünyaya geldi. Bu benim ilk evde doğum deneyimimdi. İnanılmaz derecede sakindim. Şişme bir havuzda dört ayak üzerindeydim, sıcak su dizlerimin etrafında çalkalanırken sallanıp inliyordum, çocuklar odanın karşısından sessizce beni izliyorlardı. Elimi uzattım ve hem ebe hem de Caleb bana doğru koştular. "Hayır," diye inledim alçak sesle, ellerini iterek. "Siz değil. Shannon. Shannon'a ihtiyacım var."

Caleb, Shannon'ı ahırdan çağırmak için koştu. Shannon korkmuş bir halde geldi. "Ne? Ne oldu? Nasıl yardım edebilirim?"

Bir kasılma daha geçirdim. İncil doğum hakkında ne diyordu? Kadınların acı çekmesi gerektiğinden, acıyı hak etmesi gerektiğinden bahsediyordu.

"Kamerayı getirin," dedim dişlerimi sıkarak. "Çekim yapın."

OceanofPDF.com

43

Geçmişte başka insanların olması **ÖNEMLİ OLMAMALI** . Bunu biliyorum. Umursamamam gerektiğini, kendi işlerime, görevini yerine getiren bir anne, eş ve Rabbin hizmetkarı olmaya odaklanmam gerektiğini biliyorum.

Ama sorun şu ki: Yapamam. Onları ilk gördüğümden beri iki kez daha geldiler, o iki genç adam. Yaşlı Caleb'e çürümüş çitin bazı yerlerini değiştirmesine yardım ediyorlar.

Her şeyden çok onların gitmesini diliyorum. Kendime, bu yere bizzat Rab tarafından gönderildiğimi ve bu nedenle beni ancak yine Rab'bin geri alacağını hatırlatıyorum.

Yine de, bakmaktan kendimi alamıyorum.

OceanofPDF.com

44

DOUG'IN BAŞKANLIK ADAYLIĞINI AÇIKLADIĞI GÜN , mitingdeki atmosfer resmi bir siyasi etkinlikten çok bir karnavala, ya da belki de kostümlü Elizabeth dönemi panayırlarından birine benziyordu. Etrafta patlamış mısır, sosisli sandviç ve buzlu içecek satan satıcılar bağırarak dolaşıyordu. Otoparkı ve etkinlik alanını ikiye bölen uzun bir hediyelik eşya dükkanı sırası vardı. Her dükkan kayınpederimin farklı bir koleksiyonluk versiyonunu sunuyordu: Noel süsü Doug, tişört Doug, yemek tabağı Doug, araba çıkartması Doug. Görünüşe göre, tüm dükkanlar Doug'ın aynı resmi fotoğrafının telif hakkını almıştı; bu fotoğrafta Doug, gerçek hayattakinden çok daha bronz ve genç görünüyordu. Hediyelik eşya tezgahlarının hemen ötesinde, uzun bir kadın ve erkek sırası seyyar tuvaletler için bekliyordu. Bir kadın , gözleri *O* ve *U* harflerinin arkasında olacak şekilde *DOUG* yazan plastik güneş gözlüğü takıyordu; başka bir adam ise büyük harflerle yazılmış bir mesaj içeren bir tişört giyiyordu: İÇ SAVAŞ GELİYOR .

Adamın kolları kavuşturulmuştu. Sırada önünde duran, üzerinde DOUG yazan güneş gözlüklü kadınla neşeli bir sohbet ediyordu. İkisi de yolun karşısındaki bir şeye baktılar ve ben de bakışlarını takip ederek, devrilmiş bir plastik süt kasasının üzerinde duran, uzun sakallı bir adamın, büyük harflerle Sharpie kalemle yazılmış bir posteri açtığını gördüm: " AMERİKA'NIN RUHUNU KURTARMAK İÇİN OY FABRİKALARINA OY VERİN ." " *Tövbe edin!* " diye bağırdı yanından geçenlere. "Çünkü O, dünyayı adaletle yargılayacağı bir gün belirlemiştir; atadığı adam aracılığıyla—ve o adam, hanımlar ve beyler, Doug Mills'tir!"

DOUG güneş gözlüğü takan kadın sevinçle bağırdı. Yakındaki, aynı motosiklet ceketlerini giymiş bir grup adam da tezahürat yaptı, içlerinden biri de "Harika, kardeşim!" diye ekledi.

Süt kasasının üzerindeki adam yaklaşan veba hakkında bağırmaya başladı: “Savaşlar ve savaş söylentileri duyacaksınız, ama sakın telaşa kapılmayın! Bunlar mutlaka olacak şeyler, ama son henüz gelmedi. Millet

millete, krallık krallığa karşı ayaklanacak… Bütün bunlar doğum sancılarının başlangıcı!”

Omzuma bir dokunuş hissettim. Döndüm ve Shannon'ı gördüm. "Hey," dedi. "Tuvalet kuyruğu çok uzundu . Çocuklar neredeyse bitirdiler." Bakışlarımı takip ederek, içme suyunda eroin olduğunu bağıran posterli adama baktı. "Doug'un mitingleri genellikle böyle mi oluyor?"

“Hayır,” diye mırıldandım. “Bu yeni bir şey.”

O sırada genç bir anne, ergenlik çağındaki kızıyla birlikte yanımızdan geçti ve konuşmalarının yarısını duydum. "—yani, enfekte kemirgenlerle dolu bir şehirde yaşamanın ne anlama geldiğini düşünürseniz..."

Ah.

Kalabalığa yeniden farkındalıkla baktım. Sanki Caleb'in bilgisayar ekranının küçük kapısından dikkatlice geçip, sohbet odalarının tuhaf, alternatif evrenine adım atıyordum. Kocam çevrimiçi arkadaşlarından bahsederken işte bunlardan bahsediyordu. Demek bahsettikleri şeyler bunlardı: çekirgeler, kurbağalar ve fareler. Büyük bir arındırıcı salgın.

Görünüşe göre Doug sonunda yankı uyandıran bir mesaj bulmuştu.

Shannon, "O kadının fareler hakkında ne dediğini duydun mu?" dedi.

VIP banyoda Junebug'ı emzirdim, sonra onu Dadı Louise'e teslim ettim. Dadılar çocuklarla birlikte dışarıda dolaşmaya çıktılar ve Shannon ile ben, tıklım tıklım dolu olan VIP odaya geri döndük. Doug'ın tüm oğulları aileleriyle birlikte buradaydı. Doug kollarını bana açmıştı ve ben de onun kucaklamasına girdim. Bana sıkıca sarıldı, sonra da sırtıma sertçe vurdu, öksürmeme neden olacak kadar. Geri çekildim ve ona merakla baktım. Görünüşe göre yüz germe ameliyatı olmuştu ve dişleri—Doug kaplama mı yaptırmıştı?

"Sizi burada görmek harika," dedi garip bir şekilde. "Aslında hepinizi." Yavaşça kendi etrafında döndü. "Harika, harika, harika." Amelia'yı işaret etti. "Acıktın mı tatlım? Su ister misin?"

Amelia, iki beden büyük duran mandalina rengi bir pantolon takımıyla katlanır bir sandalyede oturuyordu. Buruşmuş bir meyveye benziyordu. Buruşmuş ve içe çökmüş bir haldeydi. "İyiyim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. Bir an için yüz değil, bir kafatası, yıpranmış bir deri tabakasının altında bir kemik yığını gördüm. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordu; sanki haftalarca açlık grevindeymiş gibiydi ama gardiyanı henüz fark etmemişti.

Doug kapıdaki güvenlik görevlilerinden birine, "Jonathan," diye seslendi. "Amelia'ya biraz su getir."

Doug'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Çok gergindi. Çok heyecanlıydı. Anlamadığım bir şey değildi. Yıllarca süren hazırlığın ardından Doug, başka birinin derisine bürünmek üzereydi ve bu kostümü sadece gecenin geri kalanında değil, önümüzdeki bir yıl boyunca da bir arada tutmak zorundaydı. Kazanırsa önümüzdeki beş yıl boyunca. İkinci bir dönemi de hesaba katarsak, önümüzdeki dokuz yıl boyunca. Odadaki tek kişinin Doug kadar bu duyguyu anlayan kişi olabileceği aklıma geldi. Bu zorluğun üstesinden gelip gelemeyeceğini veya yorgunluktan ölüp ölmeyeceğini merak ettim.

Kardeşlerden biri, "Bugün çok önemli bir gün baba," dedi. "Heyecan verici bir gün."

Eşlerden biri, "Büyük bir maceranın başlangıcı," diye ekledi.

Doug, yüzünde neşesiz bir sırıtışla oğullarına yavaşça başını salladı. "Büyük gün," diye tekrarladı. "Kesinlikle. Ve biliyorsunuz: her şeyi yaptık, testleri, anketleri ve çalışmaları, ve doğru zaman olduğunu biliyoruz." Dudakları daha da gerildi. "Ya değilse—"

"Öyle deme baba," dedi iki kardeş birden.

Ama Doug onları duymamış gibiydi. İnleyerek oturdu. Birden kusacak gibi görünmeye başladı.

Oda sessizdi.

“Gerçekten,” dedi Doug birden, “kazansam da kaybetsem de fark etmez. Herkesi aynı kuruluşlar finanse ediyor. Alçaklar. Onlara, eğer kazanmamı istiyorsanız, bana bütün parayı verin dedim ama onlar böyle çalışmıyor. Risklerini azaltmaya çalışıyorlar.” Burnunu çekti. “Her iki durumda da istediğimi alacağım. Tek fark, kazanırsam, takdiri ben alacağım.”

"Baba, kazanacaksın," dedi Caleb.

Doug başını kaldırdı, bir şey söylemek üzereydi ki birden donup kaldı. Bana bakıyordu. Hayır, Shannon'a bakıyordu. "Şu anda beni mi çekiyorsun?"

Kollarını kavuşturmuş, telefonunu da oldukça garip bir şekilde göğsüne yaslamış halde orada duruyordu. Yüzü bembeyaz oldu. "Elbette hayır."

"Evet, öyle," dedi Doug inanmaz bir şekilde. "Beni filme alıyorsun."

Bir sonraki anda, yarım düzine beden Shannon'a, bana doğru atıldı. Bir içgüdüyle, ya da belki de bir sahiplenme duygusuyla, ben de öne doğru bir adım attım, böylece Shannon'ın tam önünde durup yolu kapattım. "O benim

için çalışıyor," diye tısladım. "Sürekli çekim yapıyor. Görüntüler hiçbir yere gitmeyecek."

O sırada takım elbiseli genç bir adam odaya girdi. "Efendim? Beş dakika sonra sizi anons edecekler."

Doug ayağa kalktı. Yüzünde korku dolu, kararlı bir ifade vardı. "Pekala," dedi sessizce. Sanki elektrikli sandalyeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Doug'a son *iyi dilekler* yağarken, Shannon'a bir bakış attım. O da bana, *"Sorun değil* ," diye fısıldadı.

Doug odadan çıkmak üzereyken, Amelia köşeden, "Haydi bakalım, tatlım!" dedi. Doug karşılık olarak elini kaldırdı ve sonra ortadan kayboldu; biz de orada, kuklalarla dolu bir depoda, gözlerimiz birbirimize faltaşı gibi açılmış bir şekilde, aniden çökecek karanlığı bekliyorduk.

. . .

"Amerika!" diye kükredi Doug bir dakika sonra, sesi binlerce hoparlörden yankılanarak. "Yeni bir şafağı ne kadar zamandır bekliyoruz?"

O gece ilerleyen saatlerde, haber panelleri ve yayın kurulları aynı fikirde olacaktı: Bu, sönmekte olan bir kampanyayı yeniden canlandıran kusursuz bir andı. Doug büyük bir zafer kazanmıştı. Tam da bu ülkeyi yeniden rayına oturtacak türden bir adamdı. Ve ailesi de - ne kadar da sevimli değil miydiler?

> Natalie, seni babanın seçim mitinginde gördüm ve gerçekte çok güzelsin!
>
> MILLS AİLESİNE BAYILIYORUM, AMAN TANRIM!
>
> Kayınpederinizin bu akşamki konuşması hakkında söylemek istediğiniz bir şey var mı?
>
> Dur, o bir Nazi mi acaba?
>
> Görünüşe göre bugünlerde herkes her şey için Nazi diye adlandırılabiliyor!!!! Artık kimse geleneksel kadınlığı kutlayamıyor, hemen Nazi diye damgalanıyor!!!! Sınırlarımızın işgalinin temel gerçeklerini kabul edemezsiniz, mutlaka birileri size "Nazi" der—

İki saat sonra, katlanır sandalyeler, çorba termosları ve koltuk altlarına sıkıştırılmış Konfederasyon bayrakları taşıyan kalabalıkla birlikte yavaş bir

yürüyüşle arabaya doğru yürüyorduk. "Bu çok korkunçtu," dedi Shannon yanımda sessizce.

Keskin bir kahkaha attım. "Bunu mu söylüyorsun? Onunla yasal olarak bağlı olmayı bir dene bakalım."

“Hayır, Natalie, o *konuşma* korkunçtu. Yani, kayınpederinin… yoğun bir insan olduğunu biliyorum, her zaman yoğun olduğunu biliyordum ama bu farklı değil miydi sence?”

Arkamı döndüm. Caleb kardeşleriyle birlikte yürüyordu, gecenin heyecanı aralarında kısa bir dostluk anı yaratmıştı. Bakıcılar çocuklarla birlikte bizden yaklaşık yüz metre uzaktaydı. Clementine, Aimee'nin sırtında taşınıyordu. Louise, Junebug'ı göğsüne bağlamıştı ve küçüklerden birine bir şeyler söylüyordu—kalabalık yüzünden göremiyordum—ve yüz ifadesinden çocuğun ağladığını anlayabiliyordum.

“Natalie.”

Shannon'a doğru döndüm. "Ne?"

"Bana ne düşündüğünü söyle! Hakkında"—burada çılgınca bir hareketle elini salladı—"bütün bunlar hakkında!"

İç çektim. Konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Bir şeyler, bir şeyler kıyı kentleri. Dünya, açıkça yolunu kaybediyor. Çekirdek aileler dağılıyor ve çocuklar— *çocuklar,* annem hatırlayınca nefes nefese kaldı, *çocuklar, çocuklar!* —ve kadınlar, ve elbette erkekler, ama Doug çok hızlı konuşmuştu ve hoparlör sistemi, kendi içinde yankılanıp titreşerek her şeyi çok çabuk bozmuştu. *Amerika,* Doug hâlâ kafamda kükrüyordu. *Amerika, Amerika —ne kadar zamanımız var —ne kadar zamanımız var — Amerika —ah, neredesin?*

Hayatım boyunca duyduğum binlerce konuşmanın birleşimiydi. Bana göre tek fark, biraz basitleştirilmiş ve belki de ucu sivrilmiş olmasıydı.

"Kazanacak Natalie," dedi Shannon, ben hiçbir şey söylemeyince. "Bunun farkındasın, değil mi? Kazanacağını?"

Gözlerimi devirdim. "Bu bir gösteri, Shannon. Siyasi bir tiyatro. Gerçek değil."

“Siyasi bir seçim nasıl gerçek dışı olabilir?”

“ *Bunu kastetmiyorum*, sadece”—etrafımızdaki kalabalığı işaret ederek —“tüm bunları kastediyorum. Gösterişçiliği. Kibirli tavrı.”

"Performansın hiçbir sonucu olmadığını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Dinleyin. Kayınpederimin kim olduğunu en başından beri biliyorsunuz —"

"Doğru," diye tersledi, "ama tanımadığım kişi sensin."

Durakladım. Ona baktım.

Shannon, "Bu insanlar Caleb'in bahsettiği aynı saçmalıkları konuşuyorlar," dedi. "Farelerle ilgili bütün o saçmalıklar. Sonra Doug'ın sahnede 'eski günlere' dönmekten bahsetmesi... Instagram paylaşımlarınızın açıklamalarını neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladı."

“Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum,” dedim hemen, ve gerçekten de anlamıyordum. Doug'ın mesajlarını Caleb'in forumlarının atmosferine uyacak şekilde değiştirdiğini fark etmiştim elbette, bunu fark etmiştim— ama onun benden intihal yapabileceğini hiç düşünmemiştim, hatta aklıma bile gelmemişti.

Bunu yapması imkansızdı.

“Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım,” dedi Shannon. Artık sinirlenmişti ve daha yüksek sesle konuşuyordu. Yakındaki birkaç kişi fısıldamaya ve bizim yönümüzü işaret etmeye başladı. Shannon sözlerine şöyle devam etti: “Bu *kötü,* Natalie. Bu *yanlış* .”

"Onu sakinleştir," diye mırıldandı Online Natalie, "gerilimi *azalt ,"* tam o sırada arkamdan bir genç kız, "Aman Tanrım, burası Yesteryear Ranch!" dedi.

Midem bulandı. Çok yorgundum. Bu gece yirmi kereden fazla olmuştu zaten. Yine de yüz ifademi düzelttim, sonra başka bir vantilatöre doğru döndüm, sensörlerim kırmızı yanıp sönüyordu. *Pil düşük.*

Merhaba! Evet —ah, çok naziksiniz —çok teşekkür ederim —hayır , asıl ben teşekkür ederim —

Arkamı döndüğümde Shannon gitmişti. Kalabalığın içinde yalnızdım, giderek daha fazla insan beni tanıyor, adımı söylüyordu —*Yesteryear Ranch !* —fotoğraf çekmek istiyor, ellerime, kollarıma ve belime dokunuyor, yaklaşıyorlardı—

"Affedersiniz," dedim neşeli bir sesle, boğazım korkudan düğümlenmişti, "eğer sadece... gerçekten sadece çocuklarımı bulmam gerekiyor..."

Öğrenmem çok daha uzun süren bir dersti: Bazen yabancıların sevgisi, nefretinden çok daha korkutucu olabiliyor.

Mitingde ne kadar çok otopark olduğunu fark etmemiştim ve on beş dakika boyunca kayboldum. Doğru otoparkın ortasında park etmiş minibüsü gördüğümde, bunca ilgiden, bunca uzanan elden dolayı gözlerim yaşarmıştı. Vücudum dokunulduğunda acıyordu. Shannon'ın ortadan kaybolması konusunda yarı panik, yarı rahatlama içindeydim. Belki de en iyisiydi, diye düşündü beynimin rahatlamış tarafı. Geldiğinden beri onu kovmak istiyordum ve elbette onun yetenek seviyesinde başka bir yapımcı bulabilirdik. Ama panikleyen tarafım isyan etti: o zamana kadar içeriğimizin tam kontrolüne sahipti, sadece hesaba şifre erişimi değil, tüm planlama yazılımlarımıza, iş e-postamıza, fotoğraf oluşturma dosyalarımıza da erişimi vardı. Beni kendi hesabımdan kilitleyebilirdi. Bir mesaj veya video yayınlayabilirdi. Hayatımı beş saniyede mahvedebilirdi. Birkaç tıklama.

O asla böyle bir şey yapmazdı.

Ama teknik olarak bakıldığında, bunu yapabilirdi.

Sonra Shannon'ı orta sırada, emniyet kemerini takmış, kollarını kavuşturmuş halde otururken gördüm; bakıcılar da etrafındaki çocukların emniyet kemerlerini takıyorlardı.

"Shannon," dedim sessizce, açık araba kapısına yaslanarak. "Konuşabilir miyiz?"

Emniyet kemerini çözdü ve eğilerek yanımdan geçti. "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Araba tutması yaşıyorum." Orta refüjü aştı ve genellikle oturduğum yolcu koltuğuna oturdu. Caleb ona şaşkın bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"Pekala," dedi Dadı Louise arka koltuktan. "Hazırız."

Tereddüt ettim. Shannon'a yerimden kalkmasını söylemeli miydim? Hayır. Çok tartışmacı olurdu. Çocuk bakıcılarının yanındaki ön koltuklara sürünerek geçtim. Caleb motoru çalıştırırken, Shannon ona bakmak için döndü, yüzü yukarıdaki ucuz sarı park lambalarının ışığıyla siluetlenmişti. "Caleb, forumlar hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misin?"

Karanlıkta yüzü aydınlandı. Bütün gece boyunca ilk defa biri ondan bir şey istemişti. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

OceanofPDF.com

45

Mary , "KOMŞULARI AKŞAM YEMEĞİNE DAVET ETMELİYİZ DİYE DÜŞÜNÜYORUM ," diyor. "Onlara hiç yemek ikram etmiyoruz, değil mi? Bu hiç kibar bir davranış değil."

Akşam vakti. Şöminenin yanında çamaşır katlıyorum. Mary akşam yemeği için patates doğruyor. Daha doğrusu, akşam yemeği için patates doğraması gerekiyor. Başımı kaldırdığımda, aslında yaptığı şey mutfak penceresinden dışarı bakmak. Erkeklerin çit üzerinde çalışmasını izliyor. Gözleri, iki komşudan daha uzun olanının çekiçle çalışmasını takip ediyor. Elleri, kesme tahtasında doğrama işleminin ortasında donmuş, işaret parmağı bıçağın ince kenarında takılı kalmış. Yüzündeki ifade, görmeye alışkın olduğum yorgun, sertleşmiş bir ev işçisinin ifadesi değil. Yavaş yavaş fark ediyorum ki, bu, birine aşık olmuş bir kızın ifadesi.

Yüzünde öyle açık bir özlem var ki. Üstelik bu evi bir rahibenin soğuk disipliniyle yöneten Mary'den geliyor. İçimde küçük bir heyecan dalgası belirdi. *Mary'nin birine karşı platonik aşkı var!*

Başka bir hayatta, *onunla dalga geçerdim. Mary ve Sakallı Çiftçi Bey, ağaçta oturuyorlar, öpüşüyorlar . Başka bir hayatta , kızarır* ve *gülerdi . "* Çok utanç *vericisin anne," derdi .*

Bu hayatta, kendi kendime usulca, “Evlilik için çok gençsin, Mary,” dediğimi duyuyorum ve o da başını hızla çevirip bana sertçe bakıyor. “Evlilik mi dedim, yoksa akşam yemeği mi?”

Ben cevap veremeden kapıdan fırlayıp çıktı. Pencereden onu izledim, tarlaya doğru yarı yolda yürüdü, sonra durdu ve elli metre uzaktan onlara seslendi. Adamların hepsi tereddüt etti. Yaşlı Caleb, Mary'ye bir şeyler

söyledi. Mary, dağların yanındaki uzaktaki koyu bulutları işaret etti. Kötü hava koşulları için bir gerekçe sunuyordu.

Mary'nin birine karşı hoşlanma duygusu var. Kalbim yavaş yavaş bir sıcaklıkla doluyor. Mary mükemmel bir anne ve eş olurdu.

Mary'nin çok iyi bir kadın olduğu gibi güvenli bir düşüncenin, tehlikeli bir düşünceye yol açtığı bu nadir, doğal mutluluk dalgasının tadını çıkarıyorum: İyi bir kadın sonunda evlenir ve kendi ailesini kurar.

Bu da Mary'nin bir gün ayrılabileceği anlamına geliyor.

Hayır, Mary bir gün *gidecek* . Yakında bir gün. Sonuçta, iyi Hristiyan kadınlar genç yaşta evlenmeye meyillidirler.

Aynı çatı altında yaşayan iki kadınız, yine de kendimizi tamamen farklı, labirent gibi yapılarda buluyoruz. Tanrı'yı memnun etmek için Mary'nin bu yeri terk edip başka bir ailenin karısı ve annesi olması gerekiyor. Maeve de öyle. Ve Tanrı'yı memnun etmek için ben her zaman burada kalmalıyım.

Ancak kızlar olmadan bu çiftlikte tek bir gün bile geçirebileceğimi hayal edemiyorum.

Kapı gürültüyle açılıyor. "Karar verildi," diyor Mary. "Komşular akşam yemeğinde kalacaklar."

Adamlar genç ve sessiz, rahatsız edici derecede kibar. Kaselerinin üzerine eğilerek, yemeği hızla yudumluyorlar, masaya bir damla bile düşürmüyorlar. Yemek yerken onları dikkatle izliyorum. Yüzlerinin çoğu büyük, gür sakallarla kaplı, ama gözleri tanıdık geliyor. Kafamda o vızıldayan his var; aşırı ısınan bir motorun gıcırtısı gibi.

Bu akşam yemeğinin bir an önce bitmesini gerçekten çok isterdim.

Sorun şu ki, Mary bu akşam yemeğinin sonsuza dek sürmesini gerçekten çok istiyor. Yemeğimizi birden fazla aşamada yememizi sağlayacak şekilde

planlamış; önce bisküviler, sonra çorba, sonra da turta... ve marangozluğun tüm inceliklerini öğrenmeye kararlı görünüyor. Teoride, şahit olmak güzel bir şey: bir erkeğin ilgisinin sıcaklığını yüzünde hissetmek için can atan, kendini bir çiçek gibi açan genç bir kız. Ama bu teorik değil, bu yüzden midemde çürüme hissiyle yemeğime bakıyorum. Bir ara yukarı bakıyorum ve Yaşlı Caleb'i, Mary'ye benim hissettiklerimi yansıtan bir ifadeyle bakarken görüyorum. Rahatsız olmuş.

İçimde giderek artan bir korku yükseliyor.

Çatalımı bıraktım ve daha uzun olana baktım. "Çorba nasıl?"

Mary'nin bana baktığını hissediyorum. Ben ona bakmıyorum. Yaşlı Caleb'e de bakmıyorum, ama onun da bana baktığını hissedebiliyorum. *Lütfen, teşekkür ederim, hayır, teşekkür ederim, evet dışında, uzun zamandır akşam yemeğinde söylediğim ilk şey bu.*

"Çok lezzetli," diyor uzun boylu komşu. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Çiftliğiniz nerede peki?"

Uzun boylu komşunun gözlerinde bir parıltı belirdi. "Tepenin aşağısına."

"Hangi tepe?"

Masa şimdi tamamen sessiz. Maeve kaşığıyla kasesindeki tek bir bezelyeyi karıştırıyor. Çocuklar boş tabaklarına bakıyorlar. Mary'nin yüz ifadesini göremiyorum ama gözümün ucuyla enerjisini, öfkeli bir titreşimi hissedebiliyorum.

"Yaklaşık bir saatlik yürüyüş," diyor uzun boylu komşu sonunda.

“Peki, bundan sonra ne geliyor?”

“Dünyanın geri kalanı, sanırım.” Gergin bir şekilde gülüyor. Daha kısa olan da ona katılıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. “Nesi bu kadar

komik?”

Daha kısa olan gülmeyi bırakır. "Hanımefendi?"

“Gerçekte kimsin sen?” Soru, ben engelleyemeden ağzımdan çıkıyor. Ve aniden, masanın üzerinde, hepimizin görebileceği şekilde beliriyor. İşte bu kadar: dört kelime, tek bir soru, bir ömür boyu süren inancın kırılması için yeterli.

"Majesteleri-"

“Burada isteğim dışında tutuluyorum. Bu adam benim öz kocam değil. Bu çocuklar benim öz çocuklarım değil. Kaçırıldım. Evimden alındım. *Çalındım.* ”

Sessizlik.

Masadaki herkese çılgınca göz gezdiriyorum, ama kimse bakışlarımı karşılamıyor. "Bana yardım edecek misiniz? Yoksa beni burada tutan grubun bir parçası mısınız?"

İşte hayatımın doruk noktası. Bir anda yok oldu.

Yaşlı Caleb'in ayağa kalkıp beni, tekmeleyip çığlık atarak, yatak odasına sürükleyip, sistematik bir şekilde döverek öldürmesini bekliyordum. Bu olmadığında, yumruklarını masaya vurup, "Yeter artık!" demesini bekliyordum. Ama ikisini de yapmıyor. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece yüzünde garip bir ifadeyle bana bakıyor.

Uzun boylu komşu, yaşlı Caleb'e bakarak, "Tavuk kümesi gayet güzel olmuş, sence de öyle değil mi?" dedi.

“Evet,” diyor Yaşlı Caleb. “Gerçekten güzel ilerliyor.” Uzun ve yavaş bir iç çekiyor. “Mary, bezelyeleri uzatır mısın?”

OceanofPDF.com

46

İLK BAŞTA, hayal gördüğümü sandım. Shannon'ın oturma odasında Dadı Aimee'ye bir şeyler fısıldadığını, ikisinin de gizli bir bakış paylaştığını gördüm ve kendi kendime: *"Hiçbir şey yok."* dedim. Haftalık izin gününde Clementine ile tarlalarda ve ormanlarda uzun yürüyüşler yaptığını izledim ve " *Ne güzel!"* diye düşündüm. Önce ara sıra, sonra neredeyse her gün Caleb ile ön verandada yalnız başına öğle yemeği yediğini gördüm ve *"Bunu düşünme." diye* düşündüm. Caleb'in, Shannon'ın söylediği aptalca bir şeye gözlerini devirip güldüğünde ona nasıl baktığını gördüm ve öğle yemeği yerken parmaklarının bazen birbirine değdiğini fark ettim, sonra da başka yöne baktım.

Bütün bunları ve daha fazlasını görmezden geldim çünkü buna ihtiyacım vardı; çünkü altıncı çocuğuma dört aylık hamileydim ve haftada otuz bin takipçi kazanıyordum; çünkü dürüst olmak gerekirse Shannon bir çalışandan çok, kendi ellerim gibiydi; çünkü isterse beni kendi hesabımdan kilitleyebilirdi; çünkü sosyal medyanın en temel kuralı, yerçekimi kanunları kadar temel ve vazgeçilmez olan şu kural vardı: kalite açısından geriye düşemezsiniz.

Tüm bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı, Shannon'ın neden aniden çiftlikteki herkesi baştan çıkarmak için bu kadar çok çalışırken bir de beni baştan çıkarmadığını sorgulamak konusunda özellikle istekli değildim.

. . .

Bu durum aylarca böyle devam etti. Clementine okyanuslardan ve şehirlerden bahsetmeye başladı. Kaliforniya'ya gitmek istiyordu. Pasifik Okyanusu'nu görmek istiyordu. Bir uzlaşma yolu olarak, onu ayda bir kez Target'a götürmeye başladım. Sonra bir gün bakıcılar gelip zam istediler ve nankör küçük yüzlerindeki dudak parlatıcısını silmek istesem de hemen evet dedim. *Tek yapmanız gereken sormaktı!*

Sonra bir gün Caleb yanıma geldi ve "Gerçekten iki bakıcıya ihtiyacımız var mı?" dedi ve Yesteryear Çiftliği'nin kontrolünün tamamen başka bir kadına geçtiğini anladım.

Yine de, *aman Tanrım* , gitmesine izin vermedim. Sonra Caleb, günün son sağımından sonra (*hah,* sonradan düşünecektim: gerçekten de bir sağımdı) bir gece geç saatte yatak odamıza girdi ve "Konuşmamız gerekiyor" dedi.

OceanofPDF.com

47

"KONUŞMAMIZ GEREKİYOR," diyor Mary.

Yatağımın yanında duruyor. İnleyerek yorganı omuzlarımın üzerine daha yukarı çekiyorum. Issız bir yerde bir çiftlikte mahsur kalmanın faydasının biraz huzur ve sessizlik olacağını düşünürsünüz, ama hayır. Çocuk çocuktur, çocuktur. Her dünyada, her olası senaryoda, sizi tüketmek üzere programlanmışlardır.

Ne yazık ki Mary için, bugün kendimi yorgun hissetme modunda değilim. Dün korkunçtu, son zamanların en kötü günlerinden biriydi: Tavuk kümesine bir şey girdi ve tavukların bir tanesi hariç hepsini öldürdü. Abel bunun bir tilki olduğunu düşünüyor. Noah ise bir kurt olduğunu düşünüyor. Her neyse: Kaptan Eggerton tek kurtulan oldu. Maeve ve ben sabah yumurtaları toplamak için geldiğimizde, zavallı küçük tavuk cıvıldayarak ve sendeleyerek doğruca Maeve'in kollarına atıldı. Zavallı, korkmuş şey. Ve Maeve—tüyleri dökülmüş kümese, kollarındaki titreyen kuşa, gözlerinin beyazlarında yansıyan tüm kana, tüylere, bağırsak ve kas parçalarına—ve özel yapım şapkalardan kalan kumaş parçalarına bakış şekli—

O bakışı hayatımın geri kalanında unutacağımı sanmıyorum. Küçük kız çocuklarının bu kadar cesur olmaları gerekmemeli.

Bunun yanı sıra, komşularla akşam yemeği ve Mary'nin ayrılmak üzere olduğunu fark etmem üzerine: Greve gitmeye karar verdim. Kendimle tek kişilik bir sendika kuracağım. Durum düzelene kadar yataktan çıkmayacağım. Taleplerimin karşılanma şansının çok yüksek olduğunu düşünüyorum - söz konusu talepler: yalnız bırakılmak - ve bunu, yaşlı Caleb şu anda tavuk kümesini yeniden inşa etmekle meşgul olduğu için, dayak yemeden başarabileceğimi düşünüyorum.

Mary şimdi, "Maeve hasta," diyor.

“Hasta değil,” diyorum sabırla. “Yas tutuyor. Bütün arkadaşları öldü, Mary. Biraz saygı göster.”

"Durmadan öksürüyor!"

"Öyleyse ona şu garip küçük toniklerden birini ver."

“İşe yaramıyorlar. Ya tavuklardan bir tür enfeksiyon kaptıysa? Bütün o kandan?”

“Öyle bir şey değil,” diyorum, aslında öyle olup olmadığını bilmiyorum. Bu yatak, rahatlık kavramıyla temelde bağdaşmıyor, ama kendimi yeterince sıcak ve hareketsiz tutarsam, başka bir yerde olduğumu hayal edebiliyorum. Beş yıldızlı bir lüks kamp tesisinde, kuş tüyü yorganların altında. Evet, işte oradayım. Montana'daki bir Ritz-Carlton'da uyukluyorum, harap bir çiftlikte kümes hayvanı kanının enfeksiyon oranı hakkında bir sohbete katılmıyorum.

Mary'nin sesi şüphe dolu bir tona büründü. "Ne oldu sana? Sen de mi hastasın?"

“İyiyim,” diyorum sadece. Mary’ye söylemeyeceğim şey ise şu: Birkaç hafta sonra kış iyice bastıracak ve ben burada mahsur kalacağım. Karnım büyüdükçe, büyüdükçe, büyüdükçe, artık saklanamayacak hale gelene kadar bu çiftlikte mahsur kalacağım. Bu da gitme zamanımın geldiği anlamına geliyor.

Üzgünüm Tanrım, elimden gelenin en iyisini yaptım ama artık yapamıyorum.

Evet. Mary'nin gitmesi ve benim kalmam yerine, acele edeceğim. Giden ben olacağım, kalan ise o olacak.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu küçük yatak grevimin asıl amacı bu: Enerjimi topluyorum. Stratejimi düşünüyorum. Son bir muhteşem kaçış için hazırlanıyorum. Bileğim artık daha güçlü. Cilt büyük ölçüde iyileşti. Yara izleri yumuşak, kabarık pembe damarlar haline geldi.

"İyileşecek," diyorum. "Ona çok iyi bakacaksın. Benim yardımım hiç gerekmiyor. Bensiz de gayet iyi idare edersin."

Yan tarafıma dönüp gözlerimi kapatıyorum, onun gitmesini bekliyorum.

Ben yokken hepiniz gayet iyi idare edeceksiniz.

OceanofPDF.com

48

CALEB'İN SHANNON'LA OLANLARI BANA ANLATTIĞI GECE , altıncı çocuğumuza altı aylık hamileydim ve gözümü bile kırpmadım. Karanlıkta, tavana bakarak yatarken, kocam yanımda huzur içinde horluyordu. Ses, kulaklarımdan duman çıkmasına neden oluyordu. Ama elbette o huzur içinde uyuyordu. Caleb bana olanları, *burnumun dibinde olanları anlattığı anda,* sorunu etkili bir şekilde bana devretmişti. Sonuçta, tüm iyi evlilikler böyle işliyordu. Kocam içgüdüsel olarak dünyada hareket eder, yapmak istediklerini yapar, yapmak istemediklerini yapmazdı ve ben -*mutlu eş, mutlu hayat*- onun önünde ve arkasında huzur içinde yürür, ilerlemesi için zemini temizler ve sonra da dağınık ayak izlerini aynı hızla silerdim.

Bana da aynısını yapmamı söylemişlerdi, değil mi? Benden önce gelen bütün kadınlar? *Anne ol, eş ol ve evi temiz tut.*

Yalancılar. Tanıdığım her Hristiyan kadın koca bir yalancı şerefsizdi. Tanrı o koca yalancı şerefsizlerin ruhlarına merhamet etsin.

Saat beşte Caleb kalkıp inekleri sağmaya gitti. Saat altıda ben yataktan kalkıp mutfağa gittim, masadaki çocukları ve bakıcıları umursamadım. Bir espresso yaptım ve ön verandaya çıkıp sallanan bir sandalyeye oturdum, karanlık gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu. Orada, omuzlarıma yün bir battaniye sarılı halde sallanırken espresso soğudu. Ailem bu çiftlikte olmasaydı nereye yerleşmiş olabilirdi diye düşündüm. Ancak bu seçenekler, bir hayal için bile tatmin edici değildi, bu yüzden daha geriye çekildim ve Caleb'le olmasaydım nereye yerleşmiş olabilirdim diye düşündüm. Gözümün önünde bir dizi sessiz film oynadı. Onları belirsiz bir hayal kırıklığıyla izledim. Caleb'le evlenmeseydim, başka biriyle evlenirdim.

Caleb, Shannon'a aşıktı. Bunu bana önceki gece söylemişti. Hayatında ilk kez *gerçekten aşıktı* . O kısa monologunda, itiraf etmeliyim ki, irkildim. Ama o fark etmedi. Son darbeyi indirmekle meşguldü. "New York'a

taşınıyorum," dedi karanlıkta, heyecandan nefesi kesilmiş bir halde. "Yeni bir hayata başlıyorum. Beni gerçekten *zorluyor* , biliyor musun? Fikirlerimi zorluyor. Konuşmalarımız inanılmaz. Biliyor muydun Natalie, fare meselesi doğru değil?"

“Evet,” dedim usulca. “Fare meselesinin doğru olmadığını biliyorum.”

Duraksadı. "Öyleyse neden hiçbir şey söylemedin?"

Cevap vermedim.

“Üzgünüm,” dedi Caleb. “Bunun zor olacağını biliyorum. Ama bu en iyisi, Natalie. Buna gerçekten inanıyorum. Sen ve ben—biz asla birlikte olmaya yazgılı değildik. Bunu biliyorsun, değil mi? Sanırım bunu her zaman biliyordun.”

New York'a taşınıyoruz. Yeni bir hayata başlıyoruz. Shannon ile birlikte.

İnanmadım. İmkanı yok. Asla. Caleb, Shannon gibi bir kız ondan bıkmadan bu çiftlikten üç mil bile uzaklaşamazdı. Kocam bir çiftlik hayvanı ya da çok pahalı bir süet kanepe gibiydi. Sürekli iş. Azalan verim. Hayatınızı böyle bir adamın bakımına ve yönetimine teslim etmek, amansız bir fedakarlık ve kusursuz bir disiplin gerektiriyordu. Shannon o tür bir kadın değildi.

"Hamile mi?" diye sordum.

Caleb sessizdi. Yüz ifadesini görmek için çok karanlıktı, ama kaşlarının düşünceli bir şekilde çatılmış halini mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi. "Ama eğer öyleyse, onu saklamak isterim."

İşte karşınızda kocam! Tam bir prens.

Saat tam yedide Shannon'ın yatak odasının kapısını çaldım ve boğuk bir " *Gir içeri" sesi duydum.* Kapıyı açtığımda Shannon'ı tişörtü ve iç çamaşırıyla dolabının yanında, ortak dolaba bir elbise asarken buldum. "Ah," dedi. "Özür dilerim, seni bakıcılardan biri sandım."

Gözlerimi kaçırarak bekledim, o da çamaşır sepetindeki kıyafetlerin arasında bir kot pantolon bulup hızla giydi. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Hafifçe gülümsedim. "Buraya neden geldiğimi tahmin edebileceğinizi düşünüyorum."

İşte oradaydı: yüzünde koca bir dünya dönüyordu. Uzun bir an geçti, sonra yatağına oturdu. "Evet," dedi. "Sanırım yapabilirim."

"Birlikte New York'a taşınacaksınız dedi."

“ *Aman Tanrım,* ” diye mırıldandı Shannon. “Bu da... vay canına.”

“Kocam öyle,” dedim ve durakladım. Kendimi toparlamak için bir an bekledim. Öfkemden kaynaklanan kırışıklıkları düzelttim. “Saf olabiliyor. Yani eğer herhangi bir noktada—” Tekrar durakladım. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belki de konuşmayı kaydediyordu. Pek olası değil ama imkansız da değil. “Bunun uygunsuz olduğunun farkındayım. O sizin işvereniniz, bu yüzden eğer sizin tarafınızdan herhangi bir baskı olduysa veya size herhangi bir para sözü verdiyse—”

“Bana baskı yapmadı.” Pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı, iç çamaşırının dantelinde pembe bir tomurcuk bana kötü bir göz gibi bakıyordu. “Bak. Bu…” Yavaşça nefes verdi. Tekrar denedi. “Tamam. Şöyle bir şey var. Mitingdeki o günden sonra çok öfkeliydim. Kendimi çok çaresiz hissettim. Bu yüzden kendi hayatımda küçük de olsa bir fark yaratıp yaratamayacağımı görmek için kendimle bir iddiaya girdim. Pratik bir şey. Küçük bir şey. Ve Caleb'in inandığı inanılmaz derecede aptalca şeylerden bazılarını çürütmeye çalışabileceğimi fark ettim.” Duraklama. “Ve sonra, bilmiyorum. Şeyler—” Daha uzun bir duraklama. “Geliştiler.”

"Geliştirildi," diye tekrarladım. "Böyle mi tanımlarsınız?"

Bana baktı. "Senin umursamayacağını söyledi."

Midem bulandı. Umarım belli olmuyordur. "Ve sen ona inandın."

"Evet," dedi kısaca. Sadece: *evet.*

Sahnede bana mantıklı gelmeyen bir bozulma vardı, objektifin ortasında büyük bir siyah nokta. Objektif bir bakış açısıyla, bu konuşmayı benim yönlendirdiğim açıktı, ama hiç öyle hissetmiyordum. "Özür dilerim," dedim. "Bunun şu anda yaşandığına inanamıyorum. Kocamı baştan çıkardığını itiraf eden ve bunun için en ufak bir pişmanlık bile göstermeyen bir kadınla konuştuğuma inanamıyorum."

"Baştan çıkardım." Shannon gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Onu baştan çıkardığımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Shannon elini yüzüne götürdü. Kendini toparlamakta çok zorlanıyor gibiydi. Konuştuğunda sesi titriyordu. “Biliyorsun Natalie, Caleb'e nasıl davrandığını izliyorum. Sanki aptalmış gibi davranıyorsun. Sanki korunması gereken küçük bir çocukmuş gibi.” Bana baktı. “Sandığın kadar aptal değil. Aslında, bence oldukça zeki. Şuna bak.” Odanın etrafını sabırsızca işaret etti, ama biliyordum ki tüm alanı, ahırı, tavukları, inekleri, nehirleri, dağları ve çitleri kastediyordu. “Senin için içinde yaşayabileceğin bir rüya yaratmanın yolunu buldu ve bunu senin fikrinmiş gibi yapmanı

sağladı. Ve şimdi o sadece… *var oluyor,* senin onun için inşa ettiğin bu psikotik küçük kar küresinde. Ve tüm bunlara rağmen, bir şekilde bunun senin fikrin olduğunu düşünmeye devam ediyorsun. Kontrolün sende olduğunu.”

“Bu benim *fikrimdi* .”

“Caleb'in beni neden bu kadar çok sevdiğini biliyor musun? Çünkü bu çiftlikte ona bir proje gibi değil, bir insan gibi davranan tek kişi benim. Konuştuğunda onu dinliyorum. Sorular soruyorum. Saçmalıklarını yüzüne vuruyorum. Onunla gerçek bir insan gibi konuşuyorum. Sanki *o da* gerçek bir insanmış gibi—ve eğer bu deneyimi alıp aramızda aşk olduğunu varsayarsa, bu bana onun ilişkiler hakkındaki anlayışının ne kadar kötü olduğunu kanıtlar.”

Hayatımın en muhteşem anında durduğumun kesin farkındalığını hissettim. "Hiç de kötü hissetmiyorsun. Bir fahişesin. Yuva yıkıcısın. Ve umurunda bile değil."

Shannon kaşlarını kaldırdı. İfadesinde hareket eden tek şey buydu. “Aslında,” dedi sessizce, “değil. Sana söylemeye çalıştığım şey şu Natalie. Benim bir yuva yıkıcı olmam için, yıkabileceğim bir yuvan olması gerekir ve senin yok. Ailen bile yok. Sahip olduğun şey bir iş. Çocuk bakıcıların bunu biliyor. Çiftlik işçilerin bunu biliyor. Kocan bunu biliyor. Ve bir gün çocukların da bunu bilecek. Ve biliyor musun? Bence bu yüzden senden nefret edecekler. Bence seni asla affetmeyecekler.”

Rabbim, Tanrım, bana yardım et.

“Sürtük,” diye fısıldadım, neredeyse taparcasına. Çılgına dönmüştüm. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çevrimiçi, çevrimdışı. Kendimin hiçbir versiyonu bu ana hazır değildi. Başım dönüyordu, kontrolden çıkmıştı, tıpkı dönen bir topaç gibiydi. Tanımadığım bir kadının korkunç bir taklidini yapar gibi, “Eğlenceli miydi Shannon? Ereksiyonunu bile koruyamayan bir adam tarafından becerilmek eğlenceli miydi?” dediğimi duydum.

Dehşete kapılmış ya da belki de utanmış görünmesi gerekiyordu. Bunun yerine endişeli görünüyordu. "Aman Tanrım, Natalie—seninle sevişirken sertleşmiyor mu?"

Vızıldamak.

Yer ayaklarının altından kaydığında bir kadın ne yapmalı?

Basit cevap: Gözlerini kapatır. Olmayan bir yerde bir zemin hayal eder. Gözündeki seğirmenin uykusuzluktan kaynaklandığını düşünür.

Endişe. Kadınlar endişelenir.

Sanırım bütün gece endişelenerek geçirdim!

İyi Hristiyan kadınlar endişelenmekte çok iyiydiler. Ancak, yüzleşmekte iyi değillerdi. Peki ya iyi Hristiyan erkekler? Onlar bunun için doğmuştu.

İyi bir Hristiyan koca ve baba, yalancı, hilebaz, iğrenç küçük bir fahişeyi susturmakta hiç zorlanmazdı. İyi bir Hristiyan adam ayağa kalkar, tek bir hızlı hareketle odanın diğer ucuna geçer ve Shannon'a açık avucuyla bir tokat atardı. *Şu an için tüm disiplin acı verici görünür, hoş değil; ama daha sonra, onunla eğitilmiş olanlara doğruluğun huzurlu meyvesini verir...* Ellerini o bencil kaltakın boynuna dolayacak ve bencil kaltakın boğazından havayı elle sıkacaktı ve bu sırada evde karısı tezgahları temizleyecekti. Kocasını düşünecekti. Endişelenecekti.

Gerçekten de düşüyormuş gibi hissettim. Ellerime baktım, Shannon'ın boynunu nasıl kavradıklarını anlamaya çalışıyordum. Yatakta onun üzerine oturmuştum ve o da altımda kıvranıyordu. Ayakları tekmeliyordu. Terli avuçlarımın altında teni sıcaktı. Gül goncası desenli iç çamaşırı tamamen görünüyordu. Kot pantolonu da uyluklarının yarısına kadar inmişti. Tüm bu hareketlerden dolayı olduğunu tahmin ediyorum. Korkunç bir inilti sesi çıkarıyordu, parmakları çılgınca elimde çırpınıyordu.

Benim tutuşum.

Tutuşum mu?

Hayır. Bu doğru olamaz.

Ama öyleydi. Boğazını o kadar sıkı sıkıyordum ki, parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Beni bırakmaya iten şey, her şeyden çok bu gerçeğin farkına varmaktı. Shannon nefes nefese kaldı. Elleri, sanki tutuşumun bıraktığı izleri hissetmek istercesine, az önce benimkilerin olduğu yere giderken geriye yaslandım.

Günaydın herkese! Bugüne kadar geçirdiğim güne inanamazsınız...

Yatağımdan kalktım, bluzumu düzelttim, yakasını geriye katladım ve kırışıklıkları giderdim. Gömleğimin düğmelerinden biri eksikti. Ben uyurken—ya da daha doğrusu o uyurken—kopmuş olmalı.

Önemli değil. Yanlış takılmış bir düğmeydi. Kırışmış bir bluzdu. Bunlar küçük şeylerdi. Düğme, bluz. Her biri değiştirilebilirdi.

Shannon'ın panik içindeki hıçkırıkları arasında, "Üzgünsün," dedim. "Sana biraz alan tanımalıyım. Bizim için çok değerlisin Shannon. Gerçekten."

Bir şeyler söylüyordu ama tam olarak anlayamadım. *Bu çiftlik* gerçekten ilginç.

"Ne var Shannon?" diye sabırla sordum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Bu çiftlik, bu çiftlik.

"Söyle artık!" dedim neşeyle. "Bütün günüm yok."

Shannon, gözleri yaşlarla ıslanmış, dehşet dolu bir yüzle bana baktı. "Bu çiftlik," dedi kasıtlı bir yavaşlıkla, "lanetli."

Bir anlığına kendime şu düşünceyi bıraktım: *Seni boğarak öldürmeliydim.* Sonra genişçe gülümsedim ve düşünce, bir uçurumun kenarından uçup giden bir kağıt parçası gibi kayboldu. "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Neden yarım gün kendine ayırmıyorsun? Rahatla. Biraz uyu. Saat birde mutfakta buluşabiliriz." İyi bir patron, cömert bir patron gibi başımı yana eğdim. *Rica ederim.*

Tam çıkmak üzereydim ki bir şey hatırladım. "Ah, sormayı unutmuştum: Hamile misiniz?"

Eğer öyleyse, elbette ondan kurtulurduk. Onu başka bir eyalete götürürdük. Güvendiğimiz bir doktora götürürdük. Doug nasıl bulacağını bilirdi. Çok üzücüydü. *Düşünmek bile kalbimi kırıyordu!* Ama Tanrı kesinlikle anlardı.

“Hayır,” dedi Shannon, hâlâ boynunu ovuşturarak. “Hamile değilim.” Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve bana dik dik baktı, tıpkı...

Kızım gibi, o da usulca, "O adamla çocuk sahibi olacak kadar aptal asla olmazdım" diye eklediğinde anladım.

Dışarı çıkıp güneş ışığına kavuştuğumda, yanaklarım ağrıyacak kadar şiddetli bir şekilde sırıtıyordum. Aniden midem bulanmaya başladı.

Bazen midemi bulandırıyor, benim ne kadar mükemmel *ve ne kadar iyi olduğumu ...*

Bir adım geri çekildim, sonra tekrar geri çekildim, ta ki ahır duvarına yaslanana kadar.

“Anne, neyin var?”

Dünya o kadar parlaktı ki, sanki abajursuz bir lamba gibi kırık dökük görünüyordu. Düz görmeye çalışarak kaşlarımı çattım. Gözlerimi kısarak aşağıya baktığımda bana bakan iki çocuk gördüm. Onların ötesine baktığımda ise iki ahır, iki ev, ikişer dadı ve ikişer çocuk grubuyla oynayan iki ekip gördüm. Hızlıca göz kırptım, başımı geriye kaldırdım ve çift sarmal bir gökyüzünden çılgınca parlayan, yılan gözlü iki güneşe baktım.

“Anne.”

Sandığınız kadar aptal değil.

Anne?

Seni asla affetmeyecekler.

Mamamamamamamamamama—

Ben asla o adamla çocuk sahibi olacak kadar aptal olmazdım.

Bakışlarım manzarayı taradı, dağları, otlakları ve ahırları dolaştı ve tekrar küçük oğullarıma döndü. Hayır, sadece bir oğlum. Oğlum. Samuel. *Evin gelecekteki erkeği!* Gülümsemeye çalıştım, çığlığımı yuttum.

Anne?

Bir insan gün doğuşundan *gün batımına kadar çalışabilir* .

Kalk ayağa, Natalie.

Baba, oğul ve yuva yıkan *o kaltak adına* —

Doug telefonumu yedinci çalışta açtı.

Karanlıkta kilerde oturuyordum, sıkıca kapalı kapının aralığından sızan ince bir ışık huzmesi içeri giriyordu. Sırtım, fırın malzemelerimizi sakladığımız büyük plastik kaplara rahatsız edici bir şekilde yaslanmıştı. "Caleb'in siyasete atılma zamanı geldi."

"Bağışlamak?"

“Hemen siyasete atılmalı.” Eve doğru hızlı adımlarla yürürken aklıma bu düşünce gelmişti. Doug, neredeyse on yıl önce, Mill Estate'deki o garip gecede bana ne demişti? *Bir gün siyaset için oldukça uygun biri olabilir... az düşünmenin size fayda sağladığı az sayıdaki güç pozisyonlarından biri.* “Dün gece beni terk etmekle tehdit etti, Doug. Shannon'a aşık olduğunu söyledi.”

Uzun bir sessizlikten sonra Doug, "Anlıyorum," dedi. "Peki şu anki durumu nedir?"

Doug'ı, hareketli bir ofisin ortasında, arkasında büyük bir seçim afişi (İÇ SAVAŞ GELİYOR) ve etrafında yarım daire şeklinde toplanmış, her biri kendi

son derece acil mesajlarını iletmek için yapışkan notlar tutan bir grup stajyerle birlikte hareketsiz dururken hayal etmek kolaydı. Benim mesajım elbette en acil olanıydı ve bu yüzden muhtemelen elini ona doğru kaldırmış, tek bir parmakla duraksama yapmıştı.

“Bu sabah onunla yüzleştim,” dedim. “İşler pek iyi gitmedi.” Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

“Tam olarak ne demek istiyorsunuz?”

“Onunla birlikte kaçmak istemiyor. Ama… bir tartışma yaşandı.”

“Ah!” dedi neşeyle. “Şimdi ne demek istediğinizi anladım. *Bu* çok ilginç. En iyisi daha sessiz bir yere gideyim—”

Kilerdeki karanlıkta oturmuş, Doug'ın sabırsızca ofiste dolaşmasını, peşinden koşan yüzsüz stajyerlere *"Şimdi değil"* ve *"Bana beşlik çak"* demesini dinliyordum. Sonra bir kapının tıkırtısı duyuldu, seçim ofisinin beyaz gürültüsü kayboldu ve Doug'ın sesi kulağıma yakın ve sığ bir şekilde geldi, her kelime mağaradaki su damlalarının abartılı yankısı gibi kulak zarlarıma çarpıyordu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Tarif etmek zor."

“ Bunu tarif etmenin bir yolunu bulun. ”

Karanlığın içinden, karşımda duvarda düzenli küçük sıralar halinde dizilmiş kapların gölgelerini zar zor görebiliyordum. Tıpkı jüri üyeleri gibi, dikkatle izliyorlardı.

"Her zaman gözetleniyorum," diye düşündüm sakince. *"Asla kurtulamayacağım.* Ve Tanrı'nın dikkati başımın tepesine o kadar ağır bir yük bindirmişti ki, sanki dünyanın yerçekimi iki katına çıkmış gibi hissettim."

“Ona bir nevi… vurdum,” dedim kavanozlara, ona ve Doug'a. “Ya da tehdit ettim. Fiziksel olarak. Ama öyle değildi—” Durakladım, telefonu yüzümden uzaklaştırdım, kazağımın kumaşına sessizce hıçkıra hıçkıra ağladım. “Denemeye çalıştım— *kasıtlı değildi* —ellerimi ona koydum, Doug. Ellerimi boynuna koydum.”

Telefon sessizdi. Esmer şeker kavanozu una doğru eğildi: *Bu kadının ne kadar da yüzsüz olduğuna inanıyor musun?*

Tanrı sessizdi. Kayınpederim de öyle.

“Doug: Beni dinliyor musun? Hâlâ orada mısın?”

Un, omuz silkti. *Bu kadınların o kadar çok boş zamanı var ki, akıllarını kaybediyorlar.*

"Sadece düşünüyorum," diye tersledi Doug. "Biraz düşüneyim."

Biz, kiler kavanozu jürisi üyeleri, oy birliğiyle bir karara vardık…

Gözlerimi soğuk avucumla kapattım.

Suçlu. Suçlu. Suçlu.

Sonunda Doug konuştu. "Zengin bir aileden mi geliyor?"

Bildiklerimi düşündüm. "Kesinlikle fakir değil."

“Pekala. Ona terfi ve ikramiye vereceğiz. Yeni bir sözleşme imzalayacağız.”

"Sanmıyorum ki imzalasın."

"Elbette gidecek," dedi Doug sabırsızca. "Birinin gerçekten ayrılmaya karar vermesi genellikle bu tür birkaç olayın yaşanmasından sonra olur."

Elbette Doug bu durumla daha önce de karşılaşmıştı.

“Dinleyin,” diye devam etti. “Şu anda Kaliforniya'da özel bir seçim var. Bir eyalet senatörü kanserden öldü ve eşi onun yerine geçmek için rakipsiz olarak aday oldu. Onu kolayca yenebiliriz, ancak başarının sonuçlarına hazırlıklı olmalıyız. Bu da beni çok önemli bir soruya getiriyor: Sizce Caleb kazanmaya hazır mı?”

Tabii ki yapmadım. Tabii ki o da yapmadı. Ama aptal kocama ülkemizin nükleer kodlarına erişim izni vermeyi, kendimi beş çocuklu, evsiz, boşanmış ve altıncı çocuğu yolda olan bekar bir anne olarak bulmaktan daha çok tercih ederim. İtibarım yerle bir olmuş, cebimde neredeyse hiç param yok.

Belki birkaç dolar. En son o özel hesabı kontrol ettiğimde yetmiş bin dolarım vardı. O kadar yavaş büyüyordu ki, her ay sadece çok küçük bir yüzdesini çekebiliyordum ve düşünmüştüm ki—tabii ki hesap Caleb içindi, onu gerçekten kullanmayı hiç planlamamıştım ve—

Neyse. Yeterli değildi.

“Evet,” dedim. “Caleb kazanmaya hazır.”

“Pekala. Bunu yapacaksak, hızlı hareket etmeliyiz. Shannon'ı durdurmalıyız. Ona biraz para ve revize edilmiş bir anlaşma vermeliyiz. Ona ne kadar iyi davranırsak, dava açmak o kadar baş ağrısı gibi görünecektir. Bu arada Caleb'in adaylığını bir hafta veya daha kısa sürede açıklamasını sağlamalıyız. Şu anda ince buz üzerinde yürüyoruz. Çatlakları dinlememiz gerekiyor. Bu arada: Şu anda bir halkla ilişkiler firmanızla çalışıyor musunuz? Yoksa bir tane edinmemiz mi gerekiyor?”

“Bir halkla ilişkiler firmasına ihtiyacım yok. Kendimi nasıl temsil edeceğimi biliyorum.”

Doug kahkahayı bastı. "Kesinlikle bir halkla ilişkiler firmasına ihtiyacın var. Böyle bir durumu başarabilmek için ne kadar sevimli olman gerektiğini biliyor musun?"

Sen kimsin de bana yeterince sevilmeyecek diyorsun? Berbat bir adamsın, geri zekalı, pislik herif, ben olmasaydım oğlun bir yerlerde bir hendeğin içinde ölü olurdu!

Telefonda uzun bir sessizlik oldu.

Ne olduğunu anlamam yaklaşık on saniye sürdü. "Özür dilerim, Doug. Bunu söylemek istememiştim. Bu"— asla sesli söylenmemesi gereken bir şeydi, nasıl oldu da kafam *karıştı bilmiyorum*— "Özür dilerim. Ben—çok üzgünüm."

Uzun bir sessizlik daha. "Şey," dedi. "Dediğim gibi: Halkla ilişkiler konusunda kesinlikle yardıma ihtiyacınız var."

Korku içinde karanlığa bakıyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı; ama şimdi olunca, düşündüklerimle söylediklerim arasındaki ince çizginin dehşet verici bir şekilde farkına vardım. Acaba yeri doldurulamaz bir bağı mı kırmıştım?

"Yakında görüşürüz," dedi Doug.

"Özür dilerim," diye tekrar söylemek için acele ettim ama kayınpederim telefonu çoktan kapatmıştı.

OceanofPDF.com

49

MAEVE KUCAĞIMDA CANSIZCA OTURUYOR , Mary de küçük kızın kıyafetlerine bir damla bile dökmemeye özen göstererek ağzına kiraz şurubu kaşıklıyor. Kollarımda o kadar sıcak ki, vücut ısısından ben de terlemeye başladım. Gerçekten de oldukça hasta. O lokmayı yutması biraz zaman alıyor ve sonra başını geriye yaslıyor, belli ki bu çabadan bitkin düşmüş. Terli ellerinde sıkıca tuttuğu tek bir parıldayan tüy var. En sevdiği tavuğu, Bayan Prenses Kazak'tan kalan tek hatıra bu; tavuğun bağırsakları kısa süre önce kümesin her yerine konfeti gibi saçılmıştı. İyileştiğinde ona uygun bir cenaze töreni düzenleyeceğimize söz verdim.

Tüm bu hanımlar huzur içinde yatsınlar.

Mary karşımda oturmuş, dikkatle izliyor, bakışlarında ateşin yansıması titriyor. "Göğsüne bak," diyor sessizce. "Nefes alışı ne kadar zorlanıyor."

O sırada yaşlı Caleb ve Abel içeri girerler, yaşlı Caleb kaşlarını çatarak mutfağa bakar. "Akşam yemeği hazır değil mi?"

“Maeve hasta,” diyor Mary. Gözleri dolmak üzere. “Nefes almakta çok zorlanıyor.”

"Gel buraya, Maevie," diyor yaşlı Caleb. "Alnına dokunayım."

"Onun yanına gelemez misin?" diye neredeyse patlayacaktım. Ama dilimi ısırdım ve Maeve kucağımdan kayıp yavaşça Yaşlı Caleb'in yanına gitti. Caleb onu kucağına alıp masanın üzerine oturttu. Maeve başını Caleb'in göğsüne yasladı ve bana boş boş baktı; beni hiç görmediği açıkça belliydi. Göğsümde mide bulandırıcı bir his vardı.

Bu çiftlikte ölmek mümkün mü?

Bunu hayal bile edemiyorum: bu aileden birinin ölmesi. Aile cenaze töreni düzenler miydi? Yaşlı Caleb kendi elleriyle bir yığın tahta çıtayı bir araya getirip minik bir tabut mu yapardı? Sonra bakışlarım karnımın üzerinde yumuşakça duran elime kayıyor. Bu görüntü beni sarsıyor. Eğer bu dünyada doğum mümkünse, ölüm de elbette mümkündür.

Ya ölüm tek çıkış yoluysa?

Yaşlı Caleb, birkaç dakika önce benim yaptığım gibi elinin tersiyle alnına bastırdı. "Ateşi var," dedi, sanki bu çok önemli bir bilgiymiş gibi. "Terleyerek atacak." Saçlarını sevgiyle okşadı, sonra onu tekrar yere bıraktı. Pembe yüzlü ve boş bakışlı, küçük bir bez bebek gibi ayaklarının dibinde oturdu. "Birkaç gün içinde daha iyi hissedecek."

"Zaten birkaç gün *geçti* ," diye aynı anda söylüyoruz Mary ile. Bana şaşkınlıkla bakıyor.

İşin özü şu: Bu aileden birinin bu çiftlikten ayrılabilmesi gerekiyorsa, o kişi ben olmalıyım. Başka bir sonucu kabul edemem. Mary benden önce ayrılamaz, Maeve de ayrılamaz.

Gitmem gerekiyor, hem de yakında. Ama Maeve'in zor nefes alışını ve Mary'nin korkmuş bakışlarını düşünmeden edemiyorum. Şu an onları yalnız bırakamam. Bu doğru değil.

Yaşlı Caleb daha fazla odun almak için dışarı çıktığında, Mary'ye baktım. Masada oturan ve Maeve'i bugün savaştıkları canavarlar, devler, Kızılderililer ve kötü ruhlar hakkında uydurma hikayelerle teselli etmeye çalışan oğlanlara göz attım, *pow pow!* Sesimi alçalttım, duymasınlar diye. "Maeve için bir doktor bulmak istediğimi söylesem, nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Bu bir soru, ama aynı zamanda bir test.

Güven bana.

Tereddüt ediyor. Kapıya bakıyor. Fısıltıyla, "Evet," diyor.

OceanofPDF.com

50

Hayal ettiğim hayatın SON GÜNÜNDE uyandım ve Rabbimden bana verdiği her şeyi geri almamasını yalvardım.

Uzaktan gelen Sassafras böğürmesi. *O adam iyiydi.* Bockbockbockbock. Beyaz gürültü. *Miras için teşekkürler.* Bir bulantı dalgası—Doug'ın halkla ilişkiler firmasının gönderdiği soruları gözden geçirmem gerektiğini hatırlattı. *Sahne arkasındaki tüm yardımlarınızı neden göstermiyorsunuz?* Ev yapımı portakal suyu. Melekler korosu: *Günaydın, Anne.* Köşede, koyu gözlü ve seğiren Shannon. Canavarlar hayal ediyor. Hamilelik beyni. *Geleneksel eş ne demek?* Kocaman dişsiz gülümseme. Caleb—yarı insan kovboy canavar çocuk—beni eğip öpüyor, çocuklar tezahürat yaparken. *Kadınları hiç anlamıyorsun.* Doğal Akşam Yemeği. Aptal dadılar. Target'a gezi. Vanessa, o ağzı sıkık ikiyüzlü. Kendi çocuklarını beslemek için böcek ilacı alırken benim ahırımdaki böcek ilaçları hakkında dedikodu yapıyor. *Orospu.* Tanrı'ya bir özür daha. Bir başka Öfkeli Kadın. Bir başka zorlama nezaket, *seni görmek ne güzel.* Yüzüme bir gülümseme yerleştirmenin, o gülümsemeyi silmekten neden bu kadar daha kolay olduğunu merak ettiğim bir gün daha. Dağlardan, çiftliklerden geçerek, kendi ellerimle şekillendirdiğim kabusa—yani rüyaya—giden uzun toprak yoldan eve dönüş yolculuğu. Oyun hamurundan koca, oyun hamurundan çocuklar, oyun hamurundan hayat. *Nefis!*

Son soru, Bayan Heller Mills: Bu korkunç iddialar hakkında yorum yapmak ister misiniz?

Yuva yıkıcı.

Şunu da belirtmekte fayda var: Bence kötü bir insan değilsin. Sadece kafan karışık.

Bencil küçük velet.

"Koşma vakti geldi."

Kocam, tatlı dilli, şeftali beyinli, mağara adamı gibi bir aptal, bana utanmaz bir gururla bakıyordu. Gerçekten de babasının ona inandığını sanıyordu.

"Bunun için dua edelim."

Günün bir an önce bitmesini çok istiyordum. Kafamdaki o hissin, o yumuşak iniltinin, dalgaların üzerinde çürüyen bir evin sesinin gitmesini çok istiyordum. Ellerimi kavuşturdum, başımı eğdim, başparmaklarımı alnıma bastırdım. Midemde kabaran, köpüren öfkeyi görmezden gelmeye çalıştım. Boğazımdan hardal gazı gibi yükselen korkuyu yutmaya çalıştım. *Şimdi ince buz üzerinde yürüyoruz.* Nefes almaya çalıştım. Nefes al. Nefes al.

Clementine'in sesi kafamda yankılanıyor. Çınlıyor, çınlıyor: *Geleneksel eş ne demek?*

Bir saat sonra Caleb horluyordu ve ben karanlığa dalmış, düşüncelerim karmakarışık bir haldeydim. *Lütfen, Tanrım, bana yolu göster.*

Bir şeyleri kaçırdığıma dair hissi bir türlü üzerimden atamadım.

OceanofPDF.com

51

ERTESİ SABAH Mary hızla eşyalarını topladı. Ellerinin, yolculukta yanımda götüreceğim küçük çantanın içine ve dışına nasıl hızla uzandığını izledim. İki matara su, kendi yaptığım berbat ev yapımı ekmeğimden bir parça. Dört dilim tuzlu balık. Büyük bir kutu konserve şeftali.

"Şeftaliler biraz ağır değil mi?"

"Tatlılığına sevineceksin," diyor ve ben o yükü taşımak istemesem de, onları almamın onun için önemli olduğunu anlıyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. O mutfakta dolaşırken ben masada oturup yüzünü ezberlemeye çalışıyorum.

Eşyalarımı toplamaya başladığımdan beri fark ettiğim bir şey var: Bu eve bir daha asla ayak basmayacağım. Maeve'e yardım etmek için elimden geleni yapacağım, doktoru bulmaya çalışacağım—gerçekten de yapacağım—ama bu yere asla geri dönmeden önce kendimi öldürürüm. Yani veda ediyorum.

"Ormanda kalacaksın," diyor Mary. "Beni duyuyor musun? Gözden uzak dur."

“Peki ya tuzaklar?”

Bana bakmadan, sessizce, "Şey, sadece bir tane var," dedi.

Derin bir nefes alıyorum. " *Mary.* "

Bana acı dolu bir bakış attı. "Bunu bilseydin, anne, yine kaçardın, çok *kötü günlerdi, çok kötü günlerdi* ve ben sadece..." Hayal kırıklığıyla inledi. "Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyordum! Bu gerçekten bu kadar kötü mü?"

Aylar önce kaçabilirdim. Hava soğumadan önce. Hamile kalmadan önce. Bunca zaman, ormana bakıp onlarca, belki de yüzlerce tuzak hayal ederken, hiçbir şey yoktu. Sadece yapraklar. Mary'ye tokat atmak istiyorum, *onu öldürmek istiyorum,* ama aynı zamanda ona karşı yoğun bir şefkat de hissediyorum.

Bakın ne kadar yumuşamışım. Bir jöle yığını gibiyim. Sanırım bunun sebebi gidiyor olmam ve yüzünü bir daha asla göremeyecek olmam, bu yüzden ona karşı bu kadar çok sevgi duyabiliyorum. *Aptal, salak kız,* diye düşünüyorum içimden. *Beni buraya çok kolay tuzağa düşürdün, zeki çocuk, inanılmaz kaltak.*

İşte orada, dilimin ucunda: *Seni seviyorum deme içgüdüsü.*

Doğru. Onu seviyorum. Bu tuhaf genç kadını çok seviyorum. Maeve'i de, oğlanları da. Bunu hiçbirine söylemedim. Şimdi söylemeyi düşünüyorum.

Bunun yerine, "Bana nereye gideceğimi söyleyin" diyorum.

Mary'nin benden sakladığı şey buydu.

Etrafımızda her yerde patikalar var. Yaşlı Caleb ve komşular tarafından iyi işlenmiş, işaretlenmiş ve bakımı yapılmış. Bakmam gereken işaretler, huş ağaçlarının kabuklarına oyulmuş üçgenler. Bunlar beni doğrudan komşuların evine götürecek. (İnanılmaz: Mary, tek bir ani kelime akışıyla bu dünyanın labirentini düzgünce düzenlenmiş bir haritaya dönüştürdü.) Birkaç saat sürecek, diye uyarıyor beni, belki de çok daha uzun. Son gittiğinde daha gençti ve oraya varması sonsuza dek sürmüş gibi gelmişti. Kendi zaman kavramına güvenmiyor ve zaten ben de hala çok yavaş

yürüyorum. En azından günün geri kalanında dışarıda olmayı planlamalıyım. “Yatak odasının kapısını kapatıp babama senin de ateşin olduğunu söyleyeceğim. O da kapmak istemez, hastalıktan çok korkar. Bu sana en az bir gün, belki de daha fazla zaman kazandırır.”

“Yani daha önce oraya gittiniz mi? Komşunun evine?”

“Bir keresinde,” diyor. “Ya da sanırım öyleydi.” Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. “Buna benzer, ama farklı bir ev hatırlıyorum. Daha güzeldi. Onların evi olmalıydı.”

. . .

Verandada Mary, "Geri döneceksin, değil mi?" diyor.

Ona bakmak için döndüm. Gözleri parlak ve yaşlıydı. Demek ne düşündüğümü biliyordu, ya da en azından tahmin ediyordu. Ben gittikten sonra ona ne olacağını merak ediyorum. Hepsine ne olacak? Tavuğa, ineğe, ata ne olacak? Çorap kuklalarına. Mutfak bıçaklarına. "Elbette," dedim. "Elbette geri döneceğim."

“Güzel.” Birden sırt çantamın askılarını bağlamakla meşgul oldu. “Çünkü gidersen Maeve seni çok özleyecek.”

Gözlerimi kapatıyorum. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. *Umarım bu kızlar halüsinasyon değildir.* Ve aynı şiddetle, *umarım öyledirler.*

Bir parmak yanağımdaki gözyaşını siliyor.

"Git," diyor Mary.

Gözlerimi açıyorum. Dediğini yapıyorum: Gidiyorum. Merdivenlerden aşağı, tavuk kümesinin yanından, sonra ahırın yanından geçiyorum ve birdenbire tüm çiftlik arkamda kalıyor. Yaşlı Caleb'in bana tokat attığı toprak parçasını geçtim, sonra Noah'ın benden çığlık atarak kaçtığı tepenin

eteğini geçtim ve sonra hiç olmadığım kadar uzaktayım. Arkamı dönmüyorum ama Mary'nin beni izlediğini hissediyorum. Bakışlarıyla beni ileriye doğru itiyor.

OceanofPDF.com

52

ERTESİ SABAH gözlerimi açtım ve "Shannon'dı" dedim.

Yanımda Caleb domuz gibi bir hırıltı çıkardı. Yan tarafına döndü, derin bir uykuya dalmıştı. Şafak sökmeden çok önceydi. Oda zifiri karanlıktı.

"Clementine'e geleneksel bir eşin ne olduğunu anlatan Shannon'dı, çünkü Clementine'in yardımına ihtiyacı vardı."

Horlama.

"Caleb, o delil topluyordu. Tüm bu süre boyunca yaptığı şey buydu. Bu yüzden burada kaldı."

"Üç dakika daha," diye mırıldandı Caleb.

"Kızımıza *lanet olası bir telefon verdi.* "

Hiçbir şey. Her zaman hiçbir şey.

Karanlıkta uzanıp öfkeyle köpürdüm.

Bir gecede, son yapboz parçası da yerine oturdu. Gözlerim boş boş simsiyah bir şekilde bakarken, beynim tıkır tıkır çalışırken, hatırladım: Shannon yeni bir telefon istemişti. Telefonunun bozulduğunu söylemişti.

Yalancı.

Telefon su birikintisine düşmedi. Zaten en yeni telefonlar suya dayanıklı değil miydi? Hayır: Shannon eski telefonunu Clementine'e verebilmek için yeni bir tane aldı. *Okyanuslar hakkında bilgi edinmek ister misin Clemmie? Annenin neden telefonunda bu kadar çok zaman geçirdiğini öğrenmek ister misin? Diğer çocukların annelerine ne dediğini öğrenmek ister misin? Anneciğim. Ona Anne demek ister misin?*

Orada aptal gibi durup gülümsediğim her anı düşündüm, Shannon da etrafımda olup biten dehşetleri filme alıyordu. Tarlalardaki işçiler: *çıt -çıt.* Ahırın arkasındaki yün battaniyenin altına gizlenmiş böcek ilacı varilleri: *çıt -çıt.* Çığlık atan ve ağlayan çocuklar: *çıt -çıt.* "Çin Malı" etiketleri: *çıt -çıt.*

Shannon'ı aylardır yakından izliyordum. Ama kızım? Ona bir an bile bakmamıştım, oysa her odaya erişimi vardı. O ise beni on iki yıldır yakından izliyor, her hareketimi kaydediyordu. Beni nasıl ele geçireceğini tam olarak bilen Shannon değil, Clementine'di.

Saat altıyı birkaç dakika geçince Clementine'in kapısını çaldım.

"İçeri gelin," diye seslendi.

İçeri girdiğimde ışıklar açıktı. Clementine yatağında oturuyordu, günün kıyafetlerini giymişti, altındaki örtüler de hazırdı. Kucağında bir kitap vardı ama ben içeri girdiğimde onu yere koymuştu ve başlığını göremedim.

On üç yaşındaydı. Amelia *ona küçük Natalie* demeyi severdi. Ama şimdi, ilk defa, kızımın bakışlarında garip bir değerlendirici ifade gördüm ve yüzünde kayınpederimi de gördüm.

" *Günaydın" demek yerine, "Nedir?" dedi.* "Neye ihtiyacınız var?"

O her zaman bir yetişkin gibi konuşurdu.

“Seninle önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor.” İçeriye bir adım attım, arkamdan kapıyı kapatmak için döndüm, sonra durakladım. Midem bulandı. Kapıyı hafifçe aralık bıraktım. “Shannon, gitmeden önce sana bir şey verdiğini söyledi.”

Clementine, tam anlamıyla, ergenlik çağındaki birinin sıkılmış halini gösteriyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun. Sana telefon verdi. Ve telefonların kurallara aykırı olduğunu da biliyorsun."

“Shannon neden bana telefon versin ki?”

“Çünkü,” dedim ve sonra durdum. “Peki, onun neden böyle davrandığını nereden bileceğim ki?”

“Yani bana telefon verdiğini söyledi ama nedenini söylemedi mi?” Clementine bana baktı. “Ne kadar tuhaf.”

İçime bir panik ve umutsuzluk dalgası çöktü. Biliyordu. Ne yaptığımı biliyordu. Telefonu bulmak istiyorsam, ortalığı karıştırmam gerekiyordu ve ortalığı karıştırmaktan daha çok karşı çıktığım hiçbir şey yoktu ve Clementine bunu biliyordu.

“Clementine,” dedim hafifçe. “Hadi, ver şunu.”

" *Neyi* teslim edeyim?"

“Telefon.”

"Anne, beni korkutmaya başladın."

“Yeter artık. Ben senin annenim. *Telefonu ver bana.* ”

Clementine bana yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Anlamadığım şey şu: Bütün gün telefonuna bakıyorsun. Peki neden benim de bir telefonum olması fikrine bu kadar şaşırıyorsun?"

"Cezalısın," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilemedim.

" *Ne için?"* diye sızlanmasını bekliyordum ama bunun yerine öne eğildi ve lastik bant gibi sert bir sesle hızla, "Ev hapsinde olmak, artık senin aptal videolarında yer almam gerekmediği anlamına mı geliyor? Yoksa iki kat daha fazla yer almam gerektiği anlamına mı geliyor?" dedi.

O anda Caleb koridorun diğer ucundan adımı seslendi.

"Bir dakika!" diye bağırdım.

“Hayır. Şu an değil!”

Odaya girdiğimde yatak odam tam bir karmaşaydı. Tüm ışıklar açıktı, yatak örtüleri ve yastıklar yerlere saçılmıştı ve Caleb, yüzü çarşaflarımız kadar beyaz bir şekilde yatağın ayak ucunda duruyordu. Sanki yatağında bir tarantula ile uyanmış gibiydi. Ama örümcek yoktu, sadece telefonu vardı; onu hızla ellerime tutuşturdu ve geri çekildi. Tarantula şimdi elimde titriyordu. İlk e-postanın önizlemesini okumaya zar zor vakit buldum— Umarım bu e-posta sizi iyi bulur —Pop Weekly Dergisi'nden son zamanlarda ortaya çıkan saldırı iddiaları hakkında yorum almak için iletişime geçiyorum—ve sonra bir e-posta daha bildirim ekranına *geldi* — yorum arıyor —ve sonra bir tane daha— basın sorgusu!

Caleb, “Natalie,” dedi, “bana inanmalısın. Shannon'a zarar vermedim. Ona hiçbir şey yapmadım, *yemin ederim ki— ”*

“Sus!” diye hırladım. Caleb'e ne olduğunu açıklayacak zaman yoktu. *Annen senin pisliğini toplarken, canım, kendisi de küçük bir kaza yaptı!* Telefonu Caleb'in göğsüne fırlattım. Ona çarptı ve korkudan bir çığlık attı.

"Babanı ara," diye tısladım, sonra banyoya doğru yürüdüm ve kapıyı sertçe çarptım.

Haftanın sonuna doğru, tam bir hukuk ekibini sözleşmeli olarak tutmuştuk. Daha doğrusu, *Doug'ın* hukuk ekibini tutmuştuk; bu da beş şık görünümlü New Yorklunun mutfakta pahalı görünümlü koyu gri takım elbiseler içinde beklemeleri ve bir yandan telefonlarına bakıp diğer yandan da bana tedirgin bir şekilde göz ucuyla bakmaları için saatte binlerce dolar ödediğimiz anlamına geliyordu; tıpkı zilin çalmasını bekleyen bir tazı sürüsü gibi.

Doug çiftliğe vardığında, avukatlar sahiplerinin burada olmasına sevinmiş gibiydiler. O paltosunu çıkarırken heyecanla patilerini ovuşturup mızmızlandılar, beşinin de sözünü keserek ne kadar hazırlıklı olduklarını, o yokken ne kadar çok iş yaptıklarını anlattılar. Yüzlerine bir avuç mama fırlatma isteğime karşı koydum.

O gece, avukatlar, Doug, Caleb ve ben yemek masasının etrafında oturup bir saldırı planı hazırladık.

Baş avukat, "Çok sert bir şekilde karşılık verecek," dedi. Elleriyle konuşmaya meyilli, kel bir adam olan Paul, "Kaynaklar bize bunun bir dergi makalesinden ziyade televizyonda yayınlanma olasılığının daha yüksek olduğunu söylüyor." diye ekledi.

“Bu, iyi bir izlenim bıraktığı anlamına geliyor,” dedi Doug Caleb ve bana. “Kamuoyu nezdinde kazanabileceğini düşünüyorlar. Ancak tüm televizyon röportajları aynı değildir: Savaş haberleri ve hava durumu arasında sadece iki dakikalık kısa bir sahne yakalayabilir.”

Caleb babasına suçlu ve endişeli bir bakış attı. "Seçim kampanyası konusunda mı endişelisin?"

Paul şimdi dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. "Bu bir sorun olmamalı."

"HAYIR?"

“Hayır. Doug’ın tabanı onun etrafında toplanacak. Orta Amerika, hayal kırıklığı yaratan çocukları olan başarılı ebeveynlere derinden sempati duyuyor. Bu, Doug’ın mesajıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyor aslında: çocuklar bugünlerde şımarık, kimse nasıl çalışılacağını bilmiyor, Amerikan rüyası öldü. Bu tür şeyler.” Paul dizüstü bilgisayarındaki bir şeye kaşlarını çattı, sonra Caleb’in yüzünün aniden kızarmasına aldırmadan veya umursamadan biraz daha yazdı. “Aslında,” diye devam etti, “eğer ikinizden birinin uyuşturucu sorunu olduğu ortaya çıkarsa bu bize *gerçekten* yardımcı olur.” Umutla Caleb’e, sonra da bana baktı. “İkinizden birinin uyuşturucu sorunu var mı?”

"Hayır," diye mırıldandı Caleb.

"Hayır," diye tekrarladım dişlerimi sıkarak.

“Ah.” Paul omuz silkti. “Endişelenme.”

Doug, "Doğru şekilde ele aldığımız sürece sorun olmamalı," diye ekledi.

"Peki, Shannon hakkında önemli bir şey öğrendik mi?" diye sordum avukatlara.

“Onu *tamamen* güvenilmez biri olarak nitelendirmek abartı olur ama orta düzeyde güvenilmez, kesinlikle.” Paul parmaklarıyla saymaya başladı. “Üniversiteden mezun olmadı. Lezbiyen bir kız kardeşi var. Ebeveynlerinden biri yazın alkollü araç kullanmaktan ceza aldı.”

“Elinizde bu mu var?” Avukatlara öfkeyle baktım. “Size saatte iki bin dolar ödüyorum ve aklınıza gelen en iyi şey kız kardeşinin lezbiyen olması mı?”

Bu görüşmeden iki gün sonra, Shannon'ın en çok izlenen saatlerdeki röportajı, Doug'ın en sevdiği kanalın gece haberlerinde duyuruldu.

"Sırada, Amerika'nın en sevilen aile çiftliğinden bir saldırı iddiası var," dedi kızıl saçlı spiker. Kaşlarına kadar göz farı sürmüş sarışın sunucu arkadaşına beklentiyle baktı.

“Doğru söylüyorsun Sean. Eğer Yesteryear Ranch'i çevrimiçi olarak takip eden milyonlarca kişiden biriysen, muhtemelen Natalie Heller Mills'i ve Idaho dağlarında yaşadıkları güzel hayat nedeniyle sürekli büyüyen ailesini tanımış ve sevmişsindir. Yesteryear Ranch'i takip etmiyorsan bile soyadını biliyor olabilirsin. Evet, doğru: Bu, başkan adayı ve şu anki önde gelen aday Doug Mills'in de içinde bulunduğu aynı Mills ailesi. Natalie Heller Mills, Mills ailesi hanedanının en küçük oğlu *Caleb* Mills ile evli; bu da, büyük kırmızı ahır ve aile çiftliği işletmesiyle birlikte, Instagram hesaplarını olabildiğince Amerikan kılıyor.”

Hesabımdan alınan bir dizi video montajı oynatılırken, koltuğa donakalmış bir şekilde oturdum. Sassafras'ı sağarken ben. Jessa ve Junebug'ın ayaklarımın dibinde sırıttığı tavuk kümesinde dururken ben. Batan güneşin ışığında tarlalarda öpüşürken ben ve Caleb.

“Heller Mills'in günlük hayatından fotoğraflar ve videolar paylaştığı milyonlarca sadık takipçisi var. Aynı zamanda, biraz ironik bir şekilde, son derece özel bir hayat yaşıyor ve bilindiği üzere hiç röportaj vermedi. Şimdi ise Yesteryear Çiftliği'nde iki yıldan biraz fazla bir süre yaşamış bir yapımcı, saldırı suçlamasıyla Yesteryear hayran topluluğunu şok etti ve bu suçlama Natalie'nin kocası Caleb'e değil, Natalie'nin kendisine yöneltildi.”

Sunucu kadın durakladı, bu da ülke genelindeki oturma odalarında şaşkınlık nidalarına yer açtı. Yanımda, Caleb kanepede oturuyordu. Anladığım kadarıyla Doug, Shannon ile yaşadığım *tartışmayla* ilgili en temel ayrıntıları ona anlatmıştı. Caleb henüz bana bu konuda hiçbir şey söylememişti.

“Gelecek hafta kültür muhabirimiz bu yapımcıyla Yesteryear Ranch'teki zamanı hakkında konuşmak için bir araya gelecek. Konuşma, yaşadığı cinsel saldırı hikayesi etrafında dönecek, ancak duyduğuma göre Yesteryear Ranch'in aslında nasıl yönetildiğine dair inanılmaz kamera arkası görüntüleri de içerecekmiş – ve duyduğuma göre, işler göründüğü gibi *değil* . Kaçırmak istemeyeceğiniz bir röportaj olacak.” Erkek sunucu kağıtlarını düzenledi ve samimi, daha hafif bir konuya geçmek üzere olan bir ses tonuyla, “O çiftlikte kendileri için çalışan insanlar olduğunu bilmiyordum, sen biliyor muydun Sarah?” dedi.

"Kesinlikle hayır!" diye neşeyle karşılık verdi ve ardından televizyon ekranı karardı.

Doug kumandayı bıraktı. "Ona en iyi yayın saatini verdiler," dedi yüzünde isteksiz bir hayranlık ifadesiyle. "Bunu elde etmek zor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onun iyi olacağı anlamına geliyor."

Natalie, sana tamamen inanıyoruz!!!

Aman Tanrım, lol, tamamen mahvoldun.

Geleneksel anne ve baba kötü mü davranıyor? Şaşırdım doğrusu.

BU AÇIKÇA PARA KAZANMA GİRİŞİMİ, YAPIMCI UTANMALI

Shannon'ın mülakatına kadar geçen günler, hazırlık telaşıyla geçti. Doug ve avukatlar şehirdeki bir otelde kalıyorlardı; her sabah, tam dokuzda, büyük siyah Escalade'lerinin yavaşça tepeye doğru ilerleyişini izliyor ve gergin bir planlama gününe kendimi hazırlıyordum. Sanki fiziksel bir felakete hazırlanıyorduk: mutfağa her girdiğimde, kilerde bir on iki kutu daha Gatorade istiflenmiş oluyordu ve alt kattaki tüm odaların perdeleri kapalıydı, eve tahtalarla kapatılmış bir hava veriyordu. Doug'un perdeleri neden bu şekilde tutmakta ısrar ettiğini bilmiyorum. Belki de uzaydaki yıldızları görmelerini sağlayan türden zoom lensli fotoğrafçılardan korkuyordu. Belki de o da ortadan kaybolmak için bir tür hayvansal içgüdüyle hareket ediyordu. Duyguyu anlıyordum: gün içinde boş bir anım olduğunda, yatak odama girip biri adımı çağırana kadar yorganın altına giriyordum.

Anne!

O günlerde, sürekli olarak yeni ve alışılmadık ortamlarda bir araya gelen yeni ve alışılmadık insan çiftlerine rastlıyordum. Bu da, bir kasırgadan sonra bir hayvanat bahçesi flamingosunun yüzme havuzunda yüzerken bulunması gibi, fırtına gibiydi. Örneğin: Amelia'nın Clementine'in yatağında onunla oturup sessizce fısıldaması. *Büyükanne asla çocukların yatak odalarında onlarla vakit geçirmez.* Ya da: Genç avukatlardan ikisinin Jessa ve Junebug ile yerde el çırpma oyunu oynaması. *Bu zaman için fatura kesilecek mi?* Belki de en endişe verici olanı: Doug'ın bir akşam kilerde Caleb ile sessizce konuşması, ikisinin de duvara dönük ve yan yana mırıldanarak konuşması, tıpkı bir müzede bir tabloya bakar gibi.

Fısıltılı konuşmalarından sadece birkaç cümle duyabildim *: "İşleri yoluna koymalıyız... alışılmışın dışında düşünmeliyiz" ve* ardından Doug, Caleb'in omzuna elini koyup, "Sana inanıyorum oğlum," dedi.

“Sanırım herkes bana sırtını dönüyor, anne.”

Yine karanlıkta kilerdeydim. Son zamanlardaki yeni ev ofisim burasıydı. Akşam geç saatlerdi. Ev sessizdi. Telefondan, annemin örgü örerken çıkardığı düzenli *tıkırtıyı* duyabiliyordum. Telefonu açtığında rahatlamıştım ama şaşırmamıştım. Nadiren sabah birden önce uyurdu. "Sana karşı dönmek derken ne demek istiyorsun?"

“Bunu açıklamak zor. Ama bazı şeyler oldu. Bazı şeylere hazırlıklı olmanız gerekiyor.”

Karşımdaki raftan kavanozların şıkırtıları duyuldu. *Bu ne kadar da hafif bir ifade!*

Annem beni yarım yamalak dinliyordu. Arkasında bir kargaşa vardı. "Natalie," dediğini duydum. "Natalie ile konuşuyorum." Sonra tekrar bana döndü ve "Özür dilerim canım: Brandon sadece fıstık ezmesini arıyordu. Bu ergenlik öncesi çocuklar açlık krizleriyle! Şimdi bana tekrar anlat, neler oluyor?" dedi.

Duvara dik dik baktım. "İnsanlar bana yalan söylüyor, anne. Aile üyeleri. Bunu hissedebiliyorum. Bunu *görebiliyorum* ."

Sessizlik hakimdi.

“Şey,” dedi annem usulca. “Böyle öğrenmeni kesinlikle istemezdim.”

Duraksadım. "Ne?"

“Bunu sezmene şaşırmadım Nattie. Eminim ki farklı davranıyordum…”

Hiç de öyle olmamıştı, ya da olmuşsa da ben fark etmemiştim.

Devam etti. “Bir terapiste gidiyorum ve o da size kızlar, söylememi önerdi…” Titrek, gergin bir nefes verdi. “Şey. Bakın. Abigail'e ilk önce söyledim çünkü o da evdeydi, birbirimizi çok sık görüyoruz!”

"Söyle bana!" dedim çok yüksek sesle. Sesim kilerde yankılandı.

“Bu, babanla ilgili.”

Kalp atışlarım hızlandı. Fısıltıyla, "Ne demek istiyorsunuz, babam?" diye sordum.

“Şey, biliyorsun işte”—ve burada sesini benimkine benzer bir fısıltıya indirdi—“ *ölmedi* .”

Gözlerim gergin bir şekilde boşluğa bakıyordu. "Evet, anne. Onun nasıl ölmediğini biliyorum."

“Mesele şu ki, Natalie,” dedi ve tekrar durakladı. Telefonda keskin bir nefes aldı, sonra hızla nefes vererek konuştu: “Aldattığı için gitmedi. Ben aldattığım için gitti.”

Anlamadım. Söyledikleri mantıklı değildi. "Ne diyorsun?"

“Canım sıkılmıştı, tamam mı? Bu, Allah şahit: Canım sıkılmıştı. Keşke daha iyi bir sebebim olsaydı, ama yok. Ofisteki avukatlardan biri—adı Dan'di, onu hiç tanımamışsınızdır, tüm o… karmaşadan sonra Boise ofisine transfer olmuştu—şey, salsa dansı biliyordu. Salsa! Ayaklarının ve ellerinin nasıl hareket ettiğini görmeliydiniz…”

Ya itirafın zorluğundan ya da Dan'in salsa dansı yapan ellerinin hatırasından dolayı nefes nefese kalmıştı. "Babanı aldattım," dedi tekrar, "ve bunu öğrendiğinde, kalıp durumu düzeltmek istedi, ben de ona gitmesini söyledim. Ve o gittikten sonra, yalnız olmanın daha iyi olduğunu fark ettim. Yalnız olmak. Bu yüzden, size kızlara teknik olarak hala evli olduğumu söylersem, yeniden evlenmem için bana asla baskı yapmazsınız diye düşündüm."

Sözsüz kaldım.

“Bu konuda çok vicdan azabı çektim,” diye devam etti kararlılıkla, “ve sizi kandırdığım için çok, çok üzgünüm kızlar. Doğru değildi. Ama”—ve burada, sanki sırada ne geleceğine hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes daha aldı—“aynı zamanda pişman değilim. Hiç de değil. Ve muhtemelen nasıl hissettiğinizi biliyorum. Ama Ben ile bu konuda konuştum—”

“Ben, Abigail’in *erkek arkadaşı* mı? Neden?”

“Şey, canım. O bir papaz. Tanrı'nın kulağına fısıldayabilir. Ve ona söylediğimde ne yaptığını biliyor musun?”

“Hayır.” Rahip Ben ile tanışırsam ondan nefret edeceğim bana oldukça açık hale gelmişti.

“Ellerimi sıkıca tuttu ve ‘Tanrı beni yine de seviyor’ dedi. Abigail’i böylesine güçlü ve sevgi dolu bir kadın olarak yetiştirdiğim için bana teşekkür etti. Ben de düşündüm ki—yani, bunu söylemesi çok nazikçe bir davranıştı.” Boğazını temizlemek için durakladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha hafif, daha sohbet havasındaydı. “Gelecek hafta sonu Sun Valley’e gidiyorlar, sadece ikisi. Kayak haftasonu! Ne kadar eğlenceli. Ben her şeyi planladı. Sanırım tanıdığım en iyi insanlardan biri. Onlar birlikteyken Abigail’i görmelisiniz. Ona çok aşık.”

Karanlıkta gözlerim hiçbir şey görmüyordu. Hayatım daha da kötüye gidemezmiş gibi, yalancılar ve dolandırıcılar grubunun kız kardeşimi ve annemi beyin yıkamaya çalıştığı artık apaçık ortadaydı. Bir kadın terapist, bir modern papaz. İkisi de sahte ilaç satıcısıydı: boşanmayı teşvik ediyor, sadakatsizliği aklamaya çalışıyorlardı.

“Bu insanlar senden faydalanıyorlar anne,” dedim sessizce. “Zayıf yönlerini kullanıyorlar. Çok açık. Sen her zaman çok iyi kalpli oldun.”

Burada uzun bir sessizlik oldu.

Annemin kekeleyeceğini, " *Ah, Nattie, hiç öyle değil" diyeceğini bekliyordum.* Ama sonra bambaşka bir şey yaptı. Yavaşça ve belirgin bir rahatsızlıkla, "Biliyor musun Natalie? Ben—ben çok iyi biri olduğumu düşünmüyorum. Aslında, ne kadar iyi biri olduğumla gurur duyuyorum. Bence bu iyi bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, senin ne kadar *kötü biri* olduğun beni çok hayal kırıklığına uğrattı." dedi.

“Anne! Şu an işlerin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin, keşke *beni dinlesen —*”

Ve işte hayatımın en tuhaf anı burada yaşandı: O iyi Hristiyan kadın olan annem, birdenbire çıldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı, o kadar yüksek sesle ki telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Beni dinle, genç bayan. Bu senin sorunun! Bu her zaman senin sorunun oldu! İyiliğin önemsiz, anlamsız bir yan erdem olduğunu düşünüyorsun, oysa aslında her şeyin özü o!”

Hayatımda ondan hiç küfür duymamıştım. "Anne," diye kekeledim tekrar, "Ben sadece—"

O *da* karşılık *olarak* kükredi , öfkesi telefonda adeta enerjik bir büyü gibi *yankılandı* : " *NEDEN NAZİK OLMAK SENİN İÇİN BU KADAR ZOR ? "*

OceanofPDF.com

53

BU TOPRAKLAR HATIRLADIĞIM GİBİ DEĞİL. Daha doğrusu, hayal ettiğim gibi değil. Bu çiftlikte yaşadığım yıllar boyunca bu karlı ormanlarda kaç kez yürüdüm acaba?

Doğru cevap, hiçbiri. Bir kere bile değil.

Zaman çok hızlı geçiyor. Birisi veya bir şey sizi ebeveyn olarak yaptığınız tüm korkunç zaman yönetimi hatalarını, unuttuğunuz tüm doğum günlerini, katıldığınız ama aslında orada olmadığınız tüm o güzel anları düşünmeye zorladığında söylemeniz gereken şey bu.

Ne diyebilirim ki? Çok hızlı geçiyor. Göz açıp kapayıncaya kadar büyümüşler, evden çıkmışlar, gitmişler.

Doğru. Gözümü kırptım ve gittiler.

Beni anne yapan çocuk Clementine ve *sevgili genç adamlarım Samuel ve Stetson.* Ve *evimizin ateşli kızı Jessa!* Ve Junebug—şey, onun kişiliğini tam olarak anlamak için yeterince zaman geçirmemiştim. Her yeni çocuk benden biraz daha uzaklaştı. Şimdi yüzlerini zihnimde canlandırmaya çalıştığımda, sadece Clementine'in yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Yeterince düşünürsem, oğlanların kaba hatlarını çizebiliyorum—ama Jessa ve Junebug? Onlar anılar değil, daha çok fikirler. Zihnimin uzak duvarlarına çizilmiş eski hiyeroglifler.

Yaprakların arasında ilerlerken, huş ağacı dallarının parşömen kağıdı gibi dokusuna ve akçaağaç gövdelerinin kireçlenmiş kırışıklıklarına parmaklarımı değdirirken, hayatımın tüm kömür kalem eskizlerini düşünüyorum. Yapmayı planladığım ama yapamadığım her şeyi.

Junebug'ın kişiliğini öğrenmeyi planlamıştım. Bu ormanlarda yürümeyi planlamıştım. Çocuklarla nehrimizde balık tutmayı, avuç dolusu somon balığını cebe atmayı ve sonra güneşin ısıttığı kayaların üzerinde uzanıp akan suyun sesini dinlemeyi planlamıştım. Telefonumu kapatmayı planlamıştım. Mülkü ilk aldığımızda çok heyecanlandığım eski elma bahçesini canlandırmayı planlamıştım. Gerçekten çiftçilik hakkında bilgi edinmeyi ve sadece bir çocuk veya bir Instagram hesabı değil, bir havuç, bir buzağı, bir fidan yetiştirmeyi öğrenmeyi planlamıştım. Bir medya imparatorluğu kurmayı planlamıştım. Dergiler, bir televizyon programı ve uzak bir şehirde büyük bir ofis. Çiftliğin etrafında, kilometrelerce uzanan bahçeler kurmayı planlamıştım. Idaho'ya özgü her yabani çiçeğin adını bilmeyi planlamıştım. Bitkisel ilaçlar, tonikler ve tentürler hakkında bilgi edinmeyi planlamıştım. Daha fazla insanla şahsen tanışmayı planlamıştım —*gerçekten de öyleydi, neredeyse hazırdım* — ama sonra gözümü kırptım ve yok oldum.

Yani, şu an bu ormanda ilk kez yürüyorum. Hiçbir şey bana tanıdık gelmiyor; yanından tökezleyerek geçtiğim küçük, köstebek benzeri üç kaya parçası da, bu patikanın eğimli, geniş kıvrımı da. Bu ormanda, çocuklara, ata, ahıra baktığımda hissettiğim gibi, bir tür déjà vu hissi, bir kafa karışıklığı yok.

Bu orman hiçbir zaman benim olmadı.

Çok uzun bir süre yürüyormuş gibi hissediyorum. Kar botlarımın içine işliyor ve çok geçmeden ayak parmaklarım soğuktan yanmaya başlıyor. Sonunda onu görüyorum. Ağaçların arasından uzakta, zar zor görünen küçük bir kütük ev. Garip: üzerinde olduğum patika beni ondan uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Belki de beni diğer taraftan dolandıracak, ama birdenbire zamanım daraldığını hissediyorum ve bu yüzden patikayı kesip yarı yürüyerek, yarı koşarak doğrudan ona doğru gidiyorum. Ayaklarım tamamen uyuşmuş ve sürekli tökezleyip köklere takılıyorum ve kısa süre sonra büyük, insan yapımı bir açıklığın ortasında, kütük evin önünde duruyorum ve işte o zaman onu görüyorum, kütük evin arkasında zar zor görünen metalik, doğal olmayan mavi bir renk.

Kendime fısıldadığımı—hayır, inlediğimi—duyuyorum, sanki bir çocukmuşum gibi, sanki yeniden doğmuşum gibi: "Kamyon."

Bacadan duman yükseliyor. Ön kapının üzerinde, kapı çerçevesine bir kelime kazınmış *: MANOSPHE R E.*

Demek ki erkekler buraya gidiyor.

OceanofPDF.com

54

SHANNON'IN SAÇLARI RÖFLELİYDİ. Burun halkası yoktu. Bana sık sık büyük miktarda kıyafet gönderen giyim markalarından birinden bir kır elbisesi giymişti. Kendine hiç benzemiyordu, daha çok Brooklyn'li olup da erkek arkadaşının Orta Batı'lı ailesiyle biftek yemeğine gitmeden bir saat önce oda arkadaşının dolabını yağmalamış bir kıza benziyordu.

Karşısında oturan sunucu, bir önceki haftadakiyle aynıydı. Erin diye bir şeydi. Göz makyajı daha azdı ve genel tavrı, akşam haber özetlerindeki rahat ve sakin halinden daha ciddi ve araştırmacı bir hale dönüşmüştü. *Gerçeğin peşinde koşan bir kadın.* Öne eğildi, elini Shannon'ın dizine koydu ve ona yakıcı bir dayanışma bakışı attı. "Shannon, bu konuşmaya kişisel bir soru sorarak başlamak istiyorum: Kaç yaşındasın?"

Shannon sandalyesinde kıpırdandı. "Yirmi bir yaşındayım."

“Yesteryear Ranch'te çalışmaya ilk başladığınızda kaç yaşındaydınız?”

"On dokuz."

Erin kameraya uzun, yan bakış attı. Herkes rahatsızca kıpırdandı. Caleb, Doug, Amelia ve ben, bir koltuk takımının bir bölümüne sıkışmıştık. Avukatlar arkamızdaki sandalyelerde oturuyordu. Bakıcılar çocuklarla birlikteydi ve kesin talimatlar almışlardı: *Oturma odasından uzak durun.* Bütün gün bu anı beklemiştim ve yine de kendimi hazırlıksız ve biraz sersemlemiş hissediyordum. Telefonum günlerdir susmuyordu. Annem yalancıydı. Ablam işe yaramaz bir sürtüktü. Ve Öfkeli Kadınlar, ah—

"Oldukça genç," dedi Erin.

“Evet. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.” Shannon alt dudağını hafifçe büzdü. Dikkat çekici. Avukatlar kızın zengin olduğunu öğrenmişti. Babası finans sektöründeydi. Annesi ise insan hakları avukatıydı. Shannon'ın, çoğu insanın tüm hayatı boyunca gördüğünden daha fazla ülkeye seyahat ettiği ortaya çıkmıştı. *Pasifik Okyanusu'nu hiç görmedim!* Aman *Tanrım*, diğerlerinin neredeyse hepsini görmüştü ve şimdi bir halkla ilişkiler uzmanı onu giydirip, beş yaşında bir koruyucu aile çocuğu kadar

savunmasız göstermek için uğraşmıştı. Sanki iki yandan örgülü saç takmış gibiydi.

“Peki, işvereniniz Caleb kaç yaşında?”

“ *Ben* onun işvereniyim,” dedim, tam o sırada Shannon pişmanlıkla, “O otuz beş yaşında,” dedi.

Sahne, Shannon'ın şehir üniversitesi kampüsünde kederli bir şekilde yürüdüğü ön gösterim görüntülerine geçti. Erin'in seslendirmesi hüzünlü bir şekilde başladı: "Shannon, Yesteryear Ranch hesabı için bir yapımcı arayan bir ilan gördüğünde, önünde koca bir dünya olan parlak bir genç öğrenciydi. Film programındaki profesörler onu keskin zekalı ve eleştirel bir bakış açısına sahip biri olarak tanımladılar; bu yüzden Shannon, büyük bir fırsat olarak tanımladığı şey için okulu bırakacağını söylediğinde, Hollywood'a taşınacağını varsaydılar. Bundan daha yanlış bir şey olamazdı."

Ne? Benimle işe girmeden önce çoktan okulu bırakmıştı. Zaman çizelgesini tamamen yanlış anlıyorlardı.

"Shannon, Natalie Heller Mills için çalışmak adına çok şeyden vazgeçtiğini söyleyebilir misin?"

"İsterim."

Erin kameraya bir kez daha yan bakış attı. Beynim kelimenin tam anlamıyla sıcaktı; alnıma bir damla su düşseydi, buhar fışkırırdı. Erin şimdi Shannon'a Caleb hakkında sorular soruyordu: nasıl tanıştılar, işler profesyonellikten "kesinlikle daha az profesyonel" bir hale nasıl geldi?

Shannon, "Caleb gerçekten harika bir adam," dedi. "Zeki ve nazik, gerçekten iyi bir baba."

“Belki de o kadar iyi bir koca değildim,” diye önerdi Erin ve Shannon, uygun bir şekilde suçlu görünerek kızardı. “Belki de değildim,” diye itiraf etti. Ağlamaya başladı.

“Konuyu değiştirelim,” dedi Erin nazikçe. Shannon başını salladı ve Erin'in birdenbire bulduğu bir mendili aldı. “Davanızda, Shannon, Yesteryear Çiftliği'ndeki yaşamın birkaç başka… tatsız, diyelim ki, yönünden bahsediyorsunuz. İddia edilen bazı hayvan istismarı vakaları var —”

"Bu inanılmaz!" diye bağırdı Caleb.

"Örneğin, ailenin elden çıkardığı süt ineklerinin sayısıyla ilgili. Shannon, orada çalıştığınız iki yıl içinde ailenin en az dört süt ineğinin doğal olmayan ölümlerine tanık olduğu doğru mu?"

Shannon başını salladı. "Bunun normal olup olmadığını söyleyemem," dedi, "ama ineklere *sürekli* Sassafras denmesi bana ürkütücü geldi."

“Güzel bir isim!” diye itiraz etti Caleb. “Ve çiftlikte hayvanların ölmesi gayet normal!”

Gözümün ucuyla baktığımda, Doug elini Caleb'in omzuna koydu ve Caleb sustu. Sonra Doug benim izlediğimi fark etti ve eli kolayca Caleb'in omzundan kayıp koltuğun sırtına düştü.

“Shannon, çocukların filme alınmak istemediği doğru mu?”

Shannon başını salladı. "Bundan nefret ediyorlar."

Yalancı kaltak.

"Bize gösterebileceğiniz bazı görüntüleriniz var mı, Shannon?"

Shannon başını salladı.

Sonra beynim tutarlı düşünceler üretme işini tamamen bıraktı, çünkü ekranda Clementine'in pikselli ve kasvetli yüzüne, doğrudan bana bakıyordum. Görüntüler yeniydi, büyüme atağını çoktan geçirmişti, ama yine de: son bir yıldır neredeyse sürekli olarak ne kadar büyümüş göründüğünü, yetişkinliğe ne kadar yakın olduğunu düşünüyordum ve şimdi gerçek yüzüme tokat gibi çarptı: çok gençti. Ekran başka bir görüntüye geçti: Jessa, ahırda ağlıyor, *"Anne, Anne" diye fısıldıyor,* elleri ve tişörtü çamur içinde, yoksa inek pisliği miydi? Ve sonra aynı hızla: Samuel ve Stetson, küçük kovboy şapkaları büyük mavi bir gökyüzü tarafından aydınlatılmış halde, ağılların yanında duruyorlardı. Çivi tabancasının kontrolü için kavga ediyorlardı. Ve sonra tekrar Clementine'e döndüm, başını bana doğru sallıyordu. İşte oradaydım. Mutfakta durmuş, kızıma sert bir şeyler söylüyordum. Ona ve sonra kız kardeşlerine işaret ediyordum. Junebug yerde, Clementine'in bacağına dolanmıştı. Muhtemelen Clementine'e onları izlemesini söylüyordum. O da sessizce, tekrar tekrar " *Hayır"* diyordu. Ve şimdi ben de açıkça " *Evet" diyordum.*

Bugün hangi gündü? Bu anı hatırlamıyordum. Ekranda kendimi izlerken, eskiden tanıdığım başka bir kadını izliyormuş gibi hissettim. Çevrimdışı Natalie. Çirkin, sivri dilli, beceriksiz ve yaşlı. Bir peri masalı cadısı gibi. Burada ne işi vardı? Bu kadını kim internete soktu?

Ve sonra bakakalmıştım—karanlık. Gölgeler. Araba sesleri. Açılıp kapanan kapılar, emniyet kemerlerinin tokaları. Nerede kalmıştık?

Aniden karanlığı korkunç derecede keskin bir ses doldurdu. Koltuğun diğer tarafında oturan Amelia, sesten irkildi. “Vanessa, o *sürtük,* kesinlikle eve koşup o aptal, alaycı çevrimiçi forumlardan birinde benim hakkımda bir

şeyler yazacak— *Natalie gibi birinin Target'tan alışveriş yapacağını düşünmemiştin herhalde !!!* —ve sonra bir hafta boyunca çevrimiçi yorumlara katlanmak zorunda kalacağım, ve Shannon! Ne cüret! O şımarık, cahil, ahlaksız küçük piç kurusunun inanılmaz cüretkarlığına bakın—”

Nefes alamıyordum. Elim şişmiş karnımda donmuş gibiydi ama bebek kıpırdamıyordu. Uzaktan, onun da nefesini tutmuş olup olmadığını merak ettim.

“Evet,” sesim karanlıkta acımasızca yankılandı. “Güzel olurdu. O anı kendim de paylaşabilir ve Vanessa’nın aptalca heveslerini kırabilirdim… Kızlar! Bugün Target’a yaptığımız *çok özel* gezide neler aldınız?”

Hayır, diyebildiğim tek şey buydu.

Clementine, "Beni çekmeyi bırakın," dedi.

“Çekimlerden rahatsız olduğunu bilmiyordum, Clementine. Sana hep böyle hissediyorsan bana söylemeni söylemiştim, değil mi?”

Görüntü, Clementine'in yüzlerce videosunun art arda, hızlı bir şekilde gösterildiği, titrek bir montajla kesildi; videoların tamamı o henüz yürümeye yeni başlamış bir bebekken çekildi ve yavaş yavaş günümüze doğru ilerledi. Sonbahar, kış, ilkbahar, yaz. Etrafında bir sürü bebek beliriyor. Ve yüz ifadesi, *Tanrım;* perişan, perişan, perişan.

Sonra röportaja geri döndük ve Erin, Shannon'a bir mendil uzattı. Shannon burnunu çekerek çocukları, bakıcıları ve çiftlik işçilerini ne kadar çok sevdiğini, beni ne kadar çok sevdiğini ve olayda yer alan herkes için ne kadar *endişelendiğini* söyledi. "Yaşanan her şey göz önüne alındığında bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum, ama gerçekten içtenlikle söylüyorum."

“Shannon, itiraf etmeliyim ki,” dedi Erin, “Natalie’nin sana iddia edilenlerden sonra ona minnettar olduğunu duymak beni şaşırttı.” Bir an duraksadı, kusursuz spiker yüzünde kusursuz bir ifadeyle. “Shannon, bu olay hakkında konuşabilir miyiz?”

Shannon başını salladı. Ben de öne eğildim.

Shannon, sessizce, "Anlamanız gereken şey şu ki, Natalie'nin durumu iyi değil," dedi.

Erin endişeyle, " *İddialara göre,* " diye ekledi. " *İddialara göre* sağlığı iyi değil."

Shannon, kekeleyerek ve duraksayarak, içinde yaşadığımız dünyadan farklı bir dünyayı anlatmaya başladı. Tersine dönmüş bir ülke. Doğrudan cehenneme giden bir yol.

“…bana bir sürü korkunç isim taktı… üzerime çıktı… kot pantolonum ayaklarımdaydı… bağırıyordu…”

Doug birden, "Bu ne?" dedi.

"Çok korkmuştum ve o da üzerimden kalkmıyordu..."

"Natalie," dedi Doug, "ne diyor o?"

"—kendimi çok incinmiş hissettim—"

“ Natalie. ”

"Ona üzerimden inmesini söyledim, üzerimden inmesi için *bağırıyordum* — "

Çığlık atmadı.

Caleb bana baktı. Amelia bana baktı. Doug ve avukatlar bana baktı. Bunu sesli söylemek istememiştim ama doğruydu, değil mi? "Yapmadı," dedim aniden savunmaya geçerek, "çünkü bağıracak bir şey yoktu. Yalan söylüyor. Açıkçası yalan söylüyor. Yani—"

Arka planda Erin konuşmaya devam etti: "—kesinlikle... erotik bir an gibi *geliyor*— "

Kendimi deli gibi hissettim. Güldüm, ya da gülmeye çalıştım.

"Onun cinsel yönelimi hakkında yorum yapamam, ancak şunu söyleyebilirim ki bu durum benim için çok aşağılayıcıydı."

Yanımda oturan Caleb, neredeyse kendi kendine, "Anlamıyorum," dedi.

Üst katta, telefonum vızıldıyordu. Bunu damarlarımda hissedebiliyordum. Sürekli bir yorum dalgası, bilgisayar çipini adeta istila ediyor, kısa devre yapma tehdidinde bulunuyordu. Milyonlarca görüş, kulaklarımda yükselen, ölümcül bir koro çığlığı gibiydi.

Uzaktan kumandaya uzanıp güç düğmesine bastım. Shannon ve Erin ortadan kayboldu.

"Hey," diye çıkıştı Doug. "Bunu izlememiz gerek."

“Hadi ama,” dedim, “bu saçmalık. Yalan söylüyor!” Zoraki bir kahkaha attım. “Gerçekten eşcinsel olduğumu düşünen var mı?”

Avukatlardan biri rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Şey, eminim bazı insanlar kesinlikle böyle düşünecektir, evet."

“Bu bir sorun,” dedi Doug. “Bu çok, çok büyük bir sorun. Ve ben sorunların *tamamen farkında* olmayı severim.” Caleb'in kucağının üzerinden uzanıp kumandayı elimden kaptı, sonra televizyonu tekrar açtı, tam da Erin, “Natalie'ye söylemek istediğin bir şey var mı, mümkünse?” derken.

Shannon doğrudan kameraya, bana baktı ve mükemmel, gerçekten mükemmel bir gülümsemeyle gülümsedi. Yumuşak, zeki, kadınsı. Kutsal üçlü. "Seni affediyorum, Natalie."

Aniden içimde bir öfke dalgası yükseldi, öyle ki düşüncelerimi altüst etti, zihnimin setlerinden taşmalarına neden oldu.

Yalancı. Yuva yıkan kaltak .

"Natalie," dedi Caleb. "Tanrım. Dur artık."

Donakaldım.

“Pekâlâ,” dedi Erin, “sanırım bugünlük konuşmayı burada bırakabiliriz. Bu akşam gelip gerçeği dile getirdiğin için çok teşekkür ederim Shannon…”

Doug sesi kapattı ve Erin sustu. Sonra bana döndü ve dedi ki: "Bana tüm gerçeği söylemedin. Ve şimdi, küçük hanım, hepimiz mahvolduk."

Ayağa kalktı ve öfkeyle mutfağa girdi, avukatlar da sinirli bir şekilde peşinden koştular. Sonra Caleb ayağa kalktı. Şaşkın görünüyordu. "Düşünmem gerek," dedi. Yavaşça ön kapıya doğru yürümesini, kapıyı açmasını ve verandaya çıkmasını izledim. Bir an orada öylece durdu, mülkümüze bakıyordu. Sonra kapıyı arkasından kapattı ve sadece ben ve kayınvalidem kaldık; bana sanki tetikte bir av tüfeği gibi bakıyordu. "Ve Tanrı ruhuna rahmet etsin," dedi yumuşak bir sesle, neredeyse benim için dua ediyormuş gibi. Sonra eğildi, o kadar yaklaştı ki Barbie pembesi dudaklarından dökülen ölü deri parçalarını görebiliyordum ve fısıldadı, "Kötü kız."

Keşke kocam yapımcımıza tecavüz etseydi. Doug o gece esasen bunu söyledi—saatlerce, yan karakterlerin (önce ben, sonra Amelia, en sonunda da avukatlar) boş boş baktığı sırada, *haykırdı* . Keşke aptal küçük oğlu aptal küçük yapımcımıza tecavüz etseydi. Eğer öyle olsaydı, iki hafta içinde her şey biter ve unutulurdu. Ama yırtıcı bir kadın mı? Düşünülmez. İyi bir Hristiyan anne ve eş (iddialara göre!) başka kadınları çekici bulan biri mi? İstediğini sormadan alan biri mi?

Cadıyı öldürün. Yakın onu.

Yukarı katta, yatak odamın zeminine oturdum ve başucu masamdaki telefonumun ekranının tekrar tekrar, küçük Mors kodu sinyalleriyle yanıp sönmesini izledim.

Cehenneme git

Aptal kaltak

Umarım sosyal hizmetler senin lanet olası çocuklarını alır.

Sürekli vızıldıyordu. Sonunda masaya doğru sürünerek gittim, telefonuma uzandım, sonra tereddüt ettim, elim telefonun üzerinde asılı kaldı, telefon titriyordu. Acı içinde kıvranıyor gibiydi.

Kapatabilirdim. Ateşe atabilirdim. Hesabımı silebilirdim. Ama yok olmuyordu. O öfkeli enerjinin bir yere gitmesi gerekiyordu ve bunu şimdi bile hissedebiliyordum; dalgalar halinde havaya yükseliyor, sis gibi yükseliyor, tenime işliyordu. Kan dolaşımımı zehirlerle dolduruyordu. Nefretin içimde kanser gibi çoğaldığını fiziksel olarak *hissedebiliyordum* . Çevrimiçi Natalie, kızgınlık, hayranlık, kıskançlık, saplantı için optimize edilmişti; ama nefret? Acıma? Tiksinti? Bu onun için dayanılmazdı. Benim için. Bizim için.

Artık dayanamıyordum. Telefonu elime aldım ve bildirimleri okumaya başladım. Öfke dalgaları arasında gezinirken, benden nefret eden ilerici kadınlarla benden nefret eden iyi Hristiyan kadınlar arasında ayrım yapamadığımı fark ettim. İlk defa, öfkelerinde aynı saftaydılar. Ve sonra mesajlar vardı.

Annemden:

Natalie, lütfen beni hemen ara.

Ablamdan, yazım hatalarıyla dolu bir öfke seli:

Boşanmam ve böylesine bir "günahkâr" olmam konusunda beni bu kadar yargılamanız gerçekten çok ilginç geldi bana, oysa ki...

Bilinmeyen bir numaradan:

Gece yarısı boğazını keseceğim seni aptal orospu çocuğu.

Ve sonra daha da fazla bilinmeyen sayı, onlarcası, telefonumda posta kutusundan kayıp giden zarflar gibi birikmeye başladı.

Senin korkunç günahların için Tanrı'ya dua edeceğim.

Bunun için cehennemde yanacaksın.

İğrenç ibne orospu

Etrafıma şaşkınlıkla baktım. Bu insanlar telefon numaramı nasıl ele geçirmişti? Başka hangi özel bilgilerimi ortaya çıkarmışlardı? Çiftliğe gelecekler miydi?

Hadi Natalie. Koş .

Ama nereye kaçacaktım? Brezilya'da, Yeni Zelanda'da, Moğolistan'da yaşayan fanatik takipçilerim vardı. Bütün dünya bir ışık huzmesi gibiydi. *Benim tatlı küçük çiftliğim* bile bana karşı kurulmuştu, telefonlarla dinleniyor, nankör çocuklarla ve sadakatsiz işçilerle doluydu. Kaçacak yer yoktu. Saklanacak güvenli bir yer yoktu. Korkunç bir boğulma hissi beni sardı. Hayatımda hissedeceğim tüm güvenlik artık geçmişte kalmıştı.

OceanofPDF.com

55

ESKİ ZAMANLARDA, *kızlar, insanların bir yerden bir yere nasıl gittiğini biliyor musunuz? Yürürlerdi. Evet, doğru. Kilometrelerce yürürlerdi. Biraz paraları varsa, bir atları, belki de onu çekmek için üstü kapalı bir arabaları bile olabilirdi. Ve eğer şanslılarsa, bir kamyonları bile olabilirdi!*

Durun bir dakika , bu doğru olamaz.

Hayır. Bu kesinlikle doğru olamaz!

Kapı kolunu çeviriyorum ve kulübenin ön kapısı sessizce açılıyor. Sessizce eşikten geçip küçük ahşap mutfağa giriyorum. Birdenbire karşı duvarda asılı, kendi ailemin çerçeveli bir fotoğrafına bakakalıyorum. Çok eski bir fotoğraf: ben, Caleb, Clementine, Samuel ve bebek Stetson. Çekildiği günü hatırlamıyorum ama fotoğrafı internette paylaştığımda yazdığım açıklamayı hatırlıyorum: Tanrı, aileler birlikte çalıştığında memnun olur.

Göğsümde kalbim ıslak, cansız bir şey gibi. Bakışlarım yavaşça odanın içinde geziniyor. Toprakla kaplı bir zemin ve bir masa görüyorum. Masanın üzerinde: bir elektrikli ocak. Elektrikli ocağın yanında: üç plastik paket ramen. Masanın altında: elektrik prizine bağlı bir kablosu olan mini bir buzdolabı.

Sonra: diğer odada bir radyo sesi duyuldu, titreyerek yanıyordu.

Soğuk havanın içime girip çıktığını hissediyorum ama duyamıyorum—kalbimi, nabzımı ya da nefesimi duyamıyorum. Sadece radyoyu

duyabiliyorum, sesi giderek yükseliyor çünkü bir şekilde mutfağı geçiyorum, sebzelerin, ramenlerin ve benim resmimin yanından geçiyorum, sonra başka bir odaya geçiyorum, bu oda boş, sadece kapalı bir televizyon, eski püskü bir kanepe ve köşede bir yığın battaniye var—üç uyku tulumu, üç yastık—ve sonra o odadan da geçip başka bir odaya giriyorum ve orada duruyorum.

Bu odanın en uzak penceresinden: kamyonun ön çamurluğu görünüyor. Ve o pencerenin hemen önünde, radyonun durduğu başka bir masa var ve radyonun önünde, plastik katlanır bir sandalyede oturan bir adam var. Ayaklarının dibinde, eski bir plastik süt kasasından taşan bir sebze yığını var. Patates, havuç, kereviz, pancar. Mary'nin doğrayıp küp küp kestiği ve sonra çorbaya attığı türden. Üzerlerinde market etiketleri var.

Doktor, diye düşünüyorum uzaktan. *Buraya doktor için geldiniz.*

Komşu. Daha kısa boylu olan. Bana sırtını dönmüş, hafifçe ıslık çalıyor. Tanıdığım bir melodi. *Tanrı'nın Kuzusu, dünyanın günahlarını sen kaldırırsın...*

Onun ne yaptığını anlamam biraz zaman alıyor: bir kasadan sebzeleri çıkarıyor, market etiketlerini söküyor, sonra da başka bir kasaya atıyor.

Konuşmak.

İmkansız bir girişim; tıpkı paraşütle atlarken ıslık çalmaya çalışmak gibi. Sonunda ancak "Yardım edin!" diyebildim.

Komşu donakaldı.

Baba, Oğul ve Kutsal *Ruh adına —*

Komşu omzunun üzerinden bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış. "Anne," diye birden söylüyor.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha. "Doktor," diye fısıldıyorum.

" *Anne,* " diyor tekrar. Yüzü, belki de işkenceden kaynaklanan bir coşkuyla buruşmuş.

Ayağa kalktı, sandalye arkasında devrildi ve ben çığlık attım. İçgüdülerim devreye girdi: bana doğru ağır adımlarla gelirken, döndüm ve koşmaya başladım. Televizyonun olduğu odadan, sonra mutfaktan geçtim ve kapıdan dışarı, açıklığı geçip ormana doğru koştum. Bu sefer düşmedim.

OceanofPDF.com

56

ANNENİN KÜÇÜK YARDIMCISI.

Annenin küçük —

Ona yardım edin.

Yardım.

Anne, lütfen ona yardım et.

Pekala. Tanrı bilir, annemin tipinde bir Hristiyan kadın olmaya yeterince uzun süre çalıştım. Kendimi kemiklerime kadar yordum, peki bu beni nereye götürdü? Mahvoldum. Yatak odamda yalnız başıma, ardı ardına okuduğum hakaretler, küfürler ve ölüm tehditlerinden neredeyse sersemlemiş haldeyim.

Belki de artık diğer yolu denemenin zamanı gelmişti.

İlaç şişesi sekiz yıllıktı. Amelia beni o gün koridorda yakaladıktan bir gün sonra, Mills malikanesindeki komodinin üzerinde bulmuştum. *Aile bunun için var!* Şişenin üzerinde etiket yoktu, isim de yoktu; sadece plastik üzerine karalanmış siyah bir kalemle yazılmış bir mesaj vardı: *12 saatte bir tane alın.*

Ama ilacın kesinlikle süresi dolmuştu. Avucuma üç beyaz hap koyup susuz yuttum. Sonra gözlerimi kapattım ve başımı geriye, geriye, geriye doğru eğdim, ta ki banyo duvarına hafifçe çarpana kadar. Beklerken

Clementine'i ve yaptıklarından dolayı onu nasıl cezalandırmam gerektiğini düşündüm. Onu cezalandırabilir, tokatlayabilir veya odasına kilitleyebilirdim. Ya da hiçbir şey yapmayabilirdim, kesinlikle hiçbir şey, özür dilemeden affedebilir ve ona o kadar nazik davranabilirdim ki, yaptıklarından dolayı dayanılmaz bir suçluluk duygusu hissetmeye başlardı. Evet. Bu seçenek kulağa hoş geliyordu.

Zaman geçti. Bir ara banyo kapısına birisi vurdu. Gözlerimi açtığımda Caleb'in başının köşeden uzandığını gördüm. "İçeri girebilir miyim?"

Başımı salladım. Başımı çevirir çevirmez onları hissettim. Hapları. Caleb'in yanıma doğru süzülüp oturmasını, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşmasını, şaşkınlıkla izledim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Birkaç saniye denedikten sonra, "Evet," dedim. Konuşmak zahmetliydi ama iyi geldi.

"Yani, seks yapmaktan bu kadar nefret etmenin sebebi *bu* mu? Eşcinsel olduğun için mi, yoksa her neyse?"

Gülümsedim. Komik adam. "Asıl seks yapmak istemeyen sensin."

Caleb bana düşmanca olmayan bir bakış attı. "Hadi ama Natalie. Dürüst ol. Benimle seks yapmak istediğin şey, bulaşık makinesini boşaltmak istemen gibi bir şey."

“Şey.” diye kıkırdadım ve başımı duvara yaslayıp gözlerimi ondan ayırmadım. “Belki de normal bir insan gibi sertleşebilseydin, biraz daha fazla zevk alırdım.”

Yüzündeki o dostane ifade kayboldu. "Şey," diye tükürdü, beni taklit ederek, "eğer seninle sevişmek ölü bir bedenle sevişmekle aynı hissi vermeseydi, belki daha kolay ereksiyon olabilirdim."

İçimde hoş bir dehşet duygusu uyandı. Sanki bütün bedenim yıllardır dibe doğru sürükleniyordu ve şimdi nihayet serin karanlığa doğru

kayıyordu. Düşünmeden, "Ölüm kulağa hoş geliyor," dedim.

Caleb şimdi bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Sende ne sorun var?"

Cevap vermedim.

“Beni küçük düşürdün. Bunun farkında mısın? Shannon'a yaptığın şey, aşağılayıcıydı.”

"Sevgili kocam," dedim yavaşça, "evlendiğimiz günden beri bana büyük bir utanç kaynağı oldun."

Caleb, dikkatli olmazsa beni kırabileceğimi düşünerek, geriye doğru çekilirken ayağa fırladı ve bana döndü. Ayakta duramadığımı fark etmemiş gibiydi. "Beni hep çok küçümsedin." Sesi titriyordu. "Ama biliyor musun? Shannon öyle düşünmüyordu. Shannon *düşünmüyor.* Bugün onu duydun: zeki, nazik ve..."

“Shannon!” dedim ve güldüm. Gerçekten çok komikti. “Shannon'la konuştuğumda ne dediğini biliyor musun? Seninle herhangi bir yere gitmektense kendini öldürmeyi tercih edeceğini söyledi.”

Bu bir yalan mıydı? Mesajın özü kesinlikle doğruydu, ya da kısmen doğruydu. Caleb bu bilgiyi çok yavaş bir şekilde sindirdi, sonra da "Sana inanmıyorum" dedi.

Ama öyle yaptı. Bunu anlayabiliyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece gözlerindeki ışığın titreyip sonra sönmesini izledim. Fısıldadı, "Bütün kadınlar senin kadar berbat mı?"

Şimdi kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum. Son kullanma tarihi geçmiş üç hap mükemmel doz olmuştu. "Sana annene sormanı söylerdim ama o zaman kendi hayatını düşünmek için bir saniye bile ayırabilir ve biliyor musun Caleb? Bence bunu yaparsa muhtemelen intihar eder."

Tokat hiç beklemediğim bir anda geldi. Bana ulaşmak için öne doğru adım atmış olmalıydı, ama görmedim, daha doğrusu şimdi

hatırlayamıyordum, çünkü banyonun yer döşemesine bakıyordum, sol gözümdeki görüş aniden bulanıklaşmıştı. Elim yanağıma bastırılmıştı. Hiçbir şey hissedemiyordum. Derimin yandığını, pembeleştiğini varsaydım. Annemle yaptığım o telefon görüşmesinden beri ilk kez babamı düşünmeye başladım. Şimdiye kadar onu düşünmeme izin vermemiştim. Dünyanın neresindeydi? Evlenmiş miydi? Daha fazla çocuğu olmuş muydu?

Hayatımda güçlü bir baba figürüyle büyümüş olsaydım her şey yolunda olurdu diye sakince düşündüm. Ancak bunu düşündüğüm anda, bunun doğru olmadığına hemen emin oldum.

“Çevrimiçi ortamda senin hakkında ne düşündüklerini biliyor musun?” dedi Caleb, üzerime eğilerek. “Seni terbiye edilmesi gereken bir kadın olarak görüyorlar. Kontrolsüz olduğunu, kafanın kendi omuzlarından büyük olduğunu ve yıllar önce seni dizginlemem gerektiğini düşünüyorlar ve haklılar. Kahrolası şeytan kadın. Babam haklıydı: Fırsatım varken senden boşanmalıydım.”

Ona baktım. "Onun senden istediği bu mu? Benden boşanmanı mı?"

Nefes nefese, benden bir adım uzaklaştı. "Evet, bunu yapmamı *istiyordu* . Ama şimdi ne yapmak istediğini biliyor musun?"

Ağzımda demir tadı hissettim. Dudağım kanıyordu. "Kesinlikle hayır."

"Seni öldürmek istiyor."

Yavaşça başımı salladım. "Saçmalama."

“Hayır, değilim. Bir araba kazasının en kolay çözüm olacağını söyledi. Bu kıvrımlı dağ yolları, o kadar dik bir uçurum ki…” Omuz silkti. Bu bilgiyi sindirmemi izleme sırası ondaydı. “Kimse bir şeyden şüphelenmez.”

Yavaşça tekrar oturur pozisyona geçtim. Bu bilgi beynimin algılayıcıları için çok büyüktü, sanki çok dar bir kapı çerçevesinden bir kanepeyi zorla geçirmeye çalışıyorduk. Yine de, kapı çerçevesinin menteşelerini de beraberinde sürükleyerek yavaşça içeri girdi. Beni öldürün. Beni öldürmek

istediler. Ne kadar saçma. Ne kadar komik! Ve ayrıca: ne kadar pratik. Gerçekten hiç yapmasalar bile: beni bu çiftliğe zincirlemenin, asla ayrılmak istememi sağlamanın ne kadar zekice bir yolu. Artık *bugün o gün mü olacak diye düşünmeden asla mülkten ayrılmayacağım.*

Sonuçta: İyi Hristiyan erkekler, iyi Hristiyan kadınlarını dünyadan yok etme konusunda uzman değillerse, neydiler ki?

Ne kadar sıkıcı. Ne kadar derin ve tam anlamıyla adaletsiz. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Çocuklarımı dünyaya getirdim, o adamla evlendim ve hepimizin yaşayacağı bir evren yarattım, peki karşılığında ne alacaktım?

Görünüşe göre öldürüldü. Bir yerlerde bir hendeğe düşüp boynu kırılan son hamile kadın hakkında çekilecek bir belgeselde yer alacak. Caleb bir iki yıl hapse girebilir. Muhtemelen girmez. Ne olursa olsun, on yıl içinde yeniden evlenecek. İkinci kez çocuk sahibi olacak.

"Seçimlere katılmak istemiyorsun, Caleb."

Duraksadı. "Ne? Neyden bahsediyorsun?"

Tekrarladım. “Siyasi bir göreve aday olmak istemezsin.” Artık daha rahat konuşuyor ve düşünüyordum. Hapların etkisinin şoku geçmişti—ya da belki de kocamın ölüm tehdidinin yarattığı adrenalin patlaması vücudumda yeni bir kimyasal kokteyl oluşturmuştu. Her iki durumda da, artık kolayca ilerliyordum. Yürümekten buz patenine geçmek gibiydi: tek yapmam gereken her kelimeyle kendimi itmekti. “Ve şunu da belirtmek isterim ki, New York'a taşınmak istemezsin. New York'tan her şeyden çok nefret edersin.”

"Hayır, yapmazdım."

"Evet, yapardın."

Hiçbir şey söylemedi. Dinliyordu. Peki ben ne yapıyordum? Serbest stil paten kayıyordum. Hayatım için doğaçlama yapıyordum; bu da, bir araya getirmek için çok çalıştığım şeyi şimdi çözmem gerektiği anlamına

geliyordu. "İstediğin şey, sevgili kocam, *her zaman* istediğin şey, yalnız bırakılmak."

“Bunu benim için mahvettin,” dedi. “Artık asla yalnız kalamayacağım. Sen ve tüm dünya böyle yaparken, artık asla yalnız kalamayacağım.” Çömeldi, ellerini kulaklarının üzerine koydu, yüzü buruşmuştu. “Tanrım,” dedi çaresizce. “Boğuluyormuş gibi hissediyorum.”

"Bırak da halledeyim," dedim, panik içindeki nefes alışverişlerinin arasından.

Bana baktığında yüzünde bir çocuğun ifadesi vardı. Kocam her zaman böyle bir çocuktu. "Nasıl?"

"Bırakın babanızla konuşayım."

"Seni öldürecek Nattie. Şaka yapmıyorum. Senin ölmeni istiyor."

"Ölmemi istemiyor," dedim usulca. "Sadece iyileştirilmemi istiyor."

Bir saat sonra, koridorda yavaşça yürüyordum, ellerimle duvarları yokluyordum, ayaklarım alıştığımdan hem daha hafif hem de daha ağırdı. Kendi kurtuluşuma mı yoksa yaklaşan ölümüme mi doğru yürüdüğümden emin değildim. *Geriye bakma*, diye kendime hatırlattım. *Geriye bakma, geriye bakma.*

Caleb'in ve çocuklarımın tuza dönüştüğünü hayal ettim. Çiftlik alevler içinde kaldı. Bütün dünyam yandı, gökyüzü küllerle doldu.

Peki ya İncil'deki geleceğe umutla bakan kadınlar? Onlara ne oluyor?

Bu soruyu otuz üç yaşında cevaplamak, on yedi yaşındayken cevaplamaktan çok daha kolaydı benim için.

OceanofPDF.com

57

SAATLERCE KARDA YÜRÜDÜM . Koşarken patikaya sadık kalmadım ve şimdi bacağım ağrıyor, ormanda kayboldum. Bir süre uzaktan nehrin sesini duydum ve sese doğru yürümeye çalıştım, ama kısa süre sonra nehir her tarafımı sarmış gibi geldi. Bundan kısa bir süre sonra ses kayboldu ve orman, ağaçların gıcırtısı dışında sessizliğe büründü.

Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum. Bazen üzerine oturabileceğim kadar büyük ve kuru bir kayaya rastlıyorum, bu yüzden durup dinleniyorum. Bunu birkaç kez yapıyorum.

Yürü, dinlen, yürü, dinlen.

Öğleden sonranın geç saatlerinde, kulübeden on dakikadan daha uzak olmayan bir yerde daireler çizerek yürüdüğüm fikri aklıma geliyor. Kulübeden ve çiftlikten düz bir çizgide uzaklaşmış olabileceğim, otoyola sadece birkaç dakika yürüme mesafesinde olabileceğim, ağaçların arasından fırlayıp işlek bir yolun kenarına çıkıp çaresizce kollarımı sallayabileceğim düşüncesi fazla umut verici geliyor. *Yardım edin!*

Otoyola bir türlü ulaşamıyorum.

Bunun yerine, kendimi çalılıkların arasından sendeleyerek, Nuh'un o gün benden kaçtığı tepenin eteğinde buldum ve kısık bir inilti çıkardım. Başladığım yere geri döndüm. Bu yerden asla kaçamayacağım.

Yorgun, aç ve ayaklarım uyuşmuş bir halde tepeye doğru yürüyorum; ev ve ahır yavaş yavaş görünür hale geliyor. Yaşlı Caleb ahırın girişinde duruyor. Yanakları kızarmış ve nefes nefese, ona doğru yaklaşırken beni izliyor.

"Merhaba," diyorum, yeterince yaklaştığımda.

Bana gözlerini kısarak baktı. Öfkeli olmaktan çok, bıkkın görünüyordu. "Nereye gittin sen?"

“Yürüyüşe çıktım,” diyorum. Sakin görünmeye çalışıyorum. İçeride, yatak odamın güvenliğinde, yorganı başımın üzerine çekip nefesimi yavaşlatmak ve düşünmek için bir an'a ihtiyacım var.

“Şey,” diyor yaşlı Caleb. “Maeve’in ateşi düştü.”

“Ah.” Tabii ki öyleydi. “Güzel.”

“Onu da yanına almış olabileceğinden endişelenmiştim.” Gözlerini gökyüzüne dikti, eğildi ve yüksek sesle tükürdü. Yan gözle bana baktı. “Aşılanmadığını biliyorsun.”

Tam cevap verecekken garip bir ses sözümü kesti. Bir motor sesi. Bir araba, evin giriş yolundan yukarı doğru ilerliyordu. Mavi bir kamyon değil, kırmızı bir Subaru; tepeyi tırmanıyor, engebeli toprak yolun çukurlarından ve iniş çıkışlarından yavaşça geçerek ahıra kadar geliyor ve duruyor.

Motor durdu.

Bir kadın dışarı çıkıyor.

O benim klonum. Saçları daha kısa olması dışında tıpatıp bana benziyor. Ama onun dışındaki her şey aynı: keskin yüz hatları, koyu kahverengi gözler. Yürüyüş şekli bile. Tıpatıp aynı.

Orada durup, bana tıpatıp benzeyen bu kadının bana yaklaşmasını izliyorum. Arabanın giriş yolunu geçiyor, sonra tavuk kümesinin yanından geçiyor ve sonra bizden üç metre uzakta duruyor.

Gözlerini güneşten korumak için elini yüzüne götürüyor. "Şey," diyor. "Burayı çok güzel yapmışsınız."

Kıyamet günü geldi.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GELECEK

OceanofPDF.com

BU, KENDİM İÇİN HAYAL ETTİĞİM HAYATIN SON GÜNÜ .

Bu, kendim için hayal ettiğim bir gündü.
Bu, hayal ettiğim bir gündü.
Bugün bir gün.
Hayal etmek.
Bugün benim için bir gün—

"Clementine," diyorum.
Yetişkin kızım adını duyduğunda gülümsemiyor.

Çevrimiçi Natalie, Çevrimdışı Natalie.
İyi günler, kötü günler.
Kirli, temiz.
Kayboldu, bulundu.
Merhaba bayanlar!

Clementine'in saçları, iki yaşından beri gördüğüm en kısa saçları. Sert bir bob kesimi yapılmış. Bileğinin yumuşak kısmına bir dövme, bir çeşit sembol işlenmiş. Benim boyumda, benim kilomda. Benim gibi dik ve hareketsiz duruyor, tıpkı bir çimen yaprağı gibi. Pahalı görünen bir kışlık şişme mont, koyu mavi kot pantolon ve su geçirmez botlar giymiş. Bu kadar modern kıyafet görünce kalbim iki kere sıkıştı. Sonra gözlerim kızımın yüzüne kaydı ve nefesim kesildi.

Bu benim kızım, *beni anne yapan çocuk.* Tamamen büyümüş bir kadın. Evlilik yüzüğü parmağında değil. Hiç doğum yapmadı. Bunu nasıl bildiğimi açıklayamam. Sadece biliyorum. Bir anne her zaman bilir.

Eşime döndüm. "Şey," dedi. "Ne harika bir sürpriz."

Clementine başını yana eğdi, babasına komik bir ifadeyle baktı; bu ifade bana onların benim arkamdan iş birliği yapmadıklarını gösteriyordu. Babası onun buraya gelmesini istememişti. Onu gördüğüne benim kadar o da şaşırdı. İyi.

"Telefon veya internet olmadan yaşadığınızda, her şey bir sürpriz olmalı," diye sakin bir şekilde yanıtlıyor.

Verandada bir ses duyuldu. Üçümüz de eve döndük. Mary pencereden bize bakıyordu. Bizi görünce hızla kadrajdan kayboldu.

Arkamı dönüp Clementine'e baktım; o da yüzünde apaçık duygusal bir ifadeyle eve bakıyordu. Bu, yaşadığı sıkıntının ilk belirtisiydi.

Koş Natalie. Şansını dene. Onu yere devir, anahtarları al, arabaya bin ve git.

Bunun yerine, kibarca davranıyorum. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Heller Mills. Ben Lucy, yarınki röportaj için sizi hazırlamakla görevli yapımcılardan biriyim. Başlamadan önce: Rahat mısınız? Size bir şey ikram edebilir miyiz? Kahve? Su? Kombucha?

Ve madem *sizi yakaladım , bu belki kaba gelebilir, lütfen kaba olup olmadığını söyleyin ama sadece bilmem gerekiyor: Yıllarca çok kısıtlı bir yaşam sürdükten sonra bu kadar çok seçeneğe sahip olmak hoşunuza gidiyor mu? Yoksa bunaldınız mı?*

“Demek böyle yaşıyorsunuz,” diyor Clementine. Kapı eşiğinde duruyor. Mutfağı iyice incelemek için öne eğiliyor ama ayakları eşikte sabit kalıyor. Tıpkı yıllar önce Shannon gibi, bu çiftliğin girdabına kapılmaktan korktuğu için yatak odasına bir adım daha atmaktan bile çekiniyordu. Bu kadınların içgüdüleri çok iyi.

Mutfak tezgahının yanında duruyorum, dünyayı kızımın gözünden görüyorum. Bu dökük küçük berbat yer. Köşedeki şömine; mutfak masasındaki Maeve'in çorap kuklaları. Tavandaki çatlaklar, parlak mavi gökyüzünün küçük parçaları. Bugün havanın o kadar soğuk olmadığını, evin her zamankinden daha sıcak olduğunu fark ediyorum ve rahatlıyorum. Umarım tuvalete gitmesi gerekmez. Ona dışarıdaki tuvaleti göstermek zorunda kalmaktan nefret ederdim.

Clementine titriyor. Fermuarını çenesine kadar çekiyor. Üzüntüyle, belki de inanmazlıkla başını sallıyor. Sonra bana bakıyor ve ifadesi öfkeyle buruşuyor. "Tanrım, Anne, gerçekten hâlâ sürekli gülümsüyor musun? Ne için? *Kimin* için?"

Yapabileceğim tek şey...

Bilirsin.

Yapımcı Shannon. Dadı Louise. *İyi bir eş kocasıyla böyle konuşmaz.* Haftalık Pazar okulu, ılık havuz suyu. Genç Caleb, Yaşlı Caleb, Akıllı Caleb, Aptal Caleb (*bir balık, iki balık, kırmızı balık, mavi balık !*). Asla katılmayacağım bir mahkeme duruşması için internetten sipariş edilmiş bir pantolon takımı. *Tanrı şahit olsun ki, bütün gerçeği ve yalnızca gerçeği söyleyeceğine yemin eder misin?* Bebek mavisi spor ayakkabılar,

senatörvari bir sırıtış. *Okyanus nedir?* Amerikan bayrağı desenli ruj. Kutsal rodeo ışıkları.

Shannon bize dava açtı, Shannon bize dava açıyor, Shannon bize dava açacak.

Bir milyon sesin toplu cevabı: *Özür dileyin.*

Sanırım bu röportajın konuları hakkında zaten bilgilendirildiniz, bu yüzden yarın ele almayı planladığımız konulara kısaca değineceğim. Asıl merak ettiğimiz şey, eski yapımcınızın sizi cinsel saldırıyla suçlamasından sonra neler olduğu. Bundan sonra sosyal medyadaki varlığınız gerçekten değişti. Giderek daha yoğun, sanırım diyebiliriz ki, kırsal yaşam tarzınız açısından. Ve sonra hesabınızı bu kadar aniden silmeyi seçtiğinizde... takipçilerinizin birçok sorusu var diyebiliriz! Bugün bu dönemi ele alacağız, ardından kayınpederinizin başarısız başkanlık kampanyası hakkında konuşabiliriz ve sonra da siz bu kısmı yönlendirebilirsiniz. Nasıl geliyor kulağa ?

Caleb, "Clementine," diyor, "neden buradasın?"

Ah, uzaktan düşünüyorum. *Evet. İyi soru, aptal!*

“Baba, neden *buradasın* ?” diyor Clementine. “Hiç kendine bunu sordun mu? Bunca zamandan sonra neden hala buradasın?”

“İyi Hristiyanlar olmaya çalışıyorduk. Gerçekten de çalışıyorduk. İyi Hristiyanlar olmaya çalışıyorduk.” Ancak burada konuştuğumun farkına varıyorum ve bu yüzden, frekans değiştirip duran bir radyo kanalı gibi tökezleyerek ve kekeleyerek devam ediyorum. İyi bir eş, iyi bir anne olmakla ilgili bir şeyler. Tanrı ile ilgili bir şeyler. Aşkla ilgili bir şeyler.

Clementine, ben suskun bir şekilde konuşurken, sanki gazı kaçmış bir soda gibi ifadesiz bir yüzle beni izliyor, sonra babasına dönüyor. "Artık hep böyle mi?"

Bir an duraksıyor, sonra da babasını gerçekten gururlandıracak türden diplomatik bir tonla, "İyi günler vardır, kötü günler de vardır," diyor.

İyi günler, kötü günler, kirli, temiz—

Hepinize hoş geldiniz!

İyi günlerimde sakinim. İyi bir iş çıkarırsam, dünyaya gerçekten burada, topraklarda dürüst bir kadın, iyi bir Hristiyan, geleneksel bir eş olarak yaşadığımı kanıtlarsam, Öfkeli Kadınların sonunda beni affedeceğine ve ivmenin tekrar lehime döneceğine, Idaho eyaletinin de hakkımdaki tüm

suçlamaları düşüreceğine inanıyorum; avukatların Doug'un hepsini ödemeden önce uyardığı suçlamalar: cinsel saldırı, ağırlaştırılmış saldırı, uygunsuz çalışma koşulları, dolandırıcılık, hayvan istismarı, çocuk istismarı.

Anlıyor musun? Eğer sonunda, gerçekten ve hakikaten, uzun zamandır iddia ettiğim şey olursam, o zaman artık kimse bana yalancı diyemez. Artık yalancı diyemem. Artık yalancı diyemem. Artık yalancı diyemem. Artık yalancı diyemem—

Ve sonra kötü günler var. *Bunları bilmene gerek yok Clementine. Panik atakları, komplo teorilerini, Tanrı'dan gelen imtihanları, ağaçlardaki yapımcıları, çakılları, mikrofonları, uyandığımda kendimi kaçırılmış gibi hissettiğim, başım dönmüş sabahları bilmene gerek yok.*

"Seni aramızda görmekten çok mutluyuz!" diye birden söyledim.

Clementine'in yüzü seğirdi ve kalbim sıkıştı. Söylenmemesi gereken şey buydu. *Kötü Natalie.* Çevrimiçi Natalie sensörlerim titredi ve kıvılcımlar saçtı.

Caleb, "Bazen sakinleşmek için hap alıyor," diyor.

"Haplar," diyorum. "Haplar mı?"

"Onları ezip bir tonik yapıyoruz," diyor Clementine'e. "İşe yarıyorlar ama sürekli bitiyorlar. Samuel bulabildiği zamanlarda alıyor ama dışarıdan gelen tüm gözetim yüzünden onları idareli kullanmak zorundayız."

Clementine, "Yani sürekli olarak ilaçların etkisi altında, bir o yana bir bu yana gidip geliyor," diyor. "Mükemmel. Bu tam anlamıyla mükemmel."

Caleb tekrar, "Clementine," dedi. " *Neden buradasın?* "

“Stetson aradı,” diyor. “Annemin evine sendeleyerek girdiğini, doktora ihtiyacı olduğunu söyleyip durduğunu, sonra da aynı hızla kaçtığını söyledi. Gerçekten çok korkmuştu.”

“Hayır, hayır, hayır,” diyorum. “Öyle bir şey değildi. Şey, yani, açıkçası —” Duraksıyorum. “Stetson mu dediniz?”

Çok çok uzun zamandır sesli olarak söylemeye cesaret edemediğim bir isim var.

Ama Clementine şimdi bana bakmıyor. Döndüğümde Mary'nin yatak odasının kapısında durduğunu ve Clementine'e sanki öbür dünyayı görmüş gibi baktığını görüyorum.

Yani doğru anladıysam şöyle: Kayınpederiniz Shannon'ın davasını mahkeme dışında çözdü *ve ardından medyaya haberi yayınlamayı bırakmaları için para ödedi. Sosyal medyada sizin hakkınızda spekülasyon içeren herhangi bir şekilde konuşan herkese avukatlarından bir durdurma emri verildi. Yerel kolluk kuvvetlerine baskı yaparak size karşı açtıkları davayı düşürmelerini sağladı ve siz, Natalie, yeniden başladınız. Ahşap zeminleri söktünüz, duvarları ve tavanı yenilediniz ve ahırınızdan ve çiftlik alanlarınızdan modernliğin tüm izlerini kaldırdınız. Eski zamanlardaki* gibi yaşamaya karar verdiniz - *peki ne için? Bir şey kanıtlamak için mi? Yasal sorunlarınızdan kendinizi korumak için mi?*

Natalie, bunu anlamlandırmamıza yardım etmen gerekecek. Bize bunu kavramamızda yardımcı olman gerekecek.

Mary ve Clementine'in şimdi yan yana durmaları benim için çok fazla. Aylardır, belki de hayatımda ilk kez, Mary'ye eleştirel bir gözle bakıyorum: yaşına göre kısa boylu, yetersiz beslenmiş, teni kirli ve solgun. Dişleri sarı ve çarpık. Yüzündeki o boş, dehşet dolu bakış bile bir şekilde eski moda; sanki bir hayalete rastlamış Viktorya dönemi kadını gibi. Buna karşılık, Clementine inanılmaz derecede modern görünüyor. İfadesi o kadar parlak ve delici, kıyafetleri o kadar temiz ve renkli ki, birdenbire güneşe bakıyormuş gibi hissediyorum. Düşündüğüm şey, düşünmemeye çalıştığım şey: *Birbirlerine çok benziyorlar.*

"Ben Clementine," diyor Mary'ye. "Senin kız kardeşinim."

Mary'ye bakıyorum, o da Clementine'e bakıyor. Bir an için zihnimdeki iki bölme birleşiyor.

Benim tatlı küçük deniz canlısım.

"Mary," diyorum.

Altıncı çocuğum, dördüncü kızım, bana her zaman baktığı gibi bakıyor: sanki ben onun annesiymişim gibi. Sanki bu durumdan hayal kırıklığına uğramış gibi.

Sonra bakışları benden öteye, mutfak penceresine kaydı. Fısıltıyla, "Şu şey ne?" diye sordu.

“Bu bir araba.” Caleb boğazını temizledi ve üçümüz de ona baktık. “Daha önce de gördünüz,” diye ekledi. “Gençtiniz o zaman.”

Bir anı, hızla geçip gidiyor: Deneyin ilk günlerinde ben ve Caleb, oyunu küçük Mary'ye açıklıyorduk. O zamanlar böyle anlatıyorduk. Bir oyun, bir

deney, *sadece eğlenceli küçük bir deneme!* Aşamalıydı. Bazen bilinçli, bazen içgüdüseldi. Dama gibi. Satranç gibi. Kovboylar ve Kızılderililer. Barbie Rüya Evi, ama tersten. *Eski zamanlardaymış gibi davranacağız tatlım.* Öncü günleri! *Sadece oynayacağız - taklit edeceğiz!* Sadece bir yaz etkinliği. Dış dünyadan saklanırken ve bir plan kurarken ailenin geleneksel değerler üzerinden bağ kurmasının yaratıcı bir yolu. Sadece, sadece, sadece. Yemin ederim daha büyük bir plan vardı. Ama yıllar içinde bir noktada - gerçekten ne zaman olduğunu hatırlamıyorum- saklanmak plan haline geldi. Başlangıç ve son.

Ama kıyafetler—başlangıç mıydı yoksa son mu? Mary'yi doğurduğum kıştı. Emzirme saatlerimi telefonumdan yığın yığın öncü canlandırma kıyafeti sipariş ederek geçirdim. Onları çiftliğe gönderdim. Etiketlerde *%100 pamuk* yazıyordu. *Uzun süre kullanım için elde* boyanmış!

Etiketler. Yıllardır o kıyafet etiketlerini düşünmemiştim. Çoktan yırtılmışlardı ve o kıyafetlerin hepsi de neredeyse tamamen dikilmiş ve yamalanmıştı. Şimdi otantik görünüyorlar. Gerçekten de otantik görünüyorlar.

Elimde seğiren, canlı bir başka anı: "Çok eğlenceli," derdim geceleri, çocuklarım Target'a gitmek, hafta sonu rodeoya gitmek, evden çıkmak için her şeyi isterken ve Caleb gözleri aynı anda hem canlı hem de ölü bir şekilde ateşe bakarken, aptal bir demir tavayı öfkeyle ovarken. O günlerin tamamen sona erdiğini henüz anlamamışlardı.

"Bu çok eğlenceli!" diye bağırırdım onlara karanlıkta. "Eğlendiğimizin farkında değil misiniz?"

Clementine on altı yaşına geldiğinde çocuklar evden ayrıldı. Bir ay önce de, tutunduğumuz son modern eşya olan arabamızı nihayet satmıştık. *Artık topraktan geçinme zamanı gelmişti çocuklar!*

Clementine olacakları biliyor olmalıydı. Bir sabah çocukları yürüyüşe çıkardı ve bir daha geri dönmediler. O ormanı çok iyi tanıyordu. Herkesten daha iyi. Çıkış yolunu bulması çok kolay olurdu.

Birdenbire Caleb ve ben tek çocuklu, küçük bir kız çocuğunun ebeveynleri olduk.

Tabii ki, daha fazlasına sahip olana kadar durum böyleydi.

Şunu da belirtmekte fayda var: İlk yerleşimcilerin yaşadığı dönemde doğum yapmayı tavsiye etmiyorum.

Jessa ve Junebug'ı düşünerek, "Kızlar," diyorum. "Kızlar iyi mi?"

Clementine sakin bir şekilde, "Bir şekilde," diyor. "Kızların durumu iyi değil. Ama hayattalar. Ve erkekler... Erkekler burada."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yanıtın içinde koca evrenler var, ama beynimdeki her bir nöron daha fazla soru sorma fikrine karşı tıslıyor ve kıvılcımlar saçıyor. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve beni dikkatle izleyen Clementine, içini çekip öfkeli bir gülümsemeyle gülümsüyor. Sanki birkaç saniye önce kendi kendine iddiaya girmiş ve kazandığını öğrenince hayal kırıklığına uğramış gibi.

Caleb, Clementine'e "Nerede yaşıyorsun?" diye sorar ve Clementine omuz silkerek kısaca "Yakınlarda. Hepimiz yakınlarda yaşıyoruz." der.

Şimdi de annemin, Clementine daha küçücük bir çocukken, ebeveynliğimin ilk günlerinde söylediği bir şeyi düşünüyorum: *Her hareketinizi izliyorlar.* Bu doğru. Onlarca yıldır çocuklarım beni izliyor. İzlemeyi hiç bırakmayan tek kişiler onlar.

Clementine bana bakmak için döndü. Dikkatini bana vermesi neredeyse dayanılmazdı.

"Söyle bana," diyor. "Mary'ye ne söyledin? Hepimizin nereye gittiğini söyledin?"

Mary şimdi beni izliyor, yüzünde dikkatli bir kaş çatması var. Sanki çok uzun zamandır ilk defa bir şeyi hatırlıyor. Söylediklerimizi hatırlıyor.

Öldüler. Onlara öldüklerini söyledik. Cennete gittiler. Çok küçüktü. Yürümeye yeni başlamış bir çocuktu. Süt dolu ağzı, şekillendirilebilir beyni. Kolaydı. Ne dediğimizi zar zor anlıyordu ve kısa süre sonra -*ilham için teşekkürler anne*- öldüklerini söylemedik, sadece artık aramızda olmadıklarını söyledik.

Öldüler, sonra gittiler, sonra da hiç konuşulmadılar ve kısa süre sonra her günü sanki hiç burada olmamışlar gibi geçirdik.

Çocuklar inanılmaz derecede esnek yaratıklardır. Yüzyıllar boyunca hareket edebilir, yeni yaşam koşullarına uyum sağlayabilir, kendilerini şaşırtıcı bir kolaylıkla yeni gerçekliklere taşıyabilirler. Küçük Mary'miz de çok esnekti, bu yeni hayata uyum sağlama konusunda çok yetenekliydi; artık en küçük kardeş değil, en büyük kardeşti; ünlü bir kadının çocuğu değil, 19. yüzyılda bir çiftlik ailesinin çocuğuydu. Ağlamadığı, bağırmadığı veya etrafı hayaletlerle çevriliymiş gibi boş eve çılgınca bakmadığı günlerde, *"Aferin kızım,"* derdim. *"Bak, ne kadar büyüdün ."*

Hayatından kopardığımız her ayrıntının yerine, boşluğu doldurmak için yeni bir ayrıntı ekledik. Ona sabun yapmayı, bisküvi pişirmeyi, çocuklar işlerini yapmadığında onlara nasıl kızılacağını öğrettim. Saçma sapan tonik tarifleri uydurdum. Ona erkek kardeşler ve bir kız kardeş verdim ve yapacak çok iş verdim. Peki ya Caleb? O da onlara uzaklardaki savaşlar, kovboylar ve vahşiler, iyilik ve kötülük hakkında hikayeler anlatırdı. "Savaşlara hazırlanın," derdi. "İç savaş geliyor."

Hep birlikte çocuklarımıza oyun oynamayı öğrettik.

Ve biliyor musunuz? Eğer Mary kadar esnek olsaydım, her şey yolunda giderdi. Ama esnek değildim ve o yıllar boyunca, o yıllar boyunca, o yıllar boyunca, o yıllar boyunca, o yıllar boyunca—

Dur Natalie. Derin bir nefes al. Tekrar dene.

Yıllar geçtikçe beynim baskıdan dolayı inlemeye ve duman çıkarmaya başladı, sonunda bir dal gibi ikiye ayrıldı.

Gerçekten de başka bir seçenek yoktu.

Bana inanıyorsun, değil mi? Başka seçeneğin olmadığını?

Doug önce bu fikre sıcak baktı, sonra birden vazgeçti. Arabayı sattığımıza inanamadı. Bir gün ziyarete geldi ve Caleb'in tuvalet için bir çukur kazdığını gördü. Aklımızı kaçırdığımızı söyledi. Ama o zamana kadar çok geçti. Kazdığımız çukur çok büyüktü. Bu yüzden yavaşça yokuş aşağı geri geri gitti ve bir daha asla bizi ziyaret etmedi.

Annemle o zamana kadar pek konuşmuyorduk. Olanları fark ettiğinde ise hem o hem de biz...

“Yavaş yavaş oldu,” diyorum. “Geçiş süreci. İnanç süreci. Çok yavaş oldu ve sonra—”

Ve daha sonra?

Peki, Natalie, ne olacak peki?

"Sonra tekrar hamile olduğumu öğrendim ve her şey değişti, gitmem gerektiğini anladım."

Odada uzun bir sessizlik hakim.

“Bu yerde tekrar doğum yapamam, *yapamam* ,” diye ekledim kararlı bir şekilde, etrafımdaki herkese bakarak. “Son seferinde…” diye sözümü kestim, birden midem bulandı.

Son sefer. Maeve ile son sefer. Berbattı.

“Ah, anne.” diye iç çekti Clementine.

“Yani—” Caleb başını salladı. “Natalie , *hamile* olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hamile *olduğumu* söylüyorum,” diyorum. “Ve... şey, ondan kurtulmam gerekiyor.” Duraklıyorum, şoklarının tam ağırlığını hissetmelerini bekliyorum. Annelerinin kürtaj ihtiyacından açıkça bahsetmesini duyunca ikisi de çok şaşırmış olmalı. Ne kadar modernim ben. *Bak canım? Bak şu yaşlı köpeğe yeni numarasıyla!* “Biliyorum korkunç. Ama... şey... ondan kurtulmam gerekiyor. Ve yakında. Şu an on iki haftalık olmalıyım.”

Clementine, "Anne," diyor, "sen elli yaşındasın. Hamile değilsin."

Şimdi de benim sessiz kalma sıram *geldi. Ne dersiniz?*

"Maeve'e sahip olabilmemiz inanılmazdı," diye mırıldanıyor Caleb usulca. "Ve *bu* on yıl önceydi."

Evet. Doğru. *Özür dilerim!* Zihnimde o kadar çok bölme var ki, bana sırıtarak bakan o kadar çok aynam var ki, takip etmek zor—her zaman kendimi bulamıyorum—

Tatlı kızım Maeve on yaşında. Evet. Doğru. O tatlı kız, *benim küçük gölgem,* modern bir kadın bunu nasıl söylerdi? *Kızımın öğrenme güçlüğü var. Kızım gelişimsel olarak engelli. Kızım yüzü mosmor doğdu, dakikalarca nefes almadı ve kocam ebe değil, ben de doktor değilim, bu yüzden aramızda yerde ölü bir çocuk varken birbirimize bağırarak değerli zamanımızı boşa harcadık, ta ki sekiz yaşındaki* Mary *küçük kız kardeşinin ağzına nefes vermeyi düşünene kadar.*

"Bir daha burada doğum yapmayacağım," diyorum ikinci kez.

"Hamile değilsin anne," diyor Clementine. "Menopoz döneminden geçiyorsun."

Uzun bir sessizlik daha oluyor. Sonra Mary tereddütle, "Menopoz nedir?" diye soruyor.

. . .

Bir gün artık çocuk sahibi olamayacaksınız.

Genç bir kadınken anneme menopoz hakkında sorduğumda, annem bana tam olarak bunu söylemişti. O zamanlar bu düşünce beni paniğe sürüklemiş, korkudan midemi bulandırmıştı. Bu yüzden annem bana bu çürüme döneminin benim için çok uzakta olduğunu, bol bol çocuk sahibi olmak için bolca zamanım olduğunu, *önünde koca bir hayat olduğunu söyleyerek beni rahatlatmıştı.*

İşte buradayım, koca bir hayatın öbür tarafında. Çocukken, yetişkin bir kadının çocuk sahibi olamayacağı bir dünyayı hayal etmeye zorlandığımda, göğsümde korkunç bir ağırlık, ezici bir üzüntü hissetmiştim. Ama şimdi buradayım ve kendimi çok hafif hissediyorum. Sanki çocukken omuzlarıma çöken bir yük, on yıllar sonra nihayet kalkmış gibi.

Öbür dünyaya hoş geldiniz.

Masadaki bir sandalyeye oturuyorum. Bebek yok, hamilelik yok, bu dünyada bir daha asla doğum yapmayacağım. Boğazımda kabaran o his ne?

Gülmek istiyorum. Gerçekten gülmek istiyorum.

Ama gülmek uygunsuz olurdu, çünkü Clementine şimdi babasına yemekler hakkında sorular soruyor. "Gerçekten kendi yiyeceklerinizi yetiştiriyor musunuz? Yoksa her zamanki gibi çiftçilikte beceriksiz misiniz?"

Ona öfkeyle bakıyor. "Nefret dolu birine dönüştün," diyor. "Kinci bir kadın oldun."

“Sanırım bu, hayır anlamına geliyor,” diyor rahat bir tavırla. “İlginç—çocukların burada ürkütücü küçük bir kulübesi olduğunu biliyordum, sizi hâlâ bazen gördüklerini de biliyordum, ama hepinizi *hayatta tuttuklarını bilmiyordum. ”*

Mary, Caleb'den önce konuşmaya başlar. Elini kaldırır. Yüz ifadesindeki duygu yoğunluğu o kadar fazladır ki, birdenbire Clementine'in bir yansıması gibi görünür. "Yani komşular benim kardeşlerim mi diyorsunuz?"

Natalie, sence bir akıl hastalığın var mı?

Peki ya kocanız?

Peki ya kayınpederiniz ve on yılı aşkın *bir süredir bu fanteziyi yönetmenize yardımcı olan oğullarınız?*

Peki ya sizi takip edenler, hayatınızın en başından beri böyle olduğunu düşünenler?

Komşularımız bizim oğullarımız. Samuel, Stetson. Yıllardır bize sebze, meyve ve balık tutmadığında, tuzaklar boş çıktığında marketten aldığımız büyük dondurulmuş kasap etlerini onlar getiriyor.

Bu, aklımın en ücra köşelerinde bile hiç bilmediğim bir kısım. Hiç bilmiyordum. Bunu dürüstçe söyleyebilmek bir zevk. *Beni duyuyor musunuz, sayın yargıç? Gerçekten bilmiyordum!* Sanırım normal bir insan, beceriksiz kocasının yıllar boyunca nasıl yemek sağlayabildiğini merak ederdi, ama biliyor musunuz? Ben bir kere bile merak etmedim. Ben *–bunu söylerken beni dinleyin–* iyi bir Hristiyan kadın oldum. Artık kocama duymak istemediği soruları sormuyorum ve kocam –evet, çok iyi bir Hristiyan adam– bana bilmemem gereken şeyleri söylemiyor.

Kocam, neredeyse on yıldır, birkaç günde bir evden çıkıp tarlalara gidiyor ve ben de onu izliyorum. Kendi kendime, *"Tarlalarda çalışmaya gidiyor,"* diyorum, oysa o süre boyunca yaptığı şey, bir mil uzaklıktaki küçük kulübeye ulaşana kadar ormana doğru yürümek, içeri girip ayakkabılarını silkeleyip kanepeye oturup futbol maçı izlemek oluyor. Sonra da toprakla kaplı market sebzeleriyle dolu bir kasayı alıp eve getiriyor. *Hepsi bir günlük zorlu çalışmanın parçası.*

Abel'in ilk gün eve geldiğinde neden bu kadar genişçe sırıttığına şaşmamalı. Genç bir çocuk için ne kadar da lezzetli bir sır!

Clementine buraya geldiğinden beri yüzünde özenle oluşturulmuş bir ilgisizlik maskesi vardı. Şimdi bana dünyanın en acınası şeyiymişim gibi bakıyor. "Gerçekten hiç şüphelenmedin mi?"

Onun ne düşündüğünü biliyorum: annesinin ne kadar kör ve aptal olduğunu. Ne kadar deli olduğunu. Kızım çok modern, bu yüzden muhtemelen benim için doğru teşhisi bulmaya çalışıyor. Liberal kadınlar anlayamadıkları şeylerle karşılaştıklarında böyle yaparlar. Belki bipolar bozukluk. Şizofreni. Çoklu kişilik bozukluğu!

"Sürtük," diye düşünüyorum. *Şımarık küçük velet.*

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum!" diyorum neşeyle. Bir yarışma programı sunucusu gibi gülümsüyorum.

Caleb'e baktı. "Neden buna razı oldun?"

"Anneni ve çocukları burada yalnız bırakmak istemedim," diyor tutkuyla. "Başka seçeneğim yoktu, Clemmie. Bana inanmalısın."

Gözlerimi deviriyorum. Bildiğim bir şey varsa o da bunun bir yalan olduğudur. *Baban buna razı oldu çünkü onun için mükemmel bir anlaşmaydı. Mükemmelden de öte. İdealdi. Çünkü bu, tüm berbat hayatı*

boyunca peşini bırakmayan baskıdan, eleştiriden ve hayal kırıklığından kaçmasına olanak sağladı. Çünkü delirdi, kıyamet günü hazırlıkçısı, komplo teorisyeni bir manyağa dönüştü ve her zaman hiçbir şey yapamayacağı ve kimsenin ona laf söylemeyeceği bir dünya hayal etti ve ben, her zaman seven karısı olarak, bunu ona giderek büyüyen bir gümüş tepside sundum, ta ki sonunda büyük finale ulaşana kadar. Çünkü Shannon'ın tamamen haklı olduğu ortaya çıktı: Vereceği çok az şey vardı ve kazanacağı çok şey vardı. Ve gerçekten düşünürsem, baştan beri aptal bir herifmiş.

Caleb konuşmasına devam etmek üzereydi, sanki bir seçim konuşması yapmaya hazırlanıyordu ki Clementine elini kaldırdı. "Annemle konuşmak istiyorum," dedi. "Yalnız."

Söylediği her şey arasında beni en çok şaşırtan şey bu olabilir.

Mary, Maeve ve oğlanlarla birlikte yatak odasına kapanıyor, Caleb ise dışarıda sinsice bekliyor ve ben öğle yemeği hazırlarken birkaç saniyede bir pencerelerden içeriye bakıyor. Clementine masadan beni izliyor. Hiç aceleci görünmüyor. Titreyen ellerimle ekmeği dilimliyorum, sonra kenarlarına tereyağı sürüyorum. Ekmek tabağını masaya koyuyorum. Clementine ona bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum: Eskiden hazırladığım, her zaman o uyuduktan hemen sonra hazır olan özenli yemeklerden çok farklı.

Tereyağlı ekmeğimden bir ısırık alıyor. Çiğniyor. "Aman Tanrım," diyor. "Bu berbat."

Çocuklarınızdan bazıları yetişkin olduklarında sosyal medyada çocuk istismarına karşı tutkulu aktivistler oldular. Bu sizi nasıl hissettiriyor?

Clementine yemeğini bitirdikten sonra, "Anne," diyor, "Shannon'ı hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum. "Elbette ki öyleyim."

O kaltak, yuva yıkan orospu.

“Onunla yıllar boyunca iletişim halinde kaldık, diyelim. Ona seni görmeye çalışacağımı söylediğimde ne dediğini biliyor musun?”

Cevap vermiyorum. Shannon'ın adı geçtiği anda o kadar öfkeleniyorum ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Bana sana karşı nazik olmamı söyledi. Benim gibi birinin seni görmesinin, nasıl ilerlediğimi görmesinin senin için zor olacağını söyledi."

Başımı sallıyorum ama tam olarak dinlemiyorum. Aklım Shannon'da takılı kaldı; o da artık otuzlu yaşlarının sonlarında. İnanılmaz. Neredeyse yirmi yıldır ilk defa tuhaf bir şeyin farkına varıyorum: Dünya biz ayrıldığımızda durmadı. Clementine ölmedi. Büyüdü. Ve Shannon—

Ve dünya—

Başımı sallıyorum. Clementine ve Shannon ve dünya ve Clementine ve Shannon—

“İç savaş mı?”

Clementine cevap vermiyor. Sadece bana bakıyor, sanki nasıl cevap vereceğine karar veriyor gibi. Sonunda dirseklerinin üzerine eğilip ciddi bir tonda, kaba olmayan bir şekilde, "Biliyor musun anne, senden ayrılmanın en zor yanı neydi?" diyor.

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

“Çocuklarla ormanda yürümek ya da bir arabanın durmasını beklemek değildi. Beşimiz birden büyükannemle tek bir odada yaşamak da değildi. Öbür tarafa geçtikten aylar sonra, bana dünya hakkında anlattığın her şeyin yalan olduğunu fark ettim.” Elleri titriyor. Kendi parmaklarına bakarak, “Her şey düşündüğümden çok daha… *iyiydi* . İnsanlar daha iyiydi. Şehirler daha temizdi. Haklıydım: Büyükannem ve Abigail ile yaşamak seninle yaşamaktan daha iyiydi. Ve bizi okyanusu görmeye götürdüklerinde—” Duraksıyor, nefesi birden titriyor. Derin bir nefes alıyor, sonra veriyor. Tekrar konuşuyor. “Anlamadım. Ailem neden bunun bir parçası olmak istemedi, anlamadım.” Gözleri gözlerimle buluşuyor. “Neden bunun bir parçası olmak istemedin?”

NAZİK OLMAK SENİN İÇİN NEDEN BU KADAR ZOR ?

"İleri," diyorum. "İleri mi?"

Ve işte böylece, öfkesi yerini hüzne bırakıyor. "Zaman sadece tek yönde ilerler, anne."

Sonra Caleb kapıyı ardına kadar açtı ve ikimizi de ürküttü. "Yeter artık kız kıza vakit geçirme," diye ilan etti. Artık sinirliydi. Muhtemelen dışarıda öfkeden köpürüyordu, içeride, onsuz neler konuştuğumuzu hayal edip kendini köpürtüyordu. *Kadınların gittiği yere, Ladysphere'e hoş geldiniz!*

Clementine'i işaret ederek, "Sanırım artık gitme zamanın geldi," dedi.

Clementine şimdi son derece huzurlu görünüyor. "Katılıyorum," diyor. Ayağa kalkıyor. "Çocuklar nerede?"

Caleb ve ben aynı anda konuşmaya başladık. "Çocuklar?"

“Ah, evet. Bunu söylemeyi unuttum mu? Ne kadar da aptalım. Buraya öğle yemeği için gelmedim. Çocuklar için geldim.” Ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt çıkarıyor. “İsterseniz, elimde bir tutuklama emri var.”

Kadın onu Caleb'e uzatıyor. Caleb okumuyor, sadece sallıyor ve "Bu nedir?" diyor.

“Uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi ama Doug'un parası bitene ve Stetson polisleri arayıp yıllardır söylediğim her şeye katılana kadar yapamadım.” Clementine bana bakıyor. “Bu yüzden, kardeşime ne kadar çılgın olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim anne.”

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. *Düşün Natalie, düşün.* Çocuklar gidiyor. Çocuklar gidiyor. Bu da şu demek oluyor—

Asla olmaz. Kocamla birlikte bu çiftlikte yalnız kalmam.

“Şey,” dedim sakince, “tutuklama emri tutuklama emridir. Buna itiraz etmeye gerek yok. Ben gidip eşyalarımdan bazılarını toplayayım, sonra da __”

"Hayır anne, bizimle gelmiyorsun."

Gülümsemem soluyor.

"Neden?"

Omuz silkti. Gözleri kızarmıştı ama gözyaşı dökülmedi. "Çünkü ben öyle söyledim."

“Beni burada bırakamazsın,” dedim hızla. “Clementine. *Clementine.* Dinle. Beni burada yalnız bırakamazsın. Beni burada *onunla* bırakamazsın.”

Başını yana eğdi ve bakışlarında bir nebze de olsa sempati gördüm. "Bu yeri sen inşa ettin anne. Buradan ayrılmak için kimsenin yardımına ihtiyacın yok."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, kendi hayatımın yüzeyinde adeta zıplayıp duruyormuşum gibi hissettim. Clementine, koridorda, bir yatak odasının kapısını çalıyor, çocukları dışarı çağırıyor. Maeve, Abel ve Noah'ya usulca kendini tanıtıyor ve sonra onları arabaya doğru yönlendiriyor. Dakikalar içinde, içerideler, emniyet kemerlerini bağlıyorlar, karşı koyamayacak kadar şaşkın ve korkmuşlar. Caleb ve ben kenarda, aynı derecede çaresizce duruyoruz. Sanki Clementine'in varlığının gücü tüm aileyi kısa devre yaptırmış gibi.

Arabaya bindiklerimizde Clementine, Caleb ve bana, “Çocuklarınıza şimdi veda etmelisiniz,” dedi. “Muhtemelen onları çok uzun bir süre bir

daha göremeyeceksiniz. Belki de hiç göremeyeceksiniz.”

“Anlamıyorum,” diyor Caleb, ama ben anlıyorum, bu yüzden arabaya doğru yürüyorum ve arka kapıyı açıyorum. Küçük Maeve bana bakıyor. “Anne?” Diğer tarafında, koltuklarında cansızca oturan, korkudan bembeyaz olmuş oğlanlar var. Bu oğlanlar tüm hayatlarını savaşa hazırlanarak geçirmişler, düşman istilacılarını beklemiş, dilemiş ve planlamışlar ve şimdi, tek bir anda, savaş başlamış ve kazanılmış. Oğlanlar hayali kılıçlarını çekme şansı bulamadan kaybetmişler. Şimdi galibin esirleri olmuşlar—ya da belki, diye düşünüyorum hissizce, aniden serbest bırakılmış esirler.

Bu düşünceleri kafamdan silkeleyip, oğlanlardan uzaklaşarak Maeve'e baktım. Sahip olduğum son çocuğumun, sevginin kolayca geldiği ilk çocuğum olması acımasız bir oyun gibi geliyor. "Seni seviyorum, Maeve," dedim. Yanaklarını, alnını ve burnunu öperken gözyaşlarım Maeve'in yüzüne döküldü. Yanındaki Noah'ı yakalamaya çalıştım ama o geri çekildi. "Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum," dedim onlara. "Benim suçum değil. Beni duyuyor musunuz? Size söylediklerine inanmayın. Beni duyuyor musun, Maevie? Onları dinlemeyin."

Maeve cevap vermiyor. Bunu hatırlamayacak. Biliyorum. Etrafında çok fazla yenilik var. Geri çekildiğimde, arabanın içini boş bir ifadeyle, sanki tüm duyguları silinmiş gibi, inceliyor. Sonunda bakışları bana ulaşıyor ve ilk kez arabada onunla birlikte olmadığımı fark ediyor gibi görünüyor. "Anne, gel," diyor. Ağlamaya başlıyor.

“Seni seviyorum, sevgilim. Beni duyuyor musun? Seni çok seviyorum.”

Arka planda, Mary ve Clementine'in beni sessizce izlediğini hissedebiliyorum.

Kapıyı kapatıp Maeve'e neşeli bir şekilde el salladım. Şimdi Clementine, Mary'yi arabasının yolcu koltuğuna götürüyor ve içeri girmesine yardım ediyor. Mary'nin gözleri daha önce hiç görmediğim kadar iri. Clementine yolcu kapısını kapatıyor. Kızımın sessizce öne eğilip parmaklarıyla radyo düğmelerine hafifçe dokunduğunu izliyorum.

Çok geçmeden arka koltuktaki tüm çocuklar ağlamaya başladı. Seslerini cam panellerin arasından duyabiliyordum: erkek çocuklar babalarını çağırıyor, Maeve annesi için çığlık atıyordu. Mary ise yolcu koltuğunda oturuyordu, yüzü kış gökyüzü kadar beyazdı.

Birden midem bulanıyor. Kendime Mary'nin daha iyi bir yere gittiğini, çok uzak olmayan bir gelecekte, yaşıtlarıyla birlikte açık hava alışveriş

merkezinde koşup gülüp çığlık atacağını söylüyorum. Normal bir kız olacak, normal sorunları ve normal bir hayatı olacak.

Bu elbette bir yalan. Mary asla normal olmayacak. Bütün çocuklarımız acı çekecek, ama bence en çok acı çekecek olan Mary olacak.

Ve sonra ayrılıyorlar.

Bir an Clementine bana hayvan kontrol ekiplerinin kısa süre sonra hayvanlar için geleceğini söylüyor, bir dakika sonra ise araba yokuş aşağı geri geri gidiyor, Clementine direksiyonu çevirmek için omzunun üzerinden bakıyor, Mary boş boş bakıyor, üç küçük çocuk da arka koltukta hıçkırarak ağlıyor. Sonunda, araba gözden kaybolmak üzereyken, ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Yüz ifademi düzeltip gülümsüyorum ve elimi havaya kaldırıyorum. Bebeklerime el sallıyorum. Sevgiyle, " *Hoşça kalın!* " diye bağırıyorum.

Ve sonra yalnız kalıyoruz.

Caleb, o aptalca öncü koca kıyafetiyle yanımda duruyor. İnanılmaz bir şekilde, benim kadar çaresiz görünüyor. "Çocuklar gitti," diyor. "Çocukların öylece gittiğine inanamıyorum."

Merak ediyorum: Bir aile kaç tane ortadan kaybolma vakasına dayanabilir?

Kocamın yüzünde, onu daha önce hiç görmediğim kadar üzgün bir ifadeyle görüyorum ve kendi kendime düşünüyorum: *Tavuk mu yumurta mı?* Tanrım, tavuklar ve yumurtalar hakkında düşünmekten çok sıkıldım.

Rabbim. Duraksıyorum. *Rabbim nerede?* Kulağımı gökyüzüne doğru uzatıp dinlemeye çalışıyorum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey duymuyorum. Garip. Şimdi düşününce, sesinin nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum.

"Sanırım haklıydın, Caleb."

Hâlâ Clementine'in arabasının gözden kaybolduğu tepeciğe bakıyor. Toz bulutları hâlâ havada uçuşuyor. "Ne konuda haklısın?"

"Bence," dedim yavaşça, "çok uzun zaman önce boşanmalıydık."

Bana bakmak için döndü.

"Sanırım senden nefret ediyorum," diyorum.

"Sanırım," diyor yavaşça, şaşkın bir ses tonuyla, "ben de senden gerçekten nefret ediyor olabilirim."

Arkamı dönüp eve bakıyorum. Bu açıdan gerçekten de kartondan yapılmış bir maket gibi görünüyor. Sanki istersem bir adım öne çıkıp devirebilirim.

"Bence gitmeliyiz," dedim birden.

“Gitmek mi? Nereye?”

“Uzaklaşmak.” Evet. Doğru. Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. “Bu çiftlikten uzaklaşmam gerek, yoksa—yani, aklımı tekrar kaybedeceğim.” Clementine'in gelişinin gücünü, tüm düşüncelerimi nasıl anlık bir düzene soktuğunu hissedebiliyorum—ve aynı şekilde, bu anlık düzenin tutunma çabasından nasıl titrediğini ve gerildiğini de hissedebiliyorum.

Gitmemin sonuçları olacak. Ama kalmanın sonuçları kadar büyük bir sonuç olmayacak.

"Peki?" diye sabırsızca sordum. "Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Uzun bir an geçer.

"Evet," diyor. "Sanırım öyleyim."

Elini tutuyorum ve birlikte yürüyoruz.

OceanofPDF.com

EPİLOG

Beş Yıl Sonra

BU EV BENİM EVİM DEĞİL. Daha küçük, çok daha küçük ve mutfağı tamamen yanlış.

"Emin misiniz?" diyorum. "Doğru yerde olduğumuzdan?"

Yapımcı bana adını birkaç dakika önce söylemişti ama şimdi unuttum. Zararsız bir şey, diye düşündüm, Lucy gibi. "Eminim," dedi ve beni mutfak masasına yönlendirdi; masa benim mutfak masama benziyordu ama kesinlikle benim mutfak masam değildi.

Bir sandalye çekip oturmamı sağlıyor. Ayak bileği kelepçeleriyle dengemi korumak zor, özellikle de sürekli etrafa bakıp detaylara dalınca. Prodüksiyon ekibi üyeleri ışıkları ve ekranları kurmak için aceleyle yanımızdan geçiyor. Programın gerisinde kaldığımız söylendi.

“Burada çiçek vazosunun hiçbir anlamı yok,” diyorum. “Ve bu kekler—bunları kim seçti?”

Siyah giysili, birkaç adım ötede duran genç bir adam önce bana, sonra da keklere baktı, birden gerginleşti. Odadaki herkese dönerek, "Çok araştırma yaptım," dedi. "Öncü dönemlerde tam olarak bu tarifi yapıyorlarmış, ben de düşündüm ki..."

Lucy sessizce , "John, onların hiçbir zaman tarihsel olarak doğru bir hane halkı olmadı. Bunu sana geçen haftaki e-postada da söylemiştim," diyor.

Şimdi gerçekten panik içinde görünüyor. "Bana kek yapmamamı kimse söylemedi!"

“Biz asla kek yapmadık,” diye yüksek sesle söylüyorum. “Biz *bisküvi yaptık.* Ve bu doğru ev değil, size söylüyorum, bu yerleşim planı tamamen yanlış!”

Lucy, sert bir bakışla çocuğu uzaklaştırdıktan sonra bana döndü. "Natalie, sana bir soru sorabilir miyim? Eve doğru arabayla gelirken pencereden dışarı baktın mı?"

Tereddüt ediyorum, sonra "Evet" diyorum.

"Yani eski toprak yolunuza döndüğümüzü gördünüz mü?"

Oyunlardan hep nefret etmişimdir ve bu da bir oyun gibi geliyor. "Evet."

“Dağları ve büyük kırmızı ahırı gördünüz mü?”

"Evet."

"Öyleyse bana şunu açıklayın: Burası nasıl sizin eviniz *olamaz* ?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. Birdenbire kendimi köksüz hissediyorum.

"Natalie, kafamın karışmış olabileceğini anlıyor musun?"

“Evet, öyle,” diyorum. “Ama—”

Sonra bir kargaşa beni kurtardı: Reena Magliotti, toprak tonlarında bir kıyafet ve topuklu ayakkabılarının tıkırtısıyla ön kapıdan içeri girdi; kaşmir paltosunu bir asistanın kollarına attı ve onaylayarak fark ettiğim gibi tek bir kırışıklık bile olmayan ipek bir bluz ortaya çıktı. Bir dizi ekip üyesiyle konuşurken onu izledim, bakışları hayranlıkla etrafta dolaştı ve sonunda bana odaklandı. "Natalie," dedi. "Aman Tanrım." Evet, şaşkın görünüyordu.

Birdenbire kendimi on dokuz yaşında, ilk çocuğuma hamile buluyorum ve Reena da akşamdan kalma bir halde, yüzünde aynı şaşkın ifadeyle karşımda duruyor. Sonra tekrar gözümü kırpıyorum ve elli beş yaşında, dünyevi prangalarla çevrili bir halde buluyorum kendimi. Hem de birkaç tane gerçek anlamda pranga.

“Reena,” diyorum. İçgüdüsel olarak, tıpkı savaşa hazırlanmak için hendek kazmak gibi, dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor.

Yıllarca medya sektöründe yavaş yavaş yükseldikten sonra şimdi bölgesel bir haber sunucusu. Chicago'da yaşıyor. Henüz herkesin tanıdığı bir isim değil.

“İnanılmaz, sen misin?” diyor. “Burada olduğuma inanamıyorum.” Etrafına tekrar bakıyor, kekleri, kameraları, ışıkları inceliyor; kesme tahtasının üzerine saçılmış çiçek saplarını, pencerenin yanına *özenle* yerleştirilmiş ekşi maya kavanozunu görüyor. “Sanırım bu hayatımın en garip günü olabilir,” diyor.

“Ben değil,” diyorum neşeyle. “Çok daha tuhaf günler geçirdim. Ama Reena, bir sorunumuz var.”

Gözleri tekrar bana döndü. "Bu ne?"

“Bu doğru ev değil.”

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

“Ve şuradaki Lucy”—Lucy, Reena'nın dikkatini çekmek için çaresizce çabalıyor—“bana sürekli buranın benim evim *olduğunu* söylüyor. Ama bana yalan söylüyor.”

Reena, Lucy'nin el sallamalarını görmezden gelerek benimle göz teması kuruyor. "Ah," diyor. "Anladım." Yanımdaki sandalyeyi çekip oturuyor. "Natalie," diyor, yüzüme dikkatlice bakarak. "Hâlâ bu röportajı yapmak istiyor musun?"

“Neden istemeyeyim ki?”

“Sadece rahat hissettiğinizden emin olmak istiyorum… İşinizin başında olduğunuzdan.” Öne eğilerek sessizce, “Ve herhangi bir baskı altında

kalmadığınızdan veya buna benzer bir şey olmadığından emin olmak istiyorum.” dedi.

“Kesinlikle hayır. Avukatlarım bana bunun Amerika'nın gerçek Natalie Heller Mills'i görmesinin en iyi yolu olduğunu söylüyor,” diye sadakatle tekrarlıyorum. “Böylece”—ellerimi kaldırarak tırnak içinde söylüyorum—“*sempati uyandıracağım.* Ve avukatlarıma, eğer durum böyleyse, benimle konuşacak tek kişinin Reena olduğunu söyledim.” Güvenle öne eğiliyorum. “O sensin.”

“Pekala,” diyor Reena. Şimdi gülümsüyor. “Ve affedersin Natalie: Ama bu röportajın oldukça fazla kişi tarafından izleneceğini biliyorsun, değil mi?”

"Evet," diyor yakındaki bir kameraman kız. "Viral olması neredeyse kesin."

"Virallik," diye nazikçe söylüyorum kıza, "bir lanet. Ama evet." Reena'ya bakıyorum. "Bunun nasıl işleyeceğinin farkındayım. Aptal değilim, biliyorsun."

“Tabii ki değilsin. Ben sadece—”

“Tanrım, Reena. Sen her zaman *çok* sinir bozucuydun.” Şaşkın ifadesine bakıyorum. “Ben her zaman senden daha güzeldim, ama itiraf etmeliyim: Yaşına göre gayet iyi görünüyorsun.”

"Çok naziksiniz."

Bu, onun kariyeri için çok büyük bir zafer, benimle yaptığı bu röportaj. Henüz bana teşekkür etmemiş olmasına şaşırdım.

"Söyle bakalım," diyorum, biri de onun burnunu yağ emici bir kağıtla silerken, "hiç ailen oldu mu?"

"Ah," diyor, kıpırdamadan. "Bütün bunlara girmeye vaktimiz olduğundan emin değilim."

"Hemen harekete geçmeliyiz," diye ekliyor yapımcı. "Yoksa ışığı kaybedeceğiz."

Gözlerimi deviriyorum. "Hayatımın çok büyük bir kısmını ışığı kovalayarak geçirdim." Sonra, az önce bir yığın not kartı alan Reena'ya soruyorum: "Peki sen, evlendin mi? Çocuk sahibi oldun mu?"

Tereddüt ettikten sonra, "Evet, artık bir ailem var, ama muhtemelen sizin gibi birinin hayal ettiğinden farklı bir şey," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Kadın, bacağındaki not kartları yığınına vurarak, "Şöyle yapalım: Sorularınızı görüşmeden sonra cevaplayacağım. Tamam mı? Size her şeyi

anlatacağım." dedi.

Kısa süre sonra ışıklarla çevriliyiz. Reena karşımda oturuyor. Yapımcı geri sayarken uzun, titrek bir nefes veriyor. "Beş, dört saniye sonra canlı yayındayız—"

"Endişelenme," diyorum sessizce. "Harika iş çıkaracaksın."

Reena bana alay mı ettiğimi yoksa onu cesaretlendirdiğimi mi anlayamadığını belli etmeden bakıyor. Gözlerimle, *"Biz bir takımız," diye* işaret etmeye çalışıyorum. *"Birbirimize ihtiyacımız var."*

Kırmızı ışık yanıp sönüyor.

Reena parlak beyaz ışığa bakıyor. “Benim adım Reena Magliotti. WUBZ Chicago'nun gece haberleri sunucusuyum ve Natalie Heller Mills'in eski üniversite oda arkadaşıyım.” Keskin bir gülümseme. “Birkaç ay önce, ABC News'ten oldukça sıra dışı bir istekle ilgili bir telefon aldım: Şu anda dört ağırlaştırılmış çocuk istismarı suçundan ve diğer daha hafif suçlardan otuz yıl hapis cezası çeken Natalie ile röportaj yapmak istiyorlardı. Bana Natalie'nin sadece benimle konuşmakla ilgilendiği söylendi. Bu isteğe şaşırdığımı söylemek yetersiz kalır. Bu gece, Natalie'nin *neden* bunca insan arasından beni röportaj için seçtiğinin nedenini tam olarak öğrenmek istiyorum.”

Bu soruya hazırım. Bütün hayatım boyunca bu soruyu cevaplamayı bekledim. *Merhaba, Öfkeli Kadın.*

“Ama buna röportajın ilerleyen bölümlerinde değineceğiz. Öncelikle, geçen hafta Amerika'yı kasıp kavuran kitap haberlerinden bahsetmek istiyorum.”

Kaşlarımı çatıyorum.

Natalie, bahsettiğim kitabı biliyor musun?

“Hayır, bilmiyorum.” Bu ne, kitap kulübü mü?

“Şey. Bu röportajdan önce, kitabın erken bir kopyasını alma şansım oldu.” Birisi Reena'ya kitabı uzattı. Reena öne eğilerek kitabı bana uzattı.

Kucağımdaki kitaba bakıyorum, parmaklarımı başlığın kabartmalı harflerinin üzerinde gezdiriyorum: *Meryem'in Kitabı.*

“Bu kızınızın anı kitabı,” diyor Reena. “Bu hafta piyasaya çıkacak. Sadece ön siparişlerle bile çok satanlar arasına girmesi bekleniyor. Bunu biliyor muydunuz?”

“Hayır,” dedim usulca. “Şey—evet.” Avukatlarım bir şeyden bahsetmişti ama ben bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim—olabileceğini hiç

düşünmemiştim—

Birdenbire kendi bedenimin farkına vardım: ellerimdeki ter tabakası, yüzümde ve boynumda üretim lambasının sıcaklığı.

Bu ev benim evim değil.

"Aç onu," diyor Reena. "İçinde ne yazdığına bak."

Kitabın kapağını açıyorum ve birkaç boş sayfayı çeviriyorum. Sonunda gözlerim ilk basılı kelimelere takılıyor:

Annem için

Reena'ya bakıyorum.

Bu mutfak benim mutfağım değil. Bu çocuklar benim çocuklarım değil. Bu hayat benim hayatım değil—

"Bugün önsözü okudunuz mu acaba?"

"Şu anda?"

"Evet. Şu anda."

“Okudun,” diyorum. Sonra her zaman kibar olmamı söyleyen avukatlarımı ve her zaman nazik olmamı söyleyen annemi düşünüyorum ve hemen ekliyorum, “Lütfen!”

. . .

Bir zamanlar, dağların arasında, ormanlarla çevrili bir tepenin yamacında küçük bir kulübede yaşayan küçük bir kız vardı. Yakınlarda kasaba yoktu. Başka aile de yoktu. Ama kız asla yalnız değildi, çünkü annesi, babası, kız kardeşi ve erkek kardeşleri, sevgili inekleri, tavuk dolu kümesleri ve sadık atları vardı.

Sessiz, sade bir hayatları vardı. Küçük kız hiçbir şeyden mahrum kalmazdı. Sabahları tavuk kümesine gider, kahvaltı için yumurta alırdı. Gün boyunca, küçük bir kızın yapabileceği tüm işleri yapardı. Ve geceleri, ailesiyle ateşin başında oturur, uzak diyarlar hakkında hikâyeler dinlerdi. Yedikleri tek yiyecek, yakaladıkları veya yetiştirdikleri yiyeceklerdi. Küçük kızın duyduğu tek hikâyeler, anne babasının ona anlattığı, kurtlar, kovboylar ve Kızılderililer hakkında, ormanların ötesinde, çok uzaklarda verilen iyilik ve kötülük arasındaki büyük savaşlar hakkında olanlardı. Bazen küçük kız garip rüyalar görürdü, neredeyse anılar gibi gelen rüyalar. Çığlık atarak uyandığında, babası ve annesi ona kabusların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatırlardı. Güvende olduğunu ısrarla söylerlerdi. Güvende, sıcak ve

sadece onun için inşa ettikleri dünyada saklıydı. Kurtları asla içeri sokmazlardı.

Sonra küçük kız büyüdü ve annesinin hasta olduğunu anladı. Anlayabilecek yaşa geldiğinde, babası küçük kıza annesinin kötü ruhlarla dolu olduğunu söyledi. Artık evin ve kardeşlerinin bakımını üstlenmesinin onun görevi olduğunu söyledi. Kendi annesine annelik yapması gerektiğini söyledi. Ve o da öyle yaptı.

Yıllar geçti. Çok geçmeden küçük kız artık bir kız değil, genç bir kadın olmuştu. Ve güzel bir gün, ormanda safran ararken ağaçların arasında duran bir melek gördü.

Bir kadın, bir çimen yaprağı gibi hareketsiz duruyordu, üzerinde öyle parlak elbiseler vardı ki sanki ışıldıyordu. Kız önce onun sağlığına kavuşmuş annesi olduğunu sandı. Sonra melek konuştu.

Melek, küçük kıza asla inanamayacağı kadar korkunç bir hikaye anlattı. Melek, küçük kızın anne babasının aslında anne baba değil, kurtlar olduğunu söyledi. Melek , *"Daha iyi bir hayat istiyorsan, sen ve kardeşlerin benimle gelmelisiniz" dedi.*

Ama kız daha iyi bir hayat istemiyordu. Bunun ne anlama gelebileceğini bile bilmiyordu. Bu kadının melek olmadığını düşünmeye başladı ve bu yüzden eve geri koşup bir daha asla ormana dönmeyeceğine yemin etti.

Sonra bir gün, ilk karşılaşmalarından çok geçmeden, melek kızın evinin mutfağında yeniden belirdi. Bu seferki isteği bir emre dönüşmüştü: *Benimle gelme zamanın geldi.* Ve kız da geldi.

Ormandaki küçük kız bendim. Mary Heller Mills.

Yesteryear Çiftliği'nden ayrılalı beş yıl oldu. Şimdi Santa Monica'da, ablam Clementine, küçük kız kardeşim Maeve ve erkek kardeşlerim Noah ve Abel ile küçük bir dairede yaşıyorum. Buraya taşınma fikri Clementine'dendi. Her zaman okyanus kenarında yaşamak istemişti ama bizi ebeveynlerimizden kurtarmanın bir yolunu bulana kadar kasabadan ayrılmayı reddetmişti. Yesteryear'dan ayrıldığımız gün, dairesinin kira sözleşmesini feshetti. Yeniden başlamanın zamanı gelmişti, dedi.

Son beş yılda hayatım tamamen değişti. Çiftlikten ayrıldığımız gün tanıştığım polis memurlarından biri bana bir günlük verdi ve her şeyi yazmam gerektiğini, çok şeyin olacağını ve çok hızlı bir şekilde gerçekleşeceğini, bu zaman diliminin bir kaydına sahip olmaktan mutlu olacağımı söyledi. Sadece aile üyelerimin isimlerini yazmayı bildiğimi

söyleyince çok suçlu hissetti. Sonra bana bir ses kayıt cihazı verdi. Bir gün her şeyi *yazabileceğimi* , ama şimdilik yazamıyorsam konuşabileceğimi söyledi.

Bunu bana söylediğine çok sevindim. Eğer o ses kayıt cihazım olmasaydı, bu kitabı asla yazamayabilirdim.

Okuyacağınız hikaye birçok yönden çok üzücü, bu yüzden sonumu baştan anlatmak istiyorum: İyiyim. Hayatta kaldım. Gerçek ailem yanımda: kız kardeşlerim ve erkek kardeşlerim, hiç tanımadığım bir büyükannem, beni her hafta arayan bir teyzem. Yerel toplum merkezinde okuma ve yazma dersleri alıyorum. Sınıf arkadaşlarımın çoğu İngilizce konuşmayı öğrenmek isteyen insanlar. Sınıfta kesinlikle en geride olan ben olmama rağmen, hepsi bana karşı çok sabırlı.

Cumartesileri, sokağın aşağısındaki Whole Foods'ta market poşetçisi olarak çalışıyorum ve Pazar günleri hepimiz Ocean Park'taki bir kiliseye gidiyoruz. Ayin sırasında, papazımız, anne babamın bana öğrettiği Tanrı'dan çok farklı bir Tanrı'dan bahsediyor. Kilisenin sadece insanlar için kullanılan başka bir kelime olabileceğini düşünmeye başladım. Ayinden sonra, eğer güneşliyse, Clementine bize donut alıyor ve sonra sahile yürüyoruz. Yıllardır burada yaşıyoruz ve hala Pasifik Okyanusu'nu görünce ağlamadan duramıyor.

Clementine, annemizin bu kitabı asla okumayacağını söylüyor, ama biliyorum ki bir gün okuyacak. Bu yüzden, Yesteryear Ranch'te büyümek ve sonunda oradan kaçmakla ilgili tüm hikayemi anlatmadan önce, doğrudan ona seslenmek istiyorum:

Merhaba anne. Seni özledim.

Komik değil mi? Her şeye rağmen, seni hâlâ özlüyorum. Öfkeni, şakalarını ve tuhaf küçük ruh hallerini özlüyorum. Yüzünde gerçek bir gülümsemenin belirdiği o nadir anlardaki hissi özlüyorum. Geçmişe bu kadar dalıp gittiğin için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bunun senin suçun olup olmadığından emin değilim, ama bazı insanların söylediği kadar önemli olduğunu düşünmüyorum. Her iki durumda da senin için zor olduğunu biliyorum.

Hayatımızda beni üzen birçok şey var, ama biliyor musun, anneciğim, beni en çok üzen ne? Kaçırdığın güzellikler. Çünkü gerçekten çok güzel: asla görme şansımız olmaması için dua ettiğin bu gelecek. Bence ona bir şans versen beğenirsin. Ama çiftlikten ayrıldığımdan beri geçen yıllarda öğrendiğim bir şey var: değişmeyi reddeden insanları değiştiremezsin.

Sadece onları sevebilirsin. İşte bu yüzden, verebileceğim tüm sevgiyi bu kitabın sayfalarına bastırdım. Umarım bir gün bu kitabı sonuna kadar okursun, çünkü görünen o ki, hayatının bittiği yer tam olarak benim hayatımın başladığı yer: dünyayı gördüğüm ve her parçasını istediğim an.

O an, uzun toprak yolun sonuna vardığımızda yaşandı. Araba yavaşlayarak durdu. Önümde uzanan manzarayı anlamaya çalıştım.

"Otoyol," dedi Clementine. "Biz buna otoyol diyoruz."

Çocuklar arka koltukta ağlıyorlardı. Anlamıyorlardı. Pürüzsüz gri yola bakıyordum, sonra bir kamyonun gürültüyle yanımdan geçmesiyle arabanın gövdesi sarsılınca çığlık attım. Öleceğimi sandım.

Clementine, "Araba şimdi hızlanacak," dedi. "Alışık olduğunuzdan çok daha hızlı gidecek. Ama size şunu söyleyeyim: Güvendesiniz."

Üç araba art arda hızla yanımızdan geçti. Nasıl birbirlerine çarpmadılar? Bu nasıl bir dünyaydı? Bu dünyada nasıl hayatta kalacaktık?

Ve yine de: bu otoyola girdiğimiz gelecekten daha korkutucu olan tek gelecek, geri döndüğümüz gelecekti benim için. "Sana güveniyorum," dedim, çünkü demek zorundaydım.

Titreyen elime uzandı. "Sıkıca tut."

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Parmaklarını sıktım. Darbeye hazırlandım. Ama darbe olmadı. Sadece boğuk bir hışırtı sesi ve midemde yükselen bir his.

Bir an sonra gözlerimi açtım. Uçuyorduk, geleceğe doğru hızla ilerliyorduk, henüz hayal bile edemediğim bir dünyaya doğru.

Hayatımda ilk defa gülümsedim.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap ve bu yazar, olağanüstü bir menajer olan Lisa Grubka'ya ömür boyu minnettardır. Her şeyi en başından beri gördüğünüz için teşekkür ederiz.

Yesteryear'ı dünyanın dört bir yanına taşıdıkları için Emma Finn, Kristina Moore, Orly Greenberg, Melissa Chinchillo, Sophie Baker, Samori Cullum, Yona Levin ve UTA/Curtis Brown ekibinin geri kalanına da teşekkür ederiz.

Jenny Jackson ve Katie Bowden'a, bu dünyayı bir roman şekline sokmamıza yardımcı oldukları ve aynı zamanda her taşı alt üst etmemize ve her vidayı gevşetmemize (evet, gevşetmemize) zaman ayırdıkları için teşekkür ederim. Ayrıca, belirli bir sıralama olmaksızın, Harry Sherer; Tiara Sharma; Nora Reichard; John Gall; Emily Murphy; Nicola Webb; Olivia Marsden; Laura Keefe; Matthew Sciarappa; Tricia Cave; Jane Alison, Stuart Nadler, Erika Veurink, Natalie Warther, Puloma Ghosh, Suleika Jaouad, JJ Elliott, Carinn Jade, Heather Lazare, Hannah Beresford ve Katie Gatti Tassin'e sonsuz teşekkürler. Özellikle başlangıçtaki gözleri için Hollyn Huitt'e ve sondaki gözleri için Jayson Greene'e teşekkürler.

Bu roman henüz ilk taslak halindeyken, dünyanın en büyük yaşayan sanatçı ve düşünürlerinden bazılarıyla birlikte üzerinde çalışma fırsatı bulduğum son derece tuhaf ve tamamen hak edilmemiş bir ayrıcalığa eriştim. Özellikle Anne Hathaway ile yaptığım görüşmeler, Natalie'yi hayata geçirmede çok önemliydi. Bu romana olan tutkunuz, merakınız ve yorulmak bilmeyen desteğiniz için Somewhere Pictures, Entertainment 360 ve Amazon film ekibine teşekkür ederim.

Anne babama, kız kardeşime ve Strand/Pels ailesine ne kadar teşekkür etsem de yetmez.

Ve elbette Riley'e teşekkürler.

Birisi bana bir keresinde iyi bir kariyerin göstergesinin, sevdiklerinizden uzakta geçirdiğiniz zamanı haklı çıkaracak kadar anlamlı, nadir bulunan bir işe sahip olma yeteneğiyle karakterize edildiğini söylemişti. Nihayet o işi bulmuş olmak ne büyük bir ayrıcalık, tabiri caizse—ama iş (*iş olmalı*) her zaman onu çevreleyen hayata kıyasla sönük kalacaktır. Teşekkür ederim Riley, bu hayat için. Yazdığım on yılın büyük bir bölümünde beni desteklediğin için teşekkür ederim. Bir şeylerin olacağına bu kadar azimle inandığın için teşekkür ederim—ve en önemlisi, şimdi bir şeyler olmuşken, iş bittiğinde her zaman geri dönmek için can attığım bir hayat verdiğin için teşekkür ederim. Tam şu anda, bunları yazarken, mutfakta ıslık çalıyorsun, ikimiz için kahvaltı hazırlıyorsun. Lütfen kahveyi sıcak tut. Birazdan bitireceğim.

Ah, bir de eğer bir gün kızım olursa: tatlı kızım, sonunu seni düşünerek yazdım.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Caro Claire Burke, Bennington Yazarlık Seminerleri'nden Güzel Sanatlar Yüksek Lisans derecesi aldı. Siyaset ve kültür üzerine bir podcast olan *Diabolical Lies'ın* sunucularından biridir. *YESTERYEAR,* ilk romanıdır.

OceanofPDF.com

If you're into it, read into it.

Reading expands worlds, sharpens minds, and fuels creativity. But fewer of us are making time for it.

The National Year of Reading is a campaign designed to inspire more people to make reading a regular part of their lives.

Find out how HarperCollins is supporting the campaign and get free resources at **harpercollins.co.uk/go-all-in**

Proud to support

Harper Collins

GO ALL IN.

OceanofPDF.com

HarperCollinsPublishers

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.

13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada

Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi

22 Adelaide Street West, 41. Kat

Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan

DLF Cyber City, 10 Numaralı Bina, A Kulesi, 4. Kat,

DLF Faz II, Gurugram, Haryana - 122002
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda

D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632

Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılık Ltd.

1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin

HarperCollinsYayıncıları

Macken Evi, 39/40 Mayor Caddesi Yukarı
Dublin 1

D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

OceanofPDF.com